ELLE KENNEDY

AUTOARE DE BESTSELLERE *NEW YORK TIMES*

REBELA

SERIA **PREP** #2

BOOKZONE

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 1
CASEY

FENN: Cum ți-e ziua, drăguțo?

Un zâmbet imens îmi apare pe față. E aproape dezgustător ce efect are asupra mea un simplu mesaj de la Fenn Bishop. Simt cum îmi vibrează telefonul în buzunar, în timpul orei de franceză. Șase mesaje, unul după altul, dar n-am putut să le citesc, pentru că mi-ar fi fost confiscat telefonul. Așa că am stat și am așteptat cu sufletul la gură să sune clopoțelul. Acum, că sunt în pauză, stau lângă dulapul meu și citesc mesajele care-mi reamintesc că locul ăsta nu înseamnă viața adevărată. Nimeni de la St. Vincent nu mă cunoaște cu adevărat. Zvonurile și șoaptele din jur, care se aud de fiecare dată când trec pe hol, nu contează. Eu știu adevărul. Și Fenn îl știe.

Asta e tot ce contează.

Bucuria se intensifică când citesc restul mesajelor. Face asta în fiecare zi, de când am devenit prieteni. Îmi trimite mesaj de bună dimineața. Vede cum mă simt. Îmi trimite meme-uri stupide, pentru că știe că a trecut ceva timp de când am zâmbit ultima oară.

Încă pare ireal. Atâta timp, Fenn a fost un străin pentru mine, un alt bogătaș cu care sora mea își mai petrecea timpul. Apoi, accidentul meu de mașină mi-a dat lumea peste cap și el a fost acolo, cu un zâmbet relaxat și

Scanned with CamScanner

un umăr puternic pe care să mă sprijin. S-a împrietenit cu mine, pentru simplul motiv c-a văzut că aveam nevoie de cineva și a decis că el va fi acea persoană.

Și la fel de ușor, l-am lăsat să-mi intre în suflet.

Îi răspund în timp ce mă îndrept spre ora de media.

EU: Știi cum e, aceleași prostii de zi cu zi.
FENN: Vrei să chiulești la ultima oră? O să vin să te iau.
EU: Sloane te-ar omorî.

Fenn și cu mine nu ne-am făcut relația publică. Cel puțin nu mi-am anunțat familia. Tata și sora mea abia ne tolerează prietenia. Nici nu vreau să mă gândesc cum ar reacționa dacă ar afla că Fenn și cu mine suntem, în mod oficial, împreună. Nu știu cine și-ar pierde mințile mai mult. Ultima oară când ne-a prins petrecând timp împreună, Sloane i-a spus lui Fenn c-o să angajeze un asasin să-l omoare dac-o să mă atingă. Și dac-ar fi fost după tata, ar fi construit deja un șanț în jurul casei. Nu cred că s-a gândit prea bine la consecințe, după ce a acceptat postul de director al unei școli private doar pentru băieți, aflate în mijlocul pustietății, unde a venit împreună cu cele două fete adolescente ale lui. Era normal ca Sloane și cu mine să ne îndrăgostim de niște delincvenți de la școala tatei.

FENN: Ar merita.
EU: Spui asta acum.
FENN: Ba nu, aș risca oricând să mă expun furiei lui Sloane.
Pentru că ești atât de drăguță.

Simt fluturi în stomac. Se pricepe prea bine la asta. Sau poate sunt eu prea ușor de impresionat. În clipa în care Fenn îmi face chiar și cel mai mic compliment, mă topesc toată. E grețos. În ultimul timp, e cea mai bună parte a zilei mele.

EU: Ne vedem după școală?

Scanned with CamScanner

FENN: Abia aștept. La locul nostru?
EU: Da. Îți scriu când ajung acasă.

Încă zâmbesc când intru în clasă și mă așez pe penultimul rând. Nici măcar privirea de gheață a surorii Patricia nu poate să-mi strice buna dispoziție. Cu toate că, evident, nu e de acord cu zâmbitul. Nimeni nu e de acord cu nimic în școala asta stupidă. St. Vincent e condusă de un grup de măicuțe foarte stricte și înfricoșătoare, care privesc fetele mai mult ca pe niște deținute, decât eleve. Fiecare dimineață începe cu 15 minute la capelă. Fiecare clasă are locurile desemnate. Profesoara mea de matematică, sora Mary Alice, chiar se plimbă printre noi, lovind o riglă de lemn de picior, gata să-ți dea peste mână, dacă nu-ți termini ecuațiile destul de repede.

Urăsc locul ăsta.

— Hei, Casey, ți-ai amintit să-ți iei medicamentele azi? Presupun că faci asta la prânz, ca să le iei cu mâncare? întreabă Ainsley, care îmi lovește banca.

În clipa aia, mă întristez.

Strâng din dinți și mă prefac că nu văd cum zâmbește la gândul c-o să petreacă o oră întreagă luându-se de mine. Cred că e una din fetele alea care-și dezmembra păpușile și le tăia părul când era mică. Arunca cu pietre în veverițe, doar ca să le audă țipând.

Acum, norocoasa de mine e noua ei păpușă preferată.

Se spune că, atunci când ne lovim de un obstacol aparent insurmontabil, ori ne ridicăm la înălțimea potențialului nostru, ori regresăm, ca să scăpăm de problemă. Eu mă aflu într-un punct de cotitură. Nici de luptă, nici de fugă, ci mai degrabă de suportat. Închid ochii. Dacă e să fiu sinceră, nu cred c-am făcut vreodată parte din echipa Luptă. Înainte să mă transfer aici de la Academia Ballard,

Scanned with CamScanner

probabil aș fi făcut parte din tabăra Fugă, deci presupun că actuala mea stare e o îmbunătățire.

Ainsley se așază pe scaunul din spatele meu și mă bate pe umăr.

— Ce vrei? șuier eu, întorcându-mă.

— Ce? N-am făcut nimic, spune ea, privindu-mă inexpresivă.

— Fetelor.

Sora Patricia ne ceartă din fața clasei, unde pregătește clipul pentru azi. E deja octombrie și cred că nu ne-a învățat nimic de când a început școala. Doar ne uităm la filme, de obicei musicaluri, care bănuiesc că fac parte din colecția ei.

— Îți imaginezi lucruri, spune Ainsley. Ai face bine să-ți mărești doza.

Bree, prietena ei cea mai bună, râde lângă ea.

— Serios!

Bruneta își mestecă zgomotos guma, apoi tușește când aproape se îneacă cu ea. În general, nu judec oamenii cu IQ mic, dar Bree Atwood e genul de om prost de care chiar ți-e milă.

Ora începe peste câteva minute. Și prin oră, spun că stăm în întuneric și ne uităm la o versiune proastă de pe West End a producției *Mizerabilii*, în timp ce sora Patricia stă la birou și recită fiecare replică.

— Soră Patricia? strigă Ainsley.

— Ce e? întreabă aceasta privindu-ne iritată.

— N-ar trebui să lăsăm luminile aprinse?

— Taci, domnișoară Fisck, răspunde sora Patricia oftând, cu ochii la televizor.

— Nu cred că e o idee bună să ne țineți închise, pe întuneric, cu o elevă instabilă.

Scanned with CamScanner

Înghit un oftat obosit. La doar câteva zile după ce m-am transferat la St. Vincent, Ainsley i-a făcut pe toți să creadă că sunt sărită de pe fix. Că mai am doar un pas până să ajung în cămașa de forță.

Nu că nu m-aș fi gândit la asta. Nu-mi amintesc ce s-a întâmplat în noaptea accidentului, deci presupun că orice s-ar fi putut întâmpla. Practic, sunt pisica lui Schrödinger, într-o cutie făcută din otravă. Dar ce e mai plauzibil? Că am fost ținta unui șofer fantomă, sau că m-am drogat la bal, în căutare de atenție, și am intrat cu mașina în lac? Nu poți să vorbești despre bărbatul cu un singur braț decât o perioadă limitată de timp, după care trebuie să te gândești că poate totul e în mintea ta. Poate chiar sunt nebună. Poate chiar am avut o cădere nervoasă în noaptea aia și pur și simplu nu pot să mi-o amintesc.

Reacția surorii Patricia e o încruntătură iritată, dar continuă să fie atentă la film. Până și măicuțele știu zvonurile și sunt sigură că unele le și cred. Chiar sunt surprinsă că încă nu m-au prins când ieșeam de la baie, ca să mă ducă în capelă, pentru un exorcism spontan.

— Nu sunt rea, zice Ainsley, cu o inocență de fațadă. Întunericul și zgomotele puternice pot să fie factori declanșatori, nu-i așa, Casey?

O ignor în continuare și mă uit la podea, concentrându-mă la pantofii mei negri și la modelul punctat al gresiei. Ainsley s-a luat de mine de la prima oră. La istorie, a făcut o remarcă despre șireturile mele. Mai exact, s-a întrebat dacă e o idee bună ca cineva în *starea mea* să poarte așa ceva. La fizică, a sugerat profesoarei că poate ar trebui să-mi scriu temele în creion, ca să nu transform pixul în armă.

— Cum funcționează? Auzi voci? Îți vorbesc acum? continuă ea.

Scanned with CamScanner

În întuneric, observ mai multe zâmbete și le și aud. Fetele pot să fie rele. Mereu am știut asta, dar în teorie. Însă după ce devii ținta lor, e greu să nu te întristezi. Să nu fii dezamăgită de colegele tale. Poate sunt o ciudată, dar mereu am încercat să mă port cu oamenii așa cum aș vrea să se poarte ei cu mine.

Sora Patricia le spune să tacă, însă nu-și mută privirea de la ecran. Continuă să recite replicile în tăcere.

— Am văzut un film biografic pe Netflix, intervine Bree, prietena pistruiată a lui Ainsley, care n-are niciun pic de personalitate. Era despre o femeie care auzea voci prin cuptorul cu microunde.

— Îl știu. A intrat cu mașina într-un autobuz, deoarece credea că e monitorizată de o unitate guvernamentală de supraveghere.

Ideea e că sunt nebună. Că delirez, sunt periculoasă și la un pas s-o iau razna.

Aș vrea eu. Dac-aș fi așa, poate aș avea curajul să ripostez împotriva idioților. Însă la cum stau lucrurile în prezent, am făcut singurul lucru posibil: i-am ignorat. În fiecare zi, mă pregătesc să fac față comentariilor răutăcioase și zvonurilor continue. Sloane spusese inițial că nu vor dura mai mult de câteva zile. Că Ainsley e genul care hărțuiește oamenii și o să se plictisească în scurt timp. Dar fascinația ei n-a dispărut, iar hotărârea mea a slăbit. Cu fiecare atac, îmi plâng și mai mult de milă. Jelesc în tăcere faptul că devin personajul principal la o școală nouă, unde cele mai rele părți ale reputației mele au ajuns înaintea mea.

— Casey, am uitat!

Mai că îmi vine să-i admir insistența. Faptul că Ainsley nu s-a plictisit încă e de-a dreptul remarcabil.

— O să dau o petrecere săptămâna viitoare.

Scanned with CamScanner

Nu e ea cea mai isteaţă, dar ce-i lipseşte în zona asta compensează prin puritatea răutăţii. Ainsley nu are o râcă veche cu mine. Nu i-am furat iubitul în clasa a treia. Nu avem niciun fel de trecut. E pur şi simplu o persoană groaznică, căreia îi face plăcere să fie o afurisită.

— Poţi să vii, dacă promiţi că n-o să parchezi în piscină, spune ea, pe un ton dulceag.

Mă concentrez pe scena de musical de pe ecran, prefăcându-mă că nu aud râsetele. Fetele astea pot să se ducă naibii. N-am nevoie de aprobarea lor. Nici de prietenia lor. Chiar dacă m-ar fi primit cu braţele deschise la St. Vincent şi ar fi încercat să fie prietenele mele, în septembrie, tot n-aş fi avut încredere în ele. Am avut un grup mare de prieteni la Academia Ballard şi uite cum au ieşit lucrurile cu asta. Toţi m-au trădat după accident. Mi-au zâmbit în faţă şi au râs pe la spate. Au răspândit zvonuri despre cea mai groaznică noapte a vieţii mele, transformându-mă într-o bătaie de joc.

A trebuit să învăţ în modul dur că loialitatea e ceva rar în liceu. Tocmai de asta nu mă interesează să mă împrietenesc cu niciuna dintre fetele astea, nu când mi-au arătat de la bun început cum sunt de fapt. În ultimul timp, nu am încredere decât în doi oameni.

În sora mea.

Şi în tipul care mereu mă face să zâmbesc.

Aşa că privesc în continuare înainte şi număr minutele până când o să-l văd pe Fenn.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 2
CASEY

După şcoală, îmi pun pantofii de alergat şi fluier după Bo şi Penny, care, cum deschid uşa, o iau la fugă pe alee, spre soare. Pentru doi golden retrieveri mari, aleargă ca nişte cai de curse şi au răbdarea unor copii mici pe cafeină. Aleargă cea mai mare parte a drumului din pădure, care leagă căminele şi casa mea, aflată la marginea campusului Sandover, unde mă aşteaptă Fenn.

Încă nu m-am săturat de modul în care pare căzut pe gânduri, după care-şi ridică capul şi ochii i se luminează. Şi nici de zâmbetul ăla jenat pe care încearcă să-l ascundă, când mă ia de umeri şi mă sărută pe creştetul capului.

— Bună.

Atât îmi spune. Niciodată mai mult. Însă inflexiunea din glas face ca ăsta să fie limbajul nostru secret. E tot ce vrem să ne spunem, într-un singur sunet mic.

— Bună.

Îl strâng în braţe şi stau acolo puţin. Pentru că, până şi în zilele când îmi pun armura, şcoala e epuizantă.

— Eşti bine? întreabă Fenn.

E aproape cu 30 de centimetri mai înalt decât mine, lucru ce-mi permite să mă ghemuiesc la pieptul lui. Probabil şi-a lăsat sacoul în cămin, pentru că nu poartă decât cămaşa deschisă la nasturi şi are mânecile suflecate. Miroase delicios. Şcoala asta privată nu se zgârceşte când vine vorba de balsamuri bune de rufe.

Scanned with CamScanner

— Da. Îmbrăţişările tale sunt minunate.

Îl simt râzând.

— Serios?

— Mhm.

— Bine, fă-ţi de cap atunci.

Îl mai strâng tare încă o dată, după care îi dau drumul şi mă uit după Bo şi Penny, care hărţuiesc o creatură urcată într-un copac.

— Potoliţi-vă, îi cert eu şi se îndepărtează imediat de copac.

— Cât poţi să stai?

Fenn îşi desface repede cămaşa şi o pune pe iarbă, ca să mă aşez pe ea.

Nu mă pot abţine şi pufnesc.

— Ce e? Se numesc maniere, Casey.

— Profiţi de orice ocazie ca să-ţi dai jos hainele.

Nu că m-aş plânge. Are un abdomen perfect de la fotbal. Şi nu e deloc timid să-l etaleze.

— Privirea sus, drăguţo.

Îmi face cu ochiul şi se întinde lângă mine.

Se întâmplă ceva ciudat când tipul de care-ţi place îţi mărturiseşte că şi el te place. Totul devine mult mai real. Mai viu. Gropiţele alea cărora nu le-am dat mare atenţie înainte ocupă acum foarte mult loc în gândurile mele. Mă uit întruna la buzele lui, cea de jos fiind mai voluptuoasă decât cea de sus. Şi observ că, de fiecare dată când se rade, mereu pare să rateze o bucată mică de barbă, în colţul maxilarului.

Mi-e imposibil să nu mă uit din nou la pieptul lui gol. Muşchii sculptaţi şi pielea bronzată mă fac să-mi doresc să îl ating. Înghit în sec şi mă forţez să nu mă holbez. Sloane îi spune în glumă lui Fenn „băiatul de aur", şi e greu să nu fiu de acord cu asta, doar că nu într-un mod disprețuitor.

Scanned with CamScanner

Cu părul lui blond, pielea aurie și structura înaltă și musculoasă, e definiția sex-appealului.

Încă nu-mi vine să cred că e al meu.

— Nu pot să stau mult, îi răspund eu. Am teme. Și tata pregătește cina. Deci...

— Deci aș face bine să nu pierd timpul.

Cu un zâmbet obraznic, mă ia de mână și mă trage în poala lui. Sunetul pe care-l scot e un amestec de surprindere și încântare. Apoi, inima începe să-mi bată cu putere, când Fenn mă ține strâns de talie și-și lipește buzele fierbinți de ale mele.

Totul începe inocent. E un sărut dulce. O atingere ușoară a buzelor lui. Degetele mele se plimbă peste umerii lui goi și călătoresc pe muchiile ferme ale abdomenului său, simțindu-i mușchii cum se încordează sub atingerea mea. Limba mea o caută pe a lui, în timp ce-și înfige mâinile în părul meu, apoi îmi cuprinde obrazul în palmă.

Știu că mă dorește. Aud asta în gemetele înăbușite din pieptul lui. O simt când mă mângâie pe spate. Mă ridic și-mi trec degetele prin părul lui, sărutându-l mai apăsat și respirând sacadat.

Fenn e mereu primul care se retrage.

— Mă omori, șoptește el, privindu-mă lasciv.

— Nu știu pe cine încerci să impresionezi, oprind totul la sărutări mereu.

— Opresc? La naiba, zâmbește el indignat. Chiar nu primesc puncte pentru comportament frumos cu tine.

— Nu chiar.

— Haide, Case, lasă-mă să fiu tipul bun. Atât îți cer. Nu trebuie să grăbim lucrurile.

— Pun pariu că spui asta tuturor fetelor.

— Nu face asta, zice el, dându-mi câteva șuvițe după ureche și plimbându-și degetele în jos, pe gât. Sunt aici, cu tine. Doar de asta îmi pasă acum.

Scanned with CamScanner

E emoţionant, dar şi puţin enervant. Aventurile lui Fenn sunt renumite în cercurile din şcoala privată. Nu e ca şi cum nu ştiu ce comportament a avut înainte.

Şi e frustrant, pentru că, dintre noi doi, el e mai experimentat, însă cu toate astea, se opreşte dacă îl tentez să se aventureze mai departe.

— Ştiu, şi nu încerc să grăbesc lucrurile...

Mă dau jos din poala lui Fenn şi-l mângâi pe Bo când se bagă sub braţul meu.

— Dar începi să mă complexezi.

— Cum aşa? întreabă el, încruntat.

— De fiecare dată când te opreşti, mă întreb dacă e pentru că sunt... Nu ştiu, pentru că nu mă pricep sau ceva de genul ăsta. Portofoliul meu nu e prea mare.

Chiar şi înainte de accident, tata era un tiran când venea vorba de întâlniri. Şi Sloane i-a speriat pe toţi tipii de la Ballard şi Sandover să nu se apropie de mine.

— Portofoliul tău?

Fenn pare complet şocat.

— Da. Corey Spaulding m-a invitat la petrecerea aniversară a Lisei Lesko, din primul an, şi după, s-a sărutat cu verişoara ei, în casa pentru oaspeţi. În anul doi, m-am sărutat cu prietenul cel mai bun al lui Corey, Brad, în mare parte ca să mă răzbun pe Corey pentru trădarea de la petrecerea Lisei Lesko. Şi anul trecut, a fost A.J. Koppel, dar cred că m-a sărutat doar ca să se răzbune pe Lisa Lesko, care l-a înşelat. Dumnezeule, tocmai am realizat că Lisa Lesko e numitorul comun în toată istoria săruturilor mele. Ce crezi că înseamnă asta?

Fenn mă priveşte o clipă, după care izbucneşte în râs.

— Ce se întâmplă? Ce încerci să spui?

— Mi-ai spune dacă n-aş săruta bine, nu-i aşa?

Fenn mă fixează cu privirea, încă râzând.

— Vorbeşti serios?

Scanned with CamScanner

— Da.

Când își dă seama că nu glumesc, devine serios.

— Tu chiar crezi ce spui? Săruți bine. Ba chiar excepțional. De-a dreptul fenomenal. Să nu crezi că doar pentru că eu ezit, înseamnă că e ceva în neregulă cu tine. Încerc și eu să fac ce trebuie. Măcar o dată.

Face asta des, ceea ce mă întristează. Da, sigur, a avut mai multe aventuri de-o noapte decât un motel de pe autostradă, dar nu e un tip rău. Undeva, pe drum, i-a intrat în minte că nu merită nimic bun.

— Bine.

— Vorbesc serios.

Mă ia de mână și mă sărută pe interiorul încheieturii, gest care mă topește și mă face să vreau să sar pe el. Nu știu unde-i învață pe tipi lucrurile astea, dar el clar a fost atent.

— Nu aș schimba nimic la tine.

Explodez pe dinăuntru, dar la exterior, doar încuviințez și găsesc un băț pe care să-l arunc pentru Penny. Nu știu dac-o să mă obișnuiesc vreodată cu el.

— Chiar ai sărutat doar trei tipi? întreabă el intrigat. N-ai fost majoretă la Ballard?

— E nevoie să sărut un catralion de tipi ca să fii majoretă?

— Nu, dar... Bine, ai dreptate, gândesc în stereotipuri.

Zâmbesc când îi aud afirmația mormăită.

— Da, am fost majoretă. Și da, am sărutat doar trei tipi.

Am fost multe lucruri la Academia Ballard. Majoretă. Șefa comitetului albumului anual, ceea ce e o onoare imensă pentru o junioară. Am avut chiar și o cea mai bună prietenă, Gillian Coates, cu care n-am mai vorbit din primăvară.

Scanned with CamScanner

Am fost populară la Ballard. Un alt fel de popularitate decât sora mea, pe care toţi băieţii o doreau şi de care toate fetele se temeau. Sloane mă tachina că eram una din acele fete enervante, pe care toţi băieţii o doresc şi pe care nicio fată n-o urăşte, pentru că sunt prea sinceră. Nu ştiu ce înseamnă asta. Mereu am fost doar autentică. Şi cred că Sloane a fost darnică când a spus că „toţi băieţii mă doresc", având în vedere că am atras interesul a doar trei tipi.

Nu s-a înşelat însă în privinţa unui lucru, şi anume că aproape toată lumea de la Ballard *chiar* m-a plăcut. Asta până când bârfele m-au transformat într-o nebună şi, dintr-odată, am fost exilată. Şi ştiu sigur că Gillian şi fostul meu grup de prietene *încă* vorbesc despre mine. Văd asta uneori pe reţelele de socializare, mai exact comentariile stupide despre mine la postările oamenilor. E jenant.

— Nu încerc să schimb subiectul, dar nu ţi se pare că Sloane se poartă ciudat în ultimul timp? Pentru că RJ începe să mă îngrijoreze.

Mă gândesc mai bine. Nu mai e aşa vorbăreaţă când ne întoarcem de la şcoală. Dar nu m-am gândit prea mult la asta, pentru că însemna că scăpam de interogatoriul zilnic, despre toţi care s-au purtat urât cu mine în ziua respectivă. Pe cine trebuie să pună la punct. Ce cauciucuri trebuie să spargă. Sora mea mare e protectoarea supremă, chiar şi când n-am nevoie de protecţie. Sinceră să fiu, i-aş da undă verde să lase pungi în flăcări, pline cu excremente de câine, la fiecare dulap din campus, dac-aş crede c-ar schimba ceva. Însă oricât de intimidantă e Sloane, nu există dispozitiv care să oprească bârfele din liceu.

Însă în general, nu ştiu dacă i-aş descrie comportamentul ca fiind ciudat, ci aş spune, mai degrabă, că e îndrăgostită. De când s-a împăcat cu RJ, are un comportament oarecum obsedat, fiind înconjurată de o aură opacă de iubire. Mă bucur pentru ea, dar e şi puţin

Scanned with CamScanner

înfricoşător. Sloane ignora ideea de romantism. Acum, o ridică în slăvi tuturor, ca şi cum e plătită ca s-o promoveze.

— A fost destul de distrasă săptămâna asta. Nu face decât să-i trimită mesaje lui RJ. Dacă n-aş şti mai bine, aş zice că se pregătesc să fugă împreună.

Fenn ridică din umeri.

— Dac-ar face-o, aş avea la dispoziţie toată camera, aşa că...

— Aş spune că e normal pentru o relaţie nouă, dar nimic din comportamentul lui Sloane nu e normal în ultimul timp, aşa că ce să zic! Cred că sunt în propria lor bulă.

— Bravo lor, dar RJ trebuie să treacă peste asta.

Consternarea lui Fenn e oarecum emoţionantă. Tocmai s-a împăcat cu fratele lui vitreg şi am senzaţia că e şi puţin gelos. Poate e însetat după atenţie.

— Nu ştiu cum să descriu. De fiecare dată când mă uit la el, e ca şi cum încearcă să găsească un mod prin care să-mi spună că mi-a murit bunica.

— Asta e puţin ciudat. Poate aşa arată faţa lui?

RJ e un tip de treabă, dar e destul de antisocial. Pare nemulţumit tot timpul, iar asta e posibil să i se pară cu totul ciudat unui tip extrovertit, ca Fenn.

— Acum două zile, am intrat în cameră, după antrenament, şi l-am prins la telefon. Presupun că vorbea cu Sloane. Când şi-a ridicat capul, arăta ca o căprioară în lumina farurilor, după care şi-a mutat privirea. Poate e stupid, dar îţi jur c-am văzut aceeaşi privire de fiecare dată când cineva vorbea despre faptul că mama era bolnavă. Când se temeau să-mi spună cât s-a înrăutăţit situaţia.

— Îmi pare rău.

Îl iau de mână şi i-o pun în poala mea.

Ştiu cum e să-ţi pierzi mama, deşi a mea n-a murit din cauza unei boli lungi. A murit subit, fără niciun avertisment. Un înec la care nu se aştepta nimeni.

Scanned with CamScanner

Și nu aveam decât cinci ani. Eram destul de mică cât să nu-mi amintesc mare lucru din acea perioadă. Doar niște momente scurte. Frânturi de la înmormântare. Toți oamenii care erau la noi acasă după, în timp ce Sloane și cu mine încercam să facem pace cu ideea morții și cu noțiunea înfricoșătoare că mama n-o să se mai întoarcă niciodată.

— Tata era deja detașat în momentul ăla, spune Fenn absent, desenând cercuri pe pielea mea. Evident c-a fost alături de ea în fiecare secundă, dar eu eram invizibil pentru el. Știa că ea nu avea să mai trăiască mult timp, așa că s-a închis cu totul.

Nu mai spune niciunul nimic. Simt tristețea pe care o emană și aș vrea să pot să-l alin în vreun fel. Mă gândesc la pierderea mea, la gaura imensă lăsată după moartea mamei. Abia mi-o amintesc, ceea ce înrăutățește situația. Nici măcar n-am un dosar cu amintiri calde și minunate, pe care să-l deschid când mi-e dor de ea.

Am o soluție, care e puțin jenantă, dar îmi mușc buza și decid s-o verbalizez, pentru că nu-mi place să-l văd pe Fenn rănit.

— Uneori, vorbesc cu ea. Cu mama, recunosc eu timidă.

— Da?

— Știu, e o prostie.

— Ba nu.

Ridic din umeri, pentru că, oricât de prostesc ar fi, n-aș putea să mă opresc.

— Când sunt copleșită sau speriată, sau chiar și foarte fericită, îmi imaginez că mă aude, că e undeva în cameră și vorbesc cu ea.

— Ce-i spui?

— Orice. Tot. Ca de exemplu, momentul când mi-am dat seama că vreau să devin medic veterinar. Atunci i-am spus mamei, înainte să le zic tatei sau lui Sloane.

Scanned with CamScanner

Știu că probabil mi-am imaginat, dar în ziua aia, i-am simțit prezența. Am simțit că e mândră de mine că mi-am găsit drumul.

Fenn își pune brațul peste umerii mei și mă trage mai aproape.

— Aș vrea să pot face asta. N-am mai simțit-o pe mama de mult timp. A fost un mare gol după ce a murit. Atunci s-a terminat totul.

Simt un nod în gât și inima mi se strânge când realizez cât îl doare. Îmi reazem capul de umărul lui gol și, din nou, îmi doresc să-i pot oferi mai mult decât platitudini și ponturi prostești ca să-l alin. Fenn e în continuare atât de afectat de pierderea ei. E mereu acolo. E în clipele în care Fenn are impresia că nu-l vede nimeni. E în felul în care știe cum mă simt, fără să-i spun, când mă gândesc la propria mea mamă. E în zecile moduri în care se urăște, chiar dacă are impresia că nu le observ.

Cel puțin mă lasă să-l văd. Sunt una dintre puținele persoane cărora le permite acest lucru, și pentru asta, sunt recunoscătoare. E nevoie de curaj să fii puțin stricat.

— Bună, spune și mă zguduie puțin.

— Bună.

Simt zâmbetul din vocea lui, iar când îmi întorc capul, buzele lui sunt curbate, într-un zâmbet jucăuș.

— Ce ai zice dacă te-aș scoate la o întâlnire adevărată? întreabă el încet.

— Și cum ar arăta așa ceva? spun eu, emoționată.

— Ce părere ai despre picnicuri? sâmbătă după-amiază putem să scoatem câinii la plimbare și să găsim un loc drăguț pentru asta.

E greu să mi-l imaginez pe Fenn Bishop țopăind prin pădure, cu un coș de picnic, dar aș plăti bani grei să văd ce o să facă.

— Sună perfect.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 3
FENN

În ultimul timp, fratele meu vitreg e într-o transă continuă. Înainte, abia puteai să-i distragi atenţia de la ecranul calculatorului, dar măcar mai mormăia un răspuns, se prefăcea că participă la conversaţie. Acum, nici atâta nu reuşesc să scot de la el când ne pregătim dimineaţa pentru ore. Din clipa în care s-a trezit, a stat doar cu ochii-n telefon.

— Omule.

Arunc o minge de tenis, care trece pe lângă capul lui şi se loveşte de perete.

RJ se întoarce cu tot cu scaun.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce e?

— Ai auzit ce-am spus în ultimele 10 minute?

— Nu? Nu ştiu. Dumnezeule. Ce vrei de la mine înainte de opt dimineaţa?

— Înţeleg că-n perioada asta eşti îndrăgostit, dar ce zici să-ţi mai faci puţin timp şi pentru prietenii tăi?

La naiba, am părut disperat. Am fost disperat? Nu ştiu cum să fac toată treaba asta, de-a fratele. Toată viaţa, am fost singurul copil la părinţi. Iar acum, am un frate vitreg, care e mai tare decât mă aşteptasem.

Când ne-am întâlnit cu cinci secunde înainte de nunta părinţilor noştri şi stăteam acolo în costumele noastre, analizându-ne, nu mă aşteptam să-mi placă vreodată de tipul ăsta. La naiba, mi-a luat câteva

Scanned with CamScanner

săptămâni doar să-mi amintesc cum îl cheamă. Dar după, tata l-a băgat pe RJ la Sandover şi am fost obligaţi să stăm în aceeaşi cameră, iar acum... Ei bine, se poate spune că ne-am apropiat. Sună siropos, dar e adevărat. Chiar dacă am avut copilării cu totul diferite şi suntem opuşi, în ceea ce priveşte perspectiva noastră asupra socializării, cumva, această relaţie familială nouă funcţionează.

Sau cel puţin a funcţionat, până s-a îndrăgostit de Sloane Tresscott. Dintre *toate* tipele la care ar fi putut să se dea, a ales-o tocmai pe fiica directorului. Pe prinţesa de gheaţă. Pe fata care mi-ar tăia testiculele, dac-ar şti că i-am sărutat franţuzeşte sora în fiecare zi a acestei săptămâni.

— Vrei să şi spui ceva sau ai doar nevoie de atenţie?

RJ îşi pune în sfârşit telefonul jos şi se ridică de pe scaun, ca să se îmbrace.

La cum stau lucrurile, n-o să avem timp decât să trecem în fugă pe la cantină, să luăm ceva de ronţăit, înainte să înceapă prima oră.

— Am nevoie să-mi faci o favoare weekendul ăsta. Sâmbătă o scot pe Casey la un picnic.

RJ mă priveşte peste umăr. Mi se pare că-l văd strâmbându-se, apoi se întoarce cu spatele la şifonier.

— Şi ce are asta de-a face cu mine?

— Ţine-o pe Sloane ocupată pentru mine. Ştiu că nu e de partea mea când vine vorba de asta şi nu vreau ca fiecare întâlnire cu Casey să se transforme într-o confruntare.

— Deci chestia asta chiar se întâmplă? Cu tine şi Casey?

RJ se încruntă şi-şi pune geanta pe umăr. Cravata lui e desfăcută în jurul gâtului, ca o declaraţie împotriva regulilor. În realitate, e la Sandover de două luni şi tot nu ştie cum s-o lege fără ajutorul meu.

Scanned with CamScanner

Întrebarea mă ia pe nepregătite. Iar atitudinea lui RJ devine ciudată şi plină de subînţeles, chestie care mă face să mă simt incomod.

— Da. Ce e cu asta?

— Ce intenţii ai? întreabă el.

— Intenţii?

Ce naiba e asta? E adevărat că nu ne pricepem la discuţiile astea vulnerabile, dar credeam că RJ înţelege ce simt pentru Casey. Nu e o simplă cucerire pentru mine. Fata asta e specială.

— Sloane te-a pus să întrebi asta?

— Doar pun o simplă întrebare, zice el, ridicând din umeri.

E îndreptăţit să fie suspicios. Dincolo de suprafaţa lucrurilor pe care le ştie despre mine, există o doză imensă de vinovăţie, care bântuie în întuneric. Deoarece sunt un nemernic pentru faptul c-o doresc şi un nemernic şi mai mare pentru că mi-am permis să fac asta, pot mai mult de atât. Cu fiecare zi care trece, cu fiecare sărut, sunt cu un pas mai aproape de distrugerea ei.

RJ se află între mine şi uşă, un semn nu foarte subtil al interesului lui sincer. Am vrut să-i atrag atenţia, iar acum, n-o să mai ies de aici, până nu-i spun ce vrea să ştie.

— N-aş răni-o niciodată, îi spun eu, aspru.

Vreau să fie adevărat. Şi e cel mai bun tip de sinceritate pe care pot să i-l ofer.

RJ mă analizează. Clar vrea să spună altceva, dar îmi vibrează telefonul în buzunar. Expir, surprins de uşurarea pe care o simt când nu mai sunt în centrul atenţiei. Apoi, văd numărul tatei pe ecran şi blestem încet.

— E tata, bombăn eu, apoi pun telefonul pe difuzor. Da?

L-aş fi lăsat să-mi trimită un mesaj vocal, dacă n-aş fi fost oarecum recunoscător că m-a salvat. Confruntarea

Scanned with CamScanner

cu RJ devenea intensă. Îmi imaginez că interesul lui se trage din faptul că Sloane e mult mai panicată de relația noastră decât credeam. O parte din mine se întreabă dacă nu încearcă să-l întoarcă pe RJ împotriva mea, atâta timp cât sunt împreună cu Casey. Știu că intențiile ei sunt bune, vrea să-și protejeze sora mai mică, dar Sloane poate să fie crudă când vrea.

— Bună dimineața, spune tata.

Are un ton patetic de vesel. Presupun că face asta de dragul mamei lui RJ.

— Te-am prins înainte de micul-dejun?

— Da. Ce vrei?

În ultimele zile, m-a sunat mai des decât în ultimii ani. Totul face parte din transformarea lui într-un tată de pe micul ecran, lucru deranjant și jignitor. De când a apărut Michelle, parcă și-a descoperit rădăcinile paterne și încearcă să compenseze pentru un deceniu de neglijență benignă. Sau cel puțin vrea ca RJ și mama lui să creadă că încearcă să fie un tată mai bun.

Eu, unul, nu-l cred. Oamenii nu se schimbă peste noapte. Nu sunt sigur că oamenii se schimbă. Pur și simplu devin mai buni la a-și ascunde defectele. Așa că nu, nu cred că dintr-odată tata nu mai e un nemernic egoist și acum îi pasă de lucruri plictisitoare, precum familia.

Unde a fost versiunea asta familistă după moartea mamei? În niciun caz aproape de mine. Înainte de moartea ei, eram apropiați. Râdeam împreună, navigam. Uneori, chiar juca jocuri video cu mine. Ne distram.

După care mama a murit, iar tata a devenit rece. S-a îngropat în muncă și nu s-a mai gândit la mine. Când își mai amintea însă de existența mea, se simțea vinovat și îmi dădea bani, după care dispărea din nou.

Într-un final, a început să-mi placă să fiu lăsat în pace. Cărui adolescent nu i-ar plăcea să facă ce vrea, fără să existe consecințe? Indiferent ce făceam, tata nu clipea.

Scanned with CamScanner

În vara dinainte de anul doi, când eram încă la Ballard, am dat o petrecere acasă, în Greenwich. Tot locul a fost distrus și a venit poliția, din cauza plângerilor provocate de zgomot. Cu toate astea, tatei nu i-a păsat câtuși de puțin. Pur și simplu a angajat oameni care să curețe locul, după care s-a dus în birou, ca să finalizeze un contract pe care-l negocia cu o companie de tehnologie din Japonia. Când am fost exmatriculat de la Ballard și de la școala aia suedeză privată, n-a zis nimic. Doar a scris un cec și m-a trimis la Sandover.

Deci orice ar fi chestia asta, batista albă pe care mi-o tot flutură prin fața ochilor, nu mă interesează. Mi-am pierdut interesul acum mulți ani.

— Speram că putem să vorbim din nou despre vacanța de Crăciun. Să mergem într-o vacanță de familie cu toții.

— Cred că e cam târziu pentru o excursie la Disney World, tată.

— Michelle a sugerat să mergem într-o zonă de munte. Poate la schiat?

— Ce-mi pasă? Faceți de vreți. Am alte planuri.

— Gândește-te doar, insistă el, ignorându-mi replica tăioasă, ca și cum am fi într-un război psihologic. Până atunci, însă, Michelle și cu mine ne gândeam să venim în vizită în curând. Am putea să vă scoatem la cină. Cum sună?

— Nu, mulțumesc.

Termin conversația fără nicio urmă de remușcare. Nici măcar licărirea de dezaprobare din privirea lui RJ nu-mi trezește dorința de izbăvire. Înțeleg că suntem frați vitregi și că asta îl afectează și pe el, dar RJ ar face bine să se dea la o parte. Nu are cum să înțeleagă 18 ani de istorie, doar pe baza celor câteva luni de când îl știe pe tata. Mai ales când cea mai mare parte a acestora am petrecut-o în acest cămin.

Scanned with CamScanner

— N-a fost în regulă cum i-ai vorbit. Ai putea să încerci și tu puțin.

— Aș putea, dar nu vreau. Crede-mă, nu e cazul să crezi comportamentul ăsta. Nu merită susținerea ta. Și conversațiile astea merg mult mai repede când nu mă prefac că particip.

— Poate nu se preface.

Îmi dau ochii peste cap. Nu știu de ce, dar săptămâna asta m-a tot bătut la cap că ar trebui să fiu deschis unei împăcări. Însă nu-l știe pe tata sau cum e să te trezești într-o dimineață și să realizezi că tatăl tău a ales să-ți ignore existența. Cel puțin tatăl lui RJ a avut decența să fie trimis la închisoare.

— Ți-am spus că toată fațada asta de tip de treabă e o prostie. Faptul că vă copleșește pe tine și pe mama ta cu cadouri și propuneri de vacanță. Încearcă să fie prietenul tău. Totul e fals. Nu vrea decât s-o impresioneze pe mama ta. Să dea bine, pentru ca atunci când vor divorța, să nu-i ia jumătate din avere.

RJ devine ezitant.

— Ce e? întreb eu.

— Nu știu...

Se joacă cu cravata.

— Ce e?

— O parte din mine crede că mariajul ăsta chiar o să funcționeze.

— Omule! exclam eu șocat.

— Știu.

— De când?

— Par fericiți.

— Abia s-au căsătorit, bineînțeles că sunt fericiți acum. Probabil i-a făcut sex oral de dimineața, pe masa din bucătărie.

Scanned with CamScanner

— Ești dezgustător. Vorbești de mama. Mă rog, nu spun c-o să dureze, doar că n-aș fi cu totul șocat dacă o să se întâmple.

Dau din cap, dezamăgit.

— Ce s-a întâmplat cu cinismul tău? Era partea mea preferată când venea vorba de tine. O învinovățesc pe Sloane pentru asta.

— Nu mă deranjează s-o văd pe mama fericită, mormăie el, în timp ce ne îndreptăm spre ușă.

Când ajungem acolo, însă, se oprește și se uită la mine. Ezită din nou, blocându-mi calea.

— Mai vrei să-mi spui ceva?

După o clipă, își mută privirea și iese din cameră.

— Nu, nimic. Las-o baltă, spune el, fără să privească în urmă.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 4
RJ

Sloane e furioasă. Credeam c-am mai văzut-o supărată, dar acum e la alt nivel. E tăcerea aia ciudată, care ascunde un infern de furie înăuntru. Nici nu știu dacă respiră.

— La ce te gândești? întreb eu, fără să primesc vreun răspuns.

Acum o oră, m-a sunat să ne vedem la locul nostru din pădure, și anume banca veche dintre tufișuri. Am venit direct de la antrenamentul de înot și l-am rugat pe Lawson să mă acopere în fața antrenorului și să inventeze un motiv pentru care am plecat mai devreme. Sloane nu mi-a dat niciun indiciu despre ce e vorba, dar cred că are de-a face cu decizia la care ne-am tot gândit în ultima săptămână.

Și Fenn ne-a forțat mâna când s-a dat la Casey.

Știam că va trebui să-l confruntăm în legătură cu rolul pe care l-a jucat în accidentul lui Casey, dar Sloane nu era decisă dacă să vorbească mai întâi cu sora ei. Logica ei e că aceasta merită să știe, iar Fenn nu merită un avertisment, ca să pregătească ce o să spună. Eu însă cred că se teme de consecințele care vor apărea când sora ei o să afle. E speriată că aceasta o să cadă din nou în depresie și, poate de data asta, n-o să-și mai revină.

Și cred că se teme și că sentimentele lui Casey pentru Fenn o să-i întunece judecata și n-o să mai

Scanned with CamScanner

gândească limpede următorii pași. Știu că Sloane vrea să dea înregistrarea polițiștilor, însă ideea asta îmi întoarce stomacul pe dos. Nu pot să-l dau de gol pe fratele meu vitreg.

Dar nu pot nici să mă împotrivesc iubitei mele.

Nu suport să fiu prins la mijloc.

— Poți să-mi dai măcar un indiciu? insist eu.

Deasupra noastră, o pasăre sau altceva mișcă niște frunze și iubita mea tresare.

— Ar fi putut să moară, insistă Sloane, ca și cum e în mijlocul unei dezbateri intense în mintea ei, la care eu nu am acces. Fenn a lăsat-o acolo, cu o rană la cap. Casey ar fi putut să sângereze până la moarte. Ar fi putut s-o omoare, RJ.

Gândul copleșitor o face să se plimbe.

— Poate, zic eu cu blândețe.

Dacă aș contrazice-o, ar însemna că sunt pe cont propriu și chiar nu vreau să mor în seara asta.

— Dar, în același timp, s-ar fi înecat, dacă Fenn n-ar fi fost acolo s-o scoată din mașina care se scufunda.

— Deci îi iei apărarea, spune ea tăios.

— Nu, doar îți ofer o perspectivă pe care s-o iei în considerare.

— La naiba cu perspectiva ta.

— Sloane, încă nu știm cine era cealaltă persoană din înregistrare. Prima, pe care am văzut-o fugind pe lângă camera de filmat. Nu știm cine e și de ce era la volan. Și în absența acestei informații, e simplu să vrei să dai toată vina pe singura persoană pe care o putem identifica.

Sloane pufnește, iritată.

— Nu trebuie să fiu corectă. Sora mea mai mică a fost la un pas de moarte, iar Fenn a mințit în privința asta de luni întregi. E dubios, RJ. Dubios!

Scanned with CamScanner

Are dreptate. Nu îl pune într-o lumină prea bună pe fratele meu vitreg. Și e un noroc chior că Fenn nu și-a arătat fața decât pe camera de securitate de la debarcader. Dac-am ști cine a dus-o acolo pe Casey, atunci decizia lui Fenn de a pleca după ce a salvat-o ar fi o nimica toată în toată situația asta. Ceva pentru epilogul unui caz închis. Însă acțiunile lui din acea noapte, și din fiecare zi de atunci, par mai degrabă suspicioase decât eroice.

— Cred că trebuie să te hotărăști cui îi ești loial.

Se apropie de mine, iar ochii ei gri ard ca cenușa încinsă. Revoltată, mă împinge cu un deget în piept, chestie care m-ar enerva, dac-ar fi vorba de altcineva.

— Știi foarte bine că nu pot să fac asta.

O iau de mână, însă și-o trage repede. Zilele astea, trec cu vederea mai multe lucruri, având în vedere circumstanțele. Dar nici n-o să accept un ultimatum.

— Sloane, te iubesc, dar n-o să aleg între iubita mea și fratele meu vitreg. Da, ce a făcut e greșit, dar nu cred c-ar trebui să-l crucificăm până nu aflăm toată povestea. În momentul ăsta, cred c-ar trebui să-i spui lui Casey și s-o lași pe *ea* să decidă ce să facă.

— Nu, spune ea, în mod evident nemulțumită că nu vreau să particip la fanteziile ei de răzbunare. O să-i spun tatei și o să mergem la poliție. Autoritățile o să decidă ce să facă.

Mă încordez. Îmi flutură ideea ca un cuțit la gât și încep să nu mai am răbdare. Da, și eu vreau să trecem mai departe, dar n-am de gând să-l transform pe Fenn într-un țap ispășitor, când nu știm de fapt cine e adevăratul vinovat.

— Eu, unul, nu-ți stau în cale.

Mă așez pe bancă și o implor să-și lase armele jos.

— Dacă asta crezi că trebuie să faci, e dreptul tău. Dar dacă o s-o iei pe drumul ăsta, trebuie să înțelegi că e

Scanned with CamScanner

posibil să-i distrugi toată viața lui Fenn, poate chiar să-i furi libertatea, fără să știi detaliile. Dacă nu ești pregătită să-i spui lui Casey, cel puțin lasă-mă să vorbesc cu Fenn înainte să faci ceva. Să-l conving să-mi spună adevărul.

— Știi foarte bine că doar o să te mintă.

— Ba nu știu asta. Cred c-o să-mi spună adevărul.

Sloane mă privește în ochi pentru o clipă. Îndeajuns cât să-i dispară dorința de a-mi da una. Pentru moment.

Se așază reticentă lângă mine.

— Arată-mi din nou imaginile, îmi ordonă.

Ne uităm pe telefonul meu la imaginile de pe camera de securitate din debarcader. Oricât de atenți ne uităm, Sloane nu reușește să-și dea seama cine fuge de la fața locului la scurt timp după ce mașina intră în lac. Și se uită la Fenn. La felul în care fuge s-o scoată pe Casey din mașină, apoi o așază cu atenție pe jos. La modul în care îi scrie lui Sloane de pe telefonul surorii ei, demonstrând că dispozitivele astea chiar sunt rezistente la apă.

— Dacă nu mi-ar fi trimis mesaj, clar nu ne-am fi gândit s-o căutăm acolo, bombăne ea.

Lacul e la ceva distanță de sala de sport a Academiei Ballard. Clar nu e un drum pe care să-l fi făcut cineva pe jos, noaptea, decât dacă-l știa. La cum mi-a descris Sloane locul, debarcaderul era locul unde oamenii mergeau ca să bea, să fumeze, să se sărute sau să facă tot felul de alte lucruri ilegale. Adică e ultimul loc în care ar fi căutat-o cineva pe Casey.

— Poate ar fi trecut ore întregi fără s-o găsim, spune Sloane, care-și strânge în continuare telefonul în mâini.

Însă simt cum îi mai dispare furia.

— Uite ce e, nu pot să-mi imaginez ce l-a împins pe Fenn s-o lase acolo sau de ce n-a zis nimic despre asta până acum. Dar cred că e evident că atunci când a intrat în apă, încerca să facă lucrul corect.

Scanned with CamScanner

Sloane se încruntă și se gândește puțin la asta. Nu e genul care să ierte. Iubita mea e genul de persoană care ține ranchiuna. O alimentează. Nu cred c-ar ști cine ar fi fără ea. O înțeleg. Pentru ea, a fost o etapă foarte importantă faptul că a reușit să mă ierte pentru toate greșelile pe care le-am făcut până acum.

Trebuie doar să mai extind lucrul ăsta puțin.

— Te urăsc, pufnește ea.

— Știu.

O strâng ușor de coapsă, pentru că o simt cum se îmbunează și o să mă pedepsească mai puțin dacă o să-i reamintesc de ce e cu mine.

— Bine, zice ea, plină de ciudă. Da, dacă Fenn n-ar fi fost acolo, probabil Casey ar fi murit în mașină.

Oferă puțină înțelegere tipului pe care ar vrea să-l dezmembreze cu mâinile goale. E îndeajuns pentru moment.

— Mulțumesc c-ai recunoscut asta.

— Bine. Vorbește mai întâi cu el. Încearcă să-i afli perspectiva.

Sloane se ridică de pe bancă, semn c-a terminat discuția cu mine. Nimănui nu-i place să audă „nu omorî pe nimeni încă" mai puțin decât lui Sloane Tresscott. E o luptătoare.

— Dar dacă n-o să recunoască...

— Știu, încuviințez eu.

Îi dă o șansă. Una singură. Fenn ar face bine să profite de asta, înainte să se transforme într-un șireang.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 5

FENN

— Domnul Swinney? Tipul ăla care arată ca o haină de lână mâncată de molii, care a căzut de pe umeraş în spatele dulapului? întreabă Casey uimită.

E descrierea perfectă şi aproape mă înec de râs. Tocmai am găsit un loc drăguţ, la umbră, unde să ne punem pătura de picnic în această după-amiază de sâmbătă.

— E acoperirea perfectă, nu crezi? Cine l-ar bănui?

Campusul şcolii e înşelător de mare, întinzându-se pe sute de hectare dincolo de clădirile principale. O mare parte e pădure neatinsă, pe care majoritatea abia am explorat-o. Azi, ne-am îndepărtat de unul din drumuri şi am descoperit o poiană între copaci. Toamna e în toi. Oriunde altundeva pe campus, frunzele capătă o mulţime de nuanţe de roşu şi portocaliu, iar pământul capătă o culoare brună şi trosneşte. Însă aici, e în continuare mult verde.

Ne aşezăm şi încep să scot gustările pe care le-am adus. Am găsit un magazin alimentar drăguţ cam la jumătate de oră şi am plătit să-mi pregătească ceva şi să trimită de dimineaţa la cămin. Cea mai tare parte e că i-am convins să facă rost de două oase cu măduvă de la măcelăria din Calden, orăşelul cel mai apropiat de campusul Sandover.

Nu pierd timpul şi le dau căţeilor lui Casey, care salivează. Aceştia îşi iau oasele şi pleacă în căutarea unui

Scanned with CamScanner

loc liniștit unde să le ronțăie. Foarte bine. Asta o să-i țină ocupați ceva timp.

— Deci, l-ai urmărit? întreabă Casey, râzând.

— Da, și n-a fost ușor să ajung acolo, ceea ce are sens. RJ și cu mine am petrecut noaptea plimbându-ne în întuneric prin pădure. Ne-am tăiat și ne-am împiedicat întruna de pietre.

— Mi-ar fi fost foarte frică, spune ea agitată. Ați fi putut să dați peste cabana lui în care omoară oameni.

— M-am gândit și la asta.

Mi-e greu să mă concentrez la conversație și nu știu dacă cuvintele ies în ordinea potrivită. Casey e frumoasă, având pe fundal razele de soare care intră printre copaci. Sunt distras de părul ei blond-zmeură care bate în vânt și de modul în care-și linge degetele după ce mușcă dintr-o felie de portocală. Cele mai simple lucruri legate de ea mă dau peste cap. Dacă n-aș prefera să petrec timpul cu ea, aș spune că e o boală.

— Partea distractivă a fost să plecăm de acolo, crezând c-o să fim prinși de niște traficanți de droguri înarmați, care aveau să ne taie degetele și să le trimită părinților noștri.

— Toate astea, doar ca RJ să poată să iasă în continuare cu Sloane. E ceva aparte omul ăla.

Scot o sticlă de prosecco din ghiozdan și două pahare pe care le-am furat din sala de mese. Nu știu de ce, dar îmi tremură mâna când torn.

— Ești bine? Tremuri destul de mult.

Casey mă privește c-o îngrijorare amuzată.

— Mă emoționezi puțin, mărturisesc eu.

Casey înclină capul.

— Mi-e greu să cred așa ceva.

— E adevărat.

Scanned with CamScanner

În ultimul timp, mi-am propus să n-o mint. Nu mai mult decât am făcut-o deja și nu mai mult decât e necesar. Încerc s-o iau pe acest drum nou, al onestității incomode absolute. Oarecum. E complicat. Nu știu. Cred că încerc să compensez pentru toate modurile în care o s-o stric.

— E ridicol.

Îi dau paharul pe care am reușit, cumva, să nu-l vărs pe pătură.

— Crede-mă, ești cu mult peste nivelul meu.

— Ești simpatic când spui prostii.

Îmi ignoră comentariul, crezând că e o încercare de-a mea să fiu fermecător. Cumva, fata asta crede că sunt o partidă bună. Nu știu de unde până unde. Uneori, aș vrea să-i pot spune toate secretele îngrozitoare care ar pune-o pe fugă.

— Încearcă asta.

Casey îmi dă un cub de brânză și așteaptă o reacție.

Eu mestec lent.

— E ciudată.

— Nu-i așa? Ca vinul roșu.

— De unde știi?

— Crezi că ești prima persoană care-mi oferă alcool?

Nu știu de ce îmi place așa mult când râde de mine.

Niciodată nu am fost mai fericit decât când sunt cu ea. Casey are un mod de a șterge totul în jur și eu mă simt mai ușor. Liber. Fericit. Nu e niciodată ceva continuu, deoarece între momentele alea pure, mă străbate un fior de teamă, care-mi reamintește că nu e decât o chestiune de timp. Până o s-o dezamăgesc. Până când o să am o influență așa toxică asupra ei, că o să corup bunătatea care o face specială.

Casey nu suferă de apatia malignă și de dezamăgirea cărora ne-am lăsat pradă noi, restul. Nu e un simplu

Scanned with CamScanner

copil înstărit blazat, cu sufletul rece și gol. E plină de speranță și dulce. Bună și generoasă. A reușit să păstreze toate acele lucruri pe care în general, viața le scoate din noi. Și toate astea în ciuda tuturor lucrurilor oribile care i s-au întâmplat.

Într-un fel, e eroul meu.

Și dacă n-aș fi un nemernic egoist, aș lăsa-o în pace, înainte s-o distrug.

— Ce planuri ai pentru diseară? O să faci probleme?

— În seara asta sunt bătăile. RJ vrea să merg cu el, din moment ce, practic, trebuie să meargă, după ce l-a detronat pe Duke.

— Nu pot să mi-l imaginez pe RJ făcând legea. Fiind noul Duke.

— Nici eu.

Fratele meu vitreg n-a vrut niciodată responsabilitatea sau puterea de a fi cel mai tare de la Sandover. Când l-a provocat pe Duke pentru conducere, lupta pentru propria lui autonomie împotriva unui sistem corupt. Cu alte cuvinte, voia să aibă propriile lui afaceri ilegale, fără să-i dea lui Duke o parte din profit. Ce nu a realizat însă e că roțile mașinii continuă să se învârtă, indiferent cine e la volan. Indiferent dacă-i convine sau nu.

Casey se ridică pe coate și mă privește curioasă.

— Ai participat vreodată?

— La lupte? Da, de câteva ori.

Nu reușesc să-i deslușesc reacția, dar mă aștept să fie dezamăgită. E unul din lucrurile alea care te fac mai puțin atrăgător. Probabil că participarea la tradiția de la Sandover, în care bărbații se bat în fiecare noapte de sâmbătă, nu e cea mai tare trăsătură a unui posibil iubit.

— E relaxant sau...?

— Mă întrebi dacă o fac de plăcere? Nu.

Scanned with CamScanner

Mulţi tipi o fac de plăcere. Unii, ca să demonstreze ceva. Alţii pentru că le place. Nu e şi cazul meu.

— Poate e un defect de caracter, dar ambele dăţi când am mers acolo, am făcut-o pentru că aveam ceva de rezolvat.

Nu îmi place violenţa. Uneori, conflictul fizic e eficient. Toată lumea ştie regulile şi funcţionează. În cea mai mare parte a timpului.

— Nu te judec, dar clar nu pot să mi te imaginez într-o luptă, nu cu faţa aia de înger, spune ea, muşcându-se de buză, ca şi cum încearcă să-şi imagineze situaţia.

Îmi şterge nişte zahăr pudră de pe obraz.

Am auzit asta toată viaţa mea. Fennelly Bishop, băiatul drăguţ. Dar când ajung faţă-n faţă cu un tip care n-are nicio problemă să-mi distrugă faţa, nu mă abţin. Ceva se dezlănţuie în mine când simt gust de sânge. Devin feroce. Parcă o latură reprimată de-a mea pune stăpânire pe mine. Dar ăsta e şi un mod de-al meu de a nu-mi asuma responsabilitatea, de a da vina pe altcineva. Poate din când în când, chiar îmi place să bat pe cineva. Poate tuturor ne place asta.

— Cu cine te-ai bătut? Îl cunosc?

— Singurul pe care-l ştii e Gabe.

— Nu e cel mai bun prieten al tău? întreabă ea, uimită.

— N-a fost în acele zece minute din ring.

A fost o bătaie brutală. Gabe şi cu mine ne ştim de la grădiniţă, aşa că evident că ne-am mai bătut de câteva ori de-a lungul anilor, dar noaptea aia a fost o bătaie de sânge, care ne-a învineţit pe amândoi. Nici nu ştiu cine a câştigat. Nu-mi amintesc de ce ne-am bătut atunci.

A, da. M-am culcat cu o tipă pe care o plăcea. N-am respectat codul băieţilor. Trebuia să mă aştept la asta când mi-a zis să ne batem.

Scanned with CamScanner

— Tot n-ai vorbit cu el de când a fost trimis departe de casă?

Tristeţea mă cuprinde, precum şi un fior de vinovăţie.

— Nu. Tot nu ştiu unde l-au trimis. Părinţii lui Gabe sunt ridicol de stricţi, deci are sens că au ales o şcoală militară despre care e imposibil să obţii informaţii.

— Da, Lucas tot spune părinţii lui sunt imposibili. Îl înnebunesc.

Mă trece un fior când aud numele lui Lucas, ceea ce e o reacţie stupidă, deoarece Casey are voie să aibă prieteni. La naiba, în perioada asta, când toată lumea de la Ballard încă vorbeşte despre ea, iar acum şi fetele de la St. Vincent, vreau să aibă cât mai mulţi prieteni.

Dar trebuie să recunosc că simt o urmă de gelozie când mă gândesc la cât de apropiaţi sunt ea şi Lucas Ciprian.

Nu c-ar fi ceva în neregulă cu Lucas. E un puşti de treabă. Gabe ţinea la fratele lui mai mic, mai ales din moment ce tatăl lui îi compara întruna. Lucas clar se simţea inferior fratelui său mai mare şi ştiu că Gabe era conştient de asta, pentru că mereu încerca să sporească încrederea puştiului.

— Se pare că asta s-a înrăutăţit de când Gabe a fost prins vânzând droguri. Domnul Ciprian e foarte dur cu Lucas. Îl sună cam în fiecare zi, ca să-i ţină morală despre „munca cinstită" şi să nu păşească pe urmele fratelui lui.

— Poate Lucas trebuie să riposteze. Să mai elibereze din frustrare.

— Hei, cum ar fi dac-aş veni cu tine diseară? Să văd despre ce e vorba.

Tresar când o aud.

— Nu e o idee bună. Fetele nu vin la lupte. Crede-mă, nu e genul de loc unde vrei să fii.

Scanned with CamScanner

— De ce? Pentru să suntem prea preţioase şi fragile?

— Da, exact.

— Ce nepoliticos.

Râd când văd latura ei sfidătoare. Aş plăti ca să văd cum crede că arată rebeliunea.

— Dacă vrei să te rostogoleşti puţin în noroi, poţi să te baţi cu mine.

O fixez cu privirea, provocând-o.

— N-ai îndrăzni, spune ea, cu zâmbetul pe buze.

— Dimpotrivă.

Îi iau paharul din mână şi îl pun deoparte.

După care sar pe ea. Înainte să se poată da la o parte, o iau de talie, ca s-o întind. Se zvârcoleşte, în timp ce o gâdil pe coaste şi o sărut pe gât, lovindu-mă uşor pe spate şi umeri.

— Eşti un om mort, Fennelly, mă ameninţă, în timp ce râde.

— Încearcă tu cât vrei, nu mă gâdil.

Sunt însă băiat de treabă, aşa c-o las pe Casey să se rostogolească deasupra mea. Face asta cu un zâmbet victorios.

— Acum eşti la mila mea, declară ea, mândră.

O ţin de şolduri şi trebuie să fac un efort serios ca să n-o împung cu erecţia mea.

— Bine, cedez. Fă ce poţi mai rău.

Ea apleacă să mă sărute. Sunt pe jumătate tare, şi mă rog să nu simtă asta. Nu că n-aş vrea să mă călărească, dar nu încerc să forţez lucrurile între noi. Nu glumeam când i-am spus că vreau s-o iau încet.

Dar la naiba, ce bine sărută.

Nu ştiu ce magie a făcut, dar înnebunesc când îi simt gustul. Îmi vine *s-o trag sub mine şi să-i rup hainele*. Aşa că atunci când îmi ia mâinile şi le pune peste ea, nu pot să

Scanned with CamScanner

mă abţin şi îi ating sfârcurile întărite, peste bluză. Geme încet şi îmi pierd ultima urmă de autocontrol. Îi strâng sânii, în timp ce începe să-şi mişte şoldurile.

Mormăi şi o las pe Casey într-o parte, după care mă retrag puţin. Îndeajuns cât să nu ni se atingă corpurile, de la talie în jos, în timp ce o sărut pe gât. Pentru că dacă m-ar lăsa, i-aş trage-o chiar acolo şi ar fi incredibil. Ar fi şi cel mai rapid mod de a strica tot ce am putea avea.

— Nu te mai grăbi. Avem timp, îi spun eu.

Nu asta voia să audă. Ştiu că în clipa în care-mi răspunde la sărut şi-şi trece mâinile prin părul meu, se întreabă dac-a greşit cu ceva. Evident, nu e vorba de aşa ceva şi aş vrea să-i pot explica într-un mod în care să înţeleagă.

Că singura persoană care o să greşească sunt eu.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 6

CASEY

Cinele de familie de acasă nu sunt negociabile. Inclusiv weekendurile, fără excepţie. Dacă Sloane sau eu am vrea să sărim peste o cină, ar trebui să scriem un eseu şi să facem o prezentare în PowerPoint, prin care să scoatem în evidenţă toate motivele pentru care trebuie să fim scuzate. Mă rog, poate nici chiar aşa, dar nu exagerez. Tata ia tradiţia asta foarte în serios.

Încă mă simt entuziasmată de întâlnirea mea cu Fenn, în timp ce o ajut pe Sloane să pună masa. Tata se învârte prin bucătărie, terminând preparatele pe care o să ne forţeze să le mâncăm diseară. Adevărul e că tata e un bucătar groaznic. Toţi ştim asta, şi cu toate astea, insistă să gătească. Sloane crede că încearcă să joace ambele roluri, cel de cap de familie şi cel de părinte grijuliu, dar îngrijirea casei n-a fost niciodată punctul lui forte.

— De ce zâmbeşti aşa?

Ridic privirea şi văd că sora mea se uită la mine cu suspiciune.

— A, nici nu mi-am dat seama că făceam asta.

Se relaxează.

— Îţi accept scuzele.

Izbucnesc în râs.

— Nu-mi cer scuze pentru că zâmbesc! Oamenii mai zâmbesc, Sloane. Obişnuieşte-te cu asta!

Scanned with CamScanner

Termin de aranjat şerveţelele şi apoi mă duc în bucătărie, să iau paharele. Peste câteva minute, toţi trei stăm la masă. Bo şi Penny stau aproape de scaunul tatei cu nişte expresii prin care imploră, în timp ce tata pune o bucată mare de lasagna pe farfuria lui Sloane.

Aceasta rămâne mască când vede dimensiunea porţiei.

— Tată, luni trebuie să fiu pe pistă. Încerci să mă omori cu carbohidraţi?

— Credeam că surplusul de carbohidraţi e o strategie folosită de alergători înainte de o cursă. Nu asta ai spus alaltăieri?

— Da, dar n-am zis să-mi dai *jumătate* de lasagna.

Taie bucata imensă în jumătate şi îmi pune o bucată pe farfurie.

— Mulţumesc, pufnesc eu.

În timp ce mâncăm, tata ne asaltează cu întrebări, majoritatea îndreptate spre Sloane. Şi la cum mormăie şi se strâmbă sora mea, ştiu că regretă discuţia serioasă pe care a avut-o cu el săptămâna trecută, când l-a întrebat dacă l-ar omorî să fie mai interesat de viaţa ei, în loc să presupună tot timpul că e în regulă. Se pare că s-a întors împotriva ei. Sloane ţine mult la intimitatea ei, aşa că ştiu că toate întrebările o omoară. Însă nu-mi pare rău pentru ea. Bun-venit în viaţa mea. Tata mereu mă interoghează în legătură cu ceva.

Îmi opresc un râset când începe s-o întrebe despre RJ.

— Domnul Shaw te tratează bine?

— Dumnezeule, nu. N-o să vorbim despre viaţa mea amoroasă.

Sloane ia o gură de lasagna şi mestecă foarte lent, ca să nu mai vorbească.

Scanned with CamScanner

Tata renunță și-și îndreaptă atenția spre mine, întrebându-mă cum mi-a fost ziua.

— Domnul Bishop a venit să plimbați câinii?

Pare la fel de încântat de faptul că petrec timpul cu Fenn, pe cât e de încântat în legătură cu Sloane și RJ. Dar nu se mai opune prieteniei mele cu Fenn. Își ține părerile pentru el, deoarece știe cât de mult înseamnă pentru mine să petrec timpul cu Fenn.

Dacă n-ar fi prietenia cu el, probabil aș sta în continuare închisă în camera mea, gândindu-mă obsesiv la noaptea în care mașina mea a ajuns în lac. Mi-aș plânge de milă. M-aș trezi de mai multe ori pe noapte, din cauza coșmarurilor. Da, încă mai am coșmaruri, dar nu la fel de des ca înainte. Iar în ultimul timp, când visez urât, îl sun pe Fenn, care mă alină. Mi-a spus că nu contează ce oră a zilei sau a nopții este. Să-l sun dacă am nevoie de el.

Cu toate astea, știu că tatei nu-i place ideea. Chiar și înainte de accident, mă considera fragilă. Eram cea mică, copilul care avea nevoie de protecție în plus, în timp ce Sloane era cea rezilientă. Nu sunt geloasă pe sora mea, niciodată n-am fost, dar nu pot să neg că uneori, sunt indignată. Nu neapărat în ceea ce o privește pe ea, dar mă satur ca tata să se poarte ca și cum nu sunt la fel de puternică ca ea. Ca și cum nu sunt la fel de dură.

Pot să fiu dură când trebuie să fiu. Doar am supraviețuit acelei nopți, nu?

— Case? spune el.

— A, da. A venit. Ne-am plimbat până la lac. A fost drăguț.

A fost de fapt mai mult decât drăguț. Încă-i mai simt gustul pe buze.

Simt cum obrajii îmi iau foc și schimb subiectul, înainte să mă înroșesc.

Scanned with CamScanner

— Am uitat să te întreb, poate Lucas să vină să ne uităm la un film diseară? Mi-a scris chiar înainte să ne așezăm la masă.

Tata ia o gură din paharul cu apă, apoi încuviințează.

— Da, e în regulă. Lucas e mereu binevenit.

Apoi se uită la Sloane.

— Nu l-am prea văzut pe Silas săptămâna asta.

— E ocupat cu înotul. Eu cu alergatul. Nu am vorbit.

O cunosc bine pe sora mea și se află altceva dincolo de acel răspuns indiferent. Nu știu despre ce e vorba. Mă gândesc la ultimele conversații cu Fenn și încerc să-mi amintesc dacă a pomenit ceva despre o posibilă ceartă între sora mea și Silas Hazelton, prietenul ei cel mai bun de la Sandover. Dar nu-mi amintesc nimic de genul ăsta.

— Destul despre noi, intervine Sloane, îndreptând atenția asupra tatălui nostru. Săptămâna *ta* cum a fost, domnule director Tresscott?

— Haotică, răspunde el, luând paharul cu vin în mână.

Tata bea câte un pahar de vin în fiecare seară. Atât.

E cea mai previzibilă persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

— Am două posturi de profesori. Nu am găsit decât un singur candidat potrivit pentru unul, așa că băieții vor avea un înlocuitor la literatura modernă, până când postul o să fie ocupat. Înlocuitorii nu fac decât să-ți dea dureri de cap.

— Două posturi libere? Cum de ai pierdut *doi* profesori într-o singură săptămână? Ce faci acolo? Îi hărțuiești?

Tata pare amuzat.

— Nu. Au avut o urgență de familie și au demisionat amândoi. Erau căsătoriți.

— Vezi, de asta ar trebui anulată instituția căsătoriei.

Scanned with CamScanner

După cină, când Sloane și cu mine umplem mașina de spălat vase, încep propriul meu interogatoriu.

— Te-ai certat cu Silas?

Se întoarce spre mine, iar coada ei brunetă îi vine peste umăr.

— Nu. Ar trebui?

— Nu, dar tata are dreptate. Nu l-am mai văzut pe aici.

Ridică din umeri și-și îndreaptă atenția spre clătirea tăvii goale de lasagna.

— Mi-am petrecut timpul cu RJ. Știi tu, am fost ocupați cu toate partidele de sex de împăcare.

— N-am de unde să știu, spun eu timidă, pentru că niciodată n-am făcut sex, cu atât mai puțin sex de împăcare.

— Hai să menținem lucrurile așa o perioadă, spune sora mea, asumându-și un rol matern.

— O să văd ce pot să fac, răspund eu.

Asta o activează imediat.

— Cum adică?

Mă întorc spre ea și o văd sfredelindu-mă cu privirea. Se citește suspiciune în ea și încă ceva, ce nu pot să descifrez.

— Ce e?

— Cu cine ai face tu sex de împăcare, Case?

— Dumnezeule, cu nimeni. Glumeam.

Nu pare însă convinsă, iar eu îmi dau ochii peste cap.

— Nu mă culc cu Fenn, dacă la asta te gândești.

Încă.

Nu mă culc cu Fenn încă. Dar țin gândul ăsta pentru mine.

Scanned with CamScanner

Nu vreau să mă cert cu Sloane în seara asta. În plus, dac-ar fi după Fenn, n-am face sex un deceniu de acum. E hotărât s-o ia dureros de lent.

Sloane se încordează la auzul numelui lui. Deschide gura, iar privirea i se întunecă din nou. Arată ca și cum o să spună ceva ce n-o să-mi placă, dar apoi, sună soneria de la ușă.

— A ajuns Lucas, spun eu, ciudat de ușurată de întrerupere. Te deranjează dacă termini tu?

— Nu, stai liniștită, spune ea, după o clipă.

Deschid ușa și-l las pe Lucas Ciprian să intre. Ca de obicei, tata stă în ușa biroului lui. Face asta de fiecare dată când un penis intră în casă. Trebuie să analizeze situația, ca să determine dacă acel penis o să rămână sau nu în pantalonii proprietarului. Dacă devine câtuși de puțin suspicios, de obicei vine cu un zâmbet vesel pe față și sugerează: *Hei, ce spuneți să ne uităm la un film împreună? Nu sună distractiv?*

Încă-mi amintesc expresia de pe fața lui Duke Jessup prima oară când tata a spus asta. Sunt sigură că Duke venise convins c-o să facă sex, când de fapt, a petrecut seara uitându-se la *Indiana Jones și templul blestemat*, cu tata între el și Sloane. Nici nu-mi place Indiana Jones, dar am coborât să mă uit la film cu ei doar ca să mă amuz. Și nu din cauza replicilor lui Harrison Ford.

Tata nu intervine însă când vine vorba de Lucas. El ne-a făcut cunoștință când a aranjat ca Lucas să mă mediteze la chimie, în primul semestru al anului doi. Timp de patru luni, Lucas a venit la noi de două ori pe săptămână, cu manualele lui și un zâmbet relaxat. N-a durat mult să ne împrietenim. După Fenn, Lucas e unul dintre oamenii mei preferați.

— Bună. Intră.

Ignor privirea intensă a tatei.

— Bună.

Scanned with CamScanner

Îmi dă o îmbrățișare rapidă, apoi se dă în spate, uitându-se după tata. Lucas știe cum merg lucrurile.

— Bună ziua, domnule Tresscott. Mulțumesc că m-ați primit.

Îl iau de braț și îl trag pe scări.

— Hai să mergem sus și să hotărâm la ce ne uităm. Eu aș vrea o comedie romantică.

— Părerea mea contează?

— Nu.

— Să ții ușa deschisă, Case.

Avertismentul tatei ne dă fiori când intrăm în camera mea.

Așa cum mi s-a spus, las ușa deschisă, doar puțin. Apoi mă arunc pe pat și îmbrățișez una din pernele albe și pufoase. Lucas se descalță și vine alături, făcându-se confortabil în timp ce se reazemă de tăblie.

— Pari fericită, spune el, fixându-mă cu privirea.

— E vreo problemă? chicotesc eu.

— Nu, bineînțeles că nu. Voiam doar să mă asigur că știi asta.

— Știu.

Ia telecomanda de pe noptieră și deschide unul din site-urile de *streaming*. O mulțime de filme umplu ecranul și începe să treacă prin ele.

— Ai zis că vrei o comedie romantică?

— Da, te rog.

Îmi pun capul pe pernă și mă uit la profilul lui Lucas, în timp ce studiază opțiunile. Îmi dau seama că are un profil grozav. Suntem prieteni așa buni, încât uneori uit că Lucas e chiar sexy. Are păr brunet și pare mereu ciufulit, în modul ăla drăguț, ca și cum abia s-a dat jos din pat. Ochi negri. Gropițe. O mică despicătură în bărbie. Nu e la fel de înalt sau musculos ca fratele lui mai mare, Gabe, dar e la fel de chipeș. Mi se pare chiar că arată mai bine.

Scanned with CamScanner

Nu l-am cunoscut bine pe Gabe Ciprian, dar mereu mi s-a părut foarte arogant. Nu mă deranjează puțină aroganță la un tip, dar dacă exagerează, riscă să devină un nemernic. Ca Duke, fostul lui Sloane. Duke e arogant la maxim și, prin urmare, maxim de nemernic.

Primirea unui mesaj mă aduce din nou cu picioarele pe pământ. Întind mâna după telefonul de pe cealaltă noptieră și zâmbesc când văd numele lui Fenn.

FENN: Deja mi-e dor de tine.

Inima începe automat să-mi bată mai repede. Îmi place așa mult de el.

— Cine ți-a scris?

Lucas se uită spre ecran.

— A, doar Fenn.

Șterg notificarea, înainte să citească mesajul.

— A, da? Ce spune?

— Nimic. O să se ducă diseară la bătăi, ca să fie alături de RJ. Am auzit că RJ nu vrea să aibă nimic de-a face cu noul lui rol de lider.

Lucas pufnește.

— Așa e, dar fie că-i place, fie că nu, e noul rege de la Sandover. Păcat că fratele meu nu e aici, să se bucure de cale liberă.

— Cum adică?

— Duke lua o parte din toate vânzările făcute de Gabe, iar fratele meu era mereu furios din cauza asta. Spunea că e singurul traficant de droguri care nici măcar nu poate să se bucure de fructul muncii lui.

— Ce ți-e și cu problemele traficanților de droguri, nu-i așa?

Lucas râde.

— Duke lua bani doar pentru că e un nemernic lacom, așa că da, aș spune că e enervant. Însă RJ nu vrea

Scanned with CamScanner

să aibă nimic de-a face cu asta. De când l-a bătut pe Duke, băieții tot încearcă să-l plătească, iar RJ nu vrea decât să fie lăsat în pace.

Și eu râd.

— Îți jur, băieții de la Sandover sunt duși cu pluta.

— Nu toți, protestează el. Tu și Fenn vă mai petreceți timpul împreună?

Lucas nu știe mai nimic din tot ce se întâmplă. De fapt, nimeni nu știe că Fenn și cu mine ne-am tot sărutat în ultima săptămână. Încă nu pot să-i spun lui Sloane, decât dacă vreau să fiu responsabilă de uciderea lui Fenn, și poate și a mea. Nu am nicio prietenă căreia să-i împărtășesc ce se întâmplă, din moment ce nu mai vorbesc cu nimeni de la Ballard și toți de la St. Vincent mă consideră nebună.

De obicei, nu vorbesc cu Lucas despre chestii romantice, dar mai am puțin și explodez dacă nu spun cuiva.

— Acum ieșim la întâlniri.

— Serios? întreabă el șocat.

— Da.

— De când?

Mă ridic și-mi pun perna în poală.

— Cam de o săptămână. Pur și simplu s-a întâmplat. Eram prieteni, dar apoi ne-am sărutat și...

Îmi mușc buza, ca să opresc apariția unui nou zâmbet.

— Acum suntem împreună.

Lucas pune telecomanda pe saltea și se întoarce cu fața spre mine. Îmi dau seama după expresia lui că nu e încântat de situație.

— Te rog, fii fericit pentru mine. Știu că nu-ți place asta...

— Nu-mi place, încuviințează el.

Scanned with CamScanner

— Dar te rog să mă susţii în treaba asta. Am avut un an groaznic, Lucas. Ştii cât de rău a fost.

— Da.

— Nu am multe motive de bucurie în ultimul timp.

Îl strâng de mână şi după o clipă, îşi întrepătrunde degetele cu ale mele.

— Prietenia ta e unul dintre ele. Sloane e unul dintre ele. Iar acum, Fenn. Chiar îmi place de el.

— Te înţeleg. E Fenn Bishop. Toate fetele îl plac, Case. Tocmai asta e şi problema.

— Dacă susţii că încă se culcă cu alte fete, îţi promit că n-o face. Ştiu c-a fost un cuceritor. Nu sunt nici proastă, nici oarbă.

— Are propriul lui hashtag, mormăie Lucas. E puţin spus să-l numeşti cuceritor.

— Poftim?

— Da. E ridicol. Uite.

Lucas îşi scoate telefonul din buzunar şi deschide Instagramul. Scrie ceva, apoi îmi arată ecranul.

Curiozitatea mă copleşeşte. #FennBishop e un hashtag adevărat. Fenn a fost etichetat în sute de postări. Nu toate de la fete. Sunt multe poze de la petreceri. Poze cu el şi Gabe sau Lawson sau Silas la o petrecere. Poze cu el pe terenul de fotbal, cu părul lui blond strălucind în lumina soarelui şi expresia concentrată.

Dar, da, sunt şi poze cu el şi fete. Fete foarte drăguţe, care-l pipăie. Fete pe care le ţine de umeri. Cu care se sărută la beţie. Nu e cel mai flatant portret al escapadelor lui Fenn înainte să fim împreună, dar mi-a zis de toate astea.

— Ştiu toate astea, spune eu încet, înapoindu-i telefonul. Şi nu-mi pasă.

— Nu-ţi pasă, zice Lucas reticent.

— Nu. Fenn a fost sincer în legătură cu trecutul lui.

Scanned with CamScanner

Mă apropii de Lucas și-mi pun capul pe umărul lui.

— Dă-i o șansă, bine? Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine.

— Bine, o să încerc să nu-mi fac griji. Dar dac-o să te rănească...

— Atunci o să-ți dau voie să-l bați.

— Mulțumesc.

Zâmbesc.

— Mi-a făcut bine. Serios. Și mereu e sincer și direct, indiferent cât de incomod îl face asta să se simtă. Îți promit că Fenn nu are secrete față de mine.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 7
SILAS

După antrenamentul de înot de luni, mă opresc acasă la Sloane, din moment ce-n ultimul timp nu mi-a răspuns la mesaje. În ultima săptămână a devenit o fantomă, și a trebuit să aflu de la Lawson că s-a împăcat din nou cu nemernicul ăla antisocial de RJ.

Sloane n-a fost niciodată excepțional de rezonabilă. Mereu se află undeva la intersecția dintre încăpățânare și ranchiună. Să luăm exemplul meciului pe moarte care a fost relația ei cu Duke. Nimeni din exterior nu înțelegea la ce se uită, dar obiectivul părea provocarea cât mai multor daune. Cu toate despărțirile și împăcările lor, au ținut de relația asta mai mult decât era cazul. Motivată de uzură, Sloane era dispusă să moară doar ca să-l înfometeze și pe el. Cel puțin aia avea mai mult sens decât ideea că cei doi țineau cu adevărat unul la celălalt.

Iar acum, avem parte de urmarea dezamăgitoare, cu RJ Shaw. E ca și cum ar fi dependentă de idioți. Evident, trebuie să-mi țin gura, pentru că Sloane nu acceptă criticile prea bine.

Eu, unul, însă, nu înțeleg. O parte din mine n-ar fi surprinsă dacă toată chestia asta ar fi de fapt o farsă din partea ei. Poate că, de fapt, nu încearcă decât să găsească un mod nou să-l irite pe Duke, pentru că s-a săturat de rutina lor.

Scanned with CamScanner

Asta ar explica de ce RJ a pornit într-o misiune de sinucidere, să-l detroneze pe Duke.

Când Sloane răspunde la uşă şi mă vede, oftează.

— Şi eu mă bucur să te văd, spun eu.

Recompensele prieteniei cu Sloane sunt puţine.

— Ce s-a întâmplat? Tocmai îmi făceam temele.

— Nu mai ştiu nimic de tine de ceva timp.

Mă strecor pe lângă ea şi intru în casă, când văd că se preface că e prea ocupată ca să stea cu prietenul ei cel mai bun.

— Am venit să mă asigur că trăieşti.

— Am fost ocupată.

Cu toate astea, mă lasă s-o urmez la etaj.

Privirea mi se opreşte asupra fundului ei, acoperit de nişte pantaloni negri de yoga. Trebuie să recunosc că sunt dezamăgit că s-a schimbat de uniforma de la şcoala catolică. Chiar dacă am prietenă, nu înseamnă că nu pot să apreciez cât de bine arată Sloane Tresscott când poartă fustă scurtă.

Intrăm în dormitorul ei şi mă aşez pe pat, în timp ce ea se duce la birou. Camera lui Sloane e cel mai puţin feminin loc pe care ţi-l poţi imagina. Nu e genul sentimental, aşa că n-are nicio tablă cu poze şi bilete de concerte. Singura operă de artă de pe perete e un afiş cu trupa ei preferată, Sleater-Kinney, şi cea mai deschisă culoare din camera e perna galbenă pe care-mi pun coatele când mă reazem.

— Deci, ce te-a ţinut aşa ocupată?

— Ştii tu, viaţa şi altele.

— Altele, adică RJ?

— Adică alte lucruri. Care e treaba, Silas? N-am timp acum.

Se foieşte, agitată şi foarte distrasă.

Scanned with CamScanner

O știu pe Sloane de ani întregi și-mi dau imediat seama când se gândește la ceva. Concentrarea i se mută de la mine la gândul misterios din mintea ei.

— Ți-am spus, voiam doar să văd cum ești. Nu ți-e tipic să dispari.

Împunsătura blândă penetrează ceva sub carcasa ei dură, iar comportamentul i se înmoaie. Își trece mâna prin părul brunet, apoi și-l dă după ureche.

— Da. Îmi pare rău. N-am vrut să dispar. N-o lua personal, bine?

— Bine.

Se afundă în scaunul de la birou și zâmbește.

— Cum e Amy?

— E bine. Cum e RJ?

— Grozav.

Ceva din modul în care privirea îi devine visătoare la auzul numelui lui RJ mă face să mă încordez.

— Ce e?

Mă fixează cu privirea.

— Nimic.

E o minciună, după care îmi amintesc că e imposibil s-o mint pe fata asta.

— Spune-o direct.

La naiba. În mod normal, n-aș spune nimic, dar cred c-am devenit nerăbdător, tot așteptând ca lui Sloane să-i vină mintea la cap și să nu mai piardă timpul cu rataţi.

— Uite ce e, știu că-ți place de el, dar dacă e să fiu sincer, mi se pare o idee proastă să formați un cuplu. Cred c-a fost bine că te-ai despărțit de el, după ce v-ați certat. Ar fi trebuit să ai încredere în instinctul ăla, în loc să-l primești înapoi.

— Nu ți-am cerut aprobarea, dar mersi.

Scanned with CamScanner

Exact la răspunsul ăsta mă și așteptam. Sloane nu suportă disensiunile. Are opinii despre orice, dar Doamne-ferește să-i critice cineva câtuși de puțin alegerile. Chiar și când acel cineva se gândește la ce-i mai bine pentru ea.

— Pentru ce sunt prietenii?

Dintr-odată, se încruntă.

— Apropo de cearta aia mare, spune ea.

Apoi se oprește și expresia ei devine din ce în ce mai vicleană.

— Cum s-a întâmplat?

— Păi, ai făcut sex cu Fenn. La ce te-ai așteptat?

Încercarea mea de a-mi menține tonul la un sarcasm ușor nu-mi iese. Pare mai degrabă o acuzație, iar trăsăturile ei devin, dintr-odată, dure. Asta nu face decât să mă enerveze, pentru că, la *ce* se aștepta de fapt? Ca RJ să sară în sus de bucurie și să-i mulțumească că a făcut sex cu fratele lui vitreg?

Nici nu vreau să deschid subiectul ăsta. Despre ea și Fenn. Sloane a fost mereu secretoasă, dar de obicei, nu și cu mine. Credeam că ne spunem tot, și apoi, a trebuit să aflu de la Lawson că s-a culcat cu Fenn?

— Nu la asta mă refer.

Se ridică de la birou și mă analizează.

— Cum a reușit RJ să ne găsească pe mine și pe Fenn în pădure atunci? Nu trebuia să ai grijă să nu se întâmple asta, *prietene*?

Acuzația ei plutește în aerul dintre noi, umplându-l de tensiune.

— Mi-ai zis să-i spun lui RJ că vă vedeți la bancă, spun eu, irítat. Eu așa-mi amintesc.

— Prostii. Ți-am zis să mă acoperi. Și cu toate astea, s-a întâmplat să apară exact în locul în care aveam nevoie să *nu* fie, în cel mai prost moment posibil. Ca și cum a fost intenționat. Ciudat, nu ți se pare?

Scanned with CamScanner

Din zâmbetul ei sarcastic lipseşte orice urmă de umor.

— Sau a fost o simplă neînţelegere.

— Fii serios, Silas. Sunt insultată dacă ai impresia că sunt atât de idioată.

E aşa dramatică.

În general, negarea e cea mai bună opţiune, dar e evident că nu mă crede. Şi o parte din mine îşi doreşte cearta asta de ceva timp. Din clipa în care RJ a intrat în vieţile noastre, n-a făcut decât să provoace fricţiuni în toate relaţiile mele. Aşa că de ce să nu clarific lucrurile, pentru ca Sloane şi cu mine să trecem mai departe.

— Bine. M-ai prins.

Mă ridic, pentru că nu-mi place felul în care mă priveşte de sus, ca şi cum ea e adultul, şi eu copilul care e certat pentru c-a furat prăjituri.

— Credeam c-o să te întâlneşti cu Duke, aşa că i-am făcut o favoare colegului meu de echipă. M-am gândit că RJ trebuie să afle dacă există un alt pion în jocul disfuncţional şi nesfârşit de şah dintre voi doi.

— Ştiam eu!

Se întoarce cu spatele la mine.

— Ar trebui să-ţi fie milă de el şi să-l laşi în pace. Faptul că-l foloseşti împotriva lui Duke...

— Asta n-are nimic de-a face cu situaţia, mă întrerupe ea, furioasă. De ce eşti aşa obsedat de asta?

— Am făcut-o pentru binele tău. Chiar nu vezi că ai un tipar? Că mereu alegi să ieşi cu nemernici? Încercam să te salvez de tine însăţi.

— Du-te naibii, Silas.

Când se întoarce din nou cu faţa spre mine, ochii ei sunt două ruguri mici, în aşteptarea unui cadavru.

— Măcar de-ai avea curajul să recunoşti că ai făcut-o dinadins, ca să sabotezi relaţia mea cu RJ în beneficiul tău.

Scanned with CamScanner

— Ce vrei să spui?

— Că știu când un tip vrea să mi-o tragă.

Acuzația e o grenadă aruncată în mâna mea cu doar câteva secunde înainte să explodeze.

Sloane mă fixează cu privirea și așteaptă să neg, să bag cuiul înapoi în grenadă. Să dezamorsez bomba asta, care amenință să ne distrugă prietenia.

Ezitarea mea mă costă.

— Tipic, mormăie ea.

Grenada explodează. Bum.

Încerc să dau înapoi.

— Sloane...

— Ești de-a dreptul patetic, Silas. Nu, n-o să cad în brațele tale. Pleacă acasă.

— Fii serioasă.

Dau din cap, în timp ce iritarea îmi atinge noi culmi.

— Nu asta am spus. Ia-o mai ușor. Exagerezi.

— Serios? Pentru că eu nu cred asta. Acum văd cum ești de fapt și-ți văd și toate acțiunile dubioase. Ai încercat să-mi sabotezi relația. Am încercat să mă minți, prefăcându-te că ai grijă de mine. Că ești un prieten *așa* bun și atent. Cum să nu! Nu suntem prieteni, Silas. Tocmai ai distrus relația asta. Așa că te rog să ieși naibii din casa mea, înainte să pun câinii pe tine.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 8
FENN

Antrenorul a fost prost dispus azi la antrenament. Ne-a pus să facem exerciţii şi să alergăm până am căzut din picioare. Terenul de fotbal e acum fertilizat din plin cu vomă. Încă sunt ameţit şi abia îmi simt picioarele când mă întorc la cămin. Ca de obicei, RJ e la calculator, cu căştile la urechi, când intru în cameră şi-mi arunc geanta pe jos.

— Bună, spune el, întorcându-se pe scaun şi dându-şi jos căştile.

— Bună.

Salutul lui mă surprinde. Sunt aproape speriat când îl aud vorbind. În ultimul timp, a fost uşor să uit că e în cameră cu mine. Cam de o săptămână, a fost mai tăcut şi mai retras decât atunci când tocmai venise la Sandover şi suferea de complexul singuraticului.

— Trebuie să vorbim.

— Bine. Stai să fac mai întâi un duş.

Deja îmi dau jos bluza şi îmi iau trusa ca să mă curăţ. Sunt transpirat leoarcă şi acoperit de iarbă şi alte chestii în care am căzut. Miros groaznic.

— Nu. Trebuie să vorbim acum. Uite.

După ce spune asta, apasă o tastă şi arată spre unul din monitoarele lui.

— La ce să mă uit? întreb iritat, în timp ce pe ecran apare un clip monocrom.

— Uită-te şi taci.

Scanned with CamScanner

Timp de câteva secunde, nu înțeleg la ce mă uit. Doar atenția intensă a lui RJ îmi sugerează să mă uit în continuare.

Apoi văd.

Mașina care apare pe ecran. Farurile alea încă mă bântuie. Strălucirea lor a pictat pădurea și a făcut suprafața lacului stacojie.

Stau pe loc și privesc cum o siluetă fuge de la fața locului, în timp ce respirația îmi răsună în urechi. Poartă un hanorac cu glugă, ud, iar fața îi e ascunsă.

Imaginea mă termină. E o lovitură puternică, care mi se resimte în picioare și mi se oprește în oase. Încep să tremur.

Fără să spună nimic, RJ dă pe repede înainte înregistrarea, până apar în cadru, alergând spre lac.

Rămân fără aer, în timp ce amintirile acelei nopți mă lovesc cu putere.

Casey nu țipa. Nu cerea ajutor. Dacă nu era deja inconștientă din cauza impactului inițial, atunci șocul începea să se facă simțit. Sau poate drogurile. Orice era, nu știam când am intrat în lac și am înotat până la mașină. Am văzut-o cum se lupta să-și țină ochii deschiși. Cum m-a fixat cu privirea, înainte să-și dea capul pe spate și corpul să-i devină moale. Pe față îi curgea sânge de la rana de la cap. Îmi amintesc cât de repede îmi bătea inima, în timp ce mă luptam cu apa rece ca să deschid ușa de la pasager.

Abia când m-am întins să deschid centura de siguranță, ca să-i scot corpul pe jumătate scufundat în apă, am văzut. Și mintea mi s-a întunecat. Până în clipa aia, singura mea grijă era s-o scot din mașină.

Dar după, am văzut jacheta lui Gabe prinsă de frână.

Dintr-odată, o avalanșă de gânduri mi s-au ciocnit în minte. Și în tot acel zgomot, un moment tăcut de claritate m-a lovit cu putere.

Scanned with CamScanner

Am luat jacheta, am pus-o sub braț și am scos-o pe Casey din mașină.

Chiar și udă, era așa ușoară. Fragilă. Sau poate mi se părea așa de la adrenalină. Abia am simțit noroiul care-mi înghițea pantofii, când am ajuns la mal cu ea în brațe. Era palidă când am întins-o pe jos.

După asta, am gândit totul repede. Am căutat în buzunarele rochiei lui Casey și i-am găsit telefonul, care, în mod miraculos, încă funcționa, deși era ud. I-am trimis mesaj lui Sloane unde s-o găsească. Casey era inconștientă, dar respira și era stabilă. Era în afara pericolului, și ajutorul avea să sosească în câteva minute.

Înainte să plec, i-am șoptit la ureche că-mi pare rău, dar că e în siguranță acum. Că sora ei e pe drum și că totul avea să fie bine. Pentru că nu puteam să rămân acolo. Nu aveam răspunsuri la ce tocmai se întâmplase. Nu știam decât că prietenul meu cel mai bun de la grădiniță părea c-o lăsase pe Casey să se înece. Trebuia să-l găsesc pe Gabe și să vorbesc cu el. Să aflu ce se întâmplase și de ce făcuse asta. Trebuia să existe o explicație.

Dar n-am primit una.

Gabe a dispărut în noaptea aia. Deja de dimineață, fusese trimis la școala militară și nimeni nu-mi răspundea la telefon. Până azi, noi n-am vorbit. Nu știe că eu l-am acoperit.

Sau poate bănuiește. Doar nimeni nu s-a dus să-l interogheze. Gabe e destul de isteț cât să știe că asta înseamnă că nu e pe radarul poliției, și dacă știe asta, atunci probabil suspectează că eu l-am apărat. La fel cum a făcut și el cu mine în anul doi, când am avut nevoie. Din clipa în care ne-am întâlnit, Gabe a fost mereu alături de mine.

Și eu alături de el.

RJ oprește abrupt înregistrarea. Revin la realitate și-l văd privindu-mă cu trădare și acuzații în ochi.

Scanned with CamScanner

Presupun că asta merit. Deşi ştiam c-o să vină ziua asta, credeam c-o să am nişte răspunsuri.

Însă sunt la fel de neştiutor ca restul lumii şi copleşit de vinovăţie şi minciuni.

— Acum înţelegi de ce am avut o problemă în ultimul timp, spune RJ pe un ton sec şi tăios. Ce căutai acolo?

Creierul meu o ia razna. Gabe îmi trimisese mesaj să ne întâlnim. Balul era jalnic şi deja eram ameţit. Credeam c-o să mergem la debarcader ca să fumăm şi să ne relaxăm. Nu ştiam de dispariţia lui Casey sau că mai târziu o să ne dăm seama că fusese drogată.

— Ştiu că nu arată prea bine.

— De ce? intervine RJ. Ajută-mă să înţeleg.

Îi evit privirea acuzatoare.

— E complicat.

— Ba nu. Complicat e c-ai plecat de la faţa locului, Fenn. Chiar dac-aş putea să înţeleg partea aia, chiar a trebuit să te împrieteneşti cu Casey după?

— Nu e ca şi cum am plănuit asta.

— Cum să nu, spune el sarcastic. Ai devenit prietenul ei cel mai bun din pură întâmplare.

— Dac-ai fi văzut-o atunci...

— Eşti cu ea! strigă el, aruncându-se pe scaun, până când se loveşte de birou. Omule, pentru numele lui Dumnezeu. E foarte dubios.

— Ştiu. La naiba.

Mă aşez pe canapea şi-mi las capul în mâini, trăgându-mă de păr.

Nu e ca şi cum nu m-am gândit şi eu la asta. Mă învinovăţesc întruna pentru cât de mult a escaladat situaţia în ultimele luni. De câte ori ar fi trebuit să mă opresc, dar eram prea speriat să recunosc adevărul. Prea slab să stau departe de ea.

Scanned with CamScanner

Știu c-am luat multe decizii proaste, începând cu noaptea balului. Că aveam și alte opțiuni, dac-aș fi gândit mai limpede. Cel puțin aș fi putut să-i spun lui Casey adevărul parțial. Să recunosc că eu am salvat-o și să nu-l pomenesc pe Gabe. Aș fi putut să țin doar pentru mine faptul că i-am găsit jacheta și să încerc să aflu singur ce rol a jucat prietenul meu cel mai bun în toată treaba asta.

— Am vrut să-i spun. Poate nu imediat, dar în clipa în care ne-am apropiat, mereu am vrut asta. De fiecare dată când o vedeam, eram la un pas să-i zic, dar nu reușeam să verbalizez cuvintele, din cauza vinovăției pe care o simțeam pentru c-o lăsasem acolo, și nu voiam să mă urască. După care a trecut timpul, au trecut luni întregi, iar acum... am așteptat prea mult. Dacă spun ceva acum, chiar o să pară *c-am avut* un plan dubios, tocmai pentru că a trecut atâta timp.

Teama mă apasă pe piept. În clipa în care o să-i spun lui Casey c-am mințit prin omisiune, o să plece. N-am niciun dubiu în privința asta. Iar ideea mă dă peste cap.

— Aș vrea să nu simt asta pentru ea. Ar fi mai simplu dac-aș putea s-o las în pace, dar...

— Oprește-te, omule. Ascultă ce spui. Deja nu mai e o alegere. Ai avut timp să găsești o soluție și să-i spui adevărul, dar deja nu mai ține de tine. Sloane a văzut înregistrarea.

La naiba. Sunt puține lucruri în lumea asta de care mi-e cu adevărat frică. Sloane se află sus pe acea listă.

— Ce a spus?

— Serios?

RJ dă șocat din cap.

— E pregătită de război. Până acum, am reușit s-o țin la distanță, dar s-a săturat să tot aștepte. Se gândește să-i spună tatălui ei și să te dea pe mâna poliției. Să vadă ei ce fac mai departe.

Scanned with CamScanner

Un alt val de anxietate îmi cuprinde pieptul. O senzaţie tăioasă, care aproape mă sugrumă. Cum nu am posibilitatea să vorbesc cu Gabe, nu pot să fiu ţinta unui interogatoriu. N-aş şti de unde să încep, dar nu pot să-mi dau de gol cel mai vechi prieten.

Însă, în acelaşi timp, şi Casey merită loialitatea mea. A aşteptat tot timpul ăsta să afle ce s-a întâmplat cu ea. După ce am tot dat înapoi, de fiecare dată când simţeam nevoia să-i spun adevărul, m-am convins că ştirea ar fi mai puţin şocantă dacă aş şti toată povestea înainte să i-o spun. Doar că asta nu s-a întâmplat şi pare din ce în ce mai puţin probabil să se întâmple.

Singura excepţie e să spun numele lui Gabe.

Şi nu pot să fac asta. Îi sunt dator.

— Am convins-o să mă lase să vorbesc mai întâi cu tine. Trebuie să-mi spui ceva, Fenn. Altfel, o să treacă peste mine ca să ajungă la tine.

RJ mă fixează cu privirea. Aşteaptă. Tocmai am început să ne înţelegem mai bine şi simt deja cum încrederea începe să se destrame. Urăsc situaţia asta. Toate secretele şi minciunile. Am vrut să avem o relaţie reală, ca între doi fraţi vitregi, dar am ajuns din nou în punctul în care loialitatea mea este pusă la încercare şi simt că îi dezamăgesc pe toţi.

Dar nu pot să-i ofer ce vrea, iar asta îmi întoarce stomacul pe dos. Nu simt că ar fi corect să-l arăt cu degetul pe Gabe, când nu am decât o geacă murdară. Pentru că oricât de multă încredere am în RJ, nu sunt convins că nu s-ar duce să-i spună lui Sloane. Iar aceasta mai mult ca sigur că ar spune numele lui Gabe poliţiştilor.

— Trebuie să-mi mai dai timp. Ştiu că nu are sens, dar crede-mă pe cuvânt.

RJ mă fixează cu privirea.

— Nu e destul. Tu înţelegi ce spun? E gata să dea vina pe tine. În cel mai bun caz, o să fii exmatriculat. În cel

Scanned with CamScanner

mai rău, polițiștii te acuză pentru părăsirea locului crimei, ascunderea dovezilor...

Are dreptate. Ce am făcut a fost, practic, o infracțiune, oricât de bine intenționat am fost. Nu e ca și cum nu m-am gândit la asta.

— Asta dacă Sloane n-o să te omoare cu mâinile ei și o să mă roage s-o ajut să scape de cadavru. Așa că te rog, ajută-mă.

Înghit nodul de suferință din gât.

— Ce s-a întâmplat e mai mult decât înțelegi. Încă pun bucățile cap la cap, dar am nevoie...

— Ce înseamnă asta? întreabă asta, exasperat.

Răbdarea lui e deja epuizată în clipa asta.

— E compli...

— Da, complicat. Oftează și-și freacă fruntea. Uite ce e, până acum am convins-o pe Sloane să nu-i spună tatălui ei și polițiștilor, dar o să-i spună lui Casey. E de la sine înțeles. Sunt aici ca fratele tău și te rog să-mi spui adevărul. Nu mai poți să-l ții doar pentru tine.

Mă tensionez și mai tare, frustrarea și panica luptându-se în mine. Nu sunt deloc aproape de o explicație bună. Luni întregi, i-am bătut la cap pe membrii familiei lui Gabe, căutând un mod să-l contactez. Fără reușită, însă, deoarece părinții lui mă urăsc. Am petrecut ore întregi online, căutând toate școlile militare din țară, apoi sunând să văd dacă s-a înscris vreun Gabe Ciprian și mi s-a închis, mi s-a râs în nas sau mi s-a spus, într-un mod politicos, să mă duc naibii. Se pare că școlile nu oferă numele celorlalți studenți sau alte informații despre ei persoanelor oarecare ce sună. Mare surpriză.

Dac-aș mai avea timp, poate aș găsi un mod să ajung la Gabe și să-l întreb ce s-a întâmplat în noaptea aia. Sunt sigur că totul ar avea sens dac-aș avea piesele lipsă. N-avea cum s-o lase pur și simplu pe Casey în urmă,

Scanned with CamScanner

să moară. Nu e un om rău. Ceva a mers prost și trebuie să aflu despre ce e vorba.

— Lasă-mă să vorbesc cu ea, insist eu. Casey ar trebui să afle asta de la mine.

Expresia lui e îngrijorată. Evident, e reticent să riște iar totul pentru mine.

— Te rog. Îți promit c-o să-i spun totul lui Casey. Oferă-mi ocazia asta.

Nu spune nimic, pentru ce pare o eternitate. Apoi blestemă încet și spune:

— O să încerc, dar nu pot să fac promisiuni în ceea ce o privește pe Sloane. Sfatul meu e să i-o iei înainte.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 9
SLOANE

Cuţitul îmi zgârie violent farfuria şi zgomotul face toată camera să tresară. Tata se opreşte în mijlocul propoziţiei şi se strâmbă, de parcă am făcut-o dinadins. Ce vrea? E o bucată tare de carne. Poate dacă n-ar fi lăsat-o pe grătar de parcă încerca s-o tortureze, n-aş mai încerca să acopăr o bucată de cărbune cu piure, ca să-mi păcălesc organismul s-o înghită. Cred că nici câinii n-ar considera comestibilă porţia de proteină din seara asta. Ca dovadă, doar Bo se sinchiseşte să cerşească în seara asta, în timp ce Penny doarme sub masă, cu capul pe piciorul meu.

— De ce n-a rămas Silas la cină? întreabă tata.

Pentru că e un idiot mincinos şi trădător şi n-o să mai vină niciodată la cină.

Îmi înghit furia, odată cu bucata uscată de friptură.

— A avut teme.

Oricât de mult apreciez că tata face un efort să fie implicat în viaţa mea, n-o să-ncep să-i mărturisesc chestii personale.

Iar fosta mea prietenie cu Silas se încadrează în categoria asta.

Ca şi relaţia cu RJ.

Şi noua mea ură intensă pentru Fenn, care în momentul de faţă trebuie să rămână un secret. Dacă tata ar afla ce a făcut Fenn, probabil l-ar omorî.

Scanned with CamScanner

Apropo de uciderea lui Fenn, se pare că RJ n-a făcut asta în seara asta, dacă e să mă iau după mesajele care îmi tot fac telefonul să vibreze în poală. Nu avem voie cu telefoane la masă, dar știam că RJ urma să vorbească cu Fenn după antrenament și clar nu voiam să ratez veștile.

RJ: A spus că e complicat.

Îmi las privirea în poală.

Complicat?

E *complicat*?

Ăsta e motivul pe care l-a dat, pentru că mi-a lăsat sora inconștientă, în noroi, și n-a spus nimănui că el a scos-o din mașina care se scufunda?

Nu.

Nu, refuz să accept asta ca fiind explicația lui. Pur și simplu *refuz*.

Inspir adânc, dar nu reușesc să-mi calmez furia pe care o simt în stomac, laolaltă cu friptura arsă a tatei.

— Ce zici să stai de vorbă cu doamna Dermer săptămâna viitoare? Ar fi încântată să-ți dea niște sfaturi.

Mă uit la Casey, în speranța c-o să găsesc indicii despre ce am ratat. Apoi realizez că tata vorbea cu mine.

— Eu? întreb, în timp ce îmi scot bucăți de carne arsă dintre dinți.

— Da, Sloane.

Ia o gură lungă de vin, ca să-și evidențieze iritarea.

— Se apropie termenele limită pentru aplicațiile la colegiu. Wanda ar putea să se uite peste eseurile tale.

— Nici măcar nu le-am început.

— Tocmai asta e problema.

Îmi opresc un oftat. Ăsta e ghinionul faptului că tata e director, vrea să-și recruteze toți profesorii ca să se ocupe de aplicațiile mele pentru colegiu.

— Mai am două luni. Relaxează-te.

Scanned with CamScanner

Nu m-am prea gândit la colegiu în ultimul timp. Pur și simplu nu pot să-mi bat capul cu asta. De parcă nu e destul că Silas îmi suflă-n ceafă și se poartă de parcă o să mă trezesc într-o zi și o să realizez că prințul meu m-a așteptat în umbră tot timpul ăsta, sunt și trasă în toate direcțiile, prinsă între RJ, Fenn și ce e mai bine pentru Casey.

— Ai grijă la ton, domnișoară.

— Ce e? De ce mă bați dintr-odată la cap cu colegiul? Bate-o la cap și pe Casey, nu vrei?

Sora mea pufnește, râzând.

— Hei, eu cu ce am greșit?

— E evident că în ultimul timp ai fost distrasă. Nu vreau să uiți care ar trebui să-ți fie prioritățile.

— O să mă ocup și de asta. Dumnezeule.

Dac-ar ști cu câte probleme m-am confruntat în ultimul timp, poate m-ar lăsa în pace. Dar evident că nu pot să-i spun. RJ m-a implorat să-i dau ocazia să-l transforme pe Fenn într-o persoană decentă peste noapte. Și dacă i-aș spune tatei, ar însemna să-i spun și lui Casey, și poate de asta mi-e cel mai frică.

— Nu poți să lași eseurile la colegiu pe ultima sută de metri, Sloane...

Primesc un alt mesaj de la RJ și-mi las privirea în jos. Ideea e că n-a aflat prea multe de la Fenn. Doar niște asigurări vagi, nimic important. Nicio explicație de ce n-a stat cu Casey sau de ce a păstrat secretul în tot acest timp.

RJ: Vrea să-i spună el.

Scriu un mesaj sub masă, în timp ce tata continuă să-mi țină o prelegere despre lipsa de concentrare.

EU: N-am încredere în el.

RJ: Nu e ca și cum are de ales. Trebuie să-i spună.

Scanned with CamScanner

— M-ai auzit, Sloane? întreabă tata.

Casey mă loveşte sub masă. Îi arunc o privire tăioasă, pentru că m-a durut.

— Da, te-am auzit, îi spun eu, în timp ce continui să scriu mesaje. Să mă pun pe treabă. Altceva?

EU: Și cine știe ce o să spună. Ne-a mințit pe toți în toată perioada asta. Ce mai contează o minciună în plus?
RJ: Chiar mi s-a părut că-i pare rău.
EU: Atunci ți-ar fi spus adevărul. Încă ascunde ceva.

— Sloane, fără telefoane în timpul cinei.

— Am terminat, spun eu.

Şi cu masa, şi cu conversaţia asta. Sunt o oală care a fiert acum câteva ore, iar acum stă goală, pe aragaz.

— Ia loc. Luăm masa ca o familie.

— Am spus c-am terminat. Mă duc să alerg.

Aud tacâmuri care lovesc frustrate farfuria în urma mea, în timp ce mă duc în cameră ca să mă schimb şi să-mi prind părul în coc. Îmi iau încălţămintea şi ies pe uşa din spate.

S-a întunecat, şi, cu toate că ştiu toate drumurile şi legată la ochi, nu mă abat de la aleea luminată, cea care duce spre centrul campusului. N-am chef să-mi luxez glezna în seara asta.

Nu ajung departe, că aud paşi în urma mea. Mă uit peste umăr şi o văd pe Casey pufăind, alergând repede ca să mă prindă din urmă.

— Du-te acasă, îi spun ei, în timp ce bag viteză, ca s-o conving că nu poate să ţină pasul cu mine.

— Haide, Sloane, ia-o mai uşor.

— Pot să fac asta toată noaptea. Nu vrei să fii pe lângă mine acum, Case.

Scanned with CamScanner

— Opreşte-te. Am o cărămidă de friptură arsă şi jumătate de kilogram de piure în stomac. Nu mă face să te urmăresc.

Vine lângă mine, respirând greoi şi transpirând deja. O tachinez şi bag viteză, când are impresia că m-a prins din urmă. Apoi aud o bubuitură şi un strigăt şocat. Mă opresc şi o văd pe jos, în spatele meu.

— Eşti bine?

O iau repede spre ea şi întind mâna, ca s-o ajut să se ridice.

— Da. M-am împiedicat.

Se ridică în picioare, încă zâmbind şi puţin jenată.

— Ar fi trebuit să rămâi acasă.

— Sau ai putea să-mi spui de ce ai fost aşa prost dispusă azi. E vorba de Silas? Părea supărat când a plecat mai devreme.

— Are şi de ce. E un idiot.

Casey mă priveşte uimită.

— A, bine. Credeam c-ai spus că nu vă certaţi.

— Nu ne certam, dar acum ne certăm.

Încep să merg, pentru că am impresia c-o să explodez dacă mai stau pe loc încă o secundă.

— Nu-ţi face griji din cauza asta.

— Bineînţeles că-mi fac griji. E prietenul tău cel mai bun. Ce s-a întâmplat?

— Nu contează.

— Ba dimpotrivă.

— Dumnezeule, bine! Mi-a întins o cursă, da?

O simt cum mă priveşte şocată.

— Cum adică?

— Când Fenn mi-a cerut să ne vedem, ca să vorbim despre ce s-a întâmplat între noi în primul an, i-am spus

Scanned with CamScanner

lui Silas să mă acopere în faţa lui RJ. În schimb, l-a trimis pe RJ în pădure, ca să ne prindă.

— De ce ar face aşa ceva?

— Tu de ce crezi? Vrea să mi-o tragă, aşa că a încercat să-mi saboteze relaţia.

Casey nu spune nimic şi, când îmi ridic privirea, expresia ei e încă confuză.

— Nu cred aşa ceva. Silas nu e genul.

— Ba e şi chiar asta a şi făcut, spun eu, cu amărăciune.

— Eşti sigură că nu există o altă explicaţie? Silas e un tip de treabă.

Nu pot opri explozia de iritare din mine.

— Dumnezeule, Case. Nu mai fi aşa naivă. Nu toată lumea e bună sau rea. Uneori, tipii de treabă se dovedesc a fi nişte nemernici. Nu-i mai pune pe un piedestal.

— A, bine. Am înţeles. E vorba de Fenn.

Vocea ei e încordată. Nemulţumită.

— Nu e despre Fenn.

De fapt, este.

Am vrut să-l sugrum din clipa în care l-am văzut pe camerele de supraveghere. Nu numai asta, dar e dureros să am secrete faţă de sora mea. Nu suport asta. În acelaşi timp, ştiu că în clipa în care o să afle ce s-a întâmplat, ignoranţa ei binecuvântată o să fie distrusă, şi o să se scufunde din nou în întunericul care aşteaptă mereu la margine, ca s-o consume din nou. Se pare că oricât de mult încearcă să fie curajoasă, mereu apare ceva care o trage înapoi.

— Ştiu că e ciudat, da? În teorie, e ciudat că ies cu un tip cu care te-ai cuplat...

Pufnesc.

— Cum adică ieşi cu el?

Scanned with CamScanner

Clipește, rușinată.

— Ce naiba, Case? Ultima oară când te-am întrebat despre asta, ai insistat că sunteți doar prieteni.

Evident, știam c-o place, dar amândoi m-au asigurat că totul e doar platonic.

— Am fost prieteni, iar acum suntem mai mult. N-am vrut să spun nimic încă, pentru că știam că n-o să fii de acord.

Valul de furie aproape mă dărâmă. Acum sunt împreună? Ce tupeu are tipul ăsta. O lasă să moară, apoi se împrietenește cu ea luni întregi, iar acum iese cu ea?

— Nu, mormăi eu.

— Haide, Sloane. Știu că ai impresia că sunt prea naivă și lipsită de experiență pentru el, dar...

— Naivă? intervin eu, fără urmă de umor. Am trecut de mult de asta.

— Asta ce înseamnă?

— Înseamnă că habar n-ai în ce te-ai băgat.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 10
FENN

În ciuda faptului că n-am mișcat un mușchi în pat, ceasul continuă să mă întrebe dacă am făcut exerciții și dacă aș vrea să iau o pauză. Permite-mi să te ghidez printr-un moment de conștientizare, ca să te gândești la greșelile tale, înainte să fii pus în fața plutonului de execuție. Pulsul nu mi-a încetinit de ore întregi, de când am vorbit cu RJ, și încerc să-mi dau seama cum o să-i spun totul lui Casey. Cum o să mă explic, deși sunt complet incapabil să-i dau răspunsuri satisfăcătoare.

La naiba.

Cred că am un atac de panică.

Sau fac infarct. Poate filmul vieții mele o să-mi facă o favoare și o să mă omoare.

În ultimul timp m-am gândit mult la pierderi. Mă tot gândesc la cât de mult s-a micșorat lumea mea după moartea mamei. Moartea are efectul ăsta, îndepărtează totul, până la esență. Mama a murit. Și apoi tata s-a îndepărtat. Suferința creează un gol în viața ta, pe care nicio cantitate de sex sau substanțe ilegale nu-l poate umple.

Apoi am văzut farurile alea. O mașină scufundată pe jumătate în lac.

Casey a umplut golul ăla cu lumină. A dat naștere la un miliard de stele. E al naibii de siropos și de două ori mai deprimant, dar cu totul adevărat.

Scanned with CamScanner

E mai mult decât specială. E genul de persoană rară, care inspiră pe toată lumea cu compasiunea și bunătatea ei. Cu totul altruistă și deloc plină de sine.

Așa că bineînțeles, am otrăvit-o. O moarte lentă, aproape imperceptibilă.

Aerul de aici a devenit greoi și mă sufocă. RJ și cu mine ne-am culcat cam acum o oră, după stingerea luminilor, iar acum, stau în întuneric și gândurile sunt singurele care mă bântuie. M-am tot uitat la tavan, în speranța c-o să am o epifanie care o să mă ajute să-mi fac o strategie. Până acum, însă, nimic.

Îmi opresc un mormăit și mă dau într-o parte, cu telefonul în mână. Micșorez lumina, ca să nu-l deranjez pe RJ, și mă trezesc citind mesaje vechi cu Gabe.

Ultimul pe care mi l-a trimis a fost să ne vedem la debarcader, pentru că se săturase de bal.

Atât.

Restul sunt mesajele mele disperate după ce a dispărut.

Așa că mă uit la cele și mai vechi. Simt o apăsare în piept, în timp ce citesc ani întregi de conversații cu prietenul meu cel mai bun. Glume proaste. Glume murdare. Meme-uri idioate. Meme-uri murdare. Planuri. Confirmarea lor. Și, din când în când, și câte ceva profund.

> Hei, știu că e aniversarea morții mamei tale. Să-mi spui dacă vrei să faci ceva azi ca să nu te gândești la asta. Sunt alături de tine, Bishop.
>
> Dumnezeule, G, nu-mi vine să cred că tatăl tău ți-a ținut morală în fața tuturor. Sper că știi că n-a spus decât prostii. Nu ești irecuperabil.

Privirea mi se opreşte în mod special asupra unei conversaţii. E criptată dinadins, dar amândoi știm la ce mă refeream când i-am trimis mesajul.

Scanned with CamScanner

EU: Mulțumesc c-ai avut grijă de mine, G. Apreciez. Naiba știe unde aș fi dacă n-ai fi făcut-o.
GABE: Împreună, și la bine, și la greu. Și tu ai face la fel pentru mine.
EU: 100%

La naiba, mi-e dor de el. Îmi place mult de RJ, dar Gabe și cu mine avem un trecut împreună. Am făcut o groază de prostii când eram mici. Ne-am pierdut virginitatea în aceeași noapte, la petrecerea bobocilor, apoi am vorbit despre asta, ca niște fete. E unul din puținii oameni în preajma căruia pot să fiu eu însumi.

Gabe, iar acum, Casey.

Mă simt cu totul prins între cei doi. Fără loc de mișcare.

Când presiunea din piept devine insuportabilă, îi scriu lui Casey, ca să termin odată cu asta.

EU: Ești trează?

Îmi răspunde abia peste 20 de minute sfâșietoare.

CASEY: Da.
EU: Îmi pare rău dacă te-am trezit.
CASEY: N-ai făcut-o. Ce e?

Tonul ei tăios mă ia prin surprindere. Da, e trecut de miezul nopții, dar a spus că nu dormea.

EU: Putem să ne vedem?
CASEY: E târziu.

Mă ia din nou prin surprindere. Până acum n-a avut nicio problemă să se strecoare din casă în miezul nopții.

EU: Te rog, e important.

Punctele care apar pe ecran îi subliniază indecizia. Ceva e în neregulă cu ea și asta îmi dă fiori.

Scanned with CamScanner

CASEY: Bine. Ne vedem in 20 de minute.

— Te strecori afară?

RJ se rostogolește în pat, în timp ce eu mă îmbrac în fața dulapului.

— Da. Mă duc să vorbesc cu Casey. Să termin odată cu asta. Nu mai pot să mă gândesc la asta.

Cearșafurile foșnesc când se ridică. Mă uit la el și-l văd cum își trece mâna prin părul șaten ciufulit. Chiar și în întuneric, îi descifrez expresia nefericită.

— Ce e?

— Înainte să pleci, ar trebui să știi că Sloane i-a spus deja.

Inima mi se oprește în loc.

Bineînțeles c-a făcut-o. Afurisita de Sloane.

— N-ai fi putut să mă avertizezi mai devreme?

— Abia acum i-am văzut mesajul. L-a trimis când eram deja în pat.

— Super. Absolut minunat. Iubita ta tocmai a transformat o conversație imposibilă într-una mult mai dificilă. Mulțumesc pentru asta.

— Îmi pare rău, omule, dar asta e din vina ta.

Da, sigur, eu am săpat mormântul ăsta. Știam de luni întregi că timpul se scurge și că fiecare zi petrecută cu Casey împletea știreangul de care aveam să atârn. Cu toate astea, e puțin diferit acum, când simt aerul sub picioarele care-mi atârnă. Podeaua s-a surpat, dar căderea nu mi-a rupt gâtul. Acum mă zbat, cu mâinile legate la spate, și privesc fețele celor adunați, care așteaptă c-o anticipare cumplită ultima mea suflare.

Habar n-am ce mă așteaptă când traversez campusul și o iau prin pădure, spre casa lui Casey. Sloane mi-a furat orice șansă de a o face pe Casey să înțeleagă că nu voiam decât să ajut și că am fost copleșit. Nu e ca și cum am avut un plan diabolic, să mă dau drept prietenul ei cel mai bun,

Scanned with CamScanner

ca să-i intru-n chiloți. Dar sunt convins că Sloane exact asta i-a spus. Minunat.

Fierb aproape 20 de minute, până când Casey mă găsește cu lanterna. Șocat de sosirea subită a momentului și de apropierea ei tăcută, rămân fără cuvinte. Tot discursul pe care mi-l făcusem în cap dispare.

— Casey...

— Oprește-te.

Nuanța tăioasă din vocea ei e un sunet pe care nu l-am mai auzit până acum și mă îngenunchează.

— Nu vreau să aud nimic de la tine.

— Casey, te rog...

— Ești un mincinos, Fenn. Și un nemernic. Și probabil cea mai groaznică persoană pe care am întâlnit-o în viața mea.

Nu mă lasă s-o văd, rămânând ascunsă în spatele luminii și forțându-mă să-mi acopăr ochii. Dar vocea ei are acea presiune care vine la pachet cu lacrimile. Mă termină să știu că eu sunt motivul pentru care plânge.

— E corect, spun eu ușor. Dar...

— Cum mai poți să-ți arăți fața, după ce m-ai lăsat acolo, leșinată, întinsă pe pământ? Cine face așa ceva?

Vocea ei devine o idee mai ascuțită și nu cred că m-am simțit vreodată așa mic.

— M-ai lăsat să-ți plâng pe umăr în tot timpul ăsta. Te-ai prefăcut că înțelegi. Ai râs de mine? Te-ai felicitat pentru cât de bine ți-a ieșit totul?

— Nu, bineînțeles că nu!

Fac un pas spre ea și am senzația că simt o briză dură peste braț.

— Asta încerc...

— Fenn, spune-mi adevărul, în clipa asta. E singurul lucru pe care vreau să-l aud. De ce ai făcut asta? De ce

Scanned with CamScanner

m-ai minţit în tot timpul ăsta şi n-ai spus nimănui c-ai fost acolo?

Simt o presiune în piept şi mâinile îmi tremură. Ce să-i spun acum? Că e posibil ca prietenul meu cel mai bun să-i fi dat droguri şi apoi a lăsat-o să moară? Şi că primul meu instinct a fost să-l acopăr? Că încă-l acopăr, pentru că nu reuşesc să înţeleg cum un om pe care îl cunosc de-o viaţă, aproape a omorât o fată şi a plecat de la faţa locului?

Şi nu o fată oarecare. Nu doar pe sora cea mică a lui Sloane. Ci pe cea mai bună şi mai dulce persoană pe care o cunoaştem. Singura persoană care merită cel mai puţin toate nebuniile prin care am făcut-o să treacă.

Dacă aş putea să-i spun măcar o fracţiune din toate astea, poate n-aş mai simţi golul ăsta în stomac. Dar nu reuşesc să verbalizez nimic, şi, în clipa în care Casey lasă lanterna în jos şi îi văd faţa roşie şi umflată, realizez că mereu am fost un nemernic. Am crezut c-o să pot îngropa cele mai groaznice părţi din mine. De dragul ei. Doar că, într-un mod bolnăvicios, ea e cea care mă face aşa oribil. Aş face orice pentru ea, mai puţin să fiu o persoană decentă.

Într-un final, îmi găsesc vocea.

— Am vrut să-ţi spun, dar am aşteptat prea mult. Atât de mult, că am simţit că e prea târziu să...

— Niciodată nu e prea târziu să spui adevărul, intervine ea. Şi nu mi-ai spus de ce a trebuit să aştepţi! De ce n-ai spus tuturor, în noaptea când s-a întâmplat?

Pentru că e prietenul meu cel mai bun.

Pentru că nu te cunoşteam.

Pentru că te-am lăsat acolo, în loc să sun la 112.

Cuvintele îmi rămân blocate în gât. Când Casey şi cu mine eram străini, ar fi fost mult mai simplu să recunosc că, în noaptea balului, îi eram loial numai lui Gabe. Şi că atunci încă aveam impresia că pot afla adevărul de la el. Nu mă aşteptam ca părinţii lui să-l exileze într-o gaură neagră şi să nu mai vorbesc cu el vreodată.

Scanned with CamScanner

Dar Casey și cu mine nu mai suntem străini, ceea ce înseamnă că acum pare o trădare să-i spun că nu-i eram loial.

— Fenn, mă imploră ea să pun punct suferinței.

Vrea să-i ofer singurul lucru pe care și-l dorește cel mai mult, pe care numai eu i-l pot da. Adevărul.

— Te rog...

— Nu... pot, mormăi eu, și merit tot ce mi se întâmplă.

Casey pufnește și se șterge pe față.

— Presupun că mereu ai știut c-o să se întâmple așa ceva, nu?

Simt cum îmi ard ochii. Mă înțeapă.

— În cel mai groaznic mod posibil.

Face un pas în spate, frunzele uscate trosnind sub greutatea ei.

— Bine. Bun, atunci presupun că s-a terminat.

Nodul din gât aproape mă sufocă. Clipesc întruna. Îmi mușc buza de jos așa tare, că simt cupru pe vârful limbii.

— Te rog, o implor eu.

— Te rog, ce?

Se îndepărtează încă un pas.

— Te rog, nu mă părăsi, șoptesc eu.

Aud un plânset înfundat.

— Du-te naibii, Fenn. Data viitoare când o să mă vezi, să fugi în direcția opusă. Nu suntem prieteni. Nu suntem nimic.

Acum merge cu spatele, mișcările ei fiind nesigure și abrupte.

— Vorbesc serios. Să nu mai vorbești *niciodată* cu mine.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 11

CASEY

Un impact violent mă trezește, dar nu pot să mă mișc. E întuneric, cu excepția petelor mici și colorate care-mi înceţoşează privirea. O durere tăioasă îmi copleșește capul. Apoi senzația de frig. Apa mi se tot urcă pe picior. Mă zbat, țip, dar mă simt și mai țintuită în loc. Apa intră în mașină și îmi ajunge la piept, în timp ce încerc să deschid ușa.

Dintr-odată, se deschide.

Fenn mă găsește, datorită luminii butoanelor de la bord.

Sunt ușurată să-l văd, în timp ce se întinde să-mi desfacă centura de siguranță. Dar când încerc să ies din mașină, realizez că centura mă ține în continuare pe loc. Mă întind, disperată, după el. Dar îmi dă mâna la o parte, strângând și mai tare centura.

Privirea lui rece nu e afectată de rugăminţile mele după ajutor.

— Fenn! strig eu.

Îl zgârii. Mă lupt, în timp ce încearcă din nou să închidă ușa, cu mine înăuntru. Apa îmi ajunge până la gât, apoi trece de gură și de nas. Mai iau o ultimă gură de aer și văd cum Fenn iese la suprafață, lăsându-mă prinsă în mașină, afundându-mă din ce în ce mai mult în întunericul pur.

Scanned with CamScanner

Apoi, plutesc în golul negru nesfârșit. Scăpasem din mașină, și cu toate astea, sunt trasă mai adânc, mâinile și picioarele mele fiind epuizate, și prea greoaie ca să ies la suprafață. Lumina argintie a lunii e un punct de neatins, care devine din ce în ce mai mic, cu mult deasupra capului meu. Ridic privirea, în timp ce mă afund, conștientă de fiecare secundă a călătoriei mele spre moarte.

Nu știu de ce deschid, în sfârșit, ochii. Mă trezesc țipând, cu pătura strânsă în jurul picioarelor, blocată și zbătându-mă în coconul cearșafurilor.

Trec câteva secunde până observ soarele care se revarsă în cameră și respir disperată. Îmi simt telefonul sub pernă și primul instinct e să-i scriu lui Fenn. Persoana la care apelam de fiecare dată când coșmarurile mă dădeau peste cap și când simțeam gust de sânge în gură.

Doar că, de data asta, el e motivul pentru care sunt transpirată și pieptul mi-a luat foc.

— Asta simțeai când știai că n-o să te mai întorci la suprafață? îi șoptesc mamei.

Nu primesc un răspuns, iar tata dă buzna în cameră, palid. E urmat de câini, care sar în pat, ca să vadă ce e cu toată agitația.

Se așază pe marginea patului, în timp ce mă ridic și mă reazem de tăblie.

— Ești bine? Ce s-a întâmplat? Alt coșmar?

— Sunt bine, spun și mă feresc de mâna lui, când încearcă să-mi dea părul de pe față.

Apoi îl dau la o parte pe Bo, când încearcă să mă lingă pe obraz. Mă simt sufocată.

— Știi că nu trebuie să dau buzna aici de fiecare dată, de parcă sunt mâncată de monstrul de sub pat.

— Dacă ți-ai fi auzit țipătul..., zice el, oarecum ofensat.

— Sunt bine.

Scanned with CamScanner

— Poate e momentul să vorbeşti din nou cu cineva, draga mea.

De ce oamenii spun mereu „cineva", de parcă pot să ascundă pastila într-o bucată de salam?

— Adică alt psihiatru? Nu prea cred.

— Nu cred c-a fost o idee bună să nu mai mergi la terapie.

— Am încercat. Nu m-a ajutat. Nu mi-am amintit nimic nou despre accident.

— Case, ăsta nu era singurul motiv ca să mergi la terapie. Nu putem să-ţi ignorăm pur şi simplu diagnosticul şi să sperăm c-o să dispară de la sine.

Diagnosticul meu poate să se ducă naibii. Am tulburare de stres posttraumatic, dar vorbitul despre asta nu mi-a rezolvat niciun simptom. Încă-mi amintesc de trecut. Am coşmaruri. Mă panichez în anumite momente ale zilei. Psihiatra mea, doctoriţa Anthony, mi-a prescris medicamente ca să mă ajute, dar nu mă simţeam eu însămi când le luam, aşa că mi-a zis să mă opresc. E ironic. M-am umplut de pastile, ca să mai atenueze simptomele posttraumatice, crizele de amorţeală emoţională debilitantă, iar pastilele doar intensificau starea asta.

— N-o să mai iau medicamente, spun eu sec.

— Nu asta sugerez. Cred doar că trebuie să continui să vorbeşti despre traumă. Ignorarea simptomelor de tulburare posttraumatică poate să ducă la alte probleme, cum ar fi depresia, abuzul de substanţe, probleme alimen...

— Alimentare, termin eu. Da, îmi amintesc.

Dau pătura la o parte şi mă dau jos din pat.

— Tată, sunt bine. Nu sunt deprimată. Şi nu iau droguri, şi nici nu mă înfometez. Aşa că te rog, renunţă la subiect. Trebuie să mă pregătesc pentru şcoală.

La micul-dejun, Sloane îmi tot aruncă priviri îngrijorate, în timp ce mă forţez să mănânc omleta pregătită de

Scanned with CamScanner

tata. E bună, dar mi-e greu s-o termin. Nu pentru că sunt victima unei tulburări alimentare, așa cum se teme, ci pentru că nu mi-e foame. Sunt prea agitată și simt noduri în stomac, după șocul de noaptea trecută.

Fenn m-a mințit luni la rând.

Luni întregi.

M-a ținut de mână și m-a îmbrățișat și m-a lăsat să-i plâng în brațe.

M-a lăsat să-i tot spun cât de devastator a fost accidentul meu. Cum mi-a distrus viața. Cum mi-am pierdut prietenii. Școala. Reputația.

Înțeleg că Fenn n-a fost responsabil pentru accident în sine, Sloane mi-a spus că din înregistrare reiese clar că nu el era la volan. Dar asta nu schimbă faptul că m-a mințit. Și că aș fi putut să mor cât stăteam pe malul lacului, inconștientă, în timp ce-mi sângera rana de la cap.

Aș fi putut să *mor*.

Simt din nou privirea lui Sloane și bag în gură ultima bucată de omletă. Abia aștept să se termine micul-dejun. Nu mai suport ciclul vicios de supraprotecție și afecțiune agresivă care începe de fiecare dată când tata îi spune lui Sloane că iar am probleme.

Sora mea așteaptă până când tata pleacă la muncă, și după deschide subiectul care nu-i dădea pace.

— RJ a vorbit cu Fenn.

Picioarele scaunului zgârie lemnul, când mă îndepărtez abrupt de la masă și-mi duc farfuria în chiuvetă. Câinii vin după mine, sperând că niște bucăți de mâncare vor cădea pe podea și le vor mânca.

— O să te aștept în mașină, bombăn eu, după care ies din cameră.

Luni la rând, viața mea n-a fost a mea. Toată lumea se simte îndreptățită la o bucată din ea, sau responsabilă pentru ea. Toți încearcă să se îndrepte spre centru,

Scanned with CamScanner

și niciunul nu mă ascultă. Au impresia că tot ce spun e o ghicitoare care trebuie descifrată, când, de fapt, uneori nu vreau decât să fiu lăsată în pace.

Dar Sloane nu poate să se abțină pe drumul spre școală.

— Știu că nu vrei să vorbești despre asta, zice ea.

— Însă asta n-o să te oprească.

— Ai vorbit cu Fenn?

Nu mă părăsi, te rog.

Inima îmi tresare din cauza agoniei, în timp ce rugăminţile lui sfâșietoare mi se plimbă prin minte.

Dumnezeule, nu pot să uit valul de durere din ochii lui albaștri, când m-a rugat să nu-l părăsesc, însă în același timp, mă și înfurie. Cum a îndrăznit să mă privească așa? De parcă eu eram cea care greșise? De parcă faptul că plecam de lângă el era un act atroce.

— Știu că ai intenţii bune, dar am o singură rugăminte: să nu mai pomenești niciodată numele lui Fenn.

Îmi provoacă înţepături în dinţi. Și un gust acru.

— Bine...

Sloane îmi aruncă o privire rapidă.

Știu că vrea să ceară detalii și sper că atitudinea mea îi dă de înțeles că ar face asta pe propriul ei risc.

— Dar trebuie să ne gândim ce facem cu înregistrarea de pe camera de securitate. Probabil e modificarea dovezilor sau ceva de genul ăsta, dacă n-o s-o dăm polițiștilor. Și există posibilitatea s-o folosească ca să afle cine era la volan...

— Nu-mi pasă, mormăi eu.

Sunt agitată și epuizată. Îmi pare rău că nu m-am prefăcut că-s bolnavă și n-am stat în pat.

Ziua nici măcar n-a început, și abia aștept să se termine.

Scanned with CamScanner

— Ce ai spus?

— Am spus că nu-mi pasă. Nu-mi pasă cine conducea. Nu-mi mai pasă de nimic. Din punctul meu de vedere, puteți să și ștergeți înregistrarea. M-am săturat de toate astea. Vreau să merg mai departe.

— Case.

Sloane mă privește uimită, în timp ce mă întorc să mă uit pe geam, la parcare, la o altă zi de bârfe și aluzii. Ținta tuturor glumelor. O persoană unidimensională, redusă la un singur eveniment.

— Vorbesc serios, îi spun lui Sloane. Nu-mi pasă de accident sau de înregistrare. S-a terminat.

Ies din mașină și trântesc ușa în urma mea, fără să-i dau ocazia lui Sloane să mă contrazică sau să înceapă o altă conversație lungă și complicată despre starea mea emoțională. *Starea* mea e sătulă. Sunt complet plictisită de mine însămi. Sătulă de punctul ăsta mort și de faptul că, în fiecare zi când merg la școală, sunt fata care a fost pescuită din lac, la bal.

— Dumnezeule, Casey. Arăți groaznic.

Ainsley mă vede îndreptându-mă spre dulapul meu. Mă prinde din urmă, împreună cu Bree.

— Ai avut o noapte grea?

Sloane ar fi avut un răspuns isteț. O remarcă tăioasă, care ar fi îngenuncheat-o pe Ainsley și ar fi distrus-o așa de mult, că până și nepoții ei ar fi avut vânătăi.

Dar eu urăsc confruntările. Ce rost au? Oricât de mult mi-ar plăcea să-mi imaginez o versiune diferită de-a mea, nu sunt genul de fată căreia să-i placă să i se audă vocea, să se uite toată lumea la mine. Așa că las capul în jos și merg în continuare, destul de repede cât să se simtă prostesc dacă m-ar urmări, până când cotesc pe hol.

Scanned with CamScanner

Când iau manualul pentru prima oară, văd că cineva mă priveşte de la distanţă mică. Jazmine cumva. E la jumătate din orele mele. Am salutat-o în prima zi de şcoală şi ea doar a ridicat din umeri şi a bombănit.

— Da, bine.

Din ce am văzut, e retrasă, ca şi mine. Doar că în cazul ei, pare să-şi fi impus lucrul ăsta. E destul de drăguţă cât să poată sta cu fete precum Ainsley şi Bree; cu toate astea, preferă să stea singură la cantină, concentrată pe telefon. Eu, pe de altă parte, aş da orice să am cu cine să stau la prânz. O aliată care să nu fie sora mea mai mare.

Jazmine zâmbeşte când ni se întâlnesc privirile. Nu ştiu ce i se pare aşa amuzant, dar îmi feresc privirea şi plec.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 12

RJ

Fenn e absent pe drumul spre micul-dejun, înainte de ora de dimineaţă. Pierdut, se îndreaptă spre cantină cu capul în jos. L-am oprit înainte să iasă din cameră şi i-am spus să se încalţe, pentru că aproape ieşise desculţ. Nu ştiu cum să mă port cu el când e aşa. Ăsta nu e Fenn Bishop pe care-l cunosc. Tipul cu zâmbete relaxate, glume murdare şi comentarii ciudate. E o carcasă goală. E prins într-o transă, aşa că trag tava pentru el şi-i pun mâncare pe farfurie, pentru că nu ştiu dacă e conştient unde se află. Bănuiesc că doar reacţiile automate îl aduc la masa noastră, unde se aşază şi priveşte în gol.

Fenn a fost de-a dreptul devastat din clipa în care s-a întors acasă aseară, după ce s-a întâlnit cu Casey. Bănuiesc că asta înseamnă că lucrurile n-au mers bine. Cum ar fi putut? Casey e o fată care iartă, dar toţi avem limitele noastre. Orice i-a spus, i-a luat sufletul, iar acum n-a mai rămas decât absenţa stranie a fostului său sine.

— Vrei să vorbeşti despre asta?

Nici măcar nu se uită spre mine.

— Cât de mult i-ai zis?

Sloane mi-a scris noaptea trecută, după ce Casey s-a întors furioasă acasă, dar n-a vrut să-mi spună exact ce-i spusese Fenn. Sloane a spus că niciodată n-a mai văzut-o pe sora ei aşa furioasă.

Scanned with CamScanner

Încerc altă abordare, să văd dacă pot să-l trezesc la realitate.

— Sloane n-a hotărât încă dacă o să ducă înregistrarea la poliție. Te-ai ajuta dacă mi-ai spune ce s-a întâmplat în noaptea aia. De ce nu spui nimănui?

Fenn clipește, dar nu pare capabil să răspundă. Orice îl face să păstreze acest secret, are un efect și mai mare asupra lui. Se relaxează puțin însă după ce reușește să mănânce ceva. Îi mai revine culoarea în obraji. Destul cât să îl salute pe Lucas când se așază la masa noastră.

— Ești mahmur? spune Lucas cu zâmbetul pe buze. Arăți ca și cum te-ai trezit lângă toaletă.

Fenn ridică din umeri și bea un pahar de suc.

— Ceva de genul ăsta.

Lucas ia o bucată de brioșă de ciocolată și o gustă, în timp ce se întoarce spre mine.

— Am nevoie de o favoare.

Trebuie să recunosc, puștiul nu e timid.

— Serios?

— Are de-a face cu fratele meu.

În clipa aia, Fenn devine atent, dând semne de viață când e menționat prietenul lui cel mai bun. El și Lucas doar despre asta vorbesc când se întâlnesc. Dar Gabe a existat înainte să vin eu aici.

— Bine. Ce e cu el?

— În sfârșit știu numele școlii militare la care l-au trimis.

Privirea i se oprește asupra lui Fenn, care s-a încordat.

— Am aflat ieri, de la unchiul Diego. Se pare că el l-a ajutat pe tata să-i obțină un loc lui Gabe acolo. Așa c-am cercetat puțin și am realizat că e mai rău decât credeam. Îl țin sub supraveghere 24 de ore pe zi.

— Bun, și eu ce rol joc în asta?

Scanned with CamScanner

— Dacă te ţine, poţi să găseşti un mod să-l contactezi pentru mine.

— Nu poţi să-i rogi pe părinţii tăi?

Lucas pufneşte.

— Nu i-au mai pronunţat numele de când a plecat. Mama începe să spună o rugăciune de fiecare dată când îl pomenesc, iar tata îşi pierde cumpătul. Nu mă lasă să vorbesc cu el. Potrivit lor, ne-a făcut de râs familia.

Zâmbesc şi bag nişte ouă bătute în gură.

— Asta e chiar de modă veche.

— Omule, habar n-ai cum e. Faptul c-a aflat că fiul lui face trafic de droguri e ruşinea supremă pentru tata. Nu cred că Gabe o să mai fie vreodată binevenit la noi în casă.

Ideea asta aduce un val de tristeţe în privirea lui Lucas.

— Mă rog, vreau să vorbesc cu fratele meu. Poţi să mă ajuţi?

Mă gândesc o clipă, pentru că e o sarcină grea şi ştiu că nu-mi iese prea mult. Spre deosebire de colegii lui de bani gata, tatăl lui Lucas e zgârcit cu banii. Ceea ce înseamnă că Lucas e lefter majoritatea timpului. Aşa că nu mă pot aştepta la compensaţii monetare pentru asta. Presupun că asta înseamnă bunătate.

— Da, bine, îi spun eu.

Pentru că pare o provocare interesantă şi am ajuns să-l cunosc pe Lucas destul de bine cât să înţeleg cât de mult îl deranjează faptul că nu vorbeşte cu fratele lui mai mare.

— Trimite-mi numele şcolii şi alte informaţii care mi-ar putea fi de ajutor.

— Hei... Dacă o să găseşti o soluţie, vreau şi eu să vorbesc cu el.

Scanned with CamScanner

Sunt uimit de junghiul de gelozie care mă străbate. Trebuie să-mi reamintesc că, oricât de mult ne-am apropiat Fenn și cu mine în ultimul timp, nu ne cunoaștem decât de câteva luni. Bineînțeles că vrea să vorbească cu prietenul lui cel mai bun. Când se confruntă cu o criză existențială, cu Sloane furioasă, și cu posibila amenințare a închisorii, bineînțeles că are nevoie de sfatul unei persoane care-l știe de mai mult timp decât data de expirare a unei cutii de lapte. Și mă gândesc că nu simte că are prea mulți prieteni în ultimul timp. Silas n-a fost prea prezent în ultimele săptămâni, ceea ce înseamnă că Lawson nu mai e nici el prea mult prin preajmă. Eu îi văd la antrenamentele de înot, fie că vreau sau nu, dar Fenn a fost dat la o parte. E o victimă colaterală a certei jalnice a lui Silas cu mine. Lawson a încercat să rămână neutru, cât de mult a putut. Cred că în mare parte, pentru că e chiar și mai puțin impresionat de comportamentul lui Silas decât mine.

Ora de literatură începe peste 30 de minute. Mă așez lângă Lawson tocmai când un bărbat cu ochelari, care pare obosit, intră în clasă și-și pune cana cu cafea și cărțile pe biroul domnului Goodwyn.

— Salut, spune acesta pe un ton răgușit, ca și cum ar fuma trei pachete de țigări pe zi.

Mirosul de fum ajunge repede și la băncile din spate.

— Sunt domnul Matarese. O să fiu profesorul vostru săptămâna asta. Poate și următoarea, vedem.

Are o anumită intensitate, ca și cum a trecut prin multe. E genul de bărbat care-și petrece weekendul lustruindu-și pistolul și uitându-se la *Platoșa de oțel*. Genul care decupează versuri marca Sylvia Plath din cărți și le lipește de frigider.

— Sunteți suplinitor? întreabă cineva.

— Asta înseamnă că n-avem test azi? Ce s-a întâmplat cu domnul Goodwyn?

Scanned with CamScanner

Domnul Matarese deschide un dosar plin de pagini capsate și le dă celor aflați în primele rânduri, ca să le dea mai departe.

— Domnul Goodwyn a demisionat, din cauza unei urgențe de familie. Aveți 20 de minute pentru test. Uitați-vă doar la foaia voastră.

Lawson chicotește, în timp ce ne luăm testele.

— Știi ceva despre asta? întreb eu suspicios.

Cu o licărire în ochi, ridică timid din umeri, în timp ce-și scoate un creion din geantă.

— Bineînțeles că nu. De unde să știu?

———

E joi, iar Fenn pare să fie în continuare în comă și abia vorbește. Pe lângă asta, tensiunea cu Silas devine insuportabilă. Lawson a pus ochii pe un junior nou, iar asta ne-a transformat pe Silas și pe mine în parteneri de stretching după antrenament.

Dacă ai privit vreodată în ochi pe cineva care s-a gândit să te țină sub apă până te oprești din zbătut, poți să-ți imaginezi cât de ciudat e.

Silas se încruntă. Scrâșnește din dinți. E plin de ranchiună și furie, dar prea laș ca să spună ce are de spus, prin urmare comunică prin priviri tăioase și tăcere, ca nu cumva să consider că interacțiunile noastre sunt prietenoase.

Ultima picătură e când ieșim de la duș și se preface că nu observă că stă în fața dulapului meu.

— Spune odată ce ai de spus sau dă-te la o parte. Nu-mi pasă ce alegi, dar fă ceva odată.

Lawson, care e gol pușcă la doar câțiva metri distanță, încearcă să-și oprească un zâmbet încântat, deoarece de două săptămâni tot așteaptă confruntarea asta. Lawson Kent adoră haosul. Am aflat asta după doar

Scanned with CamScanner

câteva ore la Sandover. Tipul tânjește după distrugere, atât a lui, cât și a altora, la un nivel aproape înfricoșător.

Silas se întoarce și-și pune geanta peste umăr.

— Să-nțeleg că Sloane ți-a spus.

— Da, și e foarte aiurea.

Ridică din umeri, încercând să pară detașat, deși amândoi știm c-ar prefera să ne batem.

Aș accepta fericit varianta asta. Doar că Silas e un laș și preferă să fie un nemernic pasiv-agresiv. Faptul c-a încercat s-o facă pe Sloane să se simtă mică sau nesigură, ca să fugă în brațele lui, e o mișcare de mascul beta, și mi-a arătat adevărata lui față. S-a purtat decent cu mine când am ajuns aici, dar asta s-a oprit în clipa în care Sloane a arătat că e interesată de mine. Cum am bănuit de la bun început c-o place, e plăcut să mi se confirme acest lucru.

— N-o să-mi cer scuze pentru c-am încercat să-mi protejez prietena de un tip nou, pe care abia îl cunoșteam, spune Silas.

— Bine. Nu-ți cere scuze. Doar să știi că sunt de partea iubitei mele. Mereu.

— Miau, intervine Lawson, care se distrează de minune.

— Cum zici tu, Shaw. Distracție plăcută în drama nesfârșită care e Sloane Tresscott.

N-o să rezolvăm nimic așa și nu încerc să-l opresc când își dă ochii peste cap și pleacă. Pentru că nu mai avem ce să ne spunem. Lui nu-i pare rău, iar eu nu-l iert, așa că ne aflăm într-un impas.

Oricum am alte chestii de care să mă ocup. După ce mă îmbrac, mă întâlnesc cu Fenn și cu Lucas, în laboratorul de informatică. Le-am scris înainte de antrenament să mă aștepte acolo. Mi-a luat câteva zile, dar n-a fost atât de greu pe cât credeam c-o să fie să găsesc o cale prin labi-

Scanned with CamScanner

rintul de comunicare de la școala lui Gabe. Doar că mai e ceva.

— 5 000, îi spun lui Lucas.

— Du-te naibii! Vorbești serios?

E șocat de preț și nu-l învinovățesc.

— Am încercat să-l conving de mai puțin, dar nu eram într-o poziție prea bună.

Sunt aproape sigur că nu sunt prima persoană pe care tipul ăsta a stors-o de bani.

— Am găsit un agent de securitate de la școală, dispus să primească mită ca să trimită un mesaj.

— Atâta tot? Mă gândeam că poate îl convingem să-i strecoare un telefon lui Gabe.

— Nu, nu se poate. Studenții sunt percheziționați și au inspecții zilnice în camere.

Fenn se uită la Lucas.

— Unde l-a trimis tatăl tău?

— Dacă găsesc vreo încălcare a regulilor, nu sunt doar dați afară. Acolo se lasă cu pedepse corporale.

— Dumnezeule!

Fenn se învârte cu scaunul, apoi se ridică și se plimbă printre calculatoare.

Lucas se cocoșează și-și trece mâinile prin păr.

— Omule, nu am 5 000. Nici pe-aproape.

— O ofertă mai bună nu am așa din scurt.

Îmi pare rău pentru el, dar nu fac de obicei genul ăsta de lucruri. Elementul uman mereu complică lucrurile.

Fenn se oprește.

— O să plătesc eu. Îți transfer banii diseară.

— Bine. O să-i spun.

Lucas se ridică șocat de pe scaun.

— Vorbești serios?

Fratele meu vitreg ridică din umeri.

Scanned with CamScanner

— Stai liniştit, n-o să-mi afecteze cu nimic contul.

— Fenn, mulţumesc. Aş vrea să pot spune c-o să ţi-i dau înapoi, dar...

— E-n regulă.

— Orice ai nevoie, o să te ajut.

— Să-mi scrieţi ce mesaj vreţi să-i trimit, le reamintesc eu.

— Am o întrebare, îi spune Fenn lui Lucas, la ieşirea din laboratorul de informatică. Cum e Casey? Ai vorbit cu ea în ultimul timp?

Dintr-odată, Lucas se fâstâceşte. Se pare că toată recunoştinţa aia n-a durat prea mult.

— Da. Vorbim, spune el, pe un ton neutru.

Aş vrea să fiu oriunde altundeva, dar nu pot să merg destul de repede cât să nu-i mai aud. E epuizant să-l tot văd pe Fenn cum suferă după Casey.

— Bun, şi? insistă el.

Asta îi obţine o privire îndurerată.

— Nu mă bag la mijloc.

— Omule, haide.

— Îmi pare rău. Nu spune prea mult.

Lucas pare la fel de disperat ca şi mine să fie oriunde altundeva, decât la mila suferinţei disperate a lui Fenn. Poate de asta loveşte unde doare mai tare, deoarece speră că aşa Fenn o să-l lase în pace.

— Un lucru e sigur însă, nu mai vrea să aibă de-a face cu tine.

Scanned with CamScanner

CHAPTER 13
CASEY

LUCAS: Fenn a întrebat de tine mai devreme. M-a cam pus la colț.

EU: Poate să putrezească în iad.

LUCAS: Dar te rog, spune-mi ce simți cu adevărat.

Lucas încă scrie, așa că-mi las telefonul jos pentru o secundă și îmi termin de pieptănat părul, pregătindu-mă pentru școală în această dimineață de vineri. Când verific din nou, am un mesaj lung de la el.

LUCAS: Dacă te ajută cu ceva, niciodată n-am crezut că Fenn e destul de bun pentru tine. L-am văzut făcând tot felul de chestii idioate de-a lungul anilor, împreună cu Gabe. Bea prea mult, de parcă asta ar compensa lipsa lui de substanță.

Scriu o obiecție, înainte să mă pot opri. E instinctul meu subit de a-l apăra pe Fenn.

EU: Doar pentru că e un nemernic mincinos, nu înseamnă că n-are substanță.

Știu ce impresie lasă Fenn și bănuiesc că face asta în mod intenționat. Fațada aia, de petrecăreț, maschează toate modurile în care încearcă să nu se destrame. Fenn simte totul atât de profund, în moduri pe care majoritatea oamenilor nu le-ar înțelege.

Scanned with CamScanner

De asemenea, nu merită deloc să-i iau apărarea, așa că dau gândul la o parte. Orice calități ar avea, a făcut ceva de neiertat. Nu avem cum să ne revenim din asta. Nu-mi pasă cât de trist sau singur e. N-o să cad din nou în capcana aia, și până și dorința de moment de a-i plânge de milă lui Fenn îmi reaprinde furia. Mi-a luat prietenia de-a gata și m-a făcut un preș. Pentru că bunătatea e o calitate de care oamenii abuzează mereu. Au impresia că înseamnă că suntem slabi și naivi. Presupun că în cazul meu au dreptate.

Am fost slabă și naivă. Am fost o fraieră pentru c-am avut încredere în el. Fraieră pentru că l-am iubit. Și furia pe care o simt față de el și de mine nu mă părăsește toată dimineață.

La prima oră, aproape mi se închid ochii de somn. Nu ajută nici faptul că, pe tot parcursul orei, Ainsley și Bree stau în fața mea și vorbesc întruna, ca niște câini care latră toată noaptea și nu mă lasă să dorm. Nu vreau să le ascult, dar e imposibil să mă concentrez pe orice altceva.

— Gray mă duce în Boston weekendul ăsta, s-o văd pe Taylor Swift de la loja tatălui lui. O să fie super tare.

— O să zbori până acolo? o întreabă Ainsley.

— Nu, sunt destul de sigură că loja e în clădire.

Sora Katherine ridică privirea de la birou, în timp ce cele două chicotesc. Ar trebui să lucrăm la ideile principale pentru eseul de istorie pe care-l avem de predat luna viitoare.

— Concentrați-vă la ce aveți de făcut, fetelor.

— Ai putea să-l inviți pe Lawson și să mergem toți patru, spune Bree, de parcă profesoara nici măcar n-a vorbit.

Lawson? Lawson Kent?

Asta îmi atrage atenția, în mare parte pentru că nu mi-l pot imagina pe Lawson ieșind la o întâlnire dublă. L-au întâlnit măcar? Din ce știu despre Lawson, ideea lui

Scanned with CamScanner

despre distracție e să tragă cocaină de pe fundul unei tipe, apoi să se provoace unul pe altul să sară în fața trenurilor în mișcare și să nu moară.

— Cum să nu, râde Ainsley sarcastic.

— Nu-ți mai place de el?

— Ba da. Practic, e obsedat de mine, doar că n-o știe încă.

Bree o privește confuză.

— Nu ți-a spus Amy, singura dată când a vorbit cu tine?

— Taci din gură, pufnește Ainsley frustrată. O să vină el la mine. Trebuie doar să găsesc un mod să mă apropii de el.

— Știi că-și petrece timpul la barul ăla dubios din oraș. Ar trebui să te duci acolo și să-l faci să te observe.

Cât de trist! Imaginează-ți, să ai impresia că e greu să-i intri în pantaloni lui Lawson. Sau că, dimineața următoare, o să-și amintească cum te cheamă.

Sunt tentată să-i scriu lui Lawson și să-i spun că are o admiratoare secretă. Cred că mai am numărul lui în telefon, de când mi-a scris după accident, să vadă dacă sunt bine. Mi s-a părut foarte drăguț, dar apoi, Sloane și cu mine ne-am întâlnit cu el pe campus într-o dimineață, în timp ce ne îndreptam spre biroul tatei și m-a privit confuz când am pomenit de mesaj. A recunoscut că probabil mi-a scris când era fumat sau beat.

Probabil am chicotit fără să-mi dau seama, pentru că Ainsley se întoarce dintr-odată.

— Nu vrei să-ți vezi de treaba ta? Acum ne asculți conversația?

Bree îmi aruncă o privire disprețuitoare.

— E ciudat, Casey.

Ainsley ridică vocea, pentru că-i place să aibă un public.

Scanned with CamScanner

— Dumnezeule, o să ne urmărești, nu-i așa? Tragi cu urechea, ca să apari oriunde mergem. E foarte bolnăvicios.

— Vorbești serios? îi râd lui Ainsley în față. Aș prefera să număr vasele de sânge din interiorul pleoapelor mele, decât să vă urmăresc pe voi, două imbecile insipide, tot weekendul.

Nu știu de unde a venit replica asta, dar m-am săturat. Toată clasa se oprește ca să vadă cum îmi pierd controlul. În banca vecină, Jazmine încearcă să-și ascundă râsetul.

— Am pulovere cu mai multă personalitate decât tine, îi spun lui Ainsley. Și nu știu care e problema ta, arăt eu spre Bree, dar e evident c-ai suferit un traumatism craniocerebral de la toate pastilele pe care le-a luat maică-ta cât era însărcinată cu tine.

Sună clopoțelul, iar eu îmi iau testul și-l pun pe biroul surorii Katherine, înainte ca aceasta să ne despartă și să mă bage în detenție. Am o stare ciudată, de fericire, când plec. Vârfurile degetelor îmi sunt reci și sensibile când deschid dulapul și-mi bag capul în el, ca să inspir adânc. Nu știu de unde a venit ieșirea asta, dar a fost palpitant. Ca și cum am fost deturnată, dezmembrată cu totul și nu aveam pic de control asupra propriei mele voci.

Și mi-a plăcut fiecare secundă.

Pentru că la naiba cu fetele alea și la naiba cu școala asta.

Ies înarmată din carapace.

Când scot capul din dulap, observ pe cineva cu colțul ochiului. Jazmine se reazemă de peretele din metal gri, cu un zâmbet pe față.

— Care e problema ta acum? o întreb eu, încruntată.

— Niciuna. A fost distractiv.

Buzele i se curbează din nou, iar în ochi îi dansează o licărire amuzată.

Scanned with CamScanner

Chiar a fost. Dar n-o cunosc pe fata asta și încă sunt reticentă în privința intențiilor ei.

— Deci, ce vrei?

Îmi pun manualul de istorie în dulap și-mi iau tema pentru a doua oară.

— Nimic. Doar sunt impresionată. Era și timpul să dai dovadă de coloană vertebrală. Tot aud de sora ta, care pune oamenii la punct. Începeam să cred că e singura Tresscott care are curaj.

— Cum zici tu, spun în timp ce închid ușa dulapului.

Sunt aproape surprinsă că Ainsley și Bree n-au venit cu gașca lor pentru o revanșă. Mă îndrept spre a doua clasă, în timp ce Jazmine îmi privește pașii. Fusta ei e cam cu opt centimetri mai scurtă decât prevede regulamentul, iar cei doi nasturi de sus ai cămășii ei albe sunt deschiși. Cămașa mea e închisă până la gât.

— Te simți mai bine acum, nu? Culorile sunt mai aprinse, așa-i?

Vocea ei are o notă de ironie.

— Dacă spui tu.

— Ce le așteaptă pe alea două? Ai avut săptămâni întregi în care să te gândești ce o să faci când o să-ți faci curaj.

Are dreptate. M-au bătut la cap de când m-am transferat în școala asta. Au fost crude. Neobosite. Mai ales Ainsley, cu apetitul ei insațiabil de a mă tortura pentru simpla ei distracție.

Da, m-am gândit la asta.

— Nu știu ce urmează. Nu știu decât că nu mai am răbdare, așa c-ar face bine să fie atente.

— Altfel ce?

— Altfel, o să le distrug viețile, spun eu, foarte serioasă.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 14

LAWSON

Insula asta dezolantă de băieți neadaptați a devenit o închisoare insuportabilă a plictiselii. Aproape că-mi pare rău c-am fost așa eficient în a provoca plecarea domnului și doamnei Goodwyn, care-n curând se vor despărți. Formau un cuplu drăguț. Și da, știu că seducerea a doi profesori și distrugerea relației lor mă face un nemernic diabolic, dar mi-a plăcut să mă joc cu ei. În plus, nu eu am rostit jurămintele de nuntă. Prin urmare, nu e problema mea că s-au înșelat unul pe celălalt cu mine. Dar faptul că au plecat e problema mea. Erau un mod plăcut de a-mi distrage atenția de la normalitatea plictisitoare care a devenit situația de la Sandover.

Urăsc monotonia.

Din tot sufletul.

— Fiecare oră pe care o petreci aici îți accelerează criza vârstei mijlocii, îi spun lui Silas, care stă pe canapea, cu telefonul în mână, scriind furios un mesaj. Dacă chestia aia nu poate să-ți facă sex oral, pune-o deoparte.

— Nu poți să găsești alt mod să te distrezi, măcar o noapte? N-am chef să ies.

Bineînțeles. Ar prefera să-și petreacă noaptea de vineri plângându-și de milă, în relația lui fără viitor cu Amy, pentru c-a țintit cu mult peste categoria lui, când Sloane i-a dat, verbal, pantalonii jos, și a râs de penisul lui. În loc să se poarte ca un adult, și să găsească pe cineva

Scanned with CamScanner

dispusă să se culce cu el, ca să-și revină, a decis să-și plângă de milă.

— Am putea să ne privim masturbându-ne, îi sugerez.

— Lawson, vorbesc serios. Du-te să bați la cap pe altcineva.

Ce plictisitor.

Cu carafa plină de bourbon în mână, ies din cameră și dau peste o mulțime de nimic. E ca un salon de nebuni aici. Holuri goale, cu lumini care pâlpâie. Toți sunt închiși în camerele lor și se uită la televizor. E vineri seara. Care e problema cu oamenii ăștia?

Fac greșeala de a băga capul în camera lui RJ și Fenn.

— Haide, ridică-te. Hai să ieșim, îi strig eu lui Fenn, care stă întins pe pat, cu căștile la urechi.

— N-am chef.

Bombăne și aruncă cu un caiet în mine.

— Incredibil.

Mă reazem de cadrul ușii, dând din cap dezaprobator.

— Jumătate din oamenii de pe etajul ăsta sunt triști din cauza unei Tresscott, în condițiile în care sunt destule candidate care abia așteaptă apariția unui tip care să le bea de pe sâni.

— N-ai vorbit cu Casey, nu-i așa? întreabă el, concentrat pe un singur lucru. Îți dau 500 de dolari dac-o suni, vorbesc serios.

— Pare un mod groaznic de a-mi petrece timpul, așa că nu.

Mă uit la partea lui RJ, care pare că abia a fost atinsă.

— Unde e jumătatea ta mai bună?

— RJ? Nu știu. Probabil cu Sloane.

Scanned with CamScanner

Evident. Ăştia doi au devenit dezgustători.

— Atunci bine. O să plec.

Însă mă opresc şi mă uit la Fenn. Expresia lui mohorâtă e îngrijorătoare.

— N-o să mă întorc aici să te găsesc atârnat de ventilator, nu?

— Pleacă odată, Lawson.

— Bine. Noapte bună.

Ultima mea opţiune e să joc biliard de unul singur în salon, care e un loc foarte mare, numai pentru bărbaţi, plin de canapele din piele, mese de joc, şi un bar cu gustări, pe care Sandover le reaprovizionează zilnic.

Duke Jessup e un amic de pahar groaznic, şi un partener de agăţat şi mai rău, dar are pudră cu proteină în locul materiei cenuşii, aşa că e uşor să-l iriţi, iar asta e un fel de diversiune. Poartă o pereche de pantaloni din tartan şi cămaşa lui tipică, mulată pe muşchi. Se îndreaptă în picioarele goale spre capătul mesei, ca să spargă bilele. Dacă n-ar fi un nesuferit aşa insuportabil, probabil aş încerca să i-o trag. Duke e clar sexy, cu părul lui negru şi ochii pătrunzători.

Dar na, nu trebuie să uit de partea în care e un nemernic insuportabil.

— Cât de mult ai decăzut, mormăi eu şi iau un tac. Văd că eşti destul de singur.

Exista o perioadă când Duke era urmat de un anturaj oriunde mergea. Acum, lucrurile nu mai stau aşa. Conducătorul detronat al şcolii pare singur acum, ca şi cum ar fi ieşit la pensie.

— Râzi cât mai poţi, glumeţule.

Ocoleşte masa şi-şi pregăteşte următoarea lovitură.

— Amicul tău deja pierde controlul acestei şcoli. Nu poate să rămână mereu în poziţia asta.

Scanned with CamScanner

— E amuzant cât de mult îți pasă de asta, pentru că lui îi pasă foarte puțin.

RJ s-a bătut cu Duke pentru comanda supremă a acestui tărâm obscen, însă împotriva voinței lui. A fost doar o misiune de autoconservare, care a scăpat de sub control. RJ a acceptat reticent funcția și tot încearcă să desființeze sistemele autoritare cu care ne-am obișnuit cu toții. În cea mai mare parte, nu vrea decât să fie lăsat în pace. Între timp, Duke nu vrea decât să-și recupereze curtea regală.

— Lawson, știu c-ai venit ca să începi o ceartă. În mod normal, ți-aș face pe plac, dar n-am chef în seara asta. Rămâi și joacă următorul joc, dacă vrei. Altfel, pleacă de aici.

În alte circumstanțe, poate aș fi obiectat și aș fi tot încercat să-l enervez, dar în seara asta, e destul de plictisitor.

— Nu ești distractiv. Niciunul din voi nu sunteți distractivi în seara asta.

Îi dau tacul meu, apoi mă duc în cameră, să-mi iau telefonul și geaca.

Undeva în orașul ăsta, trebuie să fie niște probleme în care să merite să-mi investesc talentele. Ca în majoritatea nopților, îl pun pe șofer să mă lase la ușa barului mic și sordid din Calden, unde, din fericire, chiar există semne de viață.

Se știe că e unul din puținele locuri din apropiere unde minorii pot să se îmbete, dacă-i dau barmanului un bacșiș generos. Ceea ce înseamnă că în seara asta, barul e plin cu adolescenți beți, care-și aruncă priviri excitate. Toaletele gem de aventuri grăbite, în timp ce eu mă întâlnesc la chiuvetă cu un fotbalist de la Ballard, cu gene excepțional de lungi.

— Te cunosc? Arăți familiar, spune el, fixându-mă cu privirea.

Scanned with CamScanner

N-am nici cea mai vagă idee, dar asta nu înseamnă că nu ne cunoaștem. Cine poate să țină pasul?

— Pot să-mi pun penisul în gura ta, dac-o să te ajute să-ți reamintești.

Își pune un zâmbet forțat și pleacă, pentru că nu ține la glumă. Ce sensibili sunt copiii!

După câteva pahare de Don Julio, nu-mi mai amintesc cum am ajuns aici sau de ce am venit. Nu știu decât că să mă îmbăt necesită mai mult efort decât sunt dispus să fac. Mă trezesc într-o cabină, cu un grup de tipe gălăgioase din St. Vincent, care miros a vodcă cu merișoare și fixativ. Vorbesc despre iubiții lor, în timp ce fiecare își-propune să bea mai mult decât fata de lângă ea, așa că știu cât de nerăbdătoare sunt să-și înșele partenerii neștiutori.

— Am un joc nou, strigă una dintre ele.

Nu știu dacă vorbește cu noi sau la telefon. Rimelul e un nor în jurul ochilor ei, în timp ce bate cu mâna în masă, ca să ne atragă atenția.

— Trebuie să răspundeți, pe rând, la toate întrebă-rile pe care le punem, timp de 60 de secunde. Dacă nu răspundeți, trebuie să beți un shot.

— Da!

Alta bate în masă. I-a căzut coada, iar părul îi atârnă ca și cum i-ar fi leșinat.

— Vrem shoturi! strigă ea la bar, și, printr-un miracol, paharele ajung la masă peste câteva clipe.

Miros a băutură ieftină, dar sunt sigur că barmanul o să pună preț de Grey Goose. De ce n-ar face-o?

— Tu prima!

O blondă își proptește bărbia în pumn și se uită adânc în ochii mei încețoșați.

— Răspunsul e da, încep eu, zâmbind.

— Nici nu știi ce urmam să întreb.

— Nici nu e nevoie.

Scanned with CamScanner

— Ai făcut vreodată sex în public?

— Da.

— Ai făcut vreodată sex în trei?

— Da.

— Nu faci asta cum trebuie, intervine prietena ei. Ce e mai bună în timpul sexului, cocaina sau iarba?

E așa mândră de ea, că trebuie să râd.

Totul e mai bun cu cocaină, cu excepția taberelor.

Facem pe rând cu toții, până ajung să se provoace să se sărute, pentru nu e nimic mai scandalos pentru fetele heterosexuale, decât lesbianismul performativ.

— Verișorul lui Courtney i-a făcut sex oral, spune una dintre ele, după ce-mi bea shotul de tequila, pe care mi-l ia din mână, de parcă nici n-aș fi acolo.

— Taci, Beth!

— Ce e? Chiar așa a fost.

— Verișor prin căsătorie, scrâșnește ea, iar fața îi arde. Și la momentul respectiv, nu știam că e nepotul lui Terry.

— Atunci conducea pista de karturi de la Cape Cod, chicotește Beth, amuzată de munca manuală. Practic, mama ei s-a căsătorit cu un angajat de la carnaval.

— Dumnezeule, ești oribilă. Deține parcuri de distracție sau ceva de genul ăsta.

Lucrurile o iau la vale când cele două încep să se certe și prietenele lor încep să ia partea uneia sau alteia. Consider că ăsta e semnul meu să plec, în timp ce angajații aprind luminile urâte de la ora două, și practic încep să-i dea pe toți afară cu măturile.

Una dintre ele rămâne în urmă când îmi plătesc nota. Vine lângă mine, la capătul barului, și-mi aruncă un zâmbet pe jumătate tentant.

— Tu ești Lawson, nu?

Scanned with CamScanner

Nu-mi amintesc dacă le-am spus cum mă cheamă, însă cercul şcolilor private de aici e mic. Nimeni nu e anonim cu adevărat.

— Dacă vrei, am auzit de un *after party*, spune ea, apropiindu-se. Poţi să vii cu noi.

— Eşti junioară, nu-i aşa?

Nu c-aş discrimina, dar n-o să fiu singurul senior care se simte bătrân în preajma unor fete catolice, care încearcă să se întreacă în comportament desfrânat, în casa parohială, sau cine ştie unde.

— Aşa, şi?

Trebuie să recunosc, răspunsul *este* grozav. Ba chiar mottoul meu. Iar încrederea ei e probabil motivul pentru care spun:

— Poate altă dată.

— Bine.

Zâmbeşte seducător, etalând un set perfect de dinţi albi. Apoi îmi ia telefonul de pe bar şi mi-l întinde, ca să-l deblochez.

Privesc amuzat cum se sună de pe el. Îşi adaugă numele la contacte. Îmi plac tipele îndrăzneţe. Sunt distractive.

— Ainsley, spune ea, fluturând din gene. Să nu uiţi. Putem găsi câteva lucruri pe care să le încercăm.

Asta da idee bună.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 15

FENN

— Bishop, ce naiba a fost asta? Concentrează-te și trage la poartă, mârâie antrenorul de pe margine, după ce am dat un șut care trimite mingea peste poartă, în timpul antrenamentului de luni.

Portarul aruncă mingea din nou pe teren și sunt pus la pământ când încerc s-o lovesc cu capul. Cotul lui Kenny mă lovește în gât și cad în mâini și genunchi. Cu colțul ochiului, îl văd pe antrenor aruncând cu sticla de apă în tribune.

Nu-l învinovățesc. Azi am fost groaznic la antrenament. De obicei, sunt unul dintre cei mai solizi tipi de pe teren, dar azi, dau doar rateuri. Nu am energie.

— Bishop!

Antrenorul îmi urlă numele și trece de tușă, ca să mă pună la punct.

— Hei, concentrează-te! Nu-mi pasă unde ți-e mintea, trebuie să te concentrezi. Acum treci pe teren și bagă mingea-n poartă, altfel o să ai penalizări până mâine la răsărit.

Nu e ca și cum n-aș încerca. Nu știe de cât efort e nevoie ca să fiu chiar și așa de prezent, pe jumătate, cât sunt acum. Adevărul e că de când Casey nu mai vorbește cu mine, n-am mai putut să mă concentrez la mai nimic. Am petrecut weekendul afundându-mă într-o groapă de disperare, și încă încerc să ies din ea, dar sunt doar la

Scanned with CamScanner

jumătate. De fiecare dată când gândul mi se duce la ea, alunec din nou și ajung din nou pe fundul gropii. Ridic privirea, spre punctul de lumină aflat atât de sus deasupra mea, că pare imposibil să-l ating.

Când ne aliniem pentru loviturile libere și primesc o lovitură direct în față, cad la pământ. Durerea e așa înțepătoare și intensă, că nu pot să deschid ochii. Aud fluierul, semn că antrenamentul s-a terminat. Antrenorul preferă să-i pună punct, decât să-mi dezlipească cadavrul de pe teren.

— Omule, ești bine? întreabă căpitanul echipei noastre.

Atunci știu c-am ajuns la fund. Când afurisitul de Duke Jessup e cu adevărat îngrijorat pentru mine. Uniforma lui e udă de la transpirație și mă urmărește spre ușile laterale ale clădirii.

— Sunt bine, mormăi eu, târându-mi picioarele, în timp ce ne îndreptăm spre vestiare.

— Asta e numai vina fratelui tău, spune Duke.

Îi arunc o privire pe jumătate interesată.

— Ce?

— Shaw. De când a apărut tipul, totul a luat-o razna. Nu-mi spune că n-ai observat.

Râd, obosit.

— Omule, RJ a câștigat lupta aia corect. Trebuie să treci peste.

— Niciodată, jură Duke, și trece pe lângă mine.

După un duș, îmi scot telefonul din dulap și văd că n-am notificări noi. Știu că n-ar trebui să fac asta, dar nu mă pot abține să-i scriu din nou lui Casey.

EU: Știu că mă urăști acum, dar te rog, putem să vorbim? Îmi pare rău.

Scanned with CamScanner

Mă uit la ecran și-l ating când începe să se întunece. Aștept să văd punctele. Nu apar, așa că mă îmbrac, și-mi arunc bluza de trening transpirată în coșul de rufe. Când îmi verific telefonul din nou, răspunsul ei mă lovește cu putere.

CASEY: Du-te naibii, pentru totdeauna.

Da, știu. Cam la asta mă și așteptam, doar că mai explicit. Cu toate astea, sper că următorul mesaj pe care o să i-l trimit e cel care o s-o prindă într-o stare mai bună.

Norocul nu e de partea mea nici când mă întorc în camera din cămin și-l găsesc pe RJ pe canapea, cu Sloane.

La naiba. Aș fi preferat să mă lovească mingea în față din nou.

— Nu-i mai scrie surorii mele, îmi spune ea imediat.

— Te rog, poți să scrii tot ce vrei să-mi spui și să-mi lași biletul pe pat? Mă doare capul de nu mai pot.

Mă duc la frigider și iau două cutii de suc, pe care mi le lipesc de obraz.

— Nu dau doi bani pe asta.

Se ridică în picioare, agitată și pregătită pentru luptă.

— Casey ți-a spus s-o lași în pace. Dacă nu poți să faci asta, o să ai de-a face cu mine.

— Am înțeles, Sloane. O să-mi tai penisul și o să mă obligi să-l mănânc.

Mă întind pe pat și sper că dacă nu mă mișc, n-o să mă vadă.

— Tu ai impresia că e o glumă, dar habar n-ai cât de mult a afectat-o tot ce s-a întâmplat.

Cu ochii închiși, aud cum se apropie pașii furioși ai lui Sloane.

— De când a aflat ce-ai făcut, e cu totul altă persoană. E retrasă, conflictuală. Are ieșiri explozive la cele mai mici

Scanned with CamScanner

chestii. Știi că săptămâna trecută a țipat la niște fete care se luau de ea?

— Foarte bine, spun eu. Care e problema cu asta?

Era și timpul să-și ia apărarea.

— Nu am fost de față, dar am auzit că sora mea le-a spus niște lucruri urâte, ceea ce ar fi normal pentru mine. Dar e complet neobișnuit pentru Casey.

— Te-ai gândit vreodată că așteptările tale despre cine e Casey o țin pe loc? Mi se pare că în sfârșit s-a săturat să fie călcată în picioare.

Sloane îmi ia una din cutiile de suc din mână și, când deschid ochii, o văd deasupra mea.

— Înaintea ta, era cea mai dulce persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Era mai bună decât noi toți. I-ai furat asta, Fenn. Și sper că asta o să te distrugă în fiecare zi.

Fără să mai spună un cuvânt, pleacă și trece pe lângă RJ, când acesta încearcă s-o oprească. Trântește ușa în urma ei.

— Mulțumesc că m-ai susținut, îi spun eu.

Iau cealaltă cutie de suc și o pun pe față.

— Ai meritat ce ți-a spus.

— Tot mi-ar fi prins bine puțină susținere.

— Ți-am spus că n-o să mă bag. În altă ordine de idei, ce mesaj vrei să-i transmit lui Gabe? Nu mi-ai scris și omul meu vrea să afle în seara asta.

La naiba. M-am tot gândit la asta de zile întregi și aseară am realizat ce sarcină imposibilă e. Ce pot să spun, ce aș vrea să vadă și RJ? Toate variantele la care mă gândesc sunt ori o mărturisire clară, ori l-ar face suspicios pe RJ, și știu foarte bine consecințele curiozității lui.

— Dacă stau să mă gândesc mai bine, pas.

— Serios?

Mă ridic când cutiile de suc din mână s-au încălzit și nu mă mai ajută.

Scanned with CamScanner

— Da, nu-ți bate capul cu asta.

Nu pot să risc să atrag și mai multă atenție. După ultima altercație cu Sloane, e doar o chestiune de timp până o să explodeze și o să-mi distrugă lumea.

Acum că știu numele școlii militare unde e Gabe, trebuie să găsesc un mod să-i trimit chiar eu mesajul. Poate nu am metodele lui RJ de a contacta agenți de pază dubioși, dar am bani, și asta poate să cântărească foarte mult.

E evident că RJ vrea să insiste. Dar cineva tocmai bate la ușă. Când o deschide, găsește o cutie.

— Pentru cine e? întreb eu.

RJ o aduce înăuntru și o așază pe masa de cafea, iar eu mă așez pe canapea.

— Pentru mine. De la tatăl tău, spune el, încruntat.

— A, nu contează atunci.

Deschid televizorul, pe care e în continuare jocul video pus pe pauză, jucat de RJ și Sloane.

RJ deschide cutia.

— Uau! La naiba!

— Ce e?

— Un card de memorie. I-am spus mamei c-am nevoie de unul, dar ăsta e mult mai scump decât ce căutam.

— Bineînțeles.

Ce-i lipsește lui David Bishop când vine vorba de emoții sincere, compensează prin avere. Încă de la nunta cu mama lui RJ, și-a propus să-l cucerească pe RJ, ca și cum așa o să demonstreze că nu e un tată rău. Ăsta e un război emoțional, și el, un nemernic manipulator.

— Probabil ar trebui să-l sun și să-i mulțumesc, nu?

— Pentru ce? Pentru că încearcă să-ți cumpere aprobarea? N-are decât să se ducă naibii.

Scanned with CamScanner

RJ încă pare ezitant, în timp ce se uită la cardul de memorie.

— Chiar trebuie să purtăm conversația asta din nou? Ești nou, așa c-o să-ți repet: tatei nu-i pasă de tine. Sau de mine. Sau de oricine altcineva. Pentru el, cheltuitul banilor e egal cu emoții umane, așa că nu trebuie să se poarte ca un om. Nu te lăsa păcălit.

Fix atunci, îmi sună telefonul.

I-l arunc lui RJ, pentru că știu că David o să tot sune, iar la un moment dat, RJ o să-mi ia telefonul. Momentan, n-am energie pentru asta.

— Fenn? spune tata, când RJ îl pune pe difuzor.

— Da. RJ a primit chestia. E foarte impresionat.

Ridic un controler și încep să joc cu tipul lui RJ din joc.

— Spune-i persoanei de la Best Buy c-a făcut o treabă bună.

— Excelent. Sper că de asta avea nevoie.

— Da, intervine RJ. Mulțumesc, David. E perfect.

Dumnezeule, ce penibil.

— Fenn, putem să vorbim puțin? spune tata.

— Sunt ocupat.

RJ îmi ia controlerul din mână și-l înlocuiește cu telefonul. E așa enervant.

— Ce vrei?

Închid difuzorul și mă așez pe patul meu.

— Ce mai faci? Voiam doar să văd cum merg lucrurile.

Vocea lui devine agitată, ca și cum se așteaptă să am o ieșire.

— Cum să nu. Ce vrei de fapt?

— Chiar mă interesează, insistă el. Vreau să știu cum ești.

Scanned with CamScanner

— De ce, e Michelle acolo? Da, tată, totul e minunat. Amândoi ne distrăm de minune.

Nu-mi răspunde la sarcasm, ceea ce cumva, e mai rău, și continuă, neperturbat.

— Am vrut să-ți spun din nou că ne gândim că venim să vă vizităm la școală. E vreo zi a săptămânii care îți convine mai mult? Dacă vrei să-mi trimiți programul tău...

— Da, da. Lovește telefonul de două ori dacă ești ținut ostatic. Ar trebui să anunț consiliul, că cheme un negociator pentru situații de criză?

— Fennelly...

— Da, bine. Super discuție, pa.

— Ești un nemernic, îmi spune RJ, care mă privește dezamăgit.

Sunt obișnuit deja cu asta.

— Da, știu.

Se întoarce la jocul lui video, în timp ce eu stau întins în pat și încerc să-mi opresc creierul. Nu vreau decât un moment de pace. Sloane crede că misiunea mea e s-o corup pe Casey și s-o transform în altă ratată furioasă și blazată, ca noi. Dar ăsta e ultimul lucru pe care-l vreau. Da, mă bucur că le-a ținut piept fetelor ălora, dar Sloane are dreptate. Ea nu este gălăgioasă și conflictuală. Asta e o schimbare îngrijorătoare în personalitatea ei, ceea ce e numai vina mea.

Ideea că tocmai Casey suferă mă omoară. Sunt sigur c-aș putea să repar situația, dac-aș putea doar să vorbesc cu ea. Doar că nu răspunde la telefon și sunt convins că Sloane i-a amenințat pe toți cei pe care-i știm cu mutilarea, dacă mă vor ajuta.

Când se dă stingerea, mintea mi-e împrăștiată și încurcată. Nu mai gândesc limpede. Mai târziu, după ce

Scanned with CamScanner

s-a făcut liniște pe holuri și RJ a început să sforăie, mă ridic și mă îmbrac.

Dacă nu vrea să-mi răspundă la telefon, trebuie s-o conving pe Casey să se vadă cu mine.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 16

CASEY

Simt o furie irațională când un zgomot intermitent și vag îmi penetrează subconștientul, trăgându-mă dintr-un vis pe care-l uit imediat. Cred că aveam un accent britanic foarte elegant. Are sens, având în vedere că, după ce m-am petrecut toată seara uitându-mă la mini serii vechi, alb-negru, am explorat o interpretare a unui mister marca Agatha Christie.

Așa că mă trezesc având numai crimă și trădare în minte.

Clipesc, încercând să mă obișnuiesc cu întunericul din cameră și mă uit spre fereastră, de unde vine zgomotul. Deși știu că nu sunt în pericol, când mă dau jos din pat, iau bâta de softball a lui Sloane.

Pe gazon, dincolo de tufișuri și bariera de lumini cu senzori de mișcare, îl văd pe Fenn, cu telefonul în mână.

Îmi sună telefonul de pe noptieră. Nu răspund și mă gândesc ce-ar avea de spus și m-ar interesa să și aud. Sau cum ar reuși să mă înduplece. Pentru că, momentan, îmi convine să fiu furioasă pe el. Dac-ar fi după mine, aș rămâne așa pentru totdeauna.

Ecranul se întunecă.

Aș putea să fac asta. Să stau în umbră, până-i trece tăria și se duce acasă, convins că nu poate să ajungă la mine.

Scanned with CamScanner

Apoi ecranul telefonului se aprinde din nou și vibrează pe noptieră. Până când curiozitatea mă împinge să răspund.

— Ce vrei? spun eu rece.

— Trebuie să te văd. Te rog, Casey.

Sunetul familiar al vocii lui, adâncă și aspră, îmi apasă pe inimă. Adoram să-i aud vocea, însă acum, îmi provoacă doar lacrimi.

— Dac-aș fi vrut să vorbesc cu tine, nu mi-aș fi ținut telefonul închis toată ziua.

— Ai fi putut să mă blochezi, dar n-ai făcut-o.

— Încă mai pot s-o fac.

— O să urc.

Mă duc la geam și-l văd cum dispare în umbră. Deja Fenn știe cum să se strecoare pe lângă senzorii de mișcare puși de tata, găsind punctele moarte de la periferie.

— Nu face asta. O să închid fereastra.

— Ba nu.

Ce nemernic. Nu știu care parte e mai enervantă, că e atât de sigur pe el sau că are dreptate.

— Dac-o să te prindă tata...

— Atunci nu-l lăsa s-o facă.

La naiba.

Deschid fereastra, fix înainte ca Fenn să intre. Aterizează ușor și se oprește, atent după semne c-ar fi trezit casa. Are noroc că cei doi câini ai mei sunt creaturile cel mai puțin alerte de pe planetă. O mulțime de pisici hoațe ar putea să coboare din tavan, pe frânghiile alea folosite de echipele SWAT, iar Bo și Penny nici n-ar clipi. Bo și-ar vedea de ronțăit osul, în timp ce Penny s-ar întoarce pe partea cealaltă în patul ei.

— Ești un idiot, mormăi eu.

Scanned with CamScanner

Mulţumit că nu e detectat, se ridică şi mă analizează cu o privire intensă, moment în care fac un pas în spate. Uneori, uit cât de intimidant poate să fie. Are 1.83 şi e musculos. Cu gluga neagră, care-i acoperă părul blond, pare periculos. Dar nu mi-e frică de el. Niciodată nu mi-a fost. Chiar dacă e mai mare şi mai puternic decât mine, n-am niciun dubiu că pot să-l îngenunchez c-un singur cuvânt tăios.

— Ce parte din *du-te naibii şi stai acolo* n-ai înţeles?

— Am auzit bine, că le-ai ţinut piept tipelor ălora de la şcoală?

Mă încrunt.

— Ce? Cum ai auzit despre asta?

— De la Sloane.

Uau. Se pare că nu pot să mă bazez nici măcar pe sora mea să-şi ţină gura închisă. Credeam că e evident că embargoul care-l vizează pe Fenn i se aplică şi ei.

— Ce s-a întâmplat? insistă el.

— Nu. Viaţa mea nu te mai priveşte. N-ai niciun drept să apari aici şi să-mi pui întrebări. Aşa că, dacă ăsta e singurul motiv pentru care ai venit, poţi să pleci.

— Bineînţeles că nu e singurul motiv.

Se întinde după mine, dar îndrept bâta spre el, folosind-o ca să trasez spaţiul dintre noi.

— Îmi fac griji pentru tine. Nu contează dacă tu crezi că am dreptul să fac asta sau nu. Nu pot să controlez faptul că-mi pasă.

— Tu te auzi?

Tupeul lui îmi provoacă un râset amar şi sarcastic.

— Din clipa în care m-ai lăsat întinsă pe pământ, udă şi inconştientă, în întunericul nopţii, nu te-ai întrebat nici măcar o dată cum mă simt în legătură cu multe lucruri. Asta e problema ta.

— Casey.

Scanned with CamScanner

Văd cum se întristează. O parte din mine e încântată de asta.

— Adevărul doare, nu-i așa?

— Tot ce-am făcut a fost să mă gândesc la tine, spune el. Și am făcut niște greșeli imense. Accept asta. Nu-ți cer să nu mă urăști. Fii furioasă. Dar te rog, iartă-mă.

— Dumnezeule. E ca și cum trăiești într-o lume falsă, în care consecințele nu ți se aplică.

În ce lume imaginară trăiește, de are impresia că putem să ne revenim din asta? Că oricine din lume ar accepta ce a făcut, i-ar da a doua șansă și ar merge mai departe?

— Asta nu e ca înșelatul, Fenn. Nu e ca și cum ai sărutat altă fată la petrecerea mea aniversară. M-ai lăsat să mor și ai mințit în privința asta.

Vrea să mă întrerupă, dar îl opresc.

— Ba nu, stai. A fost mai rău de atât. Ai făcut toate astea, după care ți-ai schițat un plan să te întorci în viața mea, știind ce-ai făcut. Ești un sociopat la un cu totul alt nivel.

Pufnește exasperat și începe să se plimbe.

— Vorbești de parcă am avut un plan diabolic în tot timpul ăsta. Chiar crezi c-aș fi putut să plănuiesc așa ceva? Am fost speriat din clipa în care am văzut mașina aia ieșind din apă. De atunci, am funcționat doar pe adrenalină și instinct.

Fenn se oprește în fața șifonierului. Mă uit în oglindă și-l observ că vede frunzele și florile uscate din ramă. Sunt amintiri de la plimbările noastre.

Acum, nu fac decât să-mi amintească cât de naivă am fost că am avut încredere în el.

— Care-i treaba? Ești foarte tăcut.

Nu reușesc să nu-l iau peste picior.

Scanned with CamScanner

— Prima oară, când am apărut la tine la uşă, am venit să văd cum eşti. Trebuia să ştiu că eşti bine. Că-ţi revii. Dar când te-am văzut, am simţit cum mi se rupe inima-n piept. Erai palidă, slabă şi arătai ca şi cum n-ai mai dormit de săptămâni întregi. Aveai o aură întunecată. M-a terminat să ştiu că erai aşa din cauza acelei nopţi şi c-aş fi putut să fac mai mult. M-am gândit că dacă pot să-ţi fiu alături, o să compensez pentru ceva. Ar fi un fel de penitenţă.

— Deci acum sunt proiectul tău caritabil. Ei bine, te eliberez. Ţi-ai plătit datoria cu vârf şi îndesat. Te rog scuteşte-mă de vinovăţia ta.

— La naiba, de ce te porţi de parcă nu ştii ce simt pentru tine? N-am venit aici pentru conştiinţa mea, Casey.

— Atunci treci direct la subiect. Încă nu ştiu de ce ai venit.

— Pentru că am nevoie să mă ierţi. Mi-e dor de tine.

O parte din inimă mi se rupe. Oricât de mult îl urăsc, încă mai e o parte din mine care *nu*-l urăşte. O parte din mine căreia îi e dor de plimbările noastre. Îi e dor de senzaţia buzelor lui calde şi înfometate, peste ale mele.

Fenn a văzut mereu prin mine, ca şi acum.

— Şi ţie ţi-e dor de mine, spune el, cu blândeţe.

— Ba nu, mint eu.

— Ţi-e dor de mine.

Face un pas spre mine, iar eu fac un pas în spate.

Degetele îmi tremură în jurul bâtei, iar ochii lui albaştri se uită în jos.

— Pune bâta jos, iubito.

Un scâncet îmi rămâne în gât. Cred că e prima oară când m-a alintat aşa şi reuşeşte să dărâme un alt perete.

— Nu-mi spune aşa.

— Case, pune-o jos.

Scanned with CamScanner

Când refuz în continuare, se apropie de mine și-mi ia bâta din mână. O pune jos, apoi îmi ia fața între mâini. Cu blândețe și fermitate.

— Îmi pare rău că te-am rănit, spune el, plin de regret. Iartă-mă.

— Nu.

Își lasă capul în jos, buzele lui fiind la doar câțiva centimetri de ale mele.

— Te rog, șoptește el, plimbându-și buzele peste gura mea.

Primul meu instinct e să mă împotrivesc. Să-l lovesc între picioare și să-l dau afară, pe geam. Însă cedez. Îmi înfășor brațele în jurul lui, îl prind de glugă și deschid gura, lăsându-i limba s-o guste pe a mea.

Urăsc ce a făcut. Și cu toate astea, corpul meu încă-i duce dorul. Doar când îi simt parfumul părului în plămâni, sunt mai fericită decât am fost în ultimele zile.

Fenn m-a observat abia după bal, și de atunci, am fost dependentă de el. Se întâmplă ceva când mă atinge, o reacție chimică care copleșește orice alt gând, și e destul. Cel puțin pentru o clipă. Doar să-l sărut și să trăiesc asta, înainte ca efectul drogului să treacă.

Cea mai grea parte din a purta pică e să rămân dedicată cauzei, alegând principiul în defavoarea satisfacției. Când ne îndreptăm spre patul meu, nici măcar nu mă gândesc cum asta subminează tot ce am spus până acum. El mă vrea pe mine, eu îl vreau pe el, și cred că amândoi ne urâm puțin pentru asta.

Îl împing pe saltea, după care stăm față-n față, iar el îmi trage piciorul peste șoldul lui. Gem când îi simt erecția, dovada dorinței pe care o simte pentru mine. Respir sacadat și-i desfac pantalonii. Mâna îmi alunecă sub ei, căutând ce mi-am dorit așa mult. E gros și tare sub degetele mele.

Scanned with CamScanner

Niciunul dintre noi nu spune nimic. Amândurora ne e teamă să rupem vraja. Gura lui e lipită de a mea, în timp ce-l mângâi. Se freacă de mâna mea, tresărind când îl strâng.

Fenn își bagă mâna sub tricoul meu și mă mângâie pe spate. Limbile ni se joacă. Geme în gura mea. Își plimbă o mână în jos, peste fundul meu, în timp ce buzele îi coboară pe gât, și mă sărută pe umăr.

Nu rezist dorinței de a nu mai gândi o perioadă. Să pun pe pauză toate gândurile și doar să-l simt. Să mă prefac că ne e încă bine și că încă suntem fericiți.

— Spune-mi că nu mai simți nimic pentru mine, șoptește el.

Dar trebuia să strice totul.

E ca un duș rece, care-mi curge prin vene. Îmi lipesc mâinile de pieptul lui și îl împing.

— Orice sentimente aveam, au murit când m-ai trădat.

Se încruntă în timp ce mă îndepărtez și mă dau jos din pat.

Nu înțelege cum ambele lucruri pot fi adevărate. Că pot să-l doresc și să nu mai vreau să am de-a face cu el.

Fenn se ridică, cu pantalonii deschiși și părul ciufulit din cauza mea.

— Casey, te rog.

— Ar trebui să pleci.

— Știu că ce am făcut a fost groaznic, dar te implor, mai dă-mi o șansă. Pot să mă revanșez, îți promit.

— Nu există decât un singur lucru care te-ar ajuta să încerci să fii iertat. Spune-mi adevărul. De ce-ai făcut ce-ai făcut?

Fața i se contorsionează din nou, îndurerată, de parcă secretul pe care-l apără a devenit mai periculos și

Scanned with CamScanner

mai distrugător, fizic, pe măsură ce-l ascunde. Ca și cum ar avea un parazit care-l consumă din interior.

Și cu toate astea, nu spune nimic. Își mușcă buza și mă privește cu expresia aia chinuită, care subliniază alegerea pe care a făcut-o acum mult timp. Nu m-a ales pe mine.

— Du-te acasă, Fenn. Și nu te mai întoarce, oftez eu, epuizată.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 17

FENN

Abia m-am aşezat la al doilea curs de miercuri, înainte să-mi aud numele strigat, şi sunt chemat în holul clădirii de administraţie. Acolo, îl prind din urmă pe RJ, care merge în aceeaşi direcţie. Deja îşi desface cravata cu dungi verzi şi albastre, pe care l-am ajutat să şi-o pună mai devreme. Aproape geme de plăcere înainte să şi-o dea jos. Jur că, pentru RJ, să-şi dea jos o cravată e echivalentul unei tipe care se descalţă de tocuri după o zi lungă.

— Ce-ai făcut? întreb eu.

— Eu? Absolut nimic.

Deschide uşile duble care duc spre curte şi ieşim în aerul rece al dimineţii, unde mă opresc.

— Ce e?

— Tocmai mi-am dat seama... Dacă ne-ar fi chemat directorul, ar fi vrut să ne vadă în biroul lui, nu pe hol.

Îmi ridic geanta pe umăr, în timp ce un fior de avertizare mă străbate pe spate.

— Poate poliţiştii ne aşteaptă pe hol. Pare ceva tipic lor.

La naiba.

— Oare poate să fie despre Gabe? Legat de banii pe care i-ai virat agentului de pază de la şcoala lui?

— Nu cred, munca mea nu poate fi detectată.

— Deloc?

— Deloc.

Scanned with CamScanner

Ocolim curtea, prin latura îndepărtată a clădirii administrative, şi profităm de moment ca să ne uităm în parcare. Nu sunt maşini de poliţie. Cel puţin niciuna marcată. Cu toate astea, nu sunt convins că asta nu e o capcană.

RJ e şi el de acord, pentru că bombăne.

— Am o senzaţie neplăcută.

Intrăm pe uşa din spate şi mergem, lent, spre hol. În timp ce păşim pe podeaua de lemn, fără să scoatem un sunet, amândoi suntem pregătiţi să sară cineva pe noi. Clădirea asta e mai rece decât orice alt loc de pe campus. Şi mirosul din aer e mai plăcut, ceea ce face toată situaţia şi mai sinistră.

— Doar nu crezi că asta e pentru c-am fost s-o văd pe Casey aseară, nu?

— Vorbeşti serios? Ce-ai făcut?

RJ se opreşte din mers şi mă împinge într-un alcov.

— Nimic. M-am strecurat pe geam...

— Fenn.

— Ea mi-a dat drumul, protestez. Ne-am certat, dar după, ne-am împăcat, oarecum. Mă rog, n-a mers exact cum plănuiam şi m-a dat afară.

— La naiba.

Pentru o clipă, arată ca şi cum o să-mi dea una. În schimb, scrâşneşte din dinţi şi scoate capul după colţ.

— Dacă i-a spus lui Sloane sau tatăl ei te-a văzut plecând... Poate sunt aici ca să te aresteze.

— Atunci de ce mai eşti şi tu aici?

— Poate trebuie să-mi pună întrebări legate de înregistrarea de la debarcader şi cum am obţinut-o.

La naiba. Pentru o clipă, mă gândesc să fug. Un montaj scurt şi animat, cu mine ca fugar, îmi apare în mine, însă e mai puţin cinematografic decât în filme. Apoi, mă gândesc la Gabe, care nu ştie ce s-a întâmplat de când

Scanned with CamScanner

a plecat din Sandover. Cât de multe nu știu despre acea noapte.

De ce nu i-a răspuns la mesaj lui Lucas? Încă n-am găsit modul meu de a-l contacta, ceea ce înseamnă că totul depinde de răspunsul pe care o să i-l dea fratelui lui. Nu cred c-ar împărtăși ceva incriminator, dar îl cunosc foarte bine pe Gabe Ciprian. Dacă Lucas o să-mi arate mesajul lui Gabe, și nu cred c-o să refuze asta, atunci sper că Gabe o să-mi lase un indiciu pe care doar eu pot să-l descifrez.

— Hai. Dac-o să mă aresteze, poți să-mi amanetezi ceasul, ca să mă scoți pe cauțiune, îi spun lui RJ.

Într-un mod ciudat, mersul pe coridorul lat îmi aduce aminte de momentul când eram dus în sala de operație, ca să mi se scoată amigdalele. Eram îngrozit și la un pas să plâng, și mă muşcam de limbă, pentru că mama îmi spusese să fiu puternic. În ziua aia, m-am simțit matur, înfruntându-mi soarta.

Mă gândesc la faptul c-aș putea să merg la închisoare. Va trebui să nu ies în evidență și să-l plătesc pe cel mai nebun de acolo să mă apere. E unul din avantajele faptului că sunt putred de bogat.

Apoi cotim pe coridor și rămân fără aer.

— M-am răzgândit, îi spun lui RJ. O să fug.

— Laşule.

David și mama lui RJ stau în fața unui portret de pe perete, prefăcându-se că-l admiră și fiind stângaci. Michelle poartă o rochie pulover, până la gleznă, care-i îmbrățișează corpul ca o mănușă. Mama lui RJ e sexy, nu pot să neg asta. Are părul brunet și strălucitor, și-l poartă lăsat pe umeri. Ochi mari, căprui, și buze arcuite. Am citit undeva că ăsta e semnul frumuseții supreme, sau ceva de genul ăsta. Sunt sigur însă că, dacă tata s-a căsătorit cu ea pentru vreo trăsătură fizică, aceea e fundul ei.

— Omule, n-o mai sorbi din ochi pe mama, mă avertizează RJ.

Scanned with CamScanner

— David, au venit. Băieţi, haideţi să ne îmbrăţişaţi!

Mai bine pas. Sunt sigur că ultima oară când l-am îmbrăţişat pe tata a fost la înmormântarea mamei.

RJ se duce să-şi îmbrăţişeze mama. Aceasta îl strânge cu putere şi spune:

— Dragule, mă bucur aşa mult să te văd. Mi-a fost aşa dor de tine.

Tata şi cu mine stăm acolo, în tăcere, privind această reuniune mamă-fiu. Tata, care stătea cu mâinile în buzunarele pantalonilor, scoate o mână şi o întinde spre mine. O privesc, fără să dau mâna cu el.

— Ce faceţi aici? întreb.

— Am decis să vă surprindem, spune Michelle, cu un zâmbet luminos.

Îi dă drumul lui RJ şi face un pas spre mine, ca şi cum o să mă îmbrăţişeze. Apoi îmi vede însă expresia şi se opreşte.

— Mă bucur să te văd din nou, Fenn.

— Şi eu pe tine.

Amândoi ştim că mint. Însă, deşi nu am nicio problemă să fiu nepoliticos cu tata, nu pot să fiu un nemernic cu Michelle. Nu mi-a făcut nimic.

— Mai era prea mult până la Ziua Recunoştinţei, aşa că ne-am gândit c-ar fi distractiv să-l sunăm pe pilot şi să venim aici pentru o zi. Să vă scoatem la prânz. Ce spuneţi?

— Sigur, sună grozav, spune RJ, însă fără prea mult entuziasm.

— Minunat! Mă bucur foarte mult!

— Atunci bine. Maşina ne aşteaptă afară, spune tata, ursuz.

Proaspăt căsătoriţii o iau înainte, însă eu rămân puţin în urmă.

— Nu mă obliga să fac asta, îi mormăi lui RJ.

Scanned with CamScanner

— Dacă eu trebuie să fac asta, și tu trebuie, așa că taci și suportă.

Mă împinge în față. E prea târziu ca să fug, așa că-mi forțez picioarele să mă ducă până la mașina Lincoln închiriată de tata pentru ziua de azi. Simt că mă îndrept spre execuția mea.

Ne duc la ce pare să fie un local elegant, dintr-un orășel mic, plin de mitocani, de lângă școala noastră. Tata e jenat când tot vorbește despre alegerea mesei perfecte și cererea listei cu vinuri, de parcă nu e abia unu după-amiaza.

— Serios acum, care e ocazia? Ați făcut o călătorie lungă doar pentru prânz. Ați venit să anunțați divorțul?

În timp ce întreb, îmi torn un pahar cu șampanie, pentru că nu vreau să ratez ocazia. Și oricum, nu e ca și cum vreau să fiu treaz în timp ce stau cu familia.

— În niciun caz, spune tata vesel și-și ia soția de mână. Așa cum a spus Michelle, abia așteptam să vă vedem.

— Mi-a fost dor de tine, zice ea, zâmbindu-i lui RJ. Nu-mi vine să cred ce diferit arăți.

— De la înot. Mergem mult la sală.

Michelle se întinde să-i aranjeze părul, însă RJ se ferește, timid.

— E modest, intervin eu. Nu se cade ca liderul unei organizații subterane de lupte și al unui sindicat infracțional să fie moale.

RJ mă lovește pe sub masă, dar nu vărs nici măcar o picătură de șampanie.

— Mai mergi la lupte? întreabă Michelle.

RJ îmi aruncă o privire tăioasă.

— Cred că te șicanează, intervine tata.

Eu îi fac cu ochiul mamei mele vitrege.

Scanned with CamScanner

— În mod oficial, facultatea nu i-a mai obligat pe studenţi să se lupte după ce bobocul ăla a intrat în comă. Dar lucrurile tot se întâmplă.

David şi Michelle se forţează să râdă, pentru că toţi ne simţim aşa bine. Vin antreurile şi iau un cruton cu prosciutto şi smochine. Apoi îmi termin paharul şi îmi mai torn şampanie.

Atmosfera e groaznică şi nu s-a îmbunătăţit nici după ce am terminat jumătate de sticlă. Michelle ne spune acum o poveste stupidă despre clubul ei de lectură, pe care-l are cu celelalte femei întreţinute din cartier. Pentru o mamă singură, care şi-a mutat ani la rând fiul din oraş în oraş, pare să se potrivească la fix cu oamenii din Greenwich. Evident, opţiunea cea mai probabilă e că noile ei prietene îi zâmbesc în faţă, şi pe la spate, o numesc o materialistă. Femeile bogate sunt foarte previzibile.

— Săptămâni întregi, am discutat despre un roman pe care toată lumea îl urăşte. Nu facem decât să bem şi să-l facem bucăţi, spune ea, amuzată.

Paharul meu cu şampanie s-a golit, în mod misterios. Dar când mă întind după sticlă, David o dă mai departe. Nu contează, RJ nu s-a atins de paharul lui, aşa că mi-l însuşesc. Tata observă şi se încruntă, însă îl ignor.

— Apoi, cineva observă că Shelby n-a spus nimic toată după-amiaza. Ei bine, Claire, pentru că despre ea e vorba, aproape varsă paharul cu vin peste covorul turcesc despre care tot vorbeşte, şi aruncă cu — cred că era o bomboană — în Shelby, întrebând-o de ce e aşa tăcută.

Shelby, te implor, spune-ţi adevărul!

— Shelby s-a înroşit la faţă, şi apoi, cu o expresie absolut oripilată, care m-a speriat, şi-a ridicat mâna la gură. Am fost însoţitoare de zbor atât de mult, că ştiu foarte bine expresia aia. Îmi dau scaunul în spate, tocmai când un lichid verde aprins i se varsă printre degete în toate direcţiile. Shelby a petrecut patru săptămâni făcând

Scanned with CamScanner

o cură de dezintoxicare, bând numai suc de kale de patru ori pe zi. Și a explodat peste tot în cameră. Acum, Claire e în genunchi, beată și supărată, deoarece covorul ei turcesc e complet distrus.

RJ râde.

— Shelby mi-a trimis aseară o poză cu factura de la curățătorie trimisă de Claire. 5 000 de dolari! Vă vine să credeți cât costă curățarea unui afurisit de covor?

— Ar fi trebuit să vezi factura primită de tatăl lui Lawson după ultima petrecere a acestuia în Hamptons, zic eu. Doar scoaterea spermei din piscină a costat 2 000 de dolari.

— Fenn, mormăie tata.

RJ râde ținând șervetul la gură.

— Omule!

— Ce e? întreb eu, inocent.

Michelle pare că încearcă și ea să-și oprească un râset. E bine, înseamnă că mama mea vitregă are simțul umorului.

— Fenn, spune-ne cum merge cu fotbalul.

— Vrei să vezi ceva amuzant? îl întreb eu pe RJ. Hei, tată, care e regula de offside?

— Fenn.

Tata îmi aruncă o privire supărată.

— Ce e? Joc fotbal de la șase ani. Sigur ai reținut ceva până acum, de la toate meciurile la care ai venit.

— Fenn, termină, spune RJ, și el în mod evident sătul de prostiile mele.

— A, stai un pic.

Termin paharul și i-l întind lui Michelle.

— Ești drăguță?

— Cred c-ai băut destul, spune tata, atingând-o pe braț, înainte ca ea să-mi umple paharul.

— Strici tot cheful.

Scanned with CamScanner

Apoi îmi întorc privirea spre Michelle.

— Deci, în 12 ani, știi de câte ori a venit să mă vadă jucând? Ghici. O să fie distractiv.

— Destul, Fennelly.

Tata se șterge la gură și-și lasă șervețelul înapoi pe masă cu destulă putere cât să zdruncine paharele goale.

— Of. Ce zici să mergem la o plimbare, dragule? spune Michelle veselă, de parcă tocmai a rezolvat problema foametei mondiale.

RJ deja își dă scaunul în spate.

— Grozavă idee.

Mama și fiul practic fug până la ușă, și nu-i învinovățesc pentru asta. Dac-aș fi fost mai isteț, m-aș fi rostogolit din mașină în drum spre local.

— Ești fericit acum? mormăie tata.

Ridic din umeri, nepăsător.

— Ți-am spus că nu e o idee bună.

— Ești beat și te faci de râs.

— Sunt bine. Și amândoi știm că ești mai îngrijorat pentru reputația ta.

Tata dă din cap și-n ochi i se citește nefericirea.

— Bine, Fenn. Cred c-ai fost foarte clar că nu vrei să dai o șansă acestei familii.

Am avut o familie. A murit. Iar el s-a retras în cochilia lui și mi-a întors spatele timp de șapte ani.

Tata își dă farfuria la o parte și-și odihnește coatele pe masă.

— Putem să vorbim despre ce te deranjează cu adevărat? Michelle mi-a spus că i-ai zis lui RJ că nu crezi că-mi pasă de tine.

— Ba nu, am spus că nu dai doi bani pe mine și nici dac-ai fi plătit, n-ar putea să-ți pese mai puțin.

E șocat, pentru o fracțiune de secundă, că am spus tare așa ceva, și i-am spus-o și în față. Dar asta e problema

Scanned with CamScanner

lui. Ar fi trebuit să se gândească mai bine înainte să-şi lase fiul adolescent să bea jumătate de sticlă de şampanie mediocră şi apoi să înceapă discuţia despre traumele de familie.

— Ce te face să crezi aşa ceva? Eşti fiul meu. De când te-ai născut, nu mi-a mai păsat de altceva.

— Omule, e impresionant să poţi să fii serios când spui asta.

— Ce-aş putea să fac să te conving? Doar sunt aici, nu?

— Da, acum că ai o nouă soţie uşuratică, pe care vrei s-o impresionezi, pentru că te face să te simţi inadecvat. La naiba, tată. Cum de nu vezi că ce se întâmplă acum e şi mai rău?

— Michelle s-a purtat foarte frumos cu tine. Dacă mama ta ar...

— Nu.

Arunc şerveţelul pe masă şi, înainte să-mi dau seama, îndrept cuţitul de unt spre tata.

— N-o pomeni.

— Fenn!

Las cuţitul şi mă întind spre sticla de şampanie, însă tata ajunge primul la ea şi încearcă să i-o dea chelnerului care apare lângă mine.

— O s-o iau eu, îi spun.

— Nu, Fenn. Aşază-te! îmi ordonă tata.

— Nu. O să-mi iau prietena de aici şi o să mă îmbăt în parcare.

Chelnerul confuz se uită la tata, în timp ce toţi trei avem mâinile pe sticlă.

— Nu cred că pot...

— E-n regulă, omule.

Trag de sticlă şi o iau cu mine, în timp ce ies valvârtej din restaurant.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 18

CASEY

E miezul nopții și nu pot să dorm, însă nu e nimic nou. Imediat după accident, abia puteam să dorm 10 minute, cu atât mai puțin cele opt ore care se tot recomandă. Apoi, pe măsură ce am început să mă vindec, am început să dorm mai mult. Trei ore. Cinci. Șase. Până am reușit să trec toată noaptea fără să fiu trezită de coșmaruri. În ultimul timp, mai am vise urâte, dar nu la fel de des. Mi-e mult mai simplu să adorm.

Până când Fenn mi-a frânt inima.

A trecut o săptămână de când am descoperit adevărul, perioadă în care n-am dormit mai mult de câteva ore pe noapte. Ceea ce înseamnă că sunt trează când Bo vine la piciorul patului și începe să plângă.

Ridic privirea din ecranul aprins al telefonului, după ce m-am uitat la un website despre vedete.

— Ce s-a întâmplat, dragule?

Plânge din nou și mă roagă din priviri.

— Vrei să ieși?

Cum mă aude, Bo o ia spre ușa dormitorului.

Mă dau jos din pat și picioarele goale mi se răcesc când ating podeaua. Îmi pun niște șosete și-mi iau un pulover lung, băgându-mi telefonul în buzunarul din față.

Scanned with CamScanner

Ies pe aleea întunecată, unde scâncesc surprinsă când dau peste Penny, care bâjbâie prin întuneric. Bo e deja jos.

Zgomotul îl scoate pe tata din cameră. Își freacă ochii și mă privește îngrijorat.

— Draga mea, ești bine?

— Sunt bine. O să-i las pe câini afară, să-și facă nevoile. Bo plângea și m-a trezit.

Includ minciuna despre cum am dormit, pentru că, dacă tata ar bănui că sufăr din nou de insomnie, m-ar trimite înapoi la psihiatru.

— Nu uita să reactivezi alarma când te întorci.

— O să fiu atentă, îi promit eu.

Apoi cobor și mă încalț.

Afară, tremur din cauza aerului rece de octombrie, și o iau după câini, care aleargă spre copaci. Amândoi preferă să se ascundă în tufișuri ca să-și facă nevoile. Le apreciez discreția.

Ridic capul spre cerul limpede și mă concentrez asupra lunii. Nu e chiar plină, dar e foarte aproape. Nu sunt fana lunii pline. Nu știu de ce, dar mă face arțăgoasă. Deși în momentul ăsta, starea mea irascibilă are mai mult de-a face cu faptul că-mi sună telefonul. Nu e decât o singură persoană care mi-ar scrie așa târziu.

Evident, e Fenn.

FENN: Nu pot să dorm. Mi-e prea dor de tine.

Simt un nod în gât și simt cum lacrimile mă gâdilă în spatele ochilor. De ce nu mă lasă în pace? Și de ce nu pot să-l blochez? Am încercat. Am apăsat deja de 10 ori pe BLOCARE. Însă nu rezist decât câteva minute, după care anulez acțiunea.

Scanned with CamScanner

Nu sunt pregătită să merg mai departe, dar nici nu mai vreau să am nimic de-a face cu el. Inima mea obosită nu mai poate să țină pasul.

Cu degete tremurânde, îi răspund.

EU: Vreau să mă lași în pace.

FENN: Tata și mama lui RJ au venit ieri să ne scoată la prânz. M-am îmbătat și am făcut o scenă.

EU: Nu-mi pasă.

Pun telefonul pe silenţios şi îl bag înapoi în buzunar. Fluier spre pomi, dar nici Bo, nici Penny nu se întorc la mine. La naiba. Sper că nu aleargă după vreo veveriță trează la ora asta.

Fluier din nou. Când câinii tot nu se întorc, blestem încet şi o iau spre pădure. Tresar când luminile activate de senzorii de mișcare se aprind, aproape orbindu-mă. Încă văd puncte negre când o iau printre copaci, păşind pe frunze uscate.

— Hei, veniţi odată aici.

Nu mă ascultă.

— Vă jur că dacă aţi omorât încă o veveriță şi trebuie să petrec următoarea oră spălându-vă feţele de sânge, n-o să vă mai plimb pe lângă lac toată săptămâna...

Mă opresc şi icnesc când văd motivul dispariţiei lor.

— Bo! Penny! strig eu, în timp ce simt cum mi se scurge culoarea din obraji.

Câinii mei miros un iepure mort.

Nu știu de ce nu l-au mâncat încă. Bănuiesc că e din cauza foşnetului din tufişuri, care marchează plecarea unei a treia creaturi în pădure. Cel mai probabil, cea responsabilă pentru uciderea iepurelui.

— *Aici*! le ordon câinilor.

Scanned with CamScanner

Sunt destul de ascultători cât să vină lângă mine. Cu toate astea, au urechile ciulite și blana ridicată, în timp ce inspectează împrejurimile.

— Stați, îi avertizez, apoi mă îndrept spre ce a mai rămas din iepure.

Stomacul mi se întoarce pe dos când văd mai bine locul, pentru că descopăr că nu e o singură victimă. La câțiva metri de iepurele adult sunt cadavrele a doi pui. Probabil fuseseră născuți de curând, pentru că n-au blană deloc, iar ochii și urechile sunt închise. Îmi mut privirea și văd alți doi pui morți, sau pisoi. Tata a încercat să-mi explice la un moment dat de ce li se spune așa. De fapt, e mult spus „să explice", doar a zis „așa li se spune".

Probabil că Bo și Penny au întrerupt măcelul de aici. Cred că responsabila a fost o vulpe. Vulpile din zona asta se hrănesc, în mare parte, cu iepuri sălbatici. A fost un adevărat ospăț pentru asta să dea de un cuib întreg, probabil fix când mama se întorcea să-și hrănească puii.

Simt cum mă înțeapă ochii. I-a adus pe prădători fix la ușă. Cel puțin câinii au speriat vulpea înainte să se bucure de masă.

Cu vederea periferică, îl văd pe Bo cum se apropie și mă întorc, spunându-i să stea pe loc.

Se oprește, dar nu pare fericit că sunt singura care va avea ceva de câștigat de pe urma gustării lui de la miezul nopții.

Dacă n-ar fi așa târziu, probabil m-aș duce înapoi în casă, aș lua niște mănuși de cauciuc și o cutie, și m-aș întoarce să strâng săracii iepuri. Să-i îngrop ca la carte. Tata și sora mea n-ar comenta, au participat la numeroase înmormântări de animale de-a lungul anilor. De obicei, când aduceam acasă o pasăre rănită sau un iepure sau chiar o veveriță care avea nevoie de îngrijiri, doar că n-au mai supraviețuit. Singura operațiune de salvare care s-a

Scanned with CamScanner

terminat cu succes a fost cu un stârc. I-am pus numele Pudding.

Dar iepurii ăştia nu au nicio şansă. Toţi sunt...

Chiţ.

Îngheţ. În spatele meu, o aud pe Penny cum mârâie.

— Ş,ş,ş,ş, îi spun, apoi mă uit în jur, străduindu-mă să aud sunetul din nou.

Clar era de la un iepure.

O licărire de speranţă îmi apare în inimă. Oare a supravieţuit vreun pui?

Dumnezeule, sper să fi supravieţuit.

În timp ce câinii mei privesc trişti din locul în care i-am izgonit, cercetez zona din apropiere, ajungând la tufişuri şi uitându-mă la rădăcinile copacilor. Într-un final, îl găsesc o vizuină, la baza unui copac.

Inima îmi bate cu putere şi arunc o privire înăuntru când văd mişcare. Sunt supravieţuitori!

Ba nu. E unul singur. Dintre cele patru corpuri fără blană din cuib, doar unul trăieşte.

Chiţăie din nou. Acel sunet groaznic, care-mi înjunghie inima.

— E în regulă, micuţule. Eşti în siguranţă acum.

Nu e chiar aşa însă. Şansele ca acest pui să supravieţuiască sunt mici, spre inexistente. În mod normal, nici nu l-aş atinge. Aş muta cuibul într-o locaţie mai sigură şi aş spera că mama se va întoarce la un moment dat. Dar cum mama e moartă, înseamnă că nimeni n-o să se întoarcă să apere această creatură neajutorată.

Ceea ce înseamnă că eu trebuie să mă ocup de asta.

— E în regulă, eşti cu mine acum.

Pun cu atenţie puiul de iepure în buzunar, dar mă îndrept de spate şi pornesc spre câini.

Scanned with CamScanner

Când le spun să mă urmeze, Bo mă fixează cu privirea, iar Penny se uită cu jind la ospăţul abandonat.

Deşi moartea oricărei creaturi, mici sau mari, îmi provoacă dureri în tot corpul, sunt conştientă şi de cercul vieţii. De vechiul dans dintre prădător şi pradă.

— Lăsaţi vulpea să-i mănânce. Îi merită, le spun eu, tristă.

Ajung la verandă, tocmai când tata iese pe uşă, îngrijorat.

— Casey! De ce ai fost plecată aşa mult? De ce n-ai răspuns la telefon?

— Îmi pare rău, l-am pus pe silenţios. Am dat de un mic obstacol în pădure.

— Ce s-a întâmplat?

— O vulpe a dat de nişte iepuri. Câinii au speriat-o.

În acel moment, puiul de iepure îşi face vocea auzită.

— Casey, spune tata, suspicios.

— Da?

— Ai un iepure în buzunar?

— Poate?

Încerc să-mi abţin un râset.

Tata mă priveşte îndelung, apoi oftează.

— Mă duc să găsesc o cutie de pantofi.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 19
SILAS

Sloane e mai încăpăţânată decât de obicei. Speram că puţin spaţiu o să-i ofere perspectivă asupra situaţiei şi o să-i dea timp să-şi revină. Doar că a trecut mai mult de o săptămână şi încă nu-mi răspunde la mesaje.

I-am trimis un mesaj lung, în care am asigurat-o că nu încerc să mă culc cu ea. Am pomenit prietenia noastră şi legătura strânsă pe care am avut-o încă din primul an. Nu mă înţelege greşit, e o parte din mine care ar accepta, dacă Sloane mi-ar propune să ne cuplăm. Dar am înţeles că asta n-o să se întâmple.

Şi oricum, am o iubită. Iar Sloane s-a împăcat cu RJ, aşa că nu mai contează. Să trecem mai departe.

Mereu am considerat-o o persoană raţională. Da, sigur, e predispusă la furie şi are gusturi proaste la bărbaţi, dar în esenţă, e logică. Deşi se pare că slăbiciunea ei auto-distructivă de a ieşi cu rataţi i-a corupt creierul. Are nevoie de o detoxifiere, doar că nu pot să mă apropii destul cât s-o ajut să vadă asta.

— Spune-mi că am dreptate, îi zic lui Amy. Ăsta e evident un motiv de alarmă. Se transformă într-o cu totul altă persoană. Nu mai iese cu prietenii ei vechi. Totul de când tipul ăsta nou i-a acaparat viaţa.

— Ce părere ai de zona asta? întreabă Amy, mutând laptopul mai aproape, în timp ce stăm pe patul ei.

Scanned with CamScanner

Și-a întins picioarele goale peste ale mele, în timp ce caută pe internet cele mai bune cartiere din Londra în care să locuiești.

— Cred că-mi place Notting Hill. Mai ții minte comedia aia romantică la care te-am pus să te uiți? Acolo se petrecea acțiunea.

— Sigur.

De fapt, puțin îmi pasă și nici nu-mi amintesc de singura comedie romantică pe care m-a forțat să o văd.

Salvează o pagină și merge mai departe cu determinarea unui detectiv de omucideri.

— Știu că ți se pare prostesc, pentru că mai e mult până atunci, dar trebuie să încep să mă gândesc la asta acum, dacă vreau să-mi conving părinții să mă lase să-mi petrec anul liber în Anglia. Dac-o să le arăt că m-am interesat, poate s-ar simți mai confortabil să-mi finanțeze aventura, mă înțelegi?

— Da.

Abia dacă o ascult și încep să regret să m-am strecurat în căminul ei în seara asta.

Amy m-a bătut la cap zile întregi să vin s-o vizitez la Ballard. Și când am ajuns aici, a petrecut prima oră în baie, cu o nouă rutină de îngrijire a tenului, care-i face fața să miroasă a lipici. Și acum vrea să facă cercetări, în timp ce eu stau și număr secundele de viață care-mi alunecă printre degete.

— Nu-i așa c-ai deveni suspicioasă dacă una din prietenele tale n-ar mai vorbi cu tine, pentru că iese cu cineva?

— Oamenii se schimbă când sunt într-o relație și vor să-și petreacă tot timpul împreună. E normal, spune Amy absentă, în timp ce se uită la poze.

— Da, dar ce se întâmplă acum e extrem. Noi nu ne certam.

Scanned with CamScanner

A fost o perioadă când Sloane îmi aprecia părerea. Dar acum, nu știu cum a reușit RJ, dar i-a schimbat fundamental personalitatea.

— Nu-ți place de tip, așa e?

— E sub nivelul lui Sloane.

Personal, să zicem că e în regulă. Dar pentru ea, în niciun caz.

Amy se încruntă.

— Din ce-mi spui, nu pare decât că Sloane vrea să fii fericit pentru ea. Și dacă nu poți să faci asta, poate e mai bine să luați o pauză.

Mă încrunt și mai tare.

— Nu cred că înțelegi imaginea de ansamblu.

Într-un final, prinde aluzia și închide laptopul.

— Poate dac-am petrece mai mult timp împreună...

— Doar sunt aici, nu?

— Chestia e că vorbești foarte mult despre Sloane în ultimul timp. De fapt, cam tot timpul.

— Îmi pare rău că nu pot să mă prefac interesat de barurile din Londra.

Amy își dă ochii peste cap.

— Nu trebuie să vorbim despre Londra. Sau orice altceva.

Se apleacă să mă sărute, însă mirosul acela sufocant de lipici îmi umple nările. Mă forțez să nu respir pe nas și încerc să ignor textura lipicioasă a pielii ei. Jur, majoritatea chestiile cosmetice pe care le folosesc fetele sunt moartea pasiunii.

Cu toate astea, când începe să mă mângâie peste pantaloni, dau gândul la o parte și o las să-mi dea cămașa jos. Și-o dă jos pe a ei, ca să-mi arate că poartă sutienul meu preferat. Drăguț gest. E alb, cu tiv roșu, și-i face sânii foarte apetisanți.

Scanned with CamScanner

Deși uneori mă calcă pe nervi, Amy e o fată dulce. Și are niște sâni fantastici. Prima oară când mi-am strecurat mâna sub cămașa ei, la recitalul de dans al surorii ei, aproape am terminat.

Îmi strecor degetele într-o cupă a sutienului și o trag în jos, ca să-mi arate sfârcul ei mic și roz. Trag puțin de el, în timp ce ea se duce în josul corpului meu, ca să-mi desfacă blugii și să mă mângâie. Mă privește sub acele gene dese și-și dă părul șaten peste umăr, apoi linge vârful.

Plăcerea îmi dă fiori pe spate. Închid ochii și, dintr-un motiv groaznic, mi-o imaginez pe Sloane făcându-i sex oral lui RJ. Duke a fost groaznic, și toți știm pe unde a umblat. Însă noul puști a recunoscut că s-a plimbat peste tot prin țară. Probabil s-a cuplat cu cele mai tari dependente de metamfetamină. Mă întreb dacă Sloane l-a pus să se testeze.

— E bine? Vrei să fac altceva? întreabă Amy, în timp ce mă stimulează cu mâna.

Abia atunci îmi dau seama că face asta de ceva timp și eu sunt doar pe jumătate tare.

— Nu, bine. Doar folosește-ți limba.

De obicei, Amy face un sex oral bun. Îi place. Așa că încerc să mă concentrez, o strâng de sân și trag tare de sfârc. Dar face asta de ceva timp și tot nu am o erecție completă. Într-un final, se ridică, și oftează frustrată.

— Îmi pare rău. Cred că sunt doar obosit. Antrenamentele de la înot m-au epuizat.

Își înclină capul, în timp ce mă închid la blugi.

— Antrenamentul la înot, repetă ea, suspicioasă. Sau, poate, e vorba de Sloane, pufnește ea furioasă.

— De ce-ai spune așa ceva? Mă încordez eu.

— Pentru că doar despre ea vorbești, Silas, spune Amy, care apoi mă imită: *Sloane e supărată pe mine. Sloane e răutăcioasă. Sloane are un iubit nou.*

— Mă deranjează ce spui.

Scanned with CamScanner

Se dă jos din pat și-și ia fusta de pe podea.

— Vorbesc serios, ești obsedat de ea și nu-mi place asta.

— Ești ridicolă.

Tonul lui Amy devine din ce în ce mai tăios.

— Serios? Deci nu simți nimic pentru ea?

Pentru a două oară într-un moment important, dintr-o conversație critică, ezit o secundă prea mult.

Iubita mea rămâne mască.

— Dumnezeule!

— Amy, fii serioasă. Lucrurile nu stau așa!

Îmi ignoră apărarea spusă pe jumătate și în ochi îi apar lacrimi.

— Cred c-am știut asta chiar și la începutul relației.

Își mușcă buza de jos, care-i tremură vizibil.

— Dar te doream atât de mult, că m-am gândit că la un moment dat o să-ți treacă, dac-o să mă placi îndeajuns de mult. Am făcut tot ca să fiu ce voiai, dar nu mai conta, pentru că nu m-ai plăcut niciodată, nu-i așa? Niciodată n-ai fost capabil să mă iubești. Doar te distrai cu mine, până când Sloane rămânea singură.

Un plânset înfundat umple camera.

— Amy...

— M-am purtat mai frumos cu tine decât meritai, spune ea, în timp ce pe obraji îi curg lacrimi. Nu ești o persoană bună, Silas.

— Fii serioasă. Exagerezi! Nu simt nimic pentru Sloane, bombăn eu, reușind în sfârșit să neg.

— Nu te cred.

— E adevărat, mint eu.

— Du-te naibii, Silas. S-a terminat. Pleacă.

Instinctul îmi spune să rămân. Să petrec noaptea asigurând-o de sentimentele mele, până o să-și revină. Nu e prima oară când nesiguranța ei a împins-o în prăpastie.

Scanned with CamScanner

Știu că putem să trecem peste asta, cu cantitatea potrivită de cuvinte dulci și reasigurări. Dar când mă dau jos din pat și-mi pun cămașa pe mine, îmi dau seama că nu-mi pasă. Relația asta cu jumătăți de măsură m-a secat de energie și nu mai am forță să-mi pese.

La naiba, probabil mi-a făcut o favoare. M-a salva de la a fi nevoit să inventez un discurs de despărțire care să sune autentic.

— Îmi pare rău, îi spun eu, dar vorbesc serios doar pe jumătate.

Apoi îmi iau pantofii și ies pe ușă.

Când ies din camera lui Amy, expir ușurat și o iau spre scări. O ușă se deschide pe la jumătatea holului și apare o față familiară, cu ochi de culoarea chihlimbarului.

Mila Whitlock.

Înainte de accidentul lui Casey, Mila era prietena cea mai bună a lui Sloane. E și sexy. În seara asta, poartă o pereche de boxeri scurți și o bustieră neagră, care-i scoate în evidență sânii obraznici și abdomenul lucrat. Are un corp grozav.

Un zâmbet amuzat îi apare pe față când mă vede mergând cu pantofii în mână.

— Te distrezi? întreabă ea.

Ridic din umeri.

— Cred că tocmai mi s-au dat papucii.

— Bravo ei. Era și timpul să dea dovadă de puțină coloană vertebrală.

— Mersi pentru susținere.

— Nu pot să zic că-mi pare rău.

Bruneta voluptuoasă îmi face cu mâna peste umăr, în timp ce intră în cameră.

— Vise plăcute, Silas.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 20

CASEY

Chestia amuzantă cu școlile catolice e că cea mai mare parte dintre noi nici măcar nu suntem catolice. Părinții ne lasă aici pentru structură și profesorii aparent „superiori". Pentru sfințenia unei instituții numai de fete. În cazul meu, a fost o chestie de geografie, rezultatul faptului că slujba tatei ne-a limitat la Sandover și zona apropiată. Dar există și fete care chiar se trag din familii religioase. Ca de exemplu Jazmine. Părinții ei devotați trăiesc visul american al imigranților, trimițându-și fiica la o școală privată exclusivistă, în speranța că o să-i întărească credința și caracterul bun.

Până acum, nu pare să funcționeze.

Jazmine stă lângă mine la oră. După ce m-a văzut punând-o la punct pe Ainsley săptămâna trecută, a decis că suntem sortite să fim prietene, mi-a zis să-i spun „Jaz" și acum e tovarășa mea constantă de la școală. Încă nu știu ce părere să am despre ea, dar nu pot să neg că e amuzantă. E fluentă în sarcasm. Foarte isteață. Scopul ei principal în viață e să devină o actriță faimoasă, spre consternarea părinților ei. Ei voiau o fată catolică ascultătoare, care să-și găsească un loc de muncă respectabil și un soț. În schimb, au primit opusul. Jaz insistă c-o să se mute în New York sau Los Angeles după absolvire și n-o să se căsătorească niciodată.

Scanned with CamScanner

— Hei, cum mai e Silver? mă întreabă când se așază pe scaun.

Ridic privirea din caietul de fizică. Avem test de dimineață și nu m-am pregătit cum trebuie. Ultimele zile au fost epuizante.

— În mod miraculos, încă trăiește.

Când am adus puiul de iepure acasă, acum patru nopți, nimeni nu se aștepta să supraviețuiască nopții. Sloane, care știe cât de repede mă atașez, mi-a tot amintit că mai puțin de 10% din iepurii rămași orfani supraviețuiesc. Dar până acum, fetița mea a sfidat soarta. Mă rog, nu știu sigur că e fată, pentru că e imposibil de spus acum. Am ales un nume neutru ca gen, dar îmi place să cred că e fată.

— A deschis ochii?

— Nu, spun eu, în timp ce-mi mușc buza, îngrijorată.

Ceea ce-mi spune că Silver avea o zi, maxim două, când am salvat-o. De obicei, puii de iepure deschid ochii la 10 zile. Ai lui Silver sunt încă închiși.

Însă luptă să trăiască. Îi dau înlocuitor de lapte pentru pisici și o hrănesc cu seringa de două ori pe zi, ca să fie hidratată. Mă asigur că stă la căldură și confortabil în cutia ei de pantofi. Dar știu că șansele de a supraviețui fără mama ei sunt mici.

Sora Margaret stă la birou și bate din mâini.

— Liniște, fetelor. Georgia, împarte, te rog, testele. Și țineți-le cu fața în jos! Creioanele nu pot atinge pagina până ceasul nu arată ora nouă.

— Doamne ferește ca cineva să aibă un avans de un minut, spune Jaz.

Testul e mai ușor decât mă așteptam și i-l dau surorii cu 10 minute înainte de expirarea timpului. După, mergem la matematică unde Jazmine e trimisă la detenție, după ce îi spune surorii Mary Alice că data viitoare când

Scanned with CamScanner

călugărița o s-o mai lovească peste încheietură cu rigla, Jaz o să riposteze. Sora e scandalizată, iar fața îi e mai roșie decât încheietura lui Jazmine.

— Detenție, domnișoară Reyes!

Restul clasei râde încet.

Când vine ora prânzului, ne îndreptăm spre cantină. Fusta obscen de scurtă a lui Jazmine atrage privirile încruntate ale mai multor fete, care poartă fuste regulamentare. Ea rămâne indiferentă însă și îmi spune ce film a văzut noaptea trecută.

Cea mai bună parte legată de ea e că nu dă doi bani pe părerea oamenilor despre ea, iar asta e o armă valoroasă când ești adolescent. Săptămâna trecută, mergeam pe hol, când o fată a tușit cuvântul „ușuratică". Complet netulburată, Jaz s-a oprit în fața dulapurilor și s-a prefăcut devastată.

— O, nu! Ai aflat că mi-am pierdut virginitatea într-o partidă în trei, cu acei doi seniori de la Ballard? Ai dreptate, Marissa, chiar *sunt* o ușuratică și sunt așa jenată și... vai, dar stai. Tu ai făcut asta!

Apoi m-a luat de braț și am plecat, lăsând-o pe Marissa să le dea explicații prietenelor ei. Am întrebat-o pe Jaz dacă povestea era adevărată și a încuviințat, spunând că unul dintre băieți era fratele ei mai mare.

Fetele de la St. Vincent se tem de ea. Partea amuzantă e că acum cred că le e puțin frică și de mine. De când am înfruntat-o pe Ainsley, am observat cum li s-a schimbat tonul când vorbesc despre mine la cantină. Acum nu mai râd. Își feresc privirile când trec pe lângă ele și n-o să mint, îmi place asta. Nu știam că o să mă simt așa.

— Atenția e o armă, îmi spune Jaz, când vede că observ schimbarea de comportament a tuturor. Fetele ca ele...

Scanned with CamScanner

Arată spre Ainsley și Bree, care se așază la rând pentru mâncare, în timp ce noi ne așezăm la o masă goală.

— Mereu au râs și de mine. Era un trio de vrăjitoare la școala mea veche, care mi-a stricat cu totul primul an.

— Serios?

Nu pot să-mi imaginez o persoană încrezătoare, ca Jazmine, fiind hărțuită.

— O, da. Au râs de felul în care mă îmbrăcam. În care mă fardam. Îmi tot spuneau să mă urc înapoi pe pluta mea și să vâslesc înapoi în Cuba. Suntem din Puerto Rico, idioatelor. Mă rog, atunci m-a afectat. Mă ascundeam. Mâncam prânzul în toaletă sau în camera de artă, cu profesoara, pentru că eram terifiată de ele.

— De asta te-ai mutat la altă școală?

— În niciun caz. M-am transferat aici în anul doi. Pentru că tata și-a schimbat locul de muncă și a trebuit să se mute. Dar pe la jumătatea acelui prim an îngrozitor, am avut o revelație.

Amuzată, îmi pun tava pe masă și mă așez.

— Mi-am dat seama că puteam să continui să mă ascund și să le las să mă facă de râs pentru tot restul vieții, sau puteam să folosesc acea atenție împotriva lor. Să devin atât de vizibilă, c-o să le fie frică să se uite la mine. Cea mai bună apărare e un atac bun, Tresscott.

— Aș spune că funcționează.

— Exact. Și știi ce? În clipa în care nu mi-a mai păsat de părerea lor, m-am simțit mai bine. Am început să mă iubesc mai mult.

Încep să înțeleg ce vrea să spună. Abilitatea de a-ți controla povestea oferă putere. Așa că atunci când Ainsley se întoarce de la rândul de la cantină, cu tava ei în mâini, și mă privește, o fixez și eu cu privirea.

De ce să aleg să fiu o floare ofilită, când pot să fiu ghimpele?

Scanned with CamScanner

— Uite, masa ciudatelor.

Ainsley are un zâmbet arogant, când ea și Bree se apropie. Însă vocea ei are un tremur ușor. E tulburată de contactul meu vizual. Foarte bine.

— O să vă faceți tatuaje identice cu ace de cusut mai târziu?

— Ce scârbos, mormăie Bree. Așa faci conjunctivită.

Fetele de la masa vecină râd când o aud pe Ainsley, însă sunetul e forțat și ezitant, și se oprește în clipa în care Jazmine se uită în direcția lor.

— Te-am invita, dar nu vreau ca planurile noastre să-ți strice concursul de mâncat penisuri.

Icnetele și râsetele pe care le aud ca reacție la ce am spus mă iau prin surprindere.

Observ că e un stop cadru în toată camera și că fetele își ridică telefoanele. Simt un val bolnăvicios de endorfină și știu că-mi place mai mult decât ar trebui.

— Ce e? Ai spus că suntem la dietă, îi spune Bree lui Ainsley.

— E keto, zice Jazmine, mușcându-și buza, ca să rămână serioasă.

Aproape pufnesc.

— Apropo de penisuri. Casey, câte ai supt cât ai fost închisă într-o instituție de boli mintale?

Replica lui Ainsley reduce camera la tăcere.

— Doar unul, îi spun eu. În ziua când tatăl tău a venit să mă viziteze.

— Ce naiba! Proasto!

Ainsley aruncă cu tava în mine. Mă feresc, iar salata îi zboară de pe farfurie, ajungând pe jos. Jaz și cu mine profităm de explozia de zgomot și telefoane scoase și plecăm de acolo, aproape leșinate de la atâta râs.

— A fost distractiv, spune Jaz, când ne oprim la dulapurile noastre. Repetăm figura mâine?

Scanned with CamScanner

— Cred c-a vrut să mă lovească, spun eu.

— M-ai urî dac-aș spune c-ar fi fost amuzant să se întâmple asta?

Ridic din umeri. Niciodată n-am fost implicată într-o bătaie. Fenn tot vorbea despre ele la Sandover și mereu am fost curioasă cum e să dau un pumn.

Ca și cum știe că mă gândesc la el, telefonul îmi vibrează în buzunar. Mi-a scris toată ziua, ca de obicei.

— De ce-ai fața asta? întreabă Jaz.

— Nu e nimic.

— Cine-ți tot scrie? Tot tipul ăla?

— Da.

— Și tot nu-ți mai pasă?

— Da.

La a șasea oră, sora mă trimite în biroul directorului. Câteva minute mai târziu, o privesc în ochi pe Maica Stareță, care îmi face semn cu degetul.

— Ia loc, domnișoară Tresscott.

Biroul ei sumbru și auster are două scaune metalice, în stil industrial, care arată de parcă au fost luate de la gunoiul unei închisori. Biroul e o forță opresivă în cameră, ca și cum a fost sculptat dintr-un singur trunchi masiv de sequoia antică. În acest spațiu slab luminat, ridurile adânci ale feței ei palide și aspre se joacă cu umbrele.

Mă așez pe unul din scaunele incomode pentru vizitatori și o privesc cum ia loc în spatele biroului.

— Îmi pare rău că n-am vorbit cu tine mai devreme, spune ea, fără nici urmă de prietenie în glas.

Maica Stareță e o prezență intimidantă și e conștientă de asta.

— Cum ți se pare că te acomodezi la St. Vincent?

Scanned with CamScanner

Ar trebui să-mi fie frică de ea, aşa că nu ştiu de ce mi se pare amuzantă întrebarea.

Da, e minunat, Maică Stareţă. După două luni în care am fost hărţuită aproape zilnic, mi-am făcut, în sfârşit, o prietenă.

Dar nu-i spun asta.

— Bine.

— Eşti sigură? Şi eu am crezut că e aşa, din moment ce niciuna din profesoarele tale n-a menţionat c-ai avea probleme. Dar surorile sunt îngrijorate că începi să întrerupi orele.

— Asta e ciudat, pentru că până acum o săptămână, nu cred c-am spus mai mult de 10 cuvinte deodată de la începerea semestrului.

E amuzant că mă arată pe mine cu degetul ca fiind problema, când Ainsley şi gaşca ei de imitaţii a instigat fiecare interacţiune. Cum puteam să evit asta, presupunând că nu voiam să mă arunc pe fereastră?

— Sora Katherina mi-a spus de un schimb de replici dintre tine şi alte două eleve, de săptămână trecută. Şi mi s-a spus că a fost o altercaţie azi, la cantină. Evident, în ambele cazuri, a fost folosit un limbaj deranjant.

Pentru numele lui Dumnezeu.

— Ţin să menţionez că Ainsley a fost cea care a vorbit urât.

Nu-mi amintesc dacă am zis cu voce tare că e o uşuratică sau am zis-o doar în minte, aşa că nu menţionez asta.

— Poate consideri că femeile devotate sunt delicate, dar te asigur, domnişoară Tresscott, că femeile de aici nu sunt fragile. Şi nu tolerăm insubordonarea. Dacă vei continua să ai astfel de ieşiri, o să fii chemată din nou în biroul meu. Asta nu e ceva ce să-ţi doreşti.

Râd sarcastic.

Scanned with CamScanner

— Deci Ainsley poate să se ia de mine în continuare, iar eu ar trebui să tac și să suport, așa e? Așa merg lucrurile aici?

— Dacă nu vrei să-l sun pe tatăl tău, îți sugerez să te gândești la ce ți-am spus și să te întorci în clasă.

Asta și fac și restul orei, mă gândesc cum e posibil ca hărțuitoarea mea să nu pățească nimic, în timp ce victima ei e trasă la răspundere pentru că a pus în sfârșit picioru-n prag. După ce sună clopoțelul, mă duc spre dulap, unde Sloane mă abordează înainte să am ocazia să-mi iau manualele pentru a șasea oră. Sare imediat pe mine.

— Ai fost chemată în biroul directoarei? întreabă ea, cu acel ton frustrat, moștenit de la tata. Am auzit niște tipe vorbind despre asta.

— Și ce dacă?

— Și ce dacă? Ce naiba, Case?

Închid zgomotos ușa dulapului și plec, dar se ține după mine.

— Ar fi un capăt de lume dacă ți-ai vedea de viața ta, în loc să te bagi într-a mea? întreb eu, iritată.

— Știi ce? În ultimul timp te-ai purtat ca o răzgâiată și m-am săturat de asta. Care e problema ta?

— Dumnezeule, Sloane. Nu ești mama și n-am nevoie de o îngrijitoare. Și n-am nevoie nici să mă iei de la școală azi, Jazmine o să mă aducă acasă.

Înainte să mă oprească, intru în clasă și-i închid ușa în față.

Nu mai pot să fiu responsabilă pentru complexul de salvatoare al lui Sloane. Dacă vrea să facă pe martira, asta e problema ei. Pe mine să nu mă mai bage în treaba asta. Poate la un moment dat, am avut nevoie să mă bazez pe ea, dar a devenit sufocant. Și epuizant, să-i tot car vinovăția. Toată lumea îmi tot spune că trebuie să trec peste ce s-a întâmplat, dar nu mă lasă să mă vindec. A devenit o parte

Scanned with CamScanner

din ei, de parcă au nevoie să rămân bolnavă, ca să se felicite pentru că sunt atât de altruiști și încurajatori. Dacă le-aș refuza povara, de ce ar mai putea să se plângă?

La finalul zilei, o văd pe Jaz așteptându-mă la scările principale și desenând. Mă așez lângă ea și îi spun discuția avută cu Maica Stareță.

— I-ai văzut biroul? întreb eu, tremurând.

— De câteva ori, zâmbește ea.

— E terifiant. Care-i treaba cu dulapul ăla ciudat?

— Sigur are un altar pentru un semizeu antic acolo.

— Nu-i așa? Nu știu de ce, dar parcă e din *American Horror Story*. Și mă tot gândesc că sub veșmânt are niște tatuaje foarte dubioase.

— Acoperirea perfectă, spune Jaz, serioasă.

— Vrei să facem ceva weekendul ăsta? întreb eu, ușor ezitantă.

A trecut ceva timp de când am avut un prieten cu care să petrec timpul, care să nu fie Fenn, și am emoții că poate sar calul.

— Sora mea e foarte enervantă și nu mai pot să stau încă un weekend în casă, cu ea după mine.

— Da, sigur.

În timp ce vorbim, observ o mașină suspicioasă care oprește în zona unde părinții și angajații îi așteaptă pe elevi. E un Porsche argintiu, dezgustător de scump. Lumina se reflectă în ochelarii de soare tipici lui Lawson Kent, când iese și se reazemă de capotă, pe partea pasagerului.

Apoi o văd pe Ainsley, zâmbitoare, îndreptându-se spre el.

Asta îmi dă o idee groaznică.

— Îl cunoști? întreabă Jaz, în timp ce admiră postura înaltă și musculoasă a lui Lawson.

— Trebuie să plec. O să-ți trimit mesaj.

Scanned with CamScanner

— Ce...

Eu deja am plecat. Trebuie să alerg ca s-ajung înaintea ei acolo, dar reușesc. Ajung la Lawson când Ainsley e și ea extrem de aproape. Fără să ratez nicio secundă, îmi arunc brațele după gâtul lui.

— Bună, chipeșule, îi spun eu.

Îi ignor expresia șocată și-l sărut. Cu limba.

— Ce faci? șoptește el, când buzele ni se despart, iar privirea gri îi licăre, intrigată.

— Te plângi? șoptesc eu, apoi îl mușc de buza de jos.

— Niciodată, zâmbește el.

— Foarte bine. Ce zici să mă plimbi cu mașina? întreb eu, în timp ce mă retrag, cu un zâmbet plin de subînțeles.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 21

LAWSON

Casey Tresscott e o frumusețe biblică. Fructul interzis. Sora mai mică. Să o gust înseamnă să-mi condamn sufletul unui chin etern.

Am văzut devastarea pe care a adus-o asupra lui Fenn și nu-l invidiez. Cu toate că încă nu știu ce a făcut ca să fie izgonit din bunăvoința surorilor Tresscott. Toată lumea e așa secretoasă în ultimul timp, că lasă foarte mult loc pentru interpretări.

Și mintea mea înclină doar spre depravare.

— Cred că te-ai pierdut, fetițo.

O fixez cu privirea pe Casey, care stă pe locul pasagerului, în timp ce lasă geamul jos și aerul răcoros de toamnă îi flutură părul în jurul feței, ca un incendiu sălbatic.

— Știi că Sloane m-ar ucide pentru asta.

— Atunci nu-i spune.

Hopa. Am mai văzut privirea aia. E o fată determinată să dea foc orașului. Uniforma de școlăriță nu face decât să intensifice aura rebelă pe care o emană.

Privirea îmi coboară asupra picioarelor ei goale, bronzate și bine lucrate. Tivul fustei se ridică puțin, arătând o parte din coapsă.

N-ar trebui s-o admir, știu. Dar fructul interzis e apetisant de privit. Pun pariu că și gustul e pe măsură.

Dar n-aș face niciodată asta.

Scanned with CamScanner

Cred.

Dacă n-aș fi treaz, cine știe. Din fericire, azi n-am luat nimic, așa c-am mintea limpede și sunt destul de sigur că pot să am încredere în mine să nu întrec limita și să mă dau la fata lui Fenn. Nu contează că e fosta lui. Dacă ar fi fost oricine altcineva, probabil n-aș fi lăsat-o să intre în mașină.

Mă rog, asta e o minciună. Treaz sau beat, am devenit curios în clipa în care mi-a zis „s-o plimb cu mașina".

— Și pentru cine e această mică excursie rebelă? întreb eu, râzând.

— Câte întrebări...

— Sunt curios.

Clar am primit și mai puține explicații după ce am fost sărutat, dar rareori de la cineva de care clar nu trebuie să mă apropii. Nu mă plâng însă. Mi-ar prinde bine o schimbare și abia aștept să văd ce o să se întâmple, chiar dacă știu motivul izbucnirii ei rebele.

— Nu încercăm să-l rănim pe Fenn, nu-i așa? întreb eu, ridicând din sprâncene. Știi c-o să avem probleme.

Casey are un moment de ezitare, apoi devine din nou determinată.

— Ți-ar păsa? Adori problemele, spune ea, cu o privire jucăușă.

— Vinovat.

Traversez intersecția, în loc să fac stânga, spre drumul care ne-ar duce la Sandover. Casey observă asta, dar nu se împotrivește. Doar ea a intrat în mașina asta. Și am de gând să-i ofer o călătorie memorabilă. În plus, absența ei o să provoace ceva probleme.

Abia aștept să văd consecințele.

— Și oricum, asta nu e despre Fenn.

Îi pronunță numele cu amărăciune.

— Atunci lămurește-mă, pe cine facem gelos?

Scanned with CamScanner

— Gelos? Pe nimeni. Întrebarea e pe cine enervăm?

Pe față îmi apare un zâmbet aprobator.

— Deja îmi place asta. Pe cine enervăm, Casey?

— Pe Ainsley Fisck. Nu v-am văzut învârtindu-vă în aceleași cercuri. De unde o cunoști?

— Nu pot să zic c-o cunosc. Mi-a dat numărul ei la bar.

— Și chiar ți-ai făcut planuri cu ea?

Nu era chiar un plan. Ainsley mi-a trimis un mesaj în care explica foarte clar că vrea s-o iau de la școală azi, într-un mod ostentativ. Și să fac rost de o mașină sexy. Evident, am făcut asta, parțial pentru că nu sunt genul care întoarce spatele unei provocări, dar și pentru că m-am plictisit de când soții Goodwyn au plecat de la Sandover. În plus, am făcut lucruri mai rele decât să fur o mașină ca să fac sex.

— Planuri e mult spus.

Măresc viteza, apoi mă uit la Casey.

— E o prietenă de-a ta?

— Am de gând s-o distrug.

Nu e o hiperbolă. Are maxilarul încordat, în timp ce-și îndreaptă atenția spre drum.

Interesant. Într-o haită de lei, Casey e un porumbel. E cât de poate de gingașă. Dar se pare că și-a găsit ghearele.

— Sună distractiv, îi spun eu.

Îmi răspunde cu un râset, care duce la mai multe, când îmi spune:

— Îți explodează telefonul. Pun pariu că e Ainsley. Pot să mă uit?

— Chiar te rog.

Îmi ia telefonul. Mă uit la ea și văd strălucirea triumfătoare din ochii ei albaștri.

— Ainsley?

Scanned with CamScanner

— O, da. Şi-a ieşit din minţi. Ia ascultă.

Casey citeşte un mesaj pe un ton ascuţit.

Ce naiba, Lawson!? CE NAIBA A FOST ASTA?

— A doua parte a fost scrisă cu majuscule.

— Evident.

Ar fi bine să ai o explicaţie bună pentru asta! Dumnezeule, Lawson. Răspunde-mi odată, idiotule!

Pufnesc.

— Pot să-i răspund? Te rog?

Chiar dac-aş vrea s-o refuz, chestie pe care n-o fac niciodată, e imposibil să-i zic „nu" lui Casey.

— Fă-ţi de cap.

Casey râde, în timp ce scrie.

— L-am trimis, spune şi când mă întorc spre ea, văd că mă priveşte luminoasă.

— Ce-ai spus?

— Stai liniştit, n-am fost prea rea. Să-ţi citesc.

Casey tuşeşte, ca şi cum se pregăteşte să recite un discurs în faţa unui public.

— „Da, îmi pare rău pentru asta, drăguţă. Casey şi cu mine ne ştim de mult. Am decis să petrec timpul cu ea."

Pune telefonul jos.

— Asta o s-o înnebunească.

— Bine punctat cu „drăguţo".

— Şi mie mi s-a părut.

La doar 10 minute de St. Vincent, civilizaţia e înlocuită de păduri dese şi culmi teşite ale lanţului munţilor Apalaşi. Casey se ţine mai strâns când accelerez pe drumul şerpuit de munte, care are vedere spre râul de jos. Apoi, când curbele întortocheate devin nişte drumuri uşoare, sinuoase, îşi plimbă degetele peste pielea scaunului, admirând interiorul luxos.

— A cui e maşina asta? N-am mai văzut-o.

Scanned with CamScanner

— Am închiriat-o.

Tocmai luasem prânzul la cantină și ieșeam, când Ainsley a pus la cale planul ăsta și mi-a spus ce mașină preferă. Dacă e să fiu sincer, părea mai complicat decât îmi convenea, până am trecut pe lângă un Porsche Boxster din parcarea căminului seniorilor. Ce pot să spun? M-a tentat.

— De ce am impresia că asta înseamnă că l-ai furat? întreabă ea.

— Vrei să te dai jos? o provoc eu.

Dacă are dubii, ar fi mai bine să ajungă acasă înainte să se întunece. Noaptea, ies animalele.

— Nu, răspunde ea. Și mie-mi plac problemele.

Mai vedem noi. Cu toate că sunt dispus să particip la jocul ăsta al răzbunării, nu mă simt obligat s-o apăr pe Casey de alegerile ei. Nu sunt supraveghetorul nimănui. Oamenii sunt responsabili pentru propriile lor decizii și consecințele acestora.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 22

RJ

E ziua plăţii, iar eu sunt afurisitul de Fisc. Era destul de rău când idioţii mă opreau pe holuri, ca să mă întrebe de revânzarea biletelor Celtics sau curse pentru preavize. Acum nu mai pot să iau nici cina fără ca vreun puşti pe care nu-l cunosc să mă salute, în timp ce bagă un plic alb în geanta deschisă parţial.

— Vezi prostia asta? îi zic lui Fenn, care mănâncă reticent din plăcinta lui de pui.

— Mai vine unul, spune el, arătând peste umărul meu.

— Aşa a fost toată ziua.

De data asta, un tip de la etajul nostru îmi pune nişte bani în mână, de parcă cumpără droguri. Poate asta s-a şi întâmplat.

— La naiba, de ce-mi tot dau bani?

Fenn lasă capul în jos şi continuă lupta cu mâncarea.

— Probabil e mai bine să nu pui genul ăsta de întrebări.

— Dar ce aprob? Asasinate? Vânzare de arme? Parcă sunt în mafia.

— Probabil că nu, dar pe de altă parte, nu m-ar mira să fie aşa.

Nu e vorba doar de plicurile strecurate pe sub uşă şi în dulapul de la sală. Toată ziua am primit notificări pe telefon pentru transferuri prin Venmo şi PayPal.

Scanned with CamScanner

Sume mari, de la persoane anonime, care apar în conturile mele pentru cine ştie ce activităţi ilegale.

— Chiar încep să devin paranoic, îi spun eu.

Silas îşi dă ochii peste cap. N-a zis prea multe de când s-a aşezat lângă Fenn şi a început să-şi mănânce cina, folosind o mână ca să se uite la telefon.

— Am văzut *Băieţi buni*, fix asta se întâmplă înainte să devin ţinta unui raid al autorităţilor, spun eu, în timp ce văd cum un fost acolit de-a lui Duke mă fixează cu privirea din partea cealaltă a camerei.

Fenn oftează. A făcut ceva progrese în ultimele zile, asta dacă o masă mâncată mohorât poate fi numită aşa. Dar tot e deprimat cea mai mare parte a timpului. Tristeţea provocată de pierderea lui Casey şi suferinţa prin care trece îl fac să-şi protejeze secretele ca pe codurile nucleare. Uneori, reuşeşte să poarte o conversaţie despre altceva decât una sau ambele surori Tresscott.

Amicul lui Duke vine spre noi. Fenn îl ştie de la fotbal, dar n-am vorbit niciodată cu el. Plimbându-se printre mese, bagă mâna în buzunarul interior. Am văzut şi partea asta din film. Eşti pe val în mai şi pus la pământ în iunie.

— N-am făcut decât să suport câţiva pumni de la Duke, îi reamintesc lui Fenn. Au fost oameni ucişi pentru mai puţin.

— Eşti dramatic.

Chiar şi aşa, o parte din mine tresare când tipul se apropie şi-şi scoate mâna din buzunar. Dar nu are o armă, ci un teanc de bancnote, pe care mi-l înmânează.

— Următoarea seară de vineri o să organizez un joc de poker. Evident, cu permisiunea ta. Eşti binevenit.

— De ce mi-ar păsa de aşa ceva? Spune-le oamenilor să nu-mi mai ceară voie pentru diverse chestii. Fă ce vrei.

În timp ce spun asta, împing banii spre el.

Scanned with CamScanner

Uimit, de parcă eu sunt cel nebun, amicul lui Duke pleacă încruntat, lăsând teancul în urmă.

— Vezi? E ca și cum vorbesc cu un perete.

— Toți cred că e un test. Sunt derutați, spune Fenn.

— Spune-mi cum naibii o să explic un dulap de șosete pline cu bancnote de o sută de dolari, când o să ne bată FBI-ul la ușă.

Bag repede banii în geantă și o închid, apoi o pun sub masă.

— Legat de asta, cum îi deprogramez? Deja nu mai e amuzant.

— Mi-ar plăcea să am problemele tale, bombăne Silas.

Nu e singurul lucru al meu pe care și-l dorește.

Fenn își pune furculița jos și ia o gură de apă.

— A fost ideea ta genială să te bați cu Duke, asta e doar consecința.

— De câte ori trebuie să le spun că acum sunt liberi? Nu le vreau banii.

— Ai apărut aici acum câteva luni și ai avut impresia că poți să schimbi ordinea, spune Fenn, frustrat. Dar asta e ca o intervenție americană în Orientul Mijlociu. Sunt mii de ani de cultură, care nu vor fi șterși cu buretele peste noapte. Nu în timpul vieții noastre.

— Nu cât am și eu un cuvânt de spus.

Mă urc pe scaun.

— Ce naiba faci? Așază-te la loc, idiotule, bombăne el.

— Atenție, vă rog, strig în cantină.

Se lasă liniștea, de parcă a vorbit chiar Dumnezeu.

— Se pare că e o neînțelegere. Câțiva dintre noi n-ați aflat vestea.

— Serios, omule, taci naibii din gură, insistă Fenn.

Scanned with CamScanner

— Regimul vechi a murit. Declar acest tărâm o anarhie binevoitoare. Nu există lideri aici.

Toți mă privesc cu expresii neutre, fără să respire. Apoi, se deschid ușile cantinei.

— Domnule Shaw, dă-te jos, spune domnul Colson, un membru al catedrei de știință, care se încruntă și arată cu degetul spre podea.

Iau loc și totul revine la normal în cantină.

— Ești fericit acum? N-ai făcut decât să-i convingi că ești nebun.

Mă apropii cu pași repezi de asta.

Într-un colț îndepărtat, Duke stă cu lacheul lui, Carter. Amândoi se uită la mine, Carter cu o expresie ucigașă, în timp ce Duke mă privește cu un amestec de iritare și resemnare. Știu că-l înnebunește faptul că nu mai e cel mai tare de la Sandover, însă faptul că am reușit să-i sec contul așa ușor îl face să-și accepte soarta.

Aproape regret asta acum. Da, faptul că l-am învins în bătaie și l-am amenințat c-o să-l jefuiesc din nou l-a făcut pe Duke să nu mă mai hărțuiască cu amenințări voalate și să se dea mare și tare, însă mi-e doar de zilele când nu eram hărțuit zilnic de toți tipii din școală, care mai că-mi cer permisiune să se masturbeze.

Îmi mut privirea de la Duke și încerc să mă concentrez pe ce spune Fenn.

— Nu le place schimbarea. Sunt derutați și au nevoie să fie conduși. Tu crezi că vrei anarhie, dar nu cred că știi ce înseamnă asta în aceste condiții.

— Aș prefera *Împăratul mușchilor*, în loc de așa ceva.

Silas își ridică privirea din telefon și pufnește.

— Mai las-o baltă cu prefăcătoria asta.

— Asta ce-ar trebui să însemne? întreb eu precaut.

Scanned with CamScanner

De când s-a certat cu Sloane, Silas a păstrat distanța. La antrenamente mă ignoră, doar face niște remarci mai mult pentru el. Azi se pare că e îndrăzneț.

— Nemulțumirea ta principală e că ești iritat pentru că primește teancuri peste teancuri de bani, pentru care n-ai făcut nimic. Da, bine, nu-ți convine aranjamentul, dar las-o moartă cu prostiile astea false.

— Eu sunt fals? Uite ce e, am trecut cu vederea mai multe chestii, pentru că respect jocul, dar tu ți-ai încercat norocul cu Sloane și n-a mers. Eu sunt acum cu ea și asta n-o să se shcimbe, așa că poți ori să te obișnuiești cu gândul ăsta, ori să te duci naibii.

— RJ, termină, spune Fenn.

Mereu diplomat.

Silas pare c-ar avea câteva replici pe vârful limbii, dar apoi se răzgândește. În schimb, își ia tava și pleacă.

Fenn își înclină capul spre mine.

— Chiar a fost necesar?

— Da. N-o să mă prefac că sunt răscolit de asta. Și nici tu n-ar trebui s-o faci.

— E prietenul meu.

— Prietenul tău? pufnesc eu. Atunci poate ar trebui să afli că prietenul tău e cel care m-a trimis în ziua aia în pădure, ca să vă găsesc pe tine și pe Sloane. El a pus totul la cale.

Până acum, am fost reticent să-i spun asta lui Fenn. Din cauza momentului lui de gelozie meschină, Silas a pierdut orice șansă să-și repare prietenia lui Sloane. Găsisem deja o pedeapsă potrivită pentru asta, ceea ce însemna că n-aveam de ce să aduc în discuție prietenia lui cu Fenn. Dar dacă nu e dispus să accepte înfrângerea și să plece, clar n-o să-i protejez reputația.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 23

CASEY

Niciodată n-am mai ieşit aşa. Cu mult la nord de lac, prin trecătoare montane înguste şi drumuri şerpuite. Lui Sloane nu i-au plăcut niciodată excursiile şi, de la accident, n-am mai condus.

— Începi să prinzi gustul.

Lawson pare amuzat, în timp ce mă priveşte întinzând o mână pe geamul deschis, ca să simt vântul printre degete. Maşina trece cu viteză de casele de la ţară.

— Poate puţin, recunosc eu.

— Să nu laşi pe nimeni să te facă să te simţi prost pentru că trăieşti, Casey.

N-am niciun motiv bun să am încredere în Lawson Kent. Reputaţia lui infamă îl precede, atât în viaţa asta, cât şi în următoarea. Chiar dacă doar jumătate din ce spun oamenii e adevărat, e un beţiv, un dependent de droguri, un fustangiu şi în general, îi lipseşte orice busolă morală. Dar e liber. Cu totul neîngrădit şi indiferent. Nimeni nu-i spune ce să facă şi nu regretă nimic. Nu e legat de nimeni.

În clipa asta, nu vreau decât să-i urmez exemplul, pentru că îmbrăţişarea versiunilor noastre cele mai primare oferă o anumită libertate. Putem să dispărem oricând de pe planeta asta, aşa că de ce să nu ne bucurăm de viaţă?

— Pot să încerc şi eu?

— Vrei să conduci? întreabă el.

Scanned with CamScanner

— Fără scuze, nu?

— Exact.

Zâmbetul lui e aproape mândru.

Opreşte la un popas pitoresc, iar soarele se îndreaptă repede spre orizont. Ieşim din decapotabilă şi stăm lângă balustrada de lemn. Ştiu că Sloane se întreabă deja ce s-a întâmplat cu mine. Ar fi trebuit să fiu acasă de mai bine de două ore.

— Te gândeşti vreodată că, atunci când nimeni nu ştie unde eşti, e ca şi cum ai păşit în afara timpului? întreb eu, cu voce tare.

Am putea să dispărem. Să conducem în continuare în direcţia greşită şi să ne pierdem. Să rămânem pierduţi. Să devenim altcineva. Să inventăm o realitate nouă şi să ne ştergem dintr-o existenţă care mereu a părut inevitabilă.

— În fiecare zi, spune Lawson, în timp ce priveşte cerul care capătă nuanţe de mov şi roz. E ca şi cum undeva, fiecare versiune posibilă a noastră ia toate deciziile posibile. Provoacă un infinit de variaţii noi ale noastre în univers. Asta chiar te face să te gândeşti dacă într-adevăr contează că mai bei un pahar sau mergi în Thailanda.

— Sau furi o maşină şi te plimbi cu ea.

— Sau asta.

Îşi trece degetele prin păr, care-i ajunge aproape până la umeri, dându-l la o parte de pe frunte.

Până acum, nu l-am luat pe Lawson în serios, aşa că n-am observat cât de chipeş e. Sau cum sarcasmul şi vulgaritatea lui îi ascund sinceritatea din ochi, atunci când nu încearcă să te convingă de dorinţa lui intensă de a fi mereu singur. Mi-e cunoscut acel instinct.

— Ştii ce, per total, încep să cred că nu eşti chiar un tip rău, îl tachinez eu.

— Ai grijă, nu vreau să împrăştii astfel de minciuni, spune el şi-mi dă cheile maşinii.

Scanned with CamScanner

În timp ce mă obișnuiesc cu scaunul șoferului, Lawson își pune centura.

— Presupun că știi să conduci o mașină care are cutie de viteze manuală, nu?

— Ce?

— Ai mai făcut asta?

— A, da. O dată sau de două ori.

— Ăsta e cel mai bun mod să înveți, râde el.

În mod surprinzător pentru amândoi, bag mașina în marșarier și ies înapoi pe drum. Din fericire, nu e trafic mai deloc.

— E ca mersul pe bicicletă, spun eu, când schimbătorul de viteze protestează.

Lawson pufnește.

Îmi ia câțiva kilometri, dar mă adaptez. Îmi amintesc repede de lecțiile date de mătușa mea, în timpul vacanței de vară. Însă camioneta ei Chevy avea un ambreiaj mai puțin pretențios decât asta.

— Ți-e foame?

Văd indicatorul unei gelaterii de modă veche care produce înghețata din laptele propriilor vaci ce pasc pe pășunea din spate.

— Au înghețată artizanală.

— La naiba, e adorabil!

— Ce?

— Mă gândeam la un bar, dar sigur, sună bine și niște înghețată.

Ajungem în centrul unui orășel. Genul care are lumini atârnate deasupra drumului, între stâlpii de lumină, și cafenele deschise pentru cină. După ce ne luăm înghețată, decidem să ne plimbăm pe lângă magazinele care sunt afaceri de familie, păstrate ca o capsulă a societății de dinainte de apariția internetului.

Ajungem într-un parc mic, din centrul orașului, cu o masă de picnic. Mă urc și mă așez, timp în care și ling

Scanned with CamScanner

o cupă de caramel, înainte să alunece pe cornet. Afară începe să fie cam rece pentru îngheţată, şi cu toate astea, a mea se topeşte repede, în ciuda răcorii. Ar fi trebuit să-mi iau îngheţata într-o cupă, ca Lawson.

— A, ar fi trebuit să-ţi spun asta mai devreme, dar nu pot să stau obscen de târziu. Trebuie să ajung acasă, să-mi hrănesc iepuraşul, îi spun lui Lawson, care se aşază lângă mine.

Lawson se opreşte şi mă priveşte.

—Aa, bine. Vezi să trebuie să mai lucrezi la vorbitul murdar, dar merge şi asta.

Acum îşi muşcă buza, încercând să nu râdă.

— Cum hrăneşti iepuraşul? Ai un vibrator? Sau doar cu degetele?

Aproape scap conul din mână.

— Dumnezeule, nu! Mă refeream la propriu. Chiar am un iepuraş pe care trebuie să-l hrănesc.

— Deci nu vorbim despre păsărica ta?

— *Nu!*

Simt cum obrajii îmi iau foc.

După o clipă, Lawson începe să râdă, cu sinceritate.

— Dumnezeule.

— Ce e?

— Eşti aşa pură, că mă simt murdar doar stând lângă tine. Ai un iepure ca animal de companie?

— Oarecum?

Îi povestesc de operaţiunea de salvare a iepurelui de noaptea trecută.

În timpul ăsta, mă priveşte fascinat, de parcă a intrat într-un sat izolat de prin Amazon şi a descoperit o specie nouă. Am impresia că nu mă înţelege.

Confirmă asta când spune:

— Cine naiba eşti, Casey?

— Ce? întreb eu, defensivă.

Scanned with CamScanner

Pare puțin tulburat și un alt rid îi apare pe frunte.

— Te-ai luptat cu niște vulpi...

— Nu m-am luptat cu ele...

— ... ca să salvezi un iepure orfan, pe care acum îl hrănești de parcă ești afurisita de Albă ca Zăpada. Oamenii ca tine există în desenele animate, nu în viața reală.

— Vorbești ca Fenn.

Nu suport să-l pomenesc, dar numele i-a alunecat înainte să-mi dau seama.

Asta-l face pe Lawson să pufnească.

— Fenn și cu mine nu semănăm deloc. El e prințul Disney al prințesei tale Disney. Are impresia că e întunecat și torturat, dar e genul de chin de suprafață, pe care o găsești în telenovelele pentru adolescenți. N-ar rezista nici măcar o zi în aceeași casă cu tata.

Îi observ amărăciunea din ton. Sloane mi-a spus odată că tatăl lui Lawson e un tip rău, dar n-a detaliat.

— Și cum te chinuie tatăl tău? întreb eu, curioasă.

Lawson devine neobișnuit de tăcut și regret că l-am întrebat, realizând că poate am întrecut măsura. Poate a avut de-a face cu un abuz domestic sau mai rău. Iar eu, care sunt practic o străină, sunt probabil ultima persoană căreia vrea să i se confeseze.

— E-n regulă, nu trebuie să răspunzi, spun eu, în timp ce-l ating pe genunchi.

Privirea lui coboară spre mâna mea. Are o expresia ciudată, dar nu-mi dă mâna la o parte.

— Da, o să-ți zic altă dată, spune el, ridicând, indiferent, din umeri. Spune-mi mai multe despre iepurele tău. Cum merge alăptatul? Trebuie să-l faci să râgâie după?

Neafectată, mușc din con.

— Folosesc o seringă și nu e nevoie de râgâit. Dar trebuie s-o mângâi la fund cu niște vată, după ce mănâncă, ca să-și facă nevoile.

Scanned with CamScanner

— La fund? repetă el, după care-mi observă roșeața din obraji și-și apropie buzele, într-un râset tăcut. A, am înțeles.

— Practic, îl tot mângâi, până termină, și...

Se apleacă de la râs.

— Trebuie să te oprești, te rog.

Acum râd și eu. Sună nebunesc și oribil de sexual, la cum am formulat. Dar mă bucur c-am reușit să mai relaxez atmosfera.

După ce ne liniștim, mă privește, cu un zâmbet plin de subînțeles.

— Cred că sunt îndrăgostit de tine.

— Mai taci, spun eu, dându-mi ochii peste cap.

— Ești așa de pură, repetă Lawson, mai mult pentru el, decât pentru mine.

— Nu sunt pură.

— Ba ești. Ceea ce înseamnă că trebuie să te gândești la ce o să faci mâine.

— La ce?

— La controlul daunelor, cu micile tale prietene. Ar fi trebuit să te avertizez că există consecințe dac-o să fii văzută cu cineva care are reputația mea.

— Cum ar fi? Toți vor crede că am făcut-o?

— „Am făcut-o", spuse ea, de parcă suntem într-un serial de familie.

— Acum ai o problemă cu felul în care vorbesc?

— Nu, nu dacă ești pe Disney Channel, spune el, în timp ce linge înghețata de pe lingură, de parcă încearcă să flirteze cu ea.

— Dacă ăsta e planul tău patetic de a mă face să nu te plac, n-o să meargă.

— Dac-aș încerca, ai fi deja pe fugă.

— Hai, dă tot ce ai mai bun. Șochează-mă cu depravarea ta.

Scanned with CamScanner

— Bine. Semestrul ăsta mi-am tras-o cu un cuplu de profesori căsătoriți. Jack și Gwen Goodwyn.

— A, gen, ați făcut-o în trei?

— Aș vrea eu. Au fost pe rând. Dar în aceeași perioadă. Din păcate, amândoi au demisionat. A fost destul de plictisitor de când au plecat.

Îmi opresc un râset.

— Da, te înțeleg perfect.

Mă privește aproape înțelegător, peste cele două cupe de înghețată de vișine.

— Te-am șocat dincolo de orice cale de întoarcere?

— Nu.

Da, sunt surprinsă, dar nu oripilată.

— Nu știam sigur dacă ești, bi, presupun?

Ridică din umeri.

— Etichetele te limitează. Nu mă gândesc la mine ca fiind bi, gay sau hetero. Îmi place sexul și sunt atras de oameni, uneori în amalgamuri neclare.

— Când pui problema așa, totul pare ciudat de rezonabil.

— Și eu cred asta.

Nu poate fi negat faptul că Lawson le dă motive oamenilor să aibă reacții negative, pentru că are tendința să le forțeze limitele.

Și Sloane e la fel, chiar dacă metodele lor diferă. Însă, la fel ca sora mea, cred că și Lawson nu vrea decât să fie înțeles. S-a străduit din răsputeri să-l pună pe fugă pe RJ, tocmai pentru că-l plăcea așa mult. Când a decis să-și deschidă sufletul în fața lui, știa că merita asta. E un mod manipulator și alambicat de a trata oamenii, care deseori se întoarce împotriva ta. Însă chiar și așa, are logica lui.

— Spune-mi ceva. Tu și Fenn sunteți despărțiți, nu?

— Da, spun eu și devin imediat defensivă.

— *De ce?*

— Cum adică de ce?

Scanned with CamScanner

— Adică de ce. Care a fost motivul despărţirii subite? Nimeni nu spune nimic.

Asta aşa e. Doar patru oameni din toată lumea ştiu ce a făcut Fenn în noaptea aia şi toţi am ţinut secretul între noi. Şi chiar dacă Sloane susţine că e furioasă pe Fenn, niciodată n-am simţit că ea sau RJ mă susţin în toată treaba asta. RJ îi este loial fratelui său vitreg. Sloane spune că-mi e loială mie, însă cu toate astea, încă mai vorbeşte cu Fenn şi-i dă detalii despre cum mi-e la şcoală şi de câte ori sunt trimisă la detenţie. Cum are impresia că mă susţine aşa?

Aşa că, atunci când Lawson mă întreabă, decid să fiu sinceră, în loc să evit răspunsul sau să mint. Poate pentru că sper c-o să fie acea persoană destul de egoistă cât să nu le ia partea.

— Ce-ţi aminteşti despre bal?

Întrebarea îl ia prin surprindere.

— Sincer să fiu, nu prea multe. Cred că mi-am pierdut cunoştinţa.

— Nu eşti singurul, râd eu. Dar tocmai am aflat că Fenn e cel care m-a scos din maşină.

Lawson mă priveşte uimit.

— Dumnezeule, vorbeşti serios?

— Şi totul e filmat.

— Sfinte Sisoe! Era în maşină?

— Nu, şi nu ştim cine era. Mai apare cineva pe înregistrare, dar nu se vede clar cine e. Iar Fenn refuză să explice de ce n-a spus nimic despre asta. De ce m-a salvat şi de ce m-a lăsat pe jos, inconştientă şi cu o rană la cap. Cine face aşa ceva?

Simt cum furia creşte în mine.

— Asta e greşit, încuviinţează Lawson şi venind de la el, înseamnă mult.

— Nu-i aşa? Aşa că-ţi poţi imagina de ce asta ar afecta o relaţie.

Scanned with CamScanner

— Da.

Privirea lui argintie se concentrează asupra mea.

— Dac-o să-ți dea o explicație care are sens, o să-l ierți?

— Nu știu, dar oricum ar fi, n-o să uit niciodată.

Se întunecă, așa că aruncăm gunoiul și ne îndreptăm spre mașină. Lawson e tăcut și căzut pe gânduri, procesând încă revelația.

— Îmi pare rău că te-am bombardat cu toate informațiile alea, spun spășită. Am stricat toată distracția.

— Nu, ce? Dumnezeule, nu. Doar mă gândeam ce depravare murdară va trebui să inventez la următoarea noastră aventură, ca să întrec asta.

— Următoarea aventură?

— Aș putea să organizez un jaf elaborat al unei opere de artă, dacă e mai pe placul tău. Oricum ar fi, există opțiuni, iar purtarea de costume e încurajată.

— Asta seamănă suspicios de mult cu invitația la o a doua întâlnire.

— O întâlnire? întreabă el, inocent. Doar propun o înțelegere pentru o viitoare aventură amicală.

— Sună bine, spun eu timidă.

În ciuda repercusiunilor inevitabile care vor apărea pentru că-mi petrec timpul cu o persoană infamă precum Lawson, azi m-am simțit așa bine. Pentru mine, asta contează mai mult decât să nu fiu ținta bârfelor.

— Hei, știu că probabil ai crezut că sunt nebună, la cum am sărit pe tine la școală, spun eu, în timp ce ne întoarcem la Porsche. Îmi pare rău pentru asta. Dar ai fi putut să mă refuzi sau să fii un nesimțit, și cu toate astea, n-ai făcut-o. M-am simțit bine. Îți mulțumesc.

Mă aștept la un răspuns isteț, poate chiar puțin vulgar. Însă se reazemă de mașină și-și încrucișează brațele.

Scanned with CamScanner

— Casey Tresscott, dintre toți oamenii pe care-i cunosc, ești ultima persoană cu care aș vrea să fiu nesimțit.

— Tare, spun eu, oprindu-mi un zâmbet.

Pentru că ăsta e posibil să fie unul din cele mai frumoase lucruri pe care mi le-a spus cineva vreodată. Ceea ce e cam trist, dacă stau să mă gândesc. Așa că n-o fac.

— Dar dacă o să-ntrebe cineva, nu știam că mașina e furată.

— S-a făcut, zâmbește el.

Ar trebui să plecăm. S-a întunecat și nici nu vreau să mă uit să văd cât e ora. Sunt sigură că Lawson are lucruri mai bune de făcut.

Doar că nu se mișcă și nici eu nu mă mișc. Stăm acolo, în mijlocul pustietății, fără nume. Am putea fi oricine. Lawson se apropie. Sau poate eu o fac. Tremur când simt briza toamnei, pentru că pentru o secundă, pare că Lawson Kent o să mă sărute.

Mă trezesc însă la realitate când simt vibrații în buzunar.

— La naiba, șuier eu și văd zecile de notificări pe care le-am primit pentru mesaje, apeluri pierdute și mesaje vocale.

— Ce e?

— Cred c-am rămas fără semnal la un moment dat. Am primit un milion de mesaje.

Fiecare mesaj succesiv de la tata și de la Sloane e din ce în ce mai isteric. Și sunt la fel de multe și de la Fenn. Sloane a devenit probabil disperată, de l-a implicat în căutare. Imaginea cu tata plimbându-se agitat prin casă, gândindu-se la ce e mai rău, mă readuce la realitate. Și ideea că Sloane se plimbă prin pădure și mă caută.

— Trebuie să ne întoarcem, cât mai repede, îi spun lui Lawson.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 24

CASEY

— Oricât mi-ar plăcea să fiu un domn, o să te las aici, şi nu la tine acasă.

E întuneric când Lawson opreşte lângă intrarea de cărămidă a campusului Sandover.

— Stai liniştit. Dacă tata n-ar încerca să te aresteze pentru răpire, Sloane te-ar acoperi cu benzină şi ţi-ar da foc, răspund eu, în timp ce deschid uşa înainte să oprească.

— Atunci aici te las, rebelo.

— Hei, din curiozitate, ce ai de gând să faci cu maşina?

— Probabil o s-o las într-un loc pentru handicapaţi, în oraş, spune mângâind admirativ volanul din piele. Nemernicul care o deţine merită asta.

Încerc să nu râd.

— Multă baftă, atunci.

Îmi iau ghiozdanul de pe jos şi ies din Porsche, după care o iau la fugă, traversând campusul, ca să ajung cât mai repede acasă.

Sunt oarecum uşurată când văd că nu sunt maşini de poliţie în faţa casei, dar toate luminile dinăuntru sunt aprinse şi tensiunea e palpabilă. Mă apropii uşor de alee, ca să-mi revin, dar tot sunt foarte transpirată de la cât am alergat.

Îmi închid telefonul, fix înainte să intru.

Scanned with CamScanner

— Hei, sunt acasă, spun eu, pe un ton care sper că e nonșalant. Îmi pare rău c-am întârziat.

Tata vine pe hol înainte să apuc să închid ușa. Sloane apare și ea din bucătărie. Amândoi țipă incoerent unul peste celălalt, copleșiți de panică și furie.

— Unde-ai fost toată noaptea?

— De ce n-ai răspuns la telefon?

— Am încercat să dau de tine de ore întregi.

— Uau, ce se întâmplă?

Mă prefac surprinsă, în timp ce mă descalț.

— Nu mi-am dat seama că mi-a murit telefonul.

Sloane pufnește.

— Prostii. Arată-mi-l.

— De ce n-ai venit acasă cu Sloane, după școală? intervine tata.

E roșu la față și are niște vene adânci pe frunte, care-i pulsează.

— Jazmine m-a întrebat dacă nu vreau să mai rămân și să ne facem temele împreună. Așa c-am mers în căminul ei. Am învățat și ne-am uitat la două filme. Apoi m-a lăsat acasă și aici sunt. Nu știu care e problema, doar i-am spus lui Sloane.

Amândoi îmi suflă-n ceafă când intru în bucătărie, unde beau dintr-o răsuflare un pahar cu apă și-mi mai pun unul. La cum arată lucrurile, începuseră să pregătească cina, pentru că sunt legume tăiate și o oală cu apă la fiert, dar s-au oprit când n-am apărut.

— Prostii, spune sora mea din nou. Mi-ai spus că Jazmine o să te aducă acasă, nu c-o să stați la ea la cămin.

— Planurile s-au schimbat, n-am nevoie de permisiunea ta să-mi fac prieteni.

— Gata cu atitudinea asta, intervine tata.

Scanned with CamScanner

— De când sunt interogată pentru c-am întârziat la cină?

Simt cum furia îmi copleşeşte obrajii. Sloane se strecoară peste tot prin oraş, iar tata abia observă. Eu vin acasă târziu o dată şi parc-am evadat din Alcatraz.

— Situaţia e serioasă, Casey! ţipă tata cu o forţă pe care n-am mai auzit-o de câţiva ani. Nu-mi vine să cred că ai fost aşa iresponsabilă!

— Am 17 ani!

— Asta nu înseamnă că poţi să faci tot ce vrei.

Ceva din inflexiunea lui, sau poate de la toată săptămâna asta, mă activează şi nu mai pot să mă abţin.

— Tată, toată lumea pe care o cunosc are o viaţă. Cu mine cum rămâne? Cum o să pot fi normală? Nu mai sunt un copil.

Pufneşte când aude întrebările şi-şi freacă, frustrat, nasul.

— Nu poţi să decizi când ai tu chef să stai plecată toată noaptea şi să nu spui nimănui unde eşti.

— Toată noaptea? E abia nouă, ce naiba?

— Ai grijă cum vorbeşti!

— Îmi pare rău, dar fii serios, nici măcar nu e aşa târziu. Şi am fost în căminul unei şcoli *catolice* doar de fete. N-am voie să am prieteni? Despre asta e vorba?

— Nu asta am spus, zice el, în timp ce-şi încrucişează braţele la piept. În timpul săptămânii, trebuie să fii acasă la ora cinei. Ştii asta foarte bine. Dacă vor fi excepţii, prietenii tăi pot să vină aici şi să se prezinte. Sau sora ta o să fie cu tine.

— Stai un pic, eu de ce sunt trasă în asta? obiectează Sloane.

— E atât de nedrept. Nu poţi să mă ţii închisă aici. Nu sunt prizoniera ta.

Scanned with CamScanner

Pun paharul în chiuvetă, apoi mă duc la frigider, să iau laptele pentru pisici.

— Acum vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să-l hrănesc pe Silver.

Intru valvârtej în camera mea şi trântesc uşa, apoi îmi arunc ghiozdanul într-un colţ şi-mi deschid telefonul. Evident, Sloane n-are pic de respect pentru limite şi vine şi ea după mine, de parcă e singura din casa asta care are dreptul la intimitate.

O ignor şi mă uit în cutia de pantofi. În clipa în care puţină lumină penetrează întunericul, Silver chiţăie şi se mişcă pe prosopul moale şi roz pe care i l-am pus pe post de pat. Respir uşurată.

— Mai trăieşte? întreabă Sloane.

— Da.

Pun cutia jos, în timp ce pregătesc seringa cu lapte şi iau câteva tampoane de vată din cutia de plastic de pe birou.

— Ştiu că minţi, mă acuză ea.

— De ce aş minţi în privinţa asta? Trăieşte, convinge-te singură.

— Nu în legătură cu asta.

Sora mea se reazemă de bibliotecă, cu o atitudine bătăioasă. Are braţele încrucişate şi capul înclinat într-o parte.

— N-ai ieşit cu o prietenă nouă. Cu cine ai fost?

— Cu Duke.

Ochii aproape îi ies din orbite, în timp ce rămâne mască.

Dar nu pot să rămân serioasă şi cedez imediat.

— Dumnezeule, relaxează-te. Evident că n-a fost Duke. Voiam doar să văd cum o să reacţionezi.

Şocul ei se transformă în frustrare.

Scanned with CamScanner

— Vorbesc serios, Case. Ştii c-o să aflu. Nu mă împinge să fac pe detectiva.

— Calmează-te. Lawson şi cu mine...

— Lawson? Glumeşti?

— Am condus prin zona rurală. Ne-am luat îngheţată. Nimic scandalos.

Mă rog, cu excepţia maşinii furate, dar asta s-a întâmplat înainte să mă ia.

— Credeam că eşti mai isteaţă de atât.

— Fii serioasă, pot să mă descurc cu Lawson.

Îmi dau ochii peste cap, iar Sloane scrâşneşte din dinţi.

— Vorbesc serios, stai departe de tipul ăla, îmi ordonă ea şi se apropie. Nu-l cunoşti. Orice ţi-a spus, îţi promit că intenţiile lui nu sunt deloc bune. E toxic şi nu caută decât probleme.

Da? Poate asta şi vreau, oare la asta s-a gândit? Nu e ca şi cum faptul c-am făcut pe sora cea bună m-a scutit de ghinioane.

Când vorbesc, tonul meu capătă o notă sfidătoare.

— Ştii măcar de ce crezi asta despre el? Îl cunoşti cu adevărat? Ai purtat vreodată o conversaţie reală cu el? Pentru că eu am făcut-o. Şi s-a purtat foarte frumos cu mine. Ba chiar e prima persoană care m-a făcut să mă simt ca un om şi nu ca o bucată de porţelan.

Sloane oftează, apoi vorbeşte mai încet.

— Crede-mă, sunt nişte lucruri pe care nu le înţelegi...

— Da, cum să nu. Asta din nou. Sunt prea proastă şi naivă, nu? Dar ştii ce, nu sunt convinsă că lucrurile chiar stau aşa. Simt că e doar un lucru pe care tu, tata şi Fenn mi-l tot spuneţi ca să mă ţineţi în colivia asta emoţională bizară. Doamne fereşte să păşesc dincolo de limitele voastre impuse şi să experimentez ceva pe cont propriu.

Scanned with CamScanner

Sloane tresare.

— Nu e vorba de asta. Știi bine că nu e. Doar am grijă de tine.

— În cazul ăsta, fă-mi o favoare și nu mai face asta. De acum încolo, pot să iau propriile mele decizii. Consideră-te eliberată de sarcina asta.

— Foarte bine. Distracție plăcută cu asta. Doar să nu spui că nu te-am avertizat.

— Da. Bine. Pa.

Practic, o împing afară din cameră și încui ușa. Sloane mereu a avut obsesia asta de a se purta ca o mamă cu mine și de ceva timp, mă sufocă.

În seara asta, pot să respir, poate pentru prima oară. Asta datorită lui Lawson.

Mă așez pe pat și o scot pe Silver s-o hrănesc. Din cauza corpului ei mic și fără blană și a faptului că n-are încă ochi sau urechi, arată mai degrabă ca un extraterestru dintr-un film S.F. Și cu toate astea, o iubesc deja. Dacă e să mă iau după tata, am moștenit obsesia pentru animale de la mama. Se pare că la una din primele lor întâlniri, mama a găsit un pui de pisică când mergea spre restaurant și, în loc să-l ignore, a luat creatura aia înfometată și râioasă, a băgat-o în geantă și a mers la întâlnire. Tata a bănuit ceva când geanta ei a tot mieunat în timpul cinei.

— Ai iubit pisica aia, spun eu încet, vorbind cu mama. Tata a spus c-ai plâns zile întregi după ce a fugit. Mi-ar fi plăcut s-o cunosc.

Silver chițăie când termină de mâncat. O mângâi pe burtă, ca să-și facă nevoile, care sunt galbene-verzui. Ăsta e un semn bun. După, o ciupesc ușor de gât, ca să verific cât de hidratată e, și-i examinez corpul, ca să mă asigur că nicio bucată de piele nu e albastră sau zbârcită. După ce văd că arată bine, o pun înapoi, în cuibul ei cald și confortabil, și închid cutia. Mai chițăie de câteva ori, apoi tace.

Scanned with CamScanner

Dumnezeule, cât îmi doresc să supraviețuiască. Rațional, știu că e puțin probabil. Dar inima mea își dorește cu disperare ca Silver să trăiască.

Telefonul îmi vibrează pe noptieră și oftez când văd numele lui Fenn.

Evident, ar trebui să-l ignor sau să închid telefonul din nou, până o să renunțe. Doar că dacă Sloane n-o să-l anunțe c-am ajuns acasă și sunt bine, Fenn o să apară la fereastra mea în miezul nopții și o să ceară răspunsuri. Sau, și mai rău, o să apară la ușă. Și în seara asta chiar aș vrea să dorm bine.

— Ce vrei, Fenn? răspund eu tăioasă.

— Casey, ce naiba? Urmează o pauză scurtă. Nu mă așteptam să răspunzi.

— Ei bine, am făcut-o. Ce vrei?

— Sloane m-a sunat acum câteva ore, ca să mă întrebe ce am făcut cu tine. De parcă ți-aș fi aruncat corpul într-un șanț.

Amândoi tăcem o clipă, în timp ce se gândește la alegerea neinspirată de cuvinte.

— Te-am căutat prin tot orașul, spune el, frustrat.

— Da, ți-am văzut mesajele. Dar acum sunt acasă, așa că poți să te oprești.

— Asta e tot? N-o să spui nimic despre cât de tare ne-am speriat toți? Sloane probabil și-a pierdut mințile, dacă m-a sunat să-mi ceară ajutorul.

— Nu știu ce vrei să spun. A fost mare tam-tam pentru nimic.

— Ne-am făcut griji pentru tine. Eu mi-am făcut griji.

— Și acum ai impresia că-ți datorez ceva? râd eu. Ar trebui să mă căiesc, doar pentru c-ai fost tu îngrijorat?

— Ce? Nu. Doar îți spuneam. Ai fi putut să suni pe cineva înapoi. La naiba, familia ta a fost la un pas să

Scanned with CamScanner

mobilizeze elicopterele și oamenii să te caute. După toate chestiile prin care ai trecut...

— Da, bine, minunat. Te rog, spune-mi mai multe despre traumele personale ale familiei mele. Dacă mai vrei să mă luminezi cu ceva informații pe marginea subiectului ăsta, te ascult.

Parcă s-a născut ca să dea cu stângu-n dreptul.

— Îmi pare rău, nu asta am... Doar spuneam că... Mi-am făcut griji, atâta tot.

— Fenn, e ultima oară când îți spun că nu sunt a ta, ca să-ți faci griji pentru mine. Lasă-mă în pace.

Termin conversația și arunc telefonul pe pat. Apoi strâng din pumni și urlu în tăcere în gol, până când mă doare mandibula și tot corpul mă arde.

De ce trebuia să fie el?

Orice idiot ar fi putut să treacă pe la debarcader în noaptea aia. Oricine ar fi putut să plece de la bal, ca să bea sau să fumeze. Un cuplu ar fi putut să se strecoare de la petrecere, ca să-și facă de cap. Ar fi putut să fie oricine, doar nu Fenn.

Dintr-odată, îmi apare în minte un gând care mi-a dat târcoale din clipa în care am aflat adevărul și care devine din ce în ce mai zgomotos, de fiecare dată când vorbesc cu Fenn.

Și anume că aproape aș fi preferat să nu mă fi găsit. Aș fi preferat să fiu lăsată în mașina aia și să mă scufund o eternitate, până când lumina roșie se diminua. Pentru că orice ar fi fost mai bine decât senzația de acum. Iubirea și ura sunt unite în mine și nu cred că mai știu să fac diferența dintre ele.

Telefonul îmi vibrează din nou. Și cu toate că știu că n-ar trebui să-l verific, deoarece orice legat de Fenn doar o să mă rănească, nu pot să rezist impulsului.

LAWSON: Noapte bună, fată rea. Hai să repetăm experiența cândva.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 25

FENN

— Mi-a închis telefonu-n nas! spun cu voce tare, deşi RJ e lipit de ecranul computerului.

— La ce te aşteptai?

— Nu am cerut ca iubita ta să mă bage în treaba asta.

— Fii serios...

RJ se întoarce cu scaunul şi mă priveşte încruntat.

— Ce am făcut?

— Nu te judec, dar... Nu-mi spune că nu te-ai gândit că poate asta o să fie şansa ta să-ţi speli păcatele.

— Asta ce vrea să însemne?

— Nu spun decât că nu e cazul să te porţi de parcă nu te încânta câtuşi de puţin ideea c-o să descoperi că are probleme şi o să primeşti a doua şansă să faci pe eroul.

— Omule, e foarte dubios ce spui!

— Poate mă înşel, spune el, în timp ce se întoarce cu spatele la calculator.

Ce nemernic. Ştiu că n-are pic de înţelegere pentru mine când vine vorba de Sloane, dar e destul de manipulator, să dai alarma şi să mă panichezi, doar ca după să-mi spui să mă duc naibii, fără nicio explicaţie. Probabil ar trebui să fiu deja obişnuit cu asta.

În ciuda alarmei false, tot am senzaţia ciudată că am vorbit cu o impostoare. Avea vocea lui Casey. Acelaşi ton, aceeaşi inflexiune. Dar persoana aceea era cu totul altcineva. Conversaţia noastră mi-a lăsat un gol în stomac.

Scanned with CamScanner

Persoana cu care tocmai am vorbit nu era Casey. Totul e greșit și nu știu ce să fac în privința asta.

— Dar e dubios, nu? întreb eu, în timp ce mă plimb prin cameră cu telefonul în mână.

Mă lupt cu dorința de a o suna din nou, deși știu c-ar trebui să-i respect limitele.

— Casey nu dispare pur și simplu ore întregi, doar ca apoi să le spună tuturor să-și vadă de treabă. Nu e stilul ei.

— E clar că trece prin ceva. Dă-i timp.

Nu e vorba doar de seara asta. Tot aud că are probleme la școală și că le pune la punct pe fete în mijlocul orei. E ca și cum i s-a schimbat complet personalitatea și lumea se poartă de parcă nu observă asta.

— Simt că iau pastile pentru nebuni. Evident că trece prin ceva. Înțeleg că e supărată pe mine, dar nu e ca și cum ne-am despărțit și ea a decis să...

Mă opresc când observ expresia ciudată a lui RJ. Stă pe scaun și se uită la telefon.

— Ce e?

Evită să mă privească.

— Omule, serios. Spune-mi, dacă e despre Casey.

— Încearcă să nu faci nimic stupid. Sloane tocmai mi-a scris.

— Așa... Și?

— Casey a ieșit cu Lawson.

Cuvintele mă lovesc de parcă ar fi în altă limbă. Pe jumătate râd, pentru că știu că nu l-am auzit bine și am luat-o razna. Însă expresia lui serioasă mă readuce la realitate.

— Vorbești serios? Cu Lawson?

— Da...

Ies pe ușă, înainte ca RJ să se ridice de pe scaun.

Scanned with CamScanner

Traversez holul, spre camera lui Lawson, și trântesc ușa de perete. Zgomotul răsună pe întregul etaj. Silas sare de pe canapea.

Lawson e pe pat, cu laptopul în brațe, când dau buzna. Pentru o clipă, e uimit, apoi un zâmbet sarcastic îi apare pe față, iar asta îmi distruge ultima rămășiță de autocontrol pe care-l mai aveam. Mă arunc peste el și-i iau laptopul din mână. Acesta zboară în partea cealaltă a camerei, lovindu-se de suportul televizorului.

Indignat, Lawson încearcă să se ridice de pe pat, dar îl împing înapoi.

— Casey? Ai înnebunit? Ce i-ai făcut?

Silas vine spre noi.

— Hei, ce naiba?

— Fenn, liniștește-te, spune RJ, în spatele meu.

Îi dau mâna de pe umăr.

— Răspunde-mi, Lawson, altfel îți jur...

— Oricât de mult îmi plac amenințările, lucram la ceva.

Lawson trece pe lângă mine și-și ridică laptopul de pe jos.

RJ încearcă să mă prindă, dar nu e destul de rapid. Cu un mormăit furios, îl împing pe Lawson în perete.

— Fenn, te plac, dar dacă mă mai atingi o singură dată, o să aflăm cine lovește mai tare.

— Nu glumesc. Știu c-ai fost cu ea în seara asta.

— Gata, destul, ordonă Silas.

El și RJ ne despart, așezându-se între noi.

— Calmează-te o secundă și spune-mi ce se întâmplă.

— Taci din gură, Silas. Și tu poți să te duci naibii.

Acesta tresare, ofensat.

— Eu ce naiba am făcut?

— Serios? Știu că tu mi-ai întins capcana, nemernic duplicitar ce ești.

Scanned with CamScanner

— Despre ce vorbești?

— Fenn, haide, să nu facem asta în seara asta.

— Ba nu.

Îi dau mâna la o parte, pentru că seara asta pare momentul perfect să îi pun la punct pe ambii nemernici.

— L-ai trimis pe RJ să ne caute pe Sloane și pe mine în ziua aia, pentru că voiai să-i desparți. M-ai folosit și ești un prieten de doi bani.

Îi cade fața.

Da, exact asta credeam și eu. Masca a căzut. Nimeni nu mai crede toată treaba asta, cu băiatul de aur.

— Îți jur că habar n-aveam că se ducea să se întâlnească cu tine, insistă Silas. N-am vrut să-ți fac probleme.

— Cum zici tu.

N-are decât să vândă prostiile astea altcuiva. Silas e cea mai mică dintre grijile mele acum.

— Am venit aici pentru el, arăt eu spre Lawson. Ai ieșit toată seara cu Casey și vreau să știu ce naiba pui la cale.

Lawson ridică mâinile, inocent.

— A sărit în mașina mea.

— N-ai mașină.

— Bine, a sărit în mașina pe care o conduceam.

— N-are sens ce spui.

Lawson dă înapoi de la confruntare și ia o carafă de pe masa de cafea. E plină ochi cu un lichid de culoarea chihlimbarului închis. Ia o gură, după care-și continuă apărarea.

— Eram la St. Vincent ca s-o iau pe altă tipă, când Casey a venit la mine și a insistat s-o plimb cu mașina.

Se așază relaxat pe un fotoliu, cu halatul deschis peste pieptul gol și părul șaten deschis căzându-i pe față.

— Am fost la o plimbare inocentă cu mașina. Am vorbit despre iepurașul ei...

— Nemernicule...

Scanned with CamScanner

— Mă refer chiar la un iepuraş, mă întrerupe el. Se pare c-a salvat unul alaltăieri? Mă rog, şi eu am crezut că se referă la vaginul ei. A fost foarte dezamăgitor.

Îmi observă expresia furioasă şi râde.

— Scuze, a fost o glumă proastă. Mă rog, asta a fost cam tot. Era supărată pe o fată de la şcoală şi avea nevoie să-şi limpezească gândurile. Am plimbat-o cu maşina, după care am dus-o acasă teafără şi nevătămată. Nu s-a întâmplat nimic.

— Juri pe viaţa ta?

— Nu aş face asta unui prieten, Fenn.

Expir uşurat, mă aşez pe braţul canapelei şi-mi frec faţa.

— Da, ştiu asta. Bineînţeles că n-ai face aşa ceva. Îmi pare rău, omule.

Îmi dă paharul lui şi înghit conţinutul dintr-o singură înghiţitură arzătoare. E fierbinte şi înţepător.

— Vezi că e o jumătate de Vicodin pisată acolo, aşa că să nu conduci azi, da?

O fi Lawson un fustangiu, dar nu e un mincinos. Cel puţin nu cu prietenii lui. Chiar dacă e un semn de avertizare ambulant, cel puţin e loial, şi tocmai de asta ştiu că spune adevărul. Chiar dacă nu mă ajută cu nimic să-l aud. Mă distruge faptul că tocmai Casey caută sprijin în alţi oameni. Până acum, eu eram cel la care apela când era nervoasă sau voia să-şi facă ordine-n gânduri.

E ultima oară când îţi spun, Fenn. Nu mai sunt a ta, ca să-ţi faci griji pentru mine. Lasă-mă în pace.

Cuvintele ei reci îi răsună în mine. Mă dor. Dar ştiu că n-am cum să le pun în practică. O să-mi *fac* griji pentru ea şi *nu pot* s-o las în pace. Da, o să stau la distanţă, dar o să fie nevoie de mai mult decât o plimbare cu Lawson ca să nu mai ţin la Casey.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 26

CASEY

— Mi-ai întins o capcană!

Acuzația răsună în hol dimineața următoare. Când îmi mut privirea de la dulapul meu, o văd pe Ainsley îndreptându-se furioasă spre mine.

— A, bună.

Îi zâmbesc sec, apoi mă concentrez din nou să-mi iau manualele de istorie și matematică, pentru prima și a doua oră.

— Arăți drăguț azi.

— *Nemernico*! Foarte nasol ce ai făcut ieri!

Iau cărțile sub braț și închid dulapul.

— Nu știu despre ce vorbești. Ești sigură că nu tu ești cea care a uitat să-și ia medicamentele?

Obrajii lui Ainsley îi iau foc. E suspicios de singură, amica ei, Bree, nefiind prin preajmă. Sunt sigură că îi e rușine de modul în care Lawson i-a tras clapa ieri și nu vrea să li se reamintească asta prietenilor ei.

— Nu știu care e jocul tău, dar Lawson Kent este...

— Ce este? Un prieten de-al meu? Da, este. Zâmbesc și mai mult. Suntem mai mult decât prieteni? Uneori.

— Prostii. Poate cred partea cu prietenia, dar e imposibil ca un tip ca el să fie vreodată cu cineva ca tine.

Ainsley mai câștigă încredere, tonul ei devenind mai dur.

Scanned with CamScanner

— Dacă ți-a tras-o ieri, a făcut-o din milă. Ți-a aruncat un os, pentru că ești o psihopată sărită de pe fix. Probabil și-a făcut griji c-o să te sinucizi dac-o să te respingă.

— Bine, tu repetă-ți asta, îi spun eu, amuzată. Mai vrei ceva, Ainsley? Pentru că vreau să merg în clasă.

Ainsley îmi aruncă o privire furioasă.

— Stai departe de el. Și de mine.

— Cu mare drag o să fac partea a doua, o asigur eu.

Din păcate, însă, e foarte greu să mă țin de cuvânt, când la ora de istorie stau fix în spatele ei și al lui Bree. Și sunt aproape dezamăgită când Ainsley mă ignoră tot timpul. Acum că mi-am făcut curaj, îmi place să-i răspund. Din păcate, toată ora se uită direct înainte, dreaptă.

Cum sunt la doar un metru de mine, nu mă pot abține și le ascult conversația. Vorbesc despre Balul Zăpezii, care o să aibă loc luna viitoare la Ballard. Ainsley se plânge că e nedrept că numai studentele de la Ballard pot participa la Regina Zăpezii.

— E *așa* nedrept! Sigur ai fi câștigat, o asigură Bree.

— Nu cred, zice Ainsley, modestă.

Îmi dau ochii peste cap.

— O să fie o senioară, evident. Mila Whitlock. Sau poate Amy Reid. Dar iubitul lui Amy n-are cum să fie ales rege, pentru că e la Sandover.

— A, nu ți-am spus? Nu mai e iubitul ei. Gray spune că s-au despărțit.

— Nu cred! Silas Hazelton e din nou pe piață?

Pufnesc.

Ainsley se întoarce rigidă pe scaun.

— Ce e?

— Nimic. Doar mi se pare adorabil ce părere bună ai despre tine. Mai întâi, Lawson, acum Silas... Tu chiar ai impresia că ai o șansă cu ei!

Scanned with CamScanner

Se face mov la faţă, dar înainte să-mi răspundă, sora Katherine ne spune că tăcem şi ordonă tuturor să se concentreze pe sarcinile lor.

La a doua oră, mă aşez lângă Jazmine, care-mi pune întrebări despre escapada cu Lawson. Vorbim până când sora Mary Alice vine cu rigla ei şi o flutură ameninţător. Jur că femeia asta adoră pedepsele corporale. Cred că-n altă viaţă a fost un paznic de închisoare însetat după sânge.

Mai târziu, după ce sună clopoţelul de la prânz, mă duc spre dulap, unde mă aşteaptă sora mea. Sloane îşi trece mâna prin părul ei lung şi negru şi mă priveşte precaută. După noaptea trecută, suntem mai tensionate una în preajma celeilalte. De dimineaţă, la micul-dejun, mă privea de parcă se aştepta s-o atac în orice secundă.

— Ce e? întreb eu.

— Tata te aşteaptă afară.

— Poftim? spun eu, uimită.

— A încercat să-ţi trimită mesaj, dar ai telefonul închis....

— Da, pentru că eram la oră, o întrerup eu, iritată. De ce naiba a venit?

— Hei, nu omorî mesagerul. N-a spus decât că te aşteaptă afară.

La naiba.

Nu e niciodată un semn bun când un părinte vine la şcoala ta, în mijlocul zilei. Cel puţin ştiu că nu e o urgenţă, altfel ar fi inclus-o şi pe Sloane în chestia asta.

Când ies şi îi văd faţa tatei, devin şi mai suspicioasă. Se reazemă de uşa pasagerului SUV-ului lui negru. Poartă un sacou din stofă şi are o expresie serioasă.

— Despre ce e vorba? întreb eu, în loc să-l salut, după ce cobor scările.

— Bună şi ţie, draga mea. Avem o programare, spune el, în timp ce deschide uşa maşinii.

Scanned with CamScanner

Sunt la un pas să mă întorc în școală, când realizez că n-aș rezolva nimic. Tata ar suna-o pe Maica Stareță, care m-ar escorta probabil personal afară.

Deși sunt reticentă, intru în mașină și-mi pun centura de siguranță.

Ocolește vehiculul și se urcă la volan.

— Îmi pare rău c-am venit la prânz, dar ăsta era singurul loc pe care-l avea liber săptămâna asta. Altfel ar fi trebui să așteptăm două săptămâni.

— Despre *cine* vorbești?

— Doctorița Anthony.

Ca un laș, privește înainte. Îi e prea teamă să-mi întâlnească privirea ucigașă.

— Glumești? E groaznic, tată. I-ai face *vreodată* așa ceva lui Sloane?

— Ce vrei să spui? întreabă evitându-mi privirea în continuare.

— Știi exact ce vreau să spun. Dacă tu și Sloane v-ați certa, ai lua-o ziua următoare de la școală și ai duce-o la un afurisit de psihiatru?

— Ai grijă cum vorbești, domnișoară.

Îl ignor.

— E-n regulă, tată, poți să eviți întrebarea. Amândoi știm că răspunsul e nu. N-ai face așa ceva. Pentru că Sloane e cea puternică, nu? N-are nevoie ca un profesionist să-i împungă creierul și să încerce să-și dea seama de ce s-a supărat, când tatăl ei și-a pierdut cumpătul pentru că a întârziat câteva ore după școală.

— Nu e vorba doar de noaptea trecută, Casey. Emoțiile tale sunt haotice. Ba te trezești plângând din cauza coșmarurilor, ba ești furioasă și insolentă. Doctorița Anthony poate să te ajute să-ți gestionezi...

— Taci. Nu mai vorbi.

Scanned with CamScanner

Trădarea pe care o simt îmi face inima să bată cu putere. Mâinile îmi tremură când mi le lipesc de picioare. Inspir.

— Tu și Sloane sunteți incredibili. Dacă sunt vulnerabilă și-mi arăt sentimentele, e ceva în neregulă cu mine. Dacă sunt dură și încerc să-mi controlez emoțiile, e ceva în neregulă cu mine. Lăsați-mă să fiu eu însămi.

Mă privește, iar frustrarea i se citește pe față.

— Asta și încerc să fac, draga mea, dar nu ești tu. Asta nu ești tu. Tu nu ești trimisă în detenție...

— Ba uneori se întâmplă și asta, îl întrerup eu. Uneori, mă satur să mi se tot spună că sunt o ciudată sinucigașă care a intrat cu mașina în lac. Poți să mă învinovățești pentru asta?

— Nu, dar... Hai să vedem ce spune doctorița Anthony.

Doctorița Anthony mă invită în biroul ei 30 de minute mai târziu. Biroul ei e la etajul trei al unei clădiri de cărămidă din Parsons, al doilea cel mai mare oraș aproape de Sandover. Calden, cea mai apropiată dovadă a civilizației, are un cabinet medical mic și o clinică veterinară, dar când vine vorba de psihiatri, e puțin în urmă.

Mă privește de sus în timp ce-mi face semn să iau loc. Are puțin peste 1.80 și arată ca o prăjină, nu are forme. Părul îi e tuns scurt și are șuvițe gri. Și, cu toate că fața ei e unghiulară, ceea ce ar trebui să lase o senzație severă, emană căldură.

— Mă bucur să te văd, spune ea, după ce ne-am așezat amândouă pe fotolii. Ce ai mai făcut?

— Tata nu ți-a povestit de căderea mea nervoasă?

Doctorița zâmbește.

— Ești în mijlocul unei căderi nervoase?

Scanned with CamScanner

— Nu cred, dar la cum se poartă el și Sloane, ai zice c-ar trebui să fiu internată.

Mă relaxez pe scaun și-mi ridic genunchii la piept, odihnindu-mi picioarele pe marginea fotoliului. Doctorița Anthony te pune mereu să te descalți la recepție, înainte să intri în birou. Nu mă deranjează, e confortabil.

— Au trecut șapte săptămâni de când ne-am văzut ultima oară, spune ea, privindu-mă cu atenție și blândețe. Spune-mi ce s-a mai întâmplat. Se mai ia lumea de tine la școală?

— Nu. S-au oprit după ce am început să ripostez.

— Înțeleg.

— Ce e? o întreb eu, sfidătoare. Nu ești de acord cu asta? N-ar trebui să fii fericită că nu-mi mai pasă ce părere au despre mine?

Doctorița Anthony îmi zâmbește cu blândețe.

— Nu e treaba mea să fiu sau nu de acord, Casey. Nu e locul meu să judec. Dar, dacă e să mă iau după ședințele noastre anterioare, îți *păsa* de părerea lor. De ce spuneau despre tine. Îți păsa foarte mult.

— Ei bine, nu-mi mai pasă.

— Înțeleg.

Se întinde după caietul galben aflat pe masa de lângă fotoliu și scoate capacul pixului.

— Ce crezi că s-a schimbat?

— Eu.

Doctorița Anthony mă privește. Așteaptă să continui. E una din tacticile ei. Așteaptă, până când cealaltă persoană cedează și-și spune toate secretele. Am văzut odată un documentar despre interogatoriile poliției, iar unul din detectivi spunea că tăcerea era cea mai bună unealtă din arsenalul lui. Oamenilor nu le place să stea în tăcere. E prea apăsătoare, iar instinctul nostru e s-o

Scanned with CamScanner

umplem. Și cu cât cineva vorbește mai mult, cu atât spune mai multe detalii.

Se pare că și eu sunt la fel, deoarece continui să vorbesc.

— Devin mai rezistentă. Noua și îmbunătățita Casey. Cea puternică.

— Înțeleg.

— Poți să nu mai spui asta? bombăn eu.

Nu e nici urmă de superioritate în tonul ei, doar înțelegere sinceră, dar tot mă irită.

— Vrei să-ți spun ce s-a mai întâmplat? O să-ți spun. Mai am coșmaruri, dar nu la fel de des. Încă nu-mi amintesc ce s-a întâmplat la bal, dar am o veste bună! Am aflat cine m-a scos din mașină în noaptea aia. A fost Fenn, prietenul meu cel mai bun, cu care am început să am o relație acum câteva săptămâni. Evident, n-a funcționat, spun eu, plină de sarcasm.

Doctorița face ochii mari.

— Sunt multe de procesat.

Îmi îmbrățișez genunchii și ignor valurile de durere din stomac. De fiecare dată când pronunț numele lui Fenn, am o reacție viscerală. Mă doare, fizic.

— Te-ar ajuta să-mi dai mai multe detalii? Cum te-ai simțit când ai descoperit că prietenul tău a fost implicat în ce s-a întâmplat noaptea aia?

— N-a fost implicat. A apărut după accident.

Frustrarea îmi formează un nod în gât și înghit greu. Îmi las picioarele jos și-mi pun pumnii peste genunchi.

— Știi ce ar fi de ajutor? Să mă ajuți să-mi amintesc ce s-a *întâmplat* în noaptea aia afurisită.

Nu tresare când îmi aude limbajul, dar îmi cer scuze, din reflex.

— Îmi pare rău, n-ar trebui să vorbesc urât. De ce nu pot să-mi amintesc?

Scanned with CamScanner

Îmi ridic o mână la tâmplă și mă simt și mai frustrată. Blocată.

— Ai avut o rană la cap, spune ea, plină de empatie. Și ai fost drogată. Și doar unul din aceste lucruri ar putea să-ți afecteze memoria, iar amândouă... Nu mă mir că nu-ți amintești ce s-a întâmplat în noaptea aia. Ai meditat? Ultima oară când am vorbit, ai spus că o să încerci să meditezi din nou.

— N-am făcut-o. De fiecare dată când o fac, mintea mi-o ia la plimbare. Singura dată când am fost aproape de a-mi aminti ceva a fost când am făcut meditația ghidată cu tine. Atunci mi-am amintit vocea.

— Vocea care ți-a spus că o să fii bine și că ești în siguranță.

Încuviințez și inima începe să-mi bată cu putere din nou, când realizez că în sfârșit, știu a cui era vocea.

— Era Fenn. El a spus asta, când mă scotea din mașina care se scufunda în lac.

Un fior mă străbate. O senzație fantomă, care mă copleșește uneori. Corpul meu își amintește cât de rece era apa. Senzația bolnăvicioasă, cum apa îmi ajungea până la gât și în doar câteva minute, avea să mă învăluie cu totul. Să mă înece.

— Mai avem 30 de minute. Ai vrea să mai faci o meditație ghidată?

Înghit cu noduri și încuviințez.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 27
CASEY

Vineri seară, un mesaj de la Jazmine îmi provoacă anxietate.

JAZMINE: Petrecere la lacul de la Ballard. O să trec să te iau.

Instinctul meu e să spun nu. N-am mai fost acolo din noaptea balului și simplul fapt c-am văzut cuvintele alea, „la lac", declanșează o reacție fizică. Gura mi se usucă, iar degetele îmi amorțesc. Amețesc și nu mai pot să respir bine. Valuri de întuneric rece și umed mi se urcă pe picioare, apoi mă apucă de gât și mă sugrumă.

Ar trebui să refuz. Să stau cât mai departe de apa aia ucigașă.

Apoi, o altă voce îmi spune că de fapt Casey cea fragilă vrea asta. Floarea ofilită. Prințesa delicată, făcută din porțelan și aer. Ce s-a întâmplat cu spiritul rebel? Ce s-a întâmplat cu luarea înapoi a autonomiei și cu faptul că vreau să devin iremediabil de prezentă?

Dar nu e doar asta. Un alt motiv mă umple de curaj să-mi înfrunt demonii de la Ballard. N-o să-i dau tatălui meu satisfacția să recunosc că avea dreptate, dar...

Avea dreptate.

Sesiunea cu doctorița Anthony a fost exact ce-mi trebuia. Nu pentru că sunt la un pas de o cădere nervoasă, ci pentru că am o nevoie disperată de o revelație.

Scanned with CamScanner

Trebuie să-mi amintesc. Nu mai pot să trăiesc așa, apăsată de vidul ăsta negru enorm, unde se ascunde adevărul despre acea noapte.

Cu toate astea, ideea de a mă întoarce fără să am sprijinul potrivit mă sperie puțin. Jazmine e grozavă, dar abia ne cunoaștem. Așa că-l sun pe Lucas.

Răspunde aproape imediat.

— Hei, ce faci?

— Vii cu mine la o petrecere pe lac la Ballard, în seara asta?

Urmează o pauză scurtă.

— Vorbești serios?

Râd când îi aud tonul surprins.

— Știu, nu te așteptai la asta, nu?

— Nu, râde el. Ești sigură că e o idee bună? Poți să faci față situației?

— Cred că da. Mai ales că poate mi-am amintit ceva despre bal.

— Serios?

— Oarecum. Am făcut o meditație ghidată cu psihiatra mea. Ca hipnoza, dar nu tocmai. Practic, am încercat să deblochez niște amintiri.

— A, n-ai mai făcut asta, parcă? Doctorița ți-a spus că ea crede că amintirile sunt în continuare undeva în mintea ta și nu trebuie decât să le aduci la suprafață.

— Exact.

— Nu mă mai ține în suspans. Ce ți-ai amintit?

Inspir adânc.

— Pot să te duc cu mașina.

— Nu înțeleg.

— Îmi amintesc c-am spus asta cuiva la bal.

Pare nesemnificativ, dar cuvintele astea înseamnă foarte mult. Sunt prima amintire clară despre noaptea aia.

Scanned with CamScanner

Încă nu-mi vine să cred c-am reuşit să scoatem informaţia asta din mintea mea încăpăţânată. Ultima oară când am încercat, a fost ca o operaţie pe viu. De data asta însă, a fost mai simplu. Ca un joc video; prima oară când joci e îngrozitor de greu să treci la un alt nivel, pentru că te loveşti de atâtea necunoscute, dar după ce ai făcut-o şi ştii toate trucurile, devine mai simplu. Când doctoriţa Anthony m-a adus într-o stare de relaxare, am fost transportată la bal aproape imediat.

Mereu mi-am amintit părţile de început ale serii: cum am condus la Ballard cu Sloane, cum am văzut ceremonia de încoronare a regelui şi reginei balului, cum am dansat cu sora mea şi prietenii ei. După asta, totul devine înceţoşat. Nu-mi amintesc decât forme neclare şi imagini aleatorii.

Multe corpuri. Rochii elegante.

Învârtit. Dansat.

O cană pe care o ţineam în mână.

Râsete.

Memoria mea e ca brânza suedeză, plină de găuri. Din cauza lor, nu văd ce se întâmplă, iar imaginile devin indescifrabile, după care devin negre.

— M-am oferit să duc pe cineva cu maşina, dar nu-i văd faţa, îi spun lui Lucas. Şi-mi amintesc c-am văzut culoarea roz.

— Roz? Ce era? O rochie, culoarea părului?

— Nu ştiu.

— Poate vorbeai c-o fată?

Inspir adânc. La asta nu mă gândisem. Mereu am presupus că persoana care conducea maşina era un tip, dar nu există niciun motiv pentru care *să nu fi fost* o fată. Imaginile de pe camerele de securitate nu arată decât o figură întunecată, cu hanorac şi gluga trasă, care aleargă

Scanned with CamScanner

pe lângă cameră. Înălțimea și constituția sugerau că era un tip, dar nu pot să fiu sigură de asta.

— E posibil.

— Stai un pic, că asta ridică altă problemă. Dacă *tu* te-ai oferit să duci persoana respectivă cu mașina, asta nu înseamnă că tu erai la volan?

— Fenn spune că m-a găsit pe scaunul pasagerului.

— Ești sigură că Fenn n-a mințit?

— Nu cred, spun eu și-mi mușc buza.

— Bun, deci asta înseamnă că persoana pe care te-ai oferit s-o duci cu mașina a ajuns la volan. De ce?

— Nu știu.

Telefonul îmi vibrează la ureche.

— Stai un pic. Am primit un mesaj.

JAZMINE: Plec în curând. Vii?

— E de la Jaz. Ea o să conducă în seara asta. Deci, vii sau nu? îl întreb pe Lucas.

— Nu pot. Am o întâlnire, spune el, timid.

— Ce? uit imediat de drama mea. De când? Cine e?

— O fată pe care am întâlnit-o online. E gameriță.

— Astea sunt toate detaliile pe care o să le primesc?

— Da, pentru moment, răspunde el și aproape-l văd dându-și ochii peste cap. Să văd mai întâi cum o să meargă întâlnirea. Atunci o să știu dacă mai e ceva de spus.

— Mi se pare corect.

— O să mergem la film, la Parsons, așa c-o să am telefonul închis, dar scrie-mi mai târziu și spune-mi cum merge la Ballard. Ai grijă de tine, da?

— Da, promit eu.

Închid și-i scriu lui Jaz că vin. Trebuie să fac asta. Nu pot să mă tot ascund în casa asta și să tresar când îmi văd umbra. Mi-am făcut o promisiune. Mă rog, mai degrabă un pact cu diavolul, dar am decis să-mi îmbrățișez

Scanned with CamScanner

latura rebelă. Pentru că până la urmă, cât poate cineva să trăiască în teroare completă față de tot ce e în jur, înainte ca personalitatea ei să se ofilească și să uite cum să fie o persoană?

După accident și toate zvonurile apărute, am crezut că vreau să fiu singură, ca să-i țin pe toții în siguranță, la distanță, de cealaltă parte a pereților groși și rezistenți.

Acum realizez însă că acei pereți erau închisoarea mea, nu a lor.

Casey cea rebelă nu-și plânge de milă în camera ei. Nu se teme de un lac sau de șoaptele dintre copaci. Îmi imaginez că dacă Lawson ar fi aici, ar zâmbi și ar încuviința. M-ar îndemna să-mi conturez ochii cu tuș negru și să-i șochez pe toți.

Gata cu lacrimile.

Când Jaz îmi scrie că e pe drum, îmi arunc niște haine și niște farduri într-un ghiozdan, pentru că n-am cum să ies din casa asta ca și cum merg la o petrecere.

Tata e în sufragerie, în fața bibliotecii, cu o grămadă de jocuri de societate în jurul lui pe covor.

— Vrei s-o chemi pe sora ta să jucăm Scrabble? Sau mai avem Risk, Sorry...?

— O să spun pas serii de jocuri. Jaz m-a invitat la ea la cămin, ca să învățăm.

Tata devine în mod clar dezamăgit.

— E vineri seara. Chiar ai prefera să studiezi?

— Doar puțin. După, probabil o să ne uităm la un reality show groaznic, de care Jaz e obsedată. Cred c-o să rămân peste noapte la ea, dacă e-n regulă cu tine.

— Ești sigură? Am putea să jucăm Pandemic. Sau Monopoly.

— Sloane trișează.

— Toată lumea trișează la Monopoly, spune Sloane, care intră în sufragerie.

Scanned with CamScanner

— Oricum, nici eu nu pot să mă joc în seara asta. O să vină RJ să ne uităm la un film.

Tata se ridică și bombăne.

— Atunci presupun c-o să-mi fac o cană de ceai și o să citesc în bârlogul meu.

— Îmi pare rău, strig după el.

Telefonul îmi vibrează în mână și verific repede cine e.

— E Jaz, trebuie să plec.

Apoi ies pe ușă, înainte ca unul din ei să încerce măcar să mă oprească.

Practic, mă arunc pe scaunul pasagerului din mașina albă a lui Jazmine, iar ea interpretează asta ca un semn să apese pe accelerație.

— Ai jefuit locul în timp ce ieșeai? întreabă ea, zâmbind.

— Nu, dar aproape am fost obligată să petrec timpul cu familia.

— În cazul ăsta, cu plăcere.

Niciodată nu m-am mai dezbrăcat într-o mașină care merge cu 90 la oră, dar reușesc să mă schimb făcând doar câteva vânătăi, când îmi lovesc coatele de tot. Afară se lasă frigul, așa c-am ales o pereche de blugi mulați și un pulover mulat. Jaz a ales o rochie scurtă. E neagră și făcută din material striat. Bluza are mâneci lungi, dar partea de jos abia îi acoperă coapsele.

— O să înghețți, îi spun eu, în timp ce mă machiez în oglinda mașinii.

— Uneori, trebuie să suferi când vrei să fii sexy, spune ea relaxată, conducând pe drumul de țară întunecat aproape complet, care încercuiește lacul spre campusul Ballard.

— Chiar arăți sexy, concluzionez eu, în timp ce mă întind după luciul de buze.

Scanned with CamScanner

Mă dau cu puțin luciu și ezit înainte să vorbesc din nou, dar apoi, decid că e mai bine s-o avertizez dinainte.

— Hei, ca să știi, nu m-am mai întors la locul ăsta de la accident. Am fost în campus, în școală, dar nu aici.

— La naiba, nu știam. Vrei să întorc?

— Nu, e în regulă.

Îmi scot elasticul care-mi ține coada și-l pun la mână, apoi îmi pieptăn părul cu degetele și-l las să-mi cadă pe umeri. Nu l-am mai tuns din vară, așa că e mai lung decât îl port de obicei.

— Ești sigură?

— Da. Voiam doar să știi, în caz c-o să mă panichez. Dar sinceră să fiu, cred că sunt bine. Uite... Întind palmele. Sunt ferme.

Mă analizează, ca și cum testează cât de adevărat e ce spun.

— Bine. Dar dac-o să vrei să pleci, să-mi spui. O să te scot imediat, fără să pun întrebări.

Sinceritatea ei mă emoționează. A trecut mult timp de când am avut o prietenă care chiar să simt că mă sprijină.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 28
CASEY

Câteva zeci de mașini sunt parcate pe drumul accidentat, care duce spre lac. Ne oprim lângă zona cu buruieni înalte, care se îndoaie într-un covor verde când deschid ușa mașinii.

— Nu mergem la debarcader? întreb eu, fără să-mi ascund ușurarea din voce.

— Nu, aici a zis fratele meu să venim, spune ea și-mi arată telefonul. Vezi, aici a pus locația?

Locul marcat pe hartă se află în capătul de sud al lacului. Debarcaderul e în est, situat direct în campus. Cred că partea asta din lac e proprietate publică. Ceea ce mă face să mă întreb dacă petrecerile de la Ballard au trebuit să se mute, deoarece debarcaderul și zona din preajmă au început să fie monitorizate mai atent după accident.

Jaz ia o lanternă de pe bancheta din spate, ca să lumineze drumul spre sunetul muzicii. Prin copaci, văd mici fragmente de lumină, ca niște licurici. Apoi, văd strălucirea de un portocaliu cald a unui foc de tabără. Mirosul fumului e puternic și mi se imprimă imediat în păr și haine, până când simt gust de flăcări și în gură.

Când ne strecurăm printre copaci și văd fâșia întunecată de apă, mă pregătesc. Aștept. Credeam că e un declanșator undeva în mine. Un atac de panică sau o amintire. Dar nu se întâmplă nimic.

Scanned with CamScanner

Ușurarea e imensă. Simt cum zâmbesc și îmi muşc buza, ca să-mi ascund entuziasmul pe care-l simt când ne apropiem de petrecere. Muzica răsună printre copaci și călătorește peste lacul întins, spre luminile mici ale caselor îndepărtate. Umbrele dansează în jurul nostru, care am devenit niște siluete reflectate în fragmente stranii, în jurul focului de tabără.

— Hai să ne luăm ceva de băut, spune Jaz, care mă îndreaptă spre un grup de oameni din jurul unui butoi.

Îmi înfig picioarele în pământ și, pentru o clipă, nu mă mișc. Una a fost să ajung acolo. Dar să vorbesc cu oameni și să fiu văzută, e cu totul altceva. Sunt fantome peste tot. Fețe dintr-o viață nu foarte îndepărtată, și totuși îndeajuns de distantă.

Jaz n-a fost acolo când m-am întors la Ballard prima oară după accident, când toate fețele odată prietenoase deveniseră reci. Cât de singură mă simțeam când se lăsa tăcerea în fiecare cameră în care intram. Fata moartă care trăiește. Cât de umilitor a fost să aud toate zvonurile care au apărut, răspândite de oameni pe care i-am considerat prieteni.

— Vrei să te duc în brațe? glumește ea.

— Nu e nimic ce câteva pahare nu pot rezolva, nu-i așa?

— Așa te vreau.

Abia când suntem prea aproape ca să ne mai întoarcem realizez că unele din prietenele mele vechi, de la majorete, se află și ele în jurul butoiului. Mă încordez și aștept măcelul. Dar când privirile lor trec pe lângă mine și continuă să vorbească între ele, realizez că nici măcar nu m-au observat.

— Îmi torni și mie un pahar? îi spune Jaz tipului drăguț, care toarnă băutura.

— Sigur.

Scanned with CamScanner

Acesta îi zâmbește și ia un pahar roșu.

— Te-am mai văzut pe aici?

— Ți-ai aminti dac-ai fi făcut-o, îi spune ea, zâmbind timidă.

— Ai dreptate.

Nu poate să-și mute privirea plină de apreciere de la picioarele ei goale.

Mă bucur pentru Jaz. Serios. A ajuns aici de nici două minute și deja și-a găsit cu cine să flirteze. Dar schimbul lor de replici atrage și atenția fostei mele găști, iar când Gillian își ridică privirea de la pahar și clipește, știu că anonimitatea mea s-a dus pe apa sâmbetei.

— Dumnezeule! Casey!

Mă privește de parcă am apărut acoperită de noroi.

Celelalte fete se întorc în sincron.

— Nici nu te-am recunoscut, spune Gillian.

— Uau, hei, spune Alex.

Privirea ei nesigură se duce repede spre prietenele ei.

— Ce mai faci?

— Ce mai faci? repet eu, râzând, ceea ce-i atrage atenția lui Jaz.

Aceasta ridică o sprânceană, întrebătoare, în timp ce bea din bere. Dau ușor din cap, semn că mă descurc.

Între timp, privirea lui Alex se plimbă frenetică, în încercarea de a o evita pe a mea.

— Ăăă, da. A trecut ceva timp.

— Și de ce crezi că s-a întâmplat asta? Poate pentru că le-ai spus oamenilor c-am înghițit un flacon întreg de pastile și am intrat cu mașina în lac, ca să-mi avortez copilul secret?

Jaz își scuipă berea înapoi în pahar.

— O, la naiba!

Scanned with CamScanner

— Haide, Casey! intervine Gillian. Ştii că...

— Serios, Gillian? Scuteşte-mă. Nu te purta de parcă încă mai suntem cele mai bune prietene. Data viitoare când o să-mi scrii numele în toaletă, încearcă cel puţin să-ţi deghizezi scrisul.

Obrajii i se înroşesc mai puternic decât părul.

— Proastă mişcare, Gillian, spune Jaz.

— Stai un pic...

— Ba nu, am o idee mai bună.

Iau un pahar cu bere de la prietenul simpatic al lui Jaz şi beau o gură.

— Ce spui să vă duceţi naibii cu toţii şi eu să mă distrez?

După asta, o iau pe Jazmine de braţ şi plecăm. În viaţa mea n-am simţit un asemenea val de adrenalină. E incitant.

Cândva, erau cele mai bune prietene ale mele. Gillian. Alex. Darcy. Erau oameni cărora le spuneam secretele mele. Mă bazam pe ele. Până când a devenit avantajos din punct de vedere social să se întoarcă împotriva mea. Atunci au devenit cele mai mari hărţuitoare ale mele, împrăştiind zvonuri oribile după accident, când nu aveam nevoie decât de sprijinul lor. Când m-am întors la şcoală după accident, am realizat că eram o intrusă. Bătaia de joc a tuturor.

— Ai aşteptat ceva timp să faci asta, mă tachinează Jaz, când ne oprim lângă foc.

— Nici nu-ţi imaginezi.

Dintr-odată, mă simt eliberată. De ruşine, de teama pe care o simţeam faţă de ele. E senzaţia aia, când îţi înfrunţi hărţuitorii şi realizezi că nu mai au putere asupra ta.

— Uite-l pe Theo. Vino să fac cunoştinţă cu fratele meu, spune Jaz, care face cu mâna cuiva.

Scanned with CamScanner

Mă ia de mână și mă trage după ea.

Chiar dacă n-ar fi spus asta, aș fi știut imediat că Theo e fratele ei. Asemănarea e evidentă, cu toate că el e mult mai înalt decât Jaz.

Poartă un tricou de fotbal cu logo-ul Ballard într-o mână are o bere, iar în cealaltă, o țigară. Niciunul dintre vicii nu pare să sprijine o carieră de succes în sport, dar Jaz mi-a spus că e vedeta echipei de fotbal.

Expresia lui Theo e plină de curiozitate când se apleacă să mă îmbrățișeze, arzându-mi ochii cu un nor de fum de la țigară.

— Cum de nu ne-am cunoscut până acum? întreabă el, apoi își privește sora, ca și cum ea e de vină.

— Pentru că tocmai am devenit cele mai bune prietene. Ceea ce înseamnă că încă n-ai voie să te dai la ea. Lasă-mă să mă bucur de ea o perioadă, da?

Pufnesc, iar Theo face pe inocentul.

— Când m-am dat eu la prietenele tale, Jazzy?

— Te-ai dat la fiecare, din clasa a treia, Theodore. Vorbesc serios, nu te băga.

Apoi se uită la mine.

— Crede-mă, o să-mi mulțumești pentru asta mai târziu. E prea ușuratic pentru tine.

Vorbim o perioadă cu Theo, până când o junioară drăguță îi atrage privirea și se duce la ea.

Mă uit la Jaz, care își bea berea groaznic de lent. Cum ea conduce, a promis că n-o să bea mai mult de două pahare, dar mă simt prost când o văd cum trage de acel pahar.

— Hei, ești sigură că nu vrei să bei mai mult? Putem să-ți lăsăm mașina aici și să luăm un Uber până acasă.

— Nu, e în regulă. Nu mă deranjează să am mintea mai limpede în seara asta. Știi tu, în caz de ceva...

Scanned with CamScanner

Știu că se referă la o posibilă cădere nervoasă de-a mea și, cu toate că simt un fior de vinovăție, sunt recunoscătoare să am o prietenă ca ea.

— *Dar*, dacă n-o să mă îmbăt criță, o să am nevoie de altă formă de divertisment, spune ea, cu un zâmbet plin de subînțeles. Hai să vedem ce bărbați sunt pe aici. Pe cine crezi c-ar trebui să seduc în seara asta?

Râd și-i fac pe plac, uitându-mă în jur. Văd câțiva candidați promițători, dar Jaz are alte idei.

— Ia uite cine e acolo, îmi spune ea.

Mă întorc și o văd pe Bree, de la St. Vincent, care stă pe o buturugă alături de iubitul ei, Gray. Poartă geaca lui și i se văd doar picioarele goale. Ține paharul roșu în ambele mâini și râde la ceva ce a spus Gray.

Tot uit că cei doi sunt împreună. Sloane crede că Gray e cu Bree pentru că aceasta nu necesită prea multe eforturi și e ușor de impresionat, dar tot mi se pare o alegere ciudată pentru el. Am fost în clasă cu el la aproape toate cursurile din primul și al doilea an și era rezonabil de drăguț. Isteț, amuzant. Nu l-am văzut vreodată să se poarte urât cu cineva, deși compania lui lasă de dorit. E cel mai bun receptor din echipa de fotbal Ballard, iar asta vine la pachet cu propriul său bagaj social.

— Cine e tipul ăla? întreabă Jaz.

— Gray Robson. Joacă fotbal.

— Tare.

Jaz continuă să-l admire pe Gray, care e probabil unul din cei mai chipeși tipi de la petrecerea asta, cu părul lui șaten, ochii de un albastru deschis și chipul de băiat din vecini. Tricoul lui negru Under Armour îi evidențiază pieptul lat și brațele sculptate, și observ modul în care Jaz le fixează.

— Știi ce? Cred că m-ai inspirat.

Ceva din tonul ei mă sperie.

Scanned with CamScanner

— Serios?

— Mhm, spune Jaz, care ia o gură de bere. Alaltăieri i-ai furat tipul lui Ainsley. Azi, cred c-o să-l iau pe al lui Bree.

Râd tare.

— N-ar trebui să te încurajez. E împotriva filozofiei mele, a fetelor care susţin între ele.

— Dar?

— Dar alea două mi-au făcut viaţa mizerabilă de când a început şcoala. N-am prea multă simpatie pentru ele.

Casey din trecut ar fi simţit o urmă de compasiune pentru Bree, care e atât de dureros de toantă, că uneori mă întreb dacă înţelege cât de răutăcioase sunt unele lucruri spuse de Ainsley. Însă ignoranţa nu e o scuză destul de bună cât să-ţi laşi prietena să distrugă încrederea în sine a cuiva şi să nu intervii.

Aşa că atunci când Bree se duce la un grup de fete care o cheamă, nu o refuz pe Jaz când îmi spune:

— Faci prezentările?

Peste o clipă, ne apropiem de Gray.

— Casey? întreabă el, uimit.

— Bună, Gray. Ce mai faci?

— Sunt bine.

Mă surprinde când mă ia în braţe. N-am fost niciodată foarte apropiaţi, dar el joacă fotbal la Ballard, iar eu am fost majoretă, deci cred că avem un trecut împreună.

— Cum mai eşti?

— Minunat. St. Vincent e foarte distractiv până acum. Iubita ta mă face să mă simt foarte binevenită.

— Serios?

Mă priveşte suspicios.

Scanned with CamScanner

— O, da. E tare prietenoasă. Unde a plecat? Voiam s-o salut.

Mă uit peste umăr și văd că Bree și grupul ei par să plece de la petrecere.

— Pleacă?

— Da, se duc prin puburile în oraș.

— A, deci ai fost abandonat? Apropo, ea e prietena mea, Jazmine, spun eu, în timp ce o trag pe Jaz mai aproape.

— Încântată de cunoștință, spune ea, în timp ce-l analizează. Casey mi-a spus că joci fotbal?

— Da. Ești fană?

— Nu, dar pot să fiu.

Îl ia de mână și-l trage spre buturugă.

— Hai să ne așezăm. Vreau să aflu tot despre fotbal.

Gray nu știe ce l-a lovit, când Jaz se așază lângă el, acolo unde stătuse și Bree. Înainte să înțeleagă ce s-a întâmplat, Jaz l-a prins în vraja ei seducătoare. Îl văd când se uită atent la sânii ei, după care la picioare. Jaz se apleacă spre el, atingându-i jucăuș brațul. Tipul e dus și nici nu și-a dat seama încă.

Hotărăsc să le dau intimitate și mă plimb în jurul focului, bucurându-mă de căldura pe care o simt pe obraji. Apoi, îl văd. Oliver Drummer.

Oliver e chintesența tipului popular. Fundaș. Superb. Putred de bogat și în general, de neatins. În mod normal, e genul de tip de care nu m-aș apropia, dar în seara asta, se presupune că sunt neînfricată, nu-i așa? Așa că de ce să nu încerc să fiu cineva care nu e intimidat de o astfel de persoană? De ce să nu-mi spun, măcar în seara asta, că sunt tipa populară care apare lângă el în toate pozele din albumul anual? S-au întâmplat și lucruri mai ciudate în pădure.

Scanned with CamScanner

Aflat lângă foc, Oliver pare căzut pe gânduri și privește flăcările. E suspicios de singur, ceea ce ar putea la fel de bine să-l transforme într-o țintă. Mă îndrept spre foc și mă așez lângă el.

— Gândești prea mult, spun eu, când se uită spre mine.

— Ce?

— E o petrecere. N-ar trebui să fii așa serios. Te apasă ceva?

— A, doar mă gândeam la diverse scheme. Săptămâna viitoare avem un joc cu rivalii.

— De asta tragi de berea aia?

— Vrei să știi un secret? E suc. Să nu mai spui nimănui, zice el, în timp ce-mi face cu ochiul.

— Promit. Cu o singură condiție.

Își linge buza de jos, zâmbind.

— Serios? Cât o să mă coste?

— Nu mult. Doar spune-mi că dansezi.

Mă ia de talie și îmi șoptește în păr.

— Simplu ca bună ziua.

Oliver mă duce spre cei care dansează în lumina lanternei, care aruncă umbre sălbatice printre copaci. Aici, muzica e mai tare, iar oamenii se mișcă cu ochii închiși și puțin spațiu între ei. Piele pe piele. Transpirație.

Nu mă gândesc la cum arăt. Nu-mi dau voie să mă pierd în mintea mea. În schimb, mă văd prin ochii lui Oliver. La felul în care pare aproape hipnotizat când dansăm. Chiar fascinat.

— Cine ești? întreabă el, uimit.

— O creație a imaginației tale.

Nu știu de ce spun asta. Poate nu sunt pregătită ca adevărul să străpungă această fantezie.

Scanned with CamScanner

— Mergi la școală aici, nu? Cum de n-am mai petrecut împreună?

Eu doar zâmbesc și continui să mă mișc pe ritm, care pare supranatural, ca și cum îmi intră în sânge. Muzica e hipnotizantă și vreau să păstrez aura asta de mister pe care am creat-o în jurul meu, cu toate că știu că nu e decât o evadare efemeră.

În clipa în care mă gândesc la asta, apare Mila. Se știe că superba brunetă se mai cuplează cu Oliver din când în când și a fost cea mai bună prietenă a lui Sloane la Ballard, înainte să se întoarcă împotriva amândurora, ca restul lumii.

Când realizează cu cine dansează Oliver, Mila mă privește și ridică o sprânceană, ca și cum tocmai m-a prins furând ceva.

— Ia te uită! Ești ultima persoană pe care mă așteptam s-o văd aici.

— În sfârșit, niște răspunsuri!

Oliver se oprește din dansat, cu un zâmbet triumfător.

— O știi? o întreabă el pe Mila.

Aceasta îl privește de parcă șocată.

— E Casey, sora lui Sloane Tresscott.

— Serios?

Oliver rămâne mască, în timp ce se întreabă cum de nu m-a recunoscut.

— Să fiu al naibii.

Îndrăznesc să spun că pare aproape impresionat.

— Îmi aduci ceva de băut? îi spune Mila lui Oliver, care prinde aluzia și se îndepărtează cu un ultim zâmbet fermecător.

Expresia ei devine seacă când se uită din nou la mine.

Scanned with CamScanner

— Doar nu încerci să-mi furi tipul, nu-i aşa, Tresscott?

A fost o perioadă când eram intimidată de Mila. Era extrovertită, plină de energie, şi uneori, rea. Genul de persoană care putea să întoarcă o clasă întreagă împotriva ta. După care chiar a făcut asta, iar frica mea de ea apărut justificată.

Acum, când stau aici, abia îmi amintesc ce m-a convins că nu pot să-i ţin piept.

— De ce nu? O meriţi pentru zvonurile pe care le-ai răspândit despre mine. Nu există onoare printre hoţi, nu-i aşa?

Mă aştept la o replică tăioasă.

În schimb, se dezumflă.

— La naiba, ar fi trebuit să-mi cer scuze pentru asta acum mult timp, spune ea, scâncind. De fapt, ar fi trebuit să nu mă port ca o nemernică în primul rând. Îmi pare rău, Casey. Pentru tot.

— Păstrează replicile astea pentru Sloane. Pe ea ai trădat-o.

Mila oftează şi-şi lasă privirea în pământ.

— Aş face-o, dac-ar vorbi cu mine.

— La ce te aşteptai? Ştii cum e. Poartă pică.

— Cum e?

Speranţa tristă de pe faţa ei e aproape jenantă. Mi se pare că i-e dor de sora mea. Probabil e un moment nasol să realizeze că poate n-a meritat să strice prietenia lor.

— E foarte bine, răspund. E lipită nonstop de noul ei iubit, RJ.

N-am de gând să mă prefac că nu i-a fost bine fără Mila.

— Da, l-am întâlnit la ultimul joc de fotbal. Expresia ei plină de speranţă se transformă în invidie. E al naibii de sexy.

Scanned with CamScanner

— Cine-i al naibii se sexy? întreabă Oliver, care tocmai se întoarce cu două pahare cu bere.

— Tu, spune Mila inocentă, luând unul din pahare. Despre cine altcineva să vorbim?

Îmi face cu ochiul când Oliver nu se uită şi nu pot să-mi opresc un zâmbet.

— Poftim, spune el, în timp ce-mi dă celălalt pahar. Păreai cam deshidratată, Tresscott.

— Mulţumesc.

Iau o gură şi simt privirea curioasă a Milei aţintită asupra mea.

Oliver îşi întinde mâinile, una spre mine, cealaltă spre Mila.

— Haideţi. Amândouă. Am decis să îi fac geloşi pe toţi tipii de azi, dansând cu cele mai sexy două tipe de la petrecere.

Mila râde şi-l lasă s-o tragă spre el. Apoi se uită la mine.

— Haide.

Pufnesc.

— Să fim serioşi.

Mila îşi dă ochii peste cap.

— Nu trebuie să fim prietene, Casey. E un simplu dans.

Încă reticentă, privesc spre foc şi îi văd pe Jazmine şi Gray şoptindu-şi unul altuia, iar Jaz stă la el în poală. Nu cred c-o s-o iau de lângă el prea curând. Iar Oliver dansează bine...

Dau pe gât jumătate de pahar şi apoi îmi pun mâna în palma lui Oliver. Apoi, ne trage pe mine şi pe Mila spre dansatori.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 29
LAWSON

„Verde pentru fericire, mov pentru leşinat...”

E vocea mea. Poate? Şi cineva răspunde, dar e ca şi cum vorbim sub apă. Nu înţeleg nimic. Nu există context.

Mormăi şi deschid ochii. Îmi înghit frustrarea, apoi iau o gură de bourbon. Renunţ. Chestia asta cu amintitul e prea grea.

De când am avut aventura spontană cu Casey, am încercat s-o ajut şi să-mi reamintesc noaptea balului, dar cred că e timpul să mă opresc. Adevărul e că în seara aia luasem atâtea substanţe ilegale, că şi dacă mi-aş aminti clar acea noapte, mi-ar fi imposibil să am încredere în acurateţea amintirilor.

Totul e un amestec alimentat de droguri.

Îmi amintesc fraze fără sens, care poate au fost spuse de mine, sau nu.

Îmi amintesc muzică foarte proastă.

Îmi amintesc că, la un moment dat, cineva mi-a făcut sex oral pe coridorul întunecat, de lângă vestiare, dar asta pare să fie o amintire greşită din partea creierului meu, deoarece am impresia că persoana care-mi făcea asta era Silas. Ceea ce înseamnă că amintirea e greşită, pentru că, în primul rând, asta n-are cum să se fi întâmplat. Iar în al doilea rând, referitor la acea partidă de sex oral, îmi amintesc şi că mi-am plimbat degetele prin părul lung al persoanei respective. Ceea ce-l exclude automat pe Silas, care e tuns scurt.

Scanned with CamScanner

Singurele amintiri clare pe care le am sunt cele care pot fi verificate de părți terțe și toate au loc *după* ce a început distracția. O căutam pe holuri pe Casey, împreună cu Silas. Privirea disperată și frenetică a lui Sloane, în timp ce-i întreba pe toți dacă îi văzuseră sora.

— Hei, vrei să joci biliard?

Fenn apare în ușă, părând timid. De când m-a acuzat că am încercat să-i profanez fata, s-a purtat foarte frumos cu mine. Apreciez asta. E adevărat că intențiile mele nu sunt mereu cele mai bune și da, am flirtat cu ea, așa cum flirtez cu toate fetele, dar nu m-am dat la ea.

Ridic o sprânceană.

— E o petrecere la Ballard în seara asta. Nu te duci?

— N-aveam de gând.

— Eu merg, îl aștept pe Silas să se întoarcă. Părinții lui sunt în oraș pentru evenimentul sportiv al surorii lui, așa că l-au scos la cină.

Auzul numelui lui Silas îi întunecă expresia lui Fenn.

— Silas poate să se ducă naibii. Nemernicul ăla mi-a întins o capcană.

Ridic din umeri.

— Da, nu mă așteptam să-ți pese.

Mai iau o gură de bourbon și-l privesc pe deasupra paharului.

— A vrut să i-o tragă lui Sloane de ani întregi. A văzut o ocazie și a profitat de ea.

Fenn pufnește.

— Bineînțeles că susții așa ceva.

— Nu-mi pasă. Omule, partida ta secretă cu Sloane ar fi ieșit la iveală oricum. Nu poți să ai secrete față de o fată precum Casey. La un moment dat, tot ar fi trebuit să-i spui adevărul.

Îl văd cum se încordează.

— Greșesc?

— Nu. Dar Silas tot e un nemernic pentru ce a făcut.

Scanned with CamScanner

— Apropo de Silas şi nemernici, care-s şansele să-mi facă sex oral?

— Zero, îmi răspunde instantaneu. Încerci să-ţi seduci colegul de cameră?

— Nu, doar testez o teorie, răspund eu vag.

— Cum zici tu. Ridică-te şi hai să ne jucăm până o să pleci. Am nevoie să nu gândesc o perioadă.

Aşa ajungem în salon, unde jocul nostru devine competitiv de la bun început, presărat cu replici tăioase. Fenn însă e un tip de gaşcă. Nu poartă pică, iar asta e o trăsătură valoroasă, pe care oamenii n-o apreciază cum trebuie.

— Ce s-a întâmplat? Prietena ta a fost pedepsită? mă tachinează el, ca să-mi distragă atenţia şi să nu observ că e la doar câteva lovituri distanţă de a câştiga meciul.

— Ştii care e cel mai nasol lucru la tine? spun eu, în timp ce bag o bilă dungată în buzunarul lateral. N-am de gând să-l las să câştige. Nu am voie să fac glume despre mama ta când spui aşa ceva.

— Cel puţin ştiu că n-o să te culci cu ea.

— Ar fi jenant, dacă chiar ai *încerca* să mă laşi să câştig.

Bag bila neagră care se afla pe marginea unui buzunar, ca să termin jocul.

— Care e scorul acum? Două jocuri, la nimic? Hai la următorul să pariem pe o mie.

— Ce zici să-mi faci un cont de datorii? spune Fenn, în timp ce adună bilele ca să le rearanjeze.

— Îmi place cum gândeşti.

E rândul meu să le sparg. Lovesc şi bag două bile pline în buzunare opuse.

— Unde e Remy în seara asta?

— RJ? Cu soţia, unde altundeva?

— Fratele tău vitreg e nasol, se aude vocea răutăcioasă a lui Duke.

Scanned with CamScanner

Când ne întoarcem, îl vedem intrând în salon, cu o bere în mână. Nimeni nu mai încearcă să ascundă contrabanda de supraveghetorul căminului. Domnul Swinney știe că are șanse mai mari să țină-n frâu o herghelie de cai sălbatici.

Duke se aruncă într-un fotoliu de piele și se întoarce, ca să vadă masa de biliard.

— Și nu se pricepe deloc să conducă școala.

Îmi dau ochii peste cap.

— Dumnezeule, iar asta?

— Omule, cred că e momentul să mergi la terapie, îi spune Fenn. Treci peste.

— Toată lumea știe că am dreptate. Nu vor să recunoască, dar le e dor de mine. Știi că așa e.

Fenn ridică din umeri.

— Serios? Poate dacă te porți frumos cu el, o să-ți dea postul înapoi. Nu e ca și cum și l-a dorit.

— Lasă asta, o să-l iau înapoi la un moment dat.

Duke ia o gură din bere.

— Ți-aș propune să-l provoci la o revanșă, își dă cu părerea Carter, lacheul lui Duke.

În timp ce-mi dau tacul cu cretă, îi zâmbesc lui Carter, care se preface că nu vede. De când îl știu, Carter a ascuns faptul că e homosexual. Doar mai îngenunchează din când în când în fața mea, după antrenamentul la înot. Îl plac mult mai mult când are gura ocupată.

— E prea laș ca să se bată cu mine de două ori, spune Duke. Știe că prima oară a fost o întâmplare.

— Tu repetă-ți asta, spune Fenn, care apoi se apleacă și bagă o bilă dungată în buzunarul din colț.

— La naiba, ar fi trebuit să mergem la Ballard în seara asta, spune cineva.

Câțiva seniori stau pe canapea, iar unul tocmai s-a ridicat și își privește șocat telefonul.

— Ce e?

Scanned with CamScanner

Amicul lui se apleacă și încearcă să vadă ecranul.

— Uită-te la clipul ăsta de pe TikTok, cu fata mică a directorului, care dansează cu o tipă.

— Sloane?

— Nu, omule. Casey Tresscott...

Fenn scapă tacul din mână înainte ca tipul să termine de pronunțat numele lui Casey, apoi traversează camera și-i ia telefonul din mână.

— Ce naiba, omule?

— Taci, spune Fenn.

În timp ce se uită la clip, îmi reazem tacul de masă și mă duc să mă uit peste umărul lui. Sunetul de muzică și țipete incoerente care se aude din telefon umple camera.

E greu să-ți dai seama exact ce se întâmplă. Văd fața lui Casey și a unui tip, care e lipit de ea. Mai e și o altă tipă acolo.

— Aia e Mila? întreb eu.

— Și Oliver, mormăie Fenn.

Peste o clipă, aruncă cu telefonul de perete.

— Hei, nemernicule! protestează seniorul.

— Să vii la mine, îl liniștesc eu, pentru că-mi dau seama că Fenn nu e capabil de o confruntare acum. O să mă ocup eu de tine.

Fenn se duce spre Duke, cu mâna întinsă.

— Cheile. Am nevoie de mașina ta.

— Mie ce-mi iese?

— N-o să fii ucis, spun eu, cu zâmbetul pe buze.

Duke își dă ochii peste cap și-și bagă mâinile în buzunar. Scoate un set de chei, dar în loc să i le dea lui Fenn, zâmbește.

— Eu o să conduc.

— O să fie distractiv, pufnesc eu încet.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 30

FENN

Petrecerea e în toi când ajungem și noi. Și la nici cinci secunde de la sosirea noastră, atragem atenția. Tipele vin la noi, oferindu-ne zâmbete și îmbrățișări lungi. Tipii din echipa de fotbal ne bat pe umăr pe Duke și pe mine. Prieteni vechi și cunoștințe ne salută.

Îi ignor pe toți și scanez mulțimea, în căutarea lui Casey. În videoclip apărea undeva în umbră, așa că mă uit în zona mai slab luminată, unde se dansează. Siluete întunecate se freacă unele de altele, abia vizibile.

Duke mă lovește peste braț.

— E acolo.

Îi urmăresc privirea și mă încordez. Încă dansează cu Oliver, însă Mila nu mai e pe lângă ei. Casey are spatele lipit de pieptul lui masiv, iar brațele îi sunt ridicate și se mișcă în ritmul melodiei pop care răsună prin difuzoarele portabile ale cuiva.

Focul face destulă căldură cât nimeni să nu-și poarte hainele și multe dintre fete poartă bluze mulate scurte. Spre ușurarea mea, Casey poartă o bluză cu mâneci lungi și blugi. Dar la cum se freacă de Oliver, ar fi putut la fel de bine să fie goală.

Degetele mi se strâng în pumni, când o văd pe cea mai importantă persoană din viața mea dansând cu alt tip. Ca și cum îmi simte prezența, Casey își ridică privirea, iar

Scanned with CamScanner

ochii albaștri îi întâlnesc pe ai mei. Apoi, încep să licăre, într-un foc de furie și resentimente.

Se încruntă și se întoarce cu spatele la mine. Își pune mâinile pe umerii lați ai lui Oliver și își leagănă șoldurile. Am nevoie de toată voința din lume să nu mă duc acolo și să o iau de lângă el.

— Ești bine? întreabă Lawson.

— Poți să-mi faci o favoare? scrâșnesc eu printre dinți.

Lawson încuviințează.

— Bagă-te între ei.

Acum își ridică sprâncenele.

— Ești sigur?

Mă înfurie groaznic de tare că-l trimit pe Lawson s-o supravegheze pe Casey și nu mă duc eu, dar la cum i-au luat foc ochii când m-a văzut, știu că nu am nicio șansă să mă apropii de ea fără să se lase cu ceartă. Așa că mă forțez să păstrez distanța.

— Am nevoie de ajutorul tău. Du-te acolo și asigură-te că nu e prea dusă.

— Mă transformi într-o bonă? întreabă el, apoi oftează. Omule, am cocaină la mine care abia așteaptă să fie folosită.

— Te rog. Doar puțin. Du-te și vezi cum e.

Dacă mi-ai fi spus c-o să-l trimit la un moment dat pe Lawson Kent să-și pună mâinile murdare pe fata de care sunt obsedat, ți-aș fi râs în față. Și totuși, aici sunt, și-l privesc cum înaintează prin mulțime. Atrage privirile lacome ale fetelor și băieților. Cu părul lui ciufulit, blugii șterși și tricoul gri, n-ai zice că e moștenitorul unui imperiu de un miliard de dolari. Majoritatea timpului, arată ca un tip care tocmai s-a târât acasă de prin vreun bar.

Scanned with CamScanner

Nu există sentiment mai groaznic în lumea asta decât atunci când Casey se luminează toată la faţă când îl vede pe Lawson.

La naiba.

Poate asta a fost o greşeală.

Dar apoi, bucuria ei dispare, fiind înlocuită de suspiciune. Lawson ridică mâinile şi ştiu că-i vinde prostia aia cu „cine, eu?", pe care o bagă la înaintare când încearcă să convingă pe cineva că n-a pus nimic la cale.

Un alt fior de gelozie îmi încălzeşte sângele când Casey se întoarce să vorbească cu Oliver, care zâmbeşte şi îi şopteşte ceva la ureche, după care pleacă. Ea şi Lawson se aşază pe o buturugă, apoi încep să-şi şoptească lucruri, iar eu îi privesc în agonie.

— Chiar l-ai trimis pe Kent acolo? Ai înnebunit? spune Duke.

Îl ignor şi mă duc, rigid, spre butoaie. Un boboc îmi toarnă o bere diluată. Iau paharul şi plec, în timp ce studiez mulţimea.

Îl văd pe căpitanul echipei de fotbal de la Ballard, cu o tipă în poală şi mâna strecurată sub bluza ei. Lângă ei, o văd pe fosta lui Silas, cu prietenele ei. Le povesteşte animată ceva care îi face pe toţi să râdă. Mereu uit cât de drăguţă e Amy. Are ceva de fata din vecini, ca şi Casey, doar că nu trezeşte dorinţa aia intensă, ca ea. Cu toate astea, când ni se întâlnesc privirile, o salut, ridicând paharul, iar Amy îmi aruncă un zâmbet crispat, după care se întoarce cu spatele. Nu sunt singur nici măcar un minut, că Mila apare lângă mine. Poartă o fustă neagră scurtă şi o bluză transparentă, prin care i se vede sutienul negru. Are părul prins în coadă, iar ochii îi licăre când îmi zâmbeşte.

— Arăţi foarte singur, Bishop.

— Nu, mi-e bine.

Scanned with CamScanner

Privirea îmi rămâne aţintită asupra lui Casey şi Lawson. Aproape strivesc paharul de plastic când ea râde la ceva ce spune Lawson.

— Lui Lawson îi plac de obicei tipele mai experimentate, nu? spune Mila serioasă, apoi râde. Se pare că rămâne fără opţiuni, după ce le-a luat la rând pe toate, de pe o rază de opt kilometri.

— Inclusiv pe tine? spun eu, batjocoritor.

— Evident. Să te culci cu Lawson Kent e, practic, un ritual de iniţiere.

Mila mă ia de braţ şi-şi aşază capul pe umărul meu.

— La fel şi când vine vorba de Fenn Bishop.

Îmi dau ochii peste cap, dar nu mă dau la o parte. E probabil bine că am de cine să mă sprijin, la propriu, pentru că sunt atât de încordat, că mi-e să nu cad.

E adevărat însă că Mila nu e persoana potrivită pe care să mă sprijin. Am fost prieteni şi da, ne-am cuplat în primul an, înainte să fiu exmatriculat din Ballard, dar asta s-a întâmplat înainte să decidă să înjunghie în spate surorile Tresscott. Din ce spune Sloane, Mila e sursa zvonului care a transformat-o pe Casey dintr-o victimă, într-o psihopată ahtiată după atenţie.

Amintirea îmi declanşează un fior de furie, care mă face să mă îndepărtez de ea.

— De ce ai făcut-o?

— Ce anume?

— De ce te-ai întors împotriva lui Casey?

Îi cade faţa. Îmi ia paharul din mână şi ia o gură, aruncând o privire în direcţia lui Casey. Apoi spune, pe un ton sec:

— Pentru că sunt o nemernică.

— Serios? Asta e scuza ta? Prietena ta, Connie, i-a lăsat o cămaşă de forţă în dulap.

— Ce vrei să spun, Fenn?

Scanned with CamScanner

Pare obosită. Rușinată.

— Am făcut o chestie nasoală, bine? Trebuia să fie o glumă. Stăteam cu grupul și am zis cât de *convenabil* e că nu-și amintește nimic. Că probabil s-a drogat ca să atragă atenția și a condus, din greșeală, în lac.

— Nu-mi prea sună a glumă.

— N-am spus c-a fost una bună, zice Mila și-mi dă berea înapoi. Și n-am crezut că prietena mea chiar o să dea amploare poveștii. Nu știu cât contează, dar i-am cerut scuze lui Casey.

— Nu contează.

— Dumnezeule, ce nemernici sunteți și ce vă place să purtați pică. Mi-e dor de Gabe. El nu lua niciodată nimic personal.

Și mie mi-e dor de Gabe.

Dac-ar fi aici, acum, poate n-aș mai sta în umbră cu Mila Whitlock, în timp ce Casey e la cinci metri distanță, dorindu-și să mă vadă mort. Poate aș avea răspunsurile de care am nevoie. Dar nu e aici și nu pot să-mi vând prietenul cel mai bun, dacă nu știu sigur că e responsabil pentru accident. Mai ales când îi sunt dator.

Încă n-am primit un răspuns de la el și asta începe să mă frustreze, pentru că nu vreau să-l tot bat la cap pe RJ în legătură cu asta. Până acum, am reușit să par mai degrabă curios, decât disperat, când îl întreb dacă Gabe l-a contactat. Dar dacă n-o s-o facă în curând, posibil să fiu nevoit să fac ceva drastic, ca să vorbesc cu Gabe.

Mă întreb cât de greu e să intri prin efracție într-o școală militară. Am senzația că ar putea să-mi iasă. Sau poate să angajez o echipă de mercenari, să-l extragă? Ar fi tare.

— Cum zici tu. Mă plictisesc.

După ce spune asta, Mila o ia spre Oliver.

Scanned with CamScanner

Beau restul berii și arunc paharul pe jos, apoi aud un pufnit în spate. Mă întorc și dau peste altă tipă cu care m-am cuplat.

— E un coș de gunoi la nici doi metri, spune Rae Minato.

Își dă părul brunet peste umăr și trece pe lângă mine, aplecându-se să ia paharul pe care tocmai l-am aruncat.

— Nu l-am văzut, spun eu, relaxat.

Aruncă paharul și se întoarce, emanând sex-appeal. N-am mai văzut-o de foarte mult timp și nu mă deranjează deloc priveliștea.

— Gata, te-ai uitat destul la mine?

— Vrei asta?

Rae își dă ochii peste cap și se așază lângă mine. Blugii îi sunt practic lipiți de picioarele ei lungi, iar un tricou albastru tăiat cu Ballard îi atârnă pe un umăr.

— De ce ești singur acum, Fenn?

O lovesc în glumă de braț.

— Nu sunt singur, Rae. Tu ești aici.

Ea îmi ignoră replica și își îndreaptă privirea spre foc.

— Cine e fata cu care e Lawson? se tot uită la noi.

— Da?

Inima îmi tresaltă. Casey se uită la mine?

— Mă rog, se holbează mai mult decât se uită.

Se holbează, deci. Ăsta e un semn bun. Înseamnă că încă mai simte ceva pentru mine. Nu ești gelos când nu-ți mai pasă de persoana respectivă.

— Aia e sora lui Sloane, îi spun lui Rae.

Când briza îi împinge niște șuvițe peste frunte, i le dau ușor după ureche.

Rae începe să râdă.

— Da... nu sunt interesată.

Scanned with CamScanner

— De ce nu? Nu ne-am distrat în noaptea aia din anul doi? A fost undeva în Nantucket. Îți amintești?

— A fost la Martha's Vineyard și da, îmi amintesc.

Tonul ei e înțepător.

— Chiar dacă aș vrea să repet experiența, și nu e cazul, nu sunt de acord să mă folosești ca s-o faci geloasă pe altă tipă. Atitudinea ta de fustangiu e învechită, Fenn.

Și cu asta, pleacă.

La naiba. Fata pe care mi-o amintesc din anul doi era mult mai dulce. Însă adevărul e că merit fiecare cuvânt tăios. Nu c-aveam de gând să mă cuplez cu Rae, dar îmi plăceau privirile ucigașe pe care mi le arunca Casey.

Îmi trec mâna prin păr și mă îndrept spre foc. Mila și Oliver stau acum cu Casey, Lawson, cu Gray Robson și o tipă brunetă pe care n-o recunosc. Casey se încordează când mă apropii, apoi mă surprinde când îmi zâmbește.

— Ce e, ai dat rateu cu fata aia? întreabă ea, batjocoritor. Cred că-ți pierzi talentul.

Lawson râde. Ce trădător. Când vede că mă încrunt, ridică din umeri, ca și cum ar spune *ce vrei, mi s-a părut amuzant*!

Mila o fixează cu privirea pe Casey.

— La naiba, Tresscott. Îmi amintești din ce în ce mai mult de Sloane.

Așa e și nu-mi place. Pentru că ea nu e așa. Sloane e foarte sexy, dar e și foarte tăioasă. Unora le place asta, iar fratele meu vitreg clar e un fan. Dar eu nu vreau o relație combativă.

Relație.

Simplul fapt că acest cuvânt îmi penetrează așa ușor conștiința îmi arată cât de mult îmi place de fata asta. Înainte, nu mă interesau relațiile. Nu mi-am dorit niciodată una. Apoi, am întâlnit-o pe Casey și, pentru prima oară, chiar mă vedeam fiind iubitul cuiva.

Scanned with CamScanner

Iubitul *ei*.

Şi am distrus totul. Pentru că asta fac. Distrug lucruri. De fiecare dată când am de luat o decizie cu două rezultate clare, cel bun şi cel greşit, aleg drumul greşit. Chiar şi când cred că e cel bun, tot îmi explodează în faţă.

Dintr-odată, se aud urlete. Ne întoarcem cu toţii şi vedem că e zgomot de la tinerii care se dezbracă şi aleargă în lac. Văd nişte urme de sutiene şi chiloţi. Boxeri şi chiloţi albi. Unii intră goi şi-şi acoperă organele genitale cu mâna.

— Asta aşteptam, spune Oliver, ridicându-se în picioare.

O trage pe Mila după el şi spune, cu un accent britanic chiar decent:

— Vrei să înotăm, draga mea?

— Sigur că da, spune ea, în timp ce-şi dă bluza jos, rămânând într-un sutien negru din dantelă. Casey, vii?

— Nu, răspund eu în locul ei, fără să las urmă de negocieri.

Aşa că evident, are ceva de comentat.

Cu o licărire în ochi, se ridică şi începe să-şi desfacă blugii.

— Nu, repet eu, mai încet şi aspru. Închide-te la blugi, Case.

Lawson râde.

Casey mă ignoră şi-şi dă blugii jos. Când îi văd picioarele goale, mormăi. Bun, deja sunt nervos. Face asta dinadins şi n-am de gând să suport aşa ceva.

Mă îndrept spre ea, tocmai când îşi aruncă puloverul în faţa mea. Îl dau la o parte la timp, cât să-l văd pe Oliver luând-o pe Casey peste umăr. Văd în ceaţă sutienul ei alb şi chiloţii, apoi Oliver o ia la fugă spre apă şi intră cu Casey în lac, în timp ce ea râde şi ţipă.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 31

CASEY

Sunt ameţită, dar râd când alunec de pe umerii lui Oliver. Îmi intră apă în nas şi tuşesc, în timp ce picioarele caută fundul moale şi noroios al lacului. Pentru prima oară în noaptea asta, simt un val scurt de panică, când apa rece mă înconjoară. Dar apoi, ies la suprafaţă, aud râsete şi voci în jurul meu, şi-mi amintesc că sunt în siguranţă.

Mila ţipă şi aruncă cu apă, când Oliver o ridică peste cap şi o aruncă în întuneric, ca pe un sac de cartofi. Îmi amintesc că am abandonat-o pe Jaz, dar părea să se simtă confortabil cu Gray Robson, înainte să-l ocolesc pe Fenn şi să mă arunc în braţele lui Oliver.

Cineva se apropie cu o sticlă în mână şi în jur de 20 de siluete negre din jurul meu încep să strige „Bea!", când o persoană a cărei faţă n-o văd îmi oferă nişte tequila. Las capul pe spate, semn că accept. Înţepătura e şocantă, dar ciudat de reconfortantă. Nu ştiu dacă-i simt neapărat gustul când îmi curge pe gât, dar îi simt căldura în stomac.

— Casey!

Buna mea dispoziţie dispare când aud vocea lui Fenn. Îl ignor şi înot spre Mila, care mă întâmpină cu un zâmbet impresionat.

— O, cineva are probleme!

Amândouă ne uităm spre ţărm şi vedem cum Fenn se descalţă şi-şi dă hanoracul jos, apoi intră în apă în blugi şi un tricou subţire.

Scanned with CamScanner

— Casey, la naiba. Răspunde-mi!

— E aici, mă dă Mila de gol și mă împinge.

Înjur, în semn de protest, când Fenn se întinde după mine.

— Nu. Pleacă, Fenn.

— Nu pot să fac asta.

Fără să mă avertizeze sau să-mi ceară permisiunea, mă ia de mână și începe să mă tragă spre uscat. Se oprește doar ca să-și ia pantofii și bluza cu mâna liberă.

— Hei, nu vrea să vină cu tine, spune Oliver, care apare, ud, și-și pune mâna pe pieptul lui Fenn, blocându-i drumul.

Însă până și eu îmi dau seama că Oliver e prea instabil și ameţit, ca să poată să-i ţină piept.

— Da, sigur. Atunci ce zici s-o las aici și o să poți să le explici lui Sloane și tatălui ei de ce ai petrecut noaptea dând alcool unei minore.

Fenn îl dă pe Oliver la o parte.

— Dă-mi drumul, strig și încerc să mă eliberez, dar mă ţine strâns. N-ai dreptul să faci asta.

— Poate că nu, dar o să-mi mulţumești de dimineaţă.

Apoi mă aruncă peste umăr și lumea mea se întoarce pe dos. Shotul ăla de tequila e mai puţin plăcut când se întoarce pe esofag.

— Lasă-mă jos, Fenn. Vorbesc serios.

— Știu asta.

— Acum! Lasă-mă jos. Jazmine! Ajutor!

Prietena mea vine valvârtej spre noi, însă în loc să mă salveze, văd o pată neclară de negru și un zgomot, când îi dă ceva lui Fenn.

— Hei, om al peșterii blond ce ești! Dacă ai de gând să-mi răpești prietena, măcar las-o să-și ia telefonul.

— N-o răpesc, bombăne el. O duc acasă.

Scanned with CamScanner

— Lasă-mă jos, îi ordon din nou, lovindu-l în spate.

Dar nu mă ascultă, până nu ajungem la un BMW lucios, parcat pe drumul accidentat.

Deschide ușa de la pasager și-mi face semn, nerăbdător.

— Nu intru.

— Haide, Casey. Te-ai distrat destul în seara asta.

— Ce ți-a dat ție impresia că ai voie să apari de nicăieri și să-mi spui ce să fac?

— Faptul că, de fiecare dată când dispari, sora ta mă sună să mă învinovățească pentru tot ce se întâmplă.

— Devii exact ca ea.

— Treci înăuntru, mormăie Fenn.

Pare să fie mașina lui Duke, ceea ce e și mai derutant. Însă nu am luxul să stau și să mă gândesc la asta, când o briză ușoară îmi înțeapă pielea și un fior rece îmi reamintește că sunt udă leoarcă și doar în lenjerie.

— Poți măcar să te întorci și să-mi iei hainele? mormăi eu.

— Nu.

În schimb, vine cu hanoracul lui și mi-l trage pe cap. E prea mare, îmi trece de genunchi, dar e moale și cald.

— Acum putem să plecăm? întreabă Fenn, care arată spre ușa deschisă.

Aș putea să fug înapoi la lac, dar n-am energia să-l fac să mă alerge. În plus, am senzația că tequila o să-și facă simțită prezența destul de curând și e mai bine să n-am un public când o să iasă din mine.

Intru în mașină, chiar dacă nu-mi convine.

— Pune-ți centura de siguranță, îmi ordonă el, apoi trântește ușa.

— Dă-mi telefonul.

Scanned with CamScanner

— Doar dacă promiți că n-o să suni la 112, ca să le spui c-ai fost răpită.

— Ai merita asta. Nu vreau decât să-i spun lui Jaz să nu-și facă griji.

Îmi dă, reticent, telefonul. Cu degetele reci și tremurânde, îi scriu un mesaj lui Jaz, care-mi răspunde aproape imediat.

JAZMINE: Ești bine?
EU: Da. Sunt doar iritată. Ce tupeu are!
JAZMINE: Te-ai supăra pe mine dacă ți-aș spune cât de sexy arăta când te trăgea spre mașină?
EU: Da.
JAZMINE: Bine, atunci n-o să-ți spun asta. Trimite-mi mesaj când ajungi acasă, ca să știu că ești în siguranță.
EU: Și tu!

Fenn nu se uită la mine când plecăm de la Ballard. Strânge cu putere volanul și privește drept înainte, ignorându-mă, până încep să apăs butoanele de la bord.

— Termină. Ce faci?

— Caut încălzitorul de fund.

— Poftim?

— Mașina lui Duke are încălzire pentru scaune, și îngheț. Asta e mașina lui Duke, nu? Și chiar nu poți să pui niște muzică?

Fără să spună un cuvânt, Fenn dă căldura tare și pornește și radioul.

— Pun pariu că ești mândru de tine, nu-i așa?

Găsesc în sfârșit butonul cu poza unui scaun și-l dau la maxim. Scaunul mi se încălzește aproape imediat.

— Ai venit și m-ai luat tocmai când mă simțeam bine.

— Asta e distracție pentru tine? Să umbli goală prin pădure?

Scanned with CamScanner

— De parcă tu n-ai făcut baie gol.

— Nu sunt un exemplu bun.

— În privința asta, suntem de acord.

— Realizezi că pozele sunt postate pe rețelele de socializare, nu? Toți perverșii de la Ballard și Sandover o să se holbeze la tine doar în lenjerie.

— Care e același lucru cu un costum de baie. Și ce dacă?

Mă încântă ideea? Nu, nu chiar. Și când o să dispară efectul alcoolului, e posibil să am câteva regrete legate de noaptea asta. Oricum ar fi, acum e cam târziu pentru asta.

Și ultimul lucru pe care o să-l fac e să-i dau dreptate lui Fenn.

— Orice încerci să demonstrezi, crede-mă, n-o să repare ce e stricat. Doar o să te îndepărteze de soluție.

Îmi dau ochii peste cap.

— Cum spui tu...

Fenn nu răspunde și nu ne mai spunem nimic pe drumul înapoi spre Sandover. E întunecat și lung și nu-mi dau seama că am adormit, până când Fenn deschide ușa și mă trezesc, realizând că suntem în parcarea căminului pentru seniori.

— Glumești? De ce suntem aici? întreb eu, scandalizată. Du-mă acasă.

Se întinde să-mi desfacă centura de siguranță.

— Nu prea cred. N-o să te las în fața casei tale, udă leoarcă, doar în lenjerie și cu bluza mea pe deasupra. Nu vreau să mor în seara asta.

— Ei bine, acolo clar nu intru, zic eu și-mi încrucișez brațele.

— Atunci o să stăm aici până se face dimineață, lumea o să meargă la micul-dejun și o să se întrebe de ce fiica directorului e aproape goală, în mașina lui Duke.

Ce nemernic e!

Scanned with CamScanner

Pe faţă îi apare un zâmbet satisfăcut.

— Sau pot să te arunc din nou peste umăr.

— Îţi jur c-o să-ţi dau una între picioare.

— Haide. Sus e cald şi o să-ţi dau nişte haine uscate. Nu fi dificilă.

Ies din maşină, doar pentru că nu mă încântă gândul c-o să fiu udă şi o să-mi fie frig toată noaptea.

— Nu-mi spune ce să fac.

În ciuda protestelor mele, Fenn mă ia în braţe.

— Poţi să nu faci asta? mormăi eu.

— Eşti desculţă. N-o să te las să te tai în cioburi, ca să dai vina pe mine şi pentru asta.

Ce nemernic e!

Din fericire, pe holuri e linişte când mă duce sus. Toată lumea fie doarme, fie a ieşit să petreacă. Ce noroc! Ultimul lucru de care am nevoie e ca oamenii să vorbească despre cum eu şi Fenn ne-am cuplat din nou. Pentru că etapa aia s-a terminat.

Ce bine-ar fi dac-ar înţelege şi el asta.

Aprinde lumina din camera lui şi închide uşa, în timp ce privesc în jur. Realizez că e prima oară când intru aici.

Partea camerei unde stă RJ e goală. E încă la mine acasă, ceea ce e o uşurare, dar mă şi intrigă. RJ are voie să stea dincolo de miezul nopţii, iar vizitatorii mei trebuie să plece la zece maximum? Un alt standard dublu care-i place tatei.

Pe de altă parte, dacă RJ ar fi aici acum, ar fi primul care i-ar spune lui Sloane că nu sunt cu Jaz şi prefer să evit o altă morală de la tata şi sora mea.

Fenn îmi aruncă un tricou şi nişte pantaloni de trening, apoi se întoarce cu spatele cât mă schimb. Hainele nu sunt chiar mărimea mea, dar sunt uscate şi calde.

— Arăţi bine, spune el.

Scanned with CamScanner

Mă privește cu acea expresie plină de adorare, care mă agita și mă incita în cel mai bun mod posibil, dar acum doar mă enervează.

— Nu, n-ai dreptul să faci asta. M-ai răpit. Înțelegi asta, nu?

— A fost pentru propriul tău bine.

— Și acum ce, sunt prizoniera ta? întreb eu, în timp ce încerc să mă prefac că nu văd că și-a dat jos tricoul ud.

Abdomenul îi iese în evidență în lumina blândă a camerei.

Îmi rup privirea de la pieptul lui gol și îngenunchez în fața mini frigiderului. Stau acolo mai mult decât e cazul, ca să iau o sticlă cu apă. Deja când mă ridic și o desfac, Fenn s-a schimbat în haine uscate.

— De ce nu-mi spui ce naiba se întâmplă cu tine în ultimul timp?

Se așază pe brațul canapelei, superior și mândru de el.

— Nimic.

M-am săturat să tot răspund la întrebarea asta.

— Nu vreau decât să-mi trăiesc viața și nimeni nu mă lasă s-o fac. E ca și cum vă temeți c-o să devin independentă.

— Nu e adevărat, spune el și-și trece mâna prin păr, frustrat. Te-ai schimbat. Dintr-odată, începi certuri, ai probleme. Alergi prin pădure goală și beată, cu oameni care acum mai puțin de un an, râdeau de tine. În mod normal, m-aș bucura că în sfârșit, nu-ți mai pasă de părerea oamenilor, dar după tot ce s-a întâmplat, mi se pare un strigăt după ajutor.

Frustrată, vorbesc printre dinții încleștați.

— Nu sunt beată. Am băut două beri diluate și un shot de tequila. Mă simt bine. Și nu cer ajutor nimănui. Cu atât mai puțin ție.

Scanned with CamScanner

Reacția lui e subtilă, dar imediată. Un val de durere îi umple ochii, dar își mută privirea imediat. Pentru o clipă, mă simt groaznic. Uit de ce îl urăsc. Însă valul de simpatie trece repede.

— Am trecut prin asta, da?

Vocea lui e plină de rugăminte, iar ochii mă imploră. E așa ușor să crezi ochii ăsta albaștri sinceri.

— La naiba, probabil încă trec. Sau aș face-o, dacă n-ai fi tu. Suntem furioși și triști și nu știm în cine să lovim, decât în noi. Încercăm să devenim altcineva. Cineva care nu poartă toată durerea asta.

Dau din cap și simt cum mă cuprinde un val de epuizare. Nu mai sunt amețită, doar obosită și trează.

— Știu exact pe cine sunt furioasă, Fenn. E în fața mea.

— Înțeleg asta.

— Ba nu cred că înțelegi. Și seara asta nu te-a ajutat deloc. Atitudinea ta de om al peșterii gelos n-a fost deloc plăcută. M-ai făcut de râs când ai intrat în lac și m-ai luat forțat de la petrecere. Știu că mă consideri o prințesă inocentă, prea pură ca să se dezbrace în lenjerie și să înoate, dar am voie să mă distrez și...

— Dumnezeule, dar nu de asta am intrat în lac! mă întrerupe el.

— Nu? Deci nu erai gelos?

— Nu. Adică da. Am fost. Da, am fost gelos când te-ai dezbrăcat, dar nu de asta am intrat după tine. Când te-a aruncat în apă, eu...

Fenn se oprește, cu o expresie gravă.

— Tu ce?

Simt un nod în gât și inima începe să-mi bată cu putere.

Scanned with CamScanner

Se ridică și se apropie de mine. Mă dau în spate, până când umerii îmi sunt lipiți de perete și sunt blocată. Se oprește la nici 30 de centimetri de mine.

— M-am panicat, recunoaște el, în timp ce-i tremură vocea. A fost de parcă am fost transportat înapoi în noaptea balului, la momentul când te-am găsit în lac, iar inima mi s-a oprit. Nici nu-mi amintesc când am intrat în apă în seara asta. Nu-mi amintesc decât că Oliver te-a aruncat în apă și tu erai dedesubt, și mi s-a făcut frică.

Vocea îi tremură.

Eu, pe de altă parte, nu pot să respir destul de adânc. Plămânii mă ard și ochii încep să mă înțepe.

— Îmi pare rău că te-am făcut de râs, spune Fenn, în timp ce-și lasă capul în jos, rușinat. A fost irațional, dar creierul îmi spunea că ești în pericol, că poate o să te înec, și primul instinct a fost să te salvez.

— N-am nevoie să fiu salvată, șoptesc eu.

Se apropie de mine, dându-mi câteva șuvițe de păr după ureche. Abia când face asta, realizez că îl țin de bluză cu ambele mâini.

— O să fiu aici să te salvez de fiecare dată, spune el încet. Exact cum am fost în noaptea aia.

Îl urăsc pentru c-a spus asta. Pentru că are impresia că e motivul pentru tot ce e în neregulă cu mine. Și pentru că are dreptate, pentru că așa e. Nu trece zi când să nu mă gândesc la el. Îl doresc și nu-l suport, în egală măsură, și inima mea nu știe cum să împace asta.

Clipesc, ca să îndepărtez umezeala de pe gene.

— De ce a trebuit să fii tu?

Răspunsul lui e un sărut.

Fenn își pune mâinile calde pe fața mea, în timp ce mă sărută. Tandru, dar apăsat. De fiecare dată când ne sărutăm, e ca o scrisoarea de la un prieten prin corespondență. E una din acele conversații lungi, de la cafenea,

Scanned with CamScanner

unde stai până la închidere. În care vorbim toată noaptea la telefon. Recuperăm timpul pierdut. Reluăm exact de unde ne-am oprit ultima oară, fără să conteze cât timp și spațiu s-au scurs.

Îi înconjor gâtul cu brațele, chiar dacă știu c-o să mă urăsc pentru asta mai târziu. Urăsc că toată furia mea și trădarea lui devin superficiale când mă atinge. Cât de ușor sunt de cucerit! Nu pentru că e vreun truc sau vrajă, ci pentru că îl simt ca și cum e acasă pentru mine.

Îl las să mă sărute, pentru că îl doresc în continuare, oricât de mult aș vrea să nu fie așa. Îi răspund la sărut, pentru că așa, sunt cel mai aproape de fericire.

Niciunul dintre noi nu spune nimic când mă apucă de șolduri. De parcă ne e teamă că o să respirăm prea tare și o să lăsăm iluzia asta scurtă să se evaporeze, după care o să realizăm că suntem tot noi și nimic nu s-a schimbat. Îmi trec degetele prin părul lui, care a mai crescut puțin de ultima oară când am făcut asta. Însă e încă la fel de moale pe cât îmi aminteam.

Mâinile lui mă mângâie sub bluză. Sub bluza lui. Pe care o simt ca pe o pătură și pe care probabil o s-o iau acasă. Mâine o s-o arunc pe un scaun și o să-mi spun că o s-o spăl și o să i-o dau înapoi. Dar o să rămână acolo câteva săptămâni, în timp ce închid ochii și-mi amintesc gustul lui sau cât de catifelate sunt degetele lui în timp ce mă mângâie pe spate.

Îmi mușc buza când mâna îi alunecă sub bluză, ca să mă mângâie pe sân. Genunchiul îmi alunecă într-o parte. Peretele mă susține când Fenn se așază între picioarele mele. Mă arcuiesc sub palma lui, iar limba mea, lipită de a lui, mă face să simt tot ce mi-e prea teamă să recunosc că vreau.

Pentru că el reprezintă toate lucrurile de care ar trebui să fug.

— Ești frumoasă, șoptește Fenn, plin de venerare.

Scanned with CamScanner

Fenn îmi ridică bluza. Sărută valea dintre sânii mei, apoi se îndreaptă spre unul din sfârcuri. Îl linge uşor, în timp ce mă opun tremurului care-mi slăbeşte picioarele.

Când mâna îi ajunge între coapsele mele şi gura lui se întâlneşte din nou cu a mea, nu mă gândesc decât la toate momentele când îi era prea teamă să mă atingă. Îi era teamă să nu se mişte prea repede. Dar nu mai suntem aceiaşi oameni, cei care se sărutau pe o pătură de picnic, în pădure. El e un străin chipeş, iar eu sunt fata pe care a lăsat-o în urmă. E un vis aşa efemer, că practic, nici nu s-a întâmplat.

— Vreau să te fac să te simţi bine, spune el, respirând sacadat peste buzele mele. Mă laşi?

Ar trebui să refuz.

— Da.

Fenn înghite în sec şi mâna îi alunecă în pantalonii mei de trening. Aplică presiune în locul care alungă toate şoaptele ce mă avertizează că atunci când fantezia o să se destrame, o să ne întoarcem la a fi noi înşine şi nimic din toate lucrurile care sunt distruse nu va fi reparat.

Îl prind de umeri, ca să mă susţin, şi-mi îngrop faţa în gâtul lui. Fiecare respiraţie superficială mă umple cu mirosul lui, în timp ce mă masează spre senzaţii pure. Nu există gânduri, decât pielea lui. Inima lui bate, lipită de pieptul meu. Degetele lui îmi tachinează clitorisul.

Apoi îşi retrage mâna şi mi-e ruşine de geamătul meu disperat.

— Stai liniştită, nu mă opresc, spune el aspru, apoi mă duce spre patul lui. Întinde-te.

Tremur ca o frunză în vânt când mă întind pe saltea. Fenn îmi dă jos pantalonii şi-i aruncă pe podea. Geme când se concentrează pe păsărica mea goală.

— La naiba, şopteşte el, şi-şi plimbă degetele peste despicătura mea.

Scanned with CamScanner

Simt cum mă cuprinde un val de plăcere. Nu pot să-mi iau privirea de la fața lui. De la felul în care își mușcă buza de jos. De la modul în care-și ține respirația, când simte cât de udă sunt.

— Ți-a mai provocat cineva orgasm până acum?

Întrebarea e aspră, sugrumată.

— Nu, răspund eu cu sinceritate.

Simt cum degetele îi tremură peste zona mea încinsă.

— Ți-a mai făcut cineva sex oral?

— Nu.

Atât de a naibii de pură.

Dintr-odată, aud vocea sarcastică a lui Lawson în minte și nu știu de ce, dar mă face să simt o urmă de resentiment. Nu sunt pură. Sau cel puțin, nu vreau să fiu. M-am săturat să fiu o bucată fragilă de porțelan, pe care toți se tem că o s-o spargă, așa că nici măcar n-o ating. Fenn a așteptat luni întregi să facă asta, iar asta îmi dă curaj.

Îmi desfac picioarele și mai mult.

Replica lui sugrumată răsună în cameră.

— Fă ceva, spun eu.

O licărire jucăușă îi apare în ochi, amintindu-mi de Fenn de care m-am îndrăgostit. Tipul care mereu avea la îndemână o glumă și un zâmbet. Imaginea mă face mai blândă, mă ajută să respir mai ușor și știu că observă asta, pentru că și trăsăturile lui se relaxează.

Apoi își linge buzele și le aduce între picioarele mele.

Tresar când mă atinge și gem de plăcere. Dumnezeule. E absolut...

E absolut...

Creierul îmi scurtcircuitează. Nu reușesc să formez gânduri. Mă pierd în căldura gurii lui. Închid ochii și încep să respir sacadat. Încep să-mi mișc șoldurile, iar Fenn

Scanned with CamScanner

geme, sunetul vibrând ca o cascadă de note peste corpul meu.

Mişcările lui n-au nimic timid. Îmi înfig unghiile în umerii lui, în timp ce mă explorează cu gura. Mă linge. Mă gustă. Un alt fior mă copleşeşte când îmi suge uşor clitorisul. De data asta, mă las pradă lui, tremurând pe pat, în timp ce Fenn mă aduce din ce în ce mai aproape de limită.

— Aşa, Case, şopteşte el, înainte să-şi plimbe limba peste clitoris. Relaxează-te.

Îl ascult şi mă bucur de uitarea adusă de orgasm. Electricitatea îmi străpunge fiecare nerv, în timp ce extazul îmi consumă corpul.

Însă pacea e temporară. Începe să dispară chiar înainte să mă sărute pentru ultima oară peste zona extaziată. Realitatea îmi reaminteşte că nu există tăcere îndeajuns de lungă cât să mă facă să uit ce a făcut Fenn.

Când deschid ochii, îl dau la o parte şi încerc să mă ridic.

— Eşti bine? întreabă el, încruntat.

— Asta n-ar fi trebuit să se întâmple. Trebuie să plec.

Fără să-l privesc, îmi găsesc chiloţii şi pantalonii lui şi mi le trag pe mine.

— Nu poţi să pleci, insistă el, însă vocea lui e presărată cu tristeţe, pentru că ştie că sunt deja plecată.

— O să fiu bine.

Cândva.

— Cel puţin lasă-mă să te duc.

— O să merg până acasă. Nu e departe, îi reamintesc când încearcă să obiecteze.

— Eşti desculţă.

La naiba, are dreptate. Şi cu pantofii lui clar nu pot să mă încalţ şi să merg 10 minute prin pădure.

Fenn se ridică şi-şi trece ambele mâini prin păr.

Scanned with CamScanner

— Haide, o să te duc eu.

Cum nu am de ales, îl las să facă asta. Cinci minute mai târziu, ies din maşină şi bombăn un mulţumesc.

Sunt din nou cu garda sus şi nici măcar amintirea a cât de bine m-a făcut să mă simt nu poate să penetreze scutul din jurul inimii mele.

— Noapte bună, spune el, ursuz.

Închid portiera şi o iau spre uşă. Apoi mă opresc, într-un derapaj amuzant, când realizez că n-am cum să-i explic tatei înfăţişarea mea. Am plecat de acasă în pantaloni de yoga şi un pulover larg. Am petrecut seara într-o bluză mulată şi blugi. Şi mă întorc acasă purtând bluza şi pantalonii unui tip.

La naiba.

Încep să mă panichez, până când îmi amintesc că i-am spus tatei că petrec noaptea cu Jazmine. Asta înseamnă că e deja în pat. Probabil a luat şi un somnifer, lucru pe care-l tot face în ultimul timp. Atâta timp cât câinii n-o să-nceapă să latre, ar trebui să pot să mă strecor şi să urc la mine-n cameră fără să fiu observată.

Am noroc. E aproape două dimineaţa şi ambii câini dorm lemn. Bo deschide un ochi când trec pe lângă el. După ce vede că sunt eu, se culcă la loc. Penny sforăie din patul ei, din sufragerie.

În capul scărilor, aproape intru în RJ şi amândoi icnim, surprinşi.

Suntem ca doi hoţi care încearcă să jefuiască aceeaşi casă, doar că el a ajuns aici primul şi deja pleacă cu ce a luat. Îi observ părul ciufulit şi bluza pe dos, după care-mi las privirea în jos, la şliţul lui, şi văd că e deschis. Elegant. Sper că Sloane n-a fost prea ocupată să i-o tragă iubitului ei, că a uitat să-mi hrănească iepurele. Când i-am trimis mesaj de la petrecere mai devreme, prefăcându-mă că sunt în camera de la cămin a lui Jaz, a promis c-o să aibă grijă de Silver.

Scanned with CamScanner

Îmi dau ochii peste cap și arăt spre șlițul lui RJ.

Acesta se uită în jos, apoi ridică din umeri. Se închide, complet neafectat.

Apoi îmi aruncă un zâmbet crispat, iar dinții albi îi strălucesc în întuneric, în timp ce arată spre hainele *mele*. A recunoscut că sunt ale lui Fenn.

Ridic și eu din umeri.

RJ oftează, dă din cap și coboară prima treaptă. Se oprește și se uită peste umăr.

— Noapte bună, zice el.

— Noapte bună, răspund eu, apoi intru în dormitorul meu și închid ușa în urmă.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 32
SILAS

Cearta asta cu Sloane durează de îndeajuns de mult timp. Amândoi am fost mai mult decât încăpăţânaţi, dar se pare că ea s-a ambiţionat mai mult decât mine. Atunci bine. O să fiu persoana matură şi o să fac primul pas spre împăcare. Mi-e dor să vorbesc cu ea. Mi-e dor de replicile ei sarcastice şi râsetul gutural. Dacă are nevoie de o scuză, pot să-mi sacrific mândria. Pentru că orice spune ea la furie, prietenia noastră e mai importantă decât orice încercam noi să demonstrăm.

Şi dacă e să fiu sincer, acum că Amy nu mai e în peisaj, să aibă dubii legate de prietenia noastră, o să fie mult mai simplu să revenim la normal.

Miercuri după-amiază, înainte de antrenamentul la înot, îmi arunc geanta pe banca din vestiar şi-mi scot telefonul.

EU: Ai câștigat. Îmi cer scuze, cu umilință, și mă las la mila ta.
EU: Iartă-mă.
EU: Hai să ne întâlnim și să vorbim.

Sloane nu-mi răspunde imediat. Probabil e la volan, în drum spre casă. Dar ştiu c-o să putem să trecem peste asta, după ce purtăm o conversaţie reală.

Mai am doar câteva minute până când antrenorul o să ne pună să ne antrenăm în piscină, aşa că-mi arunc

Scanned with CamScanner

telefonul în geantă și mă schimb. Din păcate, nu pot să schimb repartizarea dulapurilor. RJ intră cu Lawson și vine la dulapul apropiat de al meu.

A devenit aproape intolerabil să împart oxigenul cu el. Modul în care RJ a acaparat-o pe Sloane și viața ei socială mă face s-o iau razna. În ultimul timp, cea mai bună tactică e să evit contactul vizual, ca să nu fiu prins într-o altă morală despre limite și loialitate, de la tipul care a mințit despre cine și ce e din clipa în care a ajuns aici. În doar câteva luni, a reușit să-i întoarcă pe toți împotriva mea, cu excepția lui Lawson. Faptul că Sloane și Fenn nu pot să vadă cum i-a manipulat e foarte frustrant.

Cât îmi pun casca, îl văd pe RJ cu telefonul în mână. Apasă pe ecran, apoi aud cum îmi vibrează telefonul în geantă.

SLOANE: Nu sunt pregătită. Nu știu dac-o să fiu vreodată.

— Tu ai făcut asta? mormăi eu către RJ.

Are tupeul să mă privească uimit.

— Ce?

— Nu te juca. Sloane. Acum.

Se uită la Lawson, căutând lămuriri, dar prietenul meu cel mai bun doar ridică din umeri.

Cu ochelarii de înot într-o mână, RJ mă privește iritat.

— Omule, habar n-am despre ce vorbești.

— Atunci arată-mi telefonul tău.

— Du-te naibii, pufnește el.

— Dacă n-ai făcut nimic greșit, atunci n-ai ce să ascunzi. Te-am văzut scriindu-i lui Sloane fix înainte să refuze să se vadă cu mine. Tu i-ai spus să facă asta. Recunoaște.

— Nu pot să-i spun lui Sloane ce să facă. Și dacă ai cunoaște-o câtuși de puțin, ai ști asta.

Scanned with CamScanner

Uimirea mă loveşte în moalele capului.

— Nu te purta de parcă o cunoşti mai bine decât mine, da? Am fost în viaţa ei cu mult înaintea ta.

— Haideţi, fetelor, glumeşte Lawson. Amândouă sunteţi drăguţe. Haideţi să ne calmăm.

RJ şi cu mine suntem faţă-n faţă, de o parte şi de alta a băncii. O parte din mine îşi doreşte să-mi dea un pumn, ca să pot să-l dau în sfârşit afară din echipa asta. Poate chiar din Sandover.

— Cred că asta te omoară, îmi spune RJ, momindu-mă.

— Ce anume?

— Faptul că, în sfârşit, ştii că nu Duke sau tatăl ei au împiedicat-o pe Sloane să fie cu tine. Pur şi simplu nu te place.

Mâinile mă gâdilă de la dorinţa de a-i distruge faţa.

— Ţi-ar plăcea să crezi asta, nu-i aşa?

— Atunci bine. Ce ziceţi să punem discuţia asta pe pauză, pentru totdeauna? intervine Lawson din nou, în încercarea de a detensiona situaţia.

— Iar acum, nu te ia în considerare deloc. Cum e să fii dat afară chiar şi din zona de prietenie?

Îl împing. Cu două mâini pe piept. Reacţionează la fel de repede şi e pregătit să sară peste bancă, însă Lawson se pune între noi şi-l ţine.

— Haide, omule, mă tachinează RJ. De când îţi doreşti bătaia asta? Sunt chiar aici, idiotule.

— Ce temperament plăcut ai. Aşa te cerţi şi cu Sloane?

— Ai grijă ce spui.

RJ se face de râs când trebuie să fie tras de Lawson, în faţa întregii echipe. Credeam că asta a fost tot, dar n-a fost aşa. Nevoia lui RJ de a se bate cu pumnii-n piept nu se opreşte când intrăm în piscină.

Scanned with CamScanner

După încălzire, antrenorul suflă în fluier și ne pune să ne aliniem în spatele platformelor.

— Mason, Clark, RJ, Silas. Așezați-vă la locuri.

RJ se pune în mod intenționat lângă mine și face gestul ăla enervant, în care-și lovește coapsele de parcă e Michael Phelps.

— Hei, ia reamintește-mi, spune el peste umăr, așezându-se în poziția de început. Care e recordul lui Silas la 400 liber?

— Păăăi, cam un minut și 33 de secunde, spune Lawson, care mă privește precaut.

— Domnule antrenor, să scoateți cronometrul, spune RJ, în timp ce-și pune ochelarii.

— Asta nu e o cursă, Shaw, strigă antrenorul. Vreau să văd formă. Vreau să văd rezistență. Linii curate, respirație isteață.

— Visezi. Recordul ăsta o să mă ducă direct la Stanford, îi spun eu lui RJ.

Privesc apa și nu văd decât culoarul din fața mea.

— Atunci ai face bine să speri că sunt disperați după o alternativă.

Când auzim fluierul, amândoi sărim în apă de parcă ne-au luat foc picioarele. Fiecare mușchi e încordat și concentrat pe o intrare curată și pe obținerea unei distanțe cât mai mari prin stilul meu de înot delfin.

RJ e fix lângă mine. Aproape mișcare cu mișcare, când ieșim la suprafață. Atingem peretele pentru prima oară la egalitate și cu mult înaintea celorlalți.

Problema când înoți cot la cot cu cel de pe coridorul vecin e toată apa pe care o aruncă spre tine. Ideal, vrei să fii singurul lider, cu apă liniștită înainte. Se pare că RJ nu știe însă asta și crede că poate să obțină un avantaj trecând peste linia coridorului. Folosesc toată viteza posibilă. Ating apa cu ambele mâini și-mi propulsez corpul cât de

Scanned with CamScanner

departe pot. Cu toate astea, nu reușesc să pun distanță între noi.

După a doua întoarcere, ies la suprafață și mă trezesc cu apă în față. Știu că stropește dinadins cu apă pe culoarul meu. Îmi numără respirațiile. Joacă murdar. Dar dacă vrea să trișeze, va trebui să facă mai mult de atât.

Așa că încep și eu să depășesc linia ce delimitează culoarele. O lovesc cu putere cu mâna sau cu piciorul, ca să fac valuri înspre culoarul lui, care la rândul lor îi afectează înaintarea. Într-o competiție, asta ar fi ilegal. Dar în dragoste și război, parcă totul e corect, nu?

Însă trebuie să-i intru pe sub piele, pentru că la a treia tură, face o mișcare în plus la suprafață. O mișcare disperată, care demonstrează că nu poate să mă întreacă într-o luptă corectă. Așa că-i arăt că între hoți, nu există onoare. Când îl văd apropiindu-se de suprafață, arunc un picior în afară, care-l nimerește fix în maxilar. Rezultatul îmi oferă un avantaj. Până la final nu mai am decât un sprint.

Parcă simt deja peretele pe degete, în timp ce înaintez cu toată forța care mi-a mai rămas. Nici măcar nu mai respir. Doar stau cu fața în apă și înot cât de repede pot.

Până simt că sunt împins de umăr.

E îndeajuns să-mi pierd ritmul și văd cum mâinile lui RJ ating peretele înaintea mea.

— Asta a fost o porcărie.

Îmi dau ochelarii și casca jos și sar peste linie.

RJ se apropie, cu obrajii roșii și ochii plini de furie.

— Nu începe ceva ce nu ești în stare să termini.

Fluierul antrenorului răsună în clădire.

— Toată lumea afară din apă. Acum!

Ieșim și stăm în spatele locurilor de pornire. Văd că Lawson mă privește încruntat și mă abțin să nu-i arăt

Scanned with CamScanner

degetul mijlociu. De când nu e Lawson de acord cu chestii de genul ăsta? Omul trăiește și respiră haos.

— Voi doi, tună antrenorul, arătând spre RJ și mine. Flotări. Acum.

— Vorbiți serios?

Mă duc spre antrenor, șocat. Cum de nu e evident că RJ e problema?

— El m-a șicanat tot timpul, doar mă apăram.

— Da, se pare c-am reușit să mă lovesc singur în față, nu-i așa?

RJ se așază în fața mea, de parcă e gata pentru încă o rundă.

— Învață să stai pe culoarul tău.

Fluierul antrenorului ne reduce la tăcere.

— Tăceți naibii din gură, amândoi! M-am săturat de certurile voastre!

— Domnule antrenor, fiți serios.

Nu-mi vine să cred că-l iartă pe RJ cu chestia asta.

— Nu știu ce-ați pățit în ultimul timp, dar țineți-vă problemele departe de bazinul meu.

Apoi mă privește și dă, dezaprobator, din cap.

— Mă așteptam la mai mult de la tine, Silas. Flotări. Haide.

— Ce porcărie!

La naiba cu flotările și la naiba cu RJ. N-o să suport consecințele pentru o ceartă pe care el a început-o.

Antrenorul strigă după mine, dar îl ignor și mă duc în vestiar.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 33

CASEY

Începe la degetele de la picioare. Un fior înţepător, care mi se urcă repede pe picioare. Materialul rochiei de bal se umflă în jurul meu, în timp ce maşina se umple cu apă neagră şi luminile de la bord pâlpâie. În oglinda retrovizoare se vede o lumină roşie şi mă zbat, încercând să scap de centura de siguranţă. Simt o presiune în piept, înainte ca apa să-mi ajungă la buze. Nu pot să respir. Panica mă sugrumă. Până şi degetele îmi sunt terifiate, deoarece nu reuşesc să mă elibereze.

Apoi o *izbitură*. O *lovitură* în uşă.

Fenn.

E aici. Intrat cu totul în apă, plutind în dreptul geamului care, pentru moment, protejează puţinul aer care a mai rămas în maşină. Ţip după el. Încerc să deschid uşa şi să ies. Reuşesc să o fac şi apa năvăleşte cu violenţă înăuntru. Dar nu pot să mă eliberez, uşa e prea grea.

Îl privesc disperată pe Fenn, implorându-l tăcut să tragă mai tare. *Scoate-mă de aici.*

Până realizez că el ţine de fapt uşa închisă. Mă ţine captivă înăuntru. Mă vede cum mă afund în întuneric. Mâinile şi picioarele mi se răcesc prea tare ca să mai lupte, iar expresia lui goală devine din ce în ce mai distantă.

Până când, într-un final, lumina mă părăseşte şi apa îmi intră în plămâni.

Scanned with CamScanner

Mă trezesc tușind. Mă ridic și trag disperată aer în piept. Sunt încâlcită în cearșafuri, de parcă sunt legată cu funie. Inima îmi bate cu putere și mă zbat să mă eliberez. N-am nevoie decât să nu mai fiu acoperită. Să fiu liberă. Vreau spațiu. Niciodată n-am fost claustrofobă, dar până și camera mea pare prea mică când mă dau jos din pat, ca să deschid fereastra și să mă uit la pădurea din spatele casei. Kilometri întregi de spațiu deschis. Infinitatea nopții.

După ce îmi revin cât de cât, primul instinct e să-mi iau telefonul. Îi găsesc numele în lista cu apeluri recente ratate și-l apăs, din reflex. Probabil ar trebui să încerc mai tare să-i rezist, dar nu o fac.

— Casey?

Fenn răspunde la primul apel. Are vocea aspră și îmi pronunță numele cam neclar.

— Ești bine? Ce s-a întâmplat?

— De ce e asta prima ta întrebare?

— E trei dimineața. Pur și simplu am presupus că e ceva în neregulă.

— Sunt bine. Îmi pare rău.

Mă așez pe pervaz, ca să ascult sunetele nopții.

— Sinceră să fiu, nu mă așteptam să răspunzi.

— Mereu o să-ți răspund.

Lacrimi îmi înțeapă ochii. Nu e drept că apelez la el de fiecare dată când am nevoie de ceva. Că tânjesc după confortul vocii lui. După felul în care mă înțelege, când alții n-o fac.

— Ai avut din nou coșmaruri?

— Ai apărut și tu în el.

— Mi-e și frică să întreb.

— A fost groaznic.

Urmează o pauză.

— Vrei să vin?

Scanned with CamScanner

Oferta mă face să ezit. Luni la rând, când aveam coşmaruri, Fenn a stat cu mine la telefon, uneori până dimineaţa următoare, la micul-dejun, ca să mă liniştească. De obicei, vorbeam despre mama, despre cum moartea ei a declanşat o mare parte din temerile mele apărute după accident. Fixaţia asupra înecului. Cumva, reuşea să mă facă să simt că fericirea e posibilă.

Dar asta e prima oară când m-a întrebat dacă vreau să fie *aici*, cu mine, fizic.

Şi chiar dacă o mare parte din mine încă vrea să-l urască, mă trezesc spunând:

— Da. Poţi?

— O să fiu acolo în 10 minute.

Nu la mult timp după, intră pe fereastră şi amândoi tresărim când aterizează *zgomotos* în genunchi. Îngheţ pe loc şi mă uit spre uşă, dar nu aud câinii pe hol. Sinceră să fiu, în momentul ăsta, e cazul să nu-mi mai fac griji din cauza lor. Bo şi Penny sunt incredibil de dulci, dar sunt nişte câini de pază absolut groaznici.

— Îmi pare rău, şopteşte el. M-am dezechilibrat.

— E în regulă, şoptesc la rândul meu.

Stăm o clipă acolo şi ne privim. E trei jumătate dimineaţa şi sunt în pijamale, nişte pantaloni scurţi roz şi un tricou foarte subţire.

— Ţi-e frig? întreabă Fenn, care aruncă o privire spre pieptul meu, după care revine la faţa mea.

Buzele îi tresară puţin.

Simt cum înroşesc, când realizez că sfârcurile îmi sunt tari şi lipite de tricou.

— Da.

Mă aplec să strâng cearşafurile pe care le-am aruncat pe jos.

— Mă ajuţi?

Scanned with CamScanner

În tăcere, facem patul meu și nu-mi pun prea multe întrebări când mă bag sub pătură și ridic un colț, pentru Fenn.

Ezită câteva secunde, apoi își dă jos jacheta și o așază pe spătarul scaunului. După asta, se descalță, dar își lasă pantalonii de trening și tricoul când vine lângă mine. Se întinde spre mine, dar apoi se oprește și se așază pe spate.

Stăm întinși, în întuneric, și ne uităm la tavan. Până când Fenn spune, într-un final:

— Vrei să-mi povestești?

— Nu încă.

Am prea multă adrenalină în sânge, iar surplusul de substanțe chimice îmi face pielea să mă doară și îmi amorțește creierul. Până vor trece resturile de traumă, vreau să-mi fie distrasă atenția, ca atunci când ești la stomatolog și te uiți la TV.

— Am nevoie să-mi fie distrasă atenția.

Mă dau într-o parte și-mi așez capul pe braț.

— Cum e viața ta? S-a mai întâmplat ceva tare în ultimul timp?

— Nu e neapărat tare, dar se pare că RJ și Silas s-au certat la antrenament acum câteva zile. Lawson a trebuit să-i despartă în vestiar, când au început să se împingă.

Vorbim șoptit, amândoi fiind dureros de conștienți de ora târzie și de faptul că Fenn ar fi omorât dac-ar fi prins în patul meu.

— Uau! Deci tensiunea escaladează?

— Nu știu. Silas pare că implodează și cred că RJ și-a pierdut răbdarea cu refuzul complet al lui Silas să-și controleze atitudinea.

— Și Silas are impresia că se luptă pentru Sloane?

Dacă da, lupta e inutilă. Sunt sigură că Sloane i-a zis în mai multe feluri că nu e interesată. Și sora mea nu e genul care să se răzgândească.

Scanned with CamScanner

— Cred că-n punctul ăsta e mai mult o chestie de principiu, spune Fenn. Mă rog, de gelozie. Dar Silas are impresia că el e victima.

— Pare că ești de partea lui RJ.

Râde înfundat.

— Silas e pe lista mea problematică din diferite motive. Cum am spus, implodează.

Cunosc sentimentul. Nici eu nu m-am simțit pe val în ultimul timp. M-am certat cu Sloane și tata, asta pe lângă toată situația cu Fenn și colegele de la școală. E mult de gestionat și sunt sigură că toate coșmarurile recente au legătură cu asta.

Ca să înrăutățesc lucrurile, faptul că Fenn stă așa aproape de mine e o tortură. Parfumul lui familiar, de săpun și citrice, alunecă spre mine și nu mă pot abține să nu-l inspir adânc. Simt nevoia să-mi umplu simțurile cu el. Privesc modul în care pieptul lui lat se ridică și se lasă-n jos, cu fiecare respirație. Modul în care degetele lungi ale unei mâini se joacă cu marginea păturii.

Nu e corect cât de mult îl doresc în continuare. Cât de mult tânjesc după buzele lui. Inima începe să-mi bată cu putere din nou și nu din cauza coșmarului, ci pentru că îl doresc. Înainte să mă opresc, mă apropii de el, mă reazem pe un cot și-l privesc.

Fenn își mușcă buza.

— Ce e?

— Nu știu. Eu...

Îl sărut, iar părul mi se revarsă peste fețele noastre. Fenn își plimbă degetele prin el și îmi dă șuvițele de pe obraz. Gura i se mișcă peste a mea, într-un sărut infinit de dulce.

— Mi-a fost dor de tine, șoptește el, înainte să-și strecoare limba între buzele mele deschise.

Scanned with CamScanner

Nu ne putem opri din sărutat. Mă sui peste el și Fenn își pune brațele în jurul meu. Mă mângâie pe spate, pe șolduri, pe fund. Îi simt erecția între noi și un fior mă străbate. În ceea ce privește modurile de a-mi distrage, ăsta e foarte bun. Uneori, mi-e greu să cred că Fenn Bishop e atras de mine. Dintre sutele de băieți care merg la Sandover și la școlile din jur, Fenn e unul din cei mai chipeși. E absolut superb. Iar asta înseamnă că poate să aibă orice fată vrea.

Dintr-un motiv inexplicabil, mă dorește pe *mine*.

Îmi îngrop fața în gâtul lui și-i explorez fața cu buzele. Amândoi respirăm sacadat și sunt la un pas să explodez de la căldură. Sub pătură e îngrozitor de fierbinte, dar nu o dau la o parte. Suntem într-un cocon cald. Corpurile ne sunt înfășurate unul în jurul celuilalt. E ca un secret perfect între noi, un scut ce nu poate fi penetrat de nimic. Nici de dubii. Nici de furie sau amărăciune. Suntem doar el și cu mine, ca în trecut.

Fenn încearcă să protesteze când îl sărut și încep să o iau în jos. Nu aveam de gând să fac asta, dar buzele mele dețin controlul, conducându-mă din ce în ce mai jos, până ajung între picioarele lui și îi dau jos pantalonii.

Gura mi se umezește când îi văd erecția.

Încearcă să obiecteze, punându-și mâna în părul meu, ca să mă oprească.

— Ce faci?

Îi fac semn să tacă și-mi înfășor degetele în jurul penisului lui. Apoi îl ling, de la bază, până în vârf, iar Fenn tresare pe pat. Înainte să protesteze, îl acopăr cu gura mea.

Inima mi-o ia razna și pulsul îmi răsună în urechi, în timp ce devin din ce în ce mai excitată. N-am mai făcut asta până acum. Nu credeam c-o să-mi placă așa mult.

Un fragment de lumină îmi irită pleoapele închise. Ridic capul și văd că Fenn și-a tras pătura peste cap, așa

Scanned with CamScanner

că acum, amândoi suntem acoperiți de ea. Privirea înceţoşată o găseşte pe a mea în umbre.

— Bună.

— Bună.

Un zâmbet vag îmi apare pe față.

— Mă înnebuneşti cu ce faci, ştii asta, nu?

— Da.

Îmi înfășor din nou buzele în jurul lui, fără să întrerup contactul vizual.

Geamătul pe care-l scoate e cel mai satisfăcător sunet pe care l-am auzit vreodată.

— Habar n-ai de câte ori m-am masturbat gândindu-mă la asta, spune el.

Inima îmi bate şi mai tare şi sug mai repede.

Şoldurile i se mişcă, în timp ce îmi penetrează gura, încercând să pătrundă mai adânc. Când se duce însă prea adânc, tuşesc şi-i dau drumul, în timp ce ochii-mi lăcrimează.

— Scuze, spune el încet.

— E-n regulă.

Îmi umezesc buzele şi reiau ce făceam, punând o mână pe coapsa lui. Muşchii îi tremură sub palma mea.

Nu peste mult timp, spune:

— Casey, o să termin.

Apoi, iese din gura mea şi-şi ia penisul în mână.

Gâtul mi se usucă şi vaginul îmi pulsează, în timp ce-l privesc stimulându-se până la orgasm, sperma revărsându-i-se pe abdomen. Nu cred c-am văzut vreodată ceva mai sexy.

Satisfăcută de mine, mă cațăr din nou pe corpul lui. Aerul rece şi proaspăt îmi umple nările când ies din coconul nostru, şi îl inspir adânc. Mă întind după cutia de pe noptieră şi iau nişte şerveţele, pe care Fenn le foloseşte ca să se cureţe, după care le aruncă în coşul de lângă biroul

Scanned with CamScanner

meu, cu o mișcare impresionantă. Apoi mă ia în brațe și mă sărută apăsat. Mâna îi coboară pe corpul meu și mi se strecoară în pantaloni. Când simte cât de udă sunt, deschide ochii și îmi zâmbește.

— Ce s-a întâmplat te-a excitat, șoptește el.

— Mhm.

De fapt, sunt atât de excitată, că îi ia mai puțin de un minut ca să îmi provoace un orgasm doar cu degetele. Îl mușc de umăr și mă legăn în mâna lui, în timp ce orgasmul mă copleșește în valuri dulci de plăcere.

După ce mă mai liniștesc, îmi aranjez pijamalele șifonate.

— Vrei să-l vezi pe Silver? întreb eu, ciudat de timidă. Am salvat-o săptămâna trecută, fusese atacată de o vulpe.

Îl văd zâmbind în întuneric.

— Mi-ar face mare plăcere.

Așez cu atenție cutia pe pat și dau capacul la o parte. Silver doarme în cuibul ei cald, fiind îngropată în prosop.

Fenn se ridică ca s-o vadă și văd cum trăsăturile i se îmblânzesc.

— E adorabilă!

Zâmbesc și o mângâi ușor. Fata mea nu mai e oarbă, surdă și fără blană. Începe să semene din ce în ce mai mult cu un iepure și din ce în ce mai puțin cu un extraterestru.

— A deschis ochii acum câteva zile. Și urechile i s-au ridicat puțin, spun eu, îngrijorată. Însă încă pare cam slăbită. Am sunat ieri la un adăpost de protecție a animalelor sălbatice și mi-au spus că n-o să prea miște până la două săptămâni jumătate, trei. Dar mi se pare că abia se mișcă.

— Cât ai de gând s-o ții?

— Dac-o să supraviețuiască, probabil o s-o eliberez în vreo două săptămâni. De obicei, părăsesc cuibul la trei,

Scanned with CamScanner

patru săptămâni. Dar mai întâi, va trebui s-o înțarc. Am de gând să fac asta în curând.

— Dar dac-o s-o eliberezi, n-o să fie mâncată de altă vulpe? E așa mică.

O mângâie pe Silver pe cap, cu grijă.

— Chiar dacă pare mică și neajutorată, dac-o să fie sănătoasă și o să poată țopăi, e menită să supraviețuiască pe cont propriu. Ridic din umeri. Lumea e înfricoșătoare, dar nu poți să eviți să trăiești în ea.

— Vorbim despre iepuri sau oameni?

— Ambele.

Pun capacul la loc și așez cutia pe noptieră. Mă dau mai aproape de Fenn și-mi pun capul pe umărul lui. Trage pătura până la talie și stăm așa o perioadă. Tăcuți. Gânditori. E patru dimineața și în casă e ciudat de liniște.

— Nu m-ai lăsat să ies din mașină.

— Ce? se încordează el.

— În coșmar.

Urmează o tăcere lungă.

— Ah.

— Eram blocată în scaun, nivelul apei creștea și, când te-am văzut, am fost ușurată. Apoi, am realizat că mă țineai închisă acolo și că nu pot să fac nimic.

— Da, chiar nu sună grozav. Dar înțeleg. Cred.

— Nu te învinovățesc pentru accident.

— Poate, dar tot mă consideri vinovat.

Nu am vorbit despre asta până acum în termenii ăștia.

— Și asta e în regulă. De înțeles. Nu sunt supărat din cauza asta, oftează el. Știi ce vreau să spun.

— Toată lumea mi-a tot spus că ar fi de ajutor dac-aș putea să-mi amintesc mai multe despre noaptea aia. Aș putea începe să trec peste. Apoi, am aflat de tine și...

— Doar a înrăutățit situația.

Scanned with CamScanner

Îngrozitor de mult. Fundația a luni întregi de vindecare, distrusă de cea mai profundă trădare pe care ar fi putut să mi-o provoace cineva.

— Pentru că acum sunt blocată. Nu pot nici să uit, nici să merg mai departe. Alaltăieri m-am dus la psihiatru. M-a ajutat să-mi amintesc ceva.

Fenn inspiră adânc.

— Vorbești serios? De ce nu mi-ai spus?

— Pentru că n-am vrut. Am obosit să fii prima persoană pe care o sun când am nevoie să vorbesc.

Exact asta am făcut în seara asta.

Dau din cap, dezaprobator, pentru că e evident că nu mi-am învățat lecția.

— Spune-mi ce ți-ai amintit, mă îndeamnă el.

— M-am oferit să duc pe cineva cu mașina și e posibil ca persoana respectivă să fi purtat roz. Lucas crede că e posibil să fi fost o fată.

— Cine ar putea să fie? Încerc să-mi amintesc cine purta roz în seara aia, dar totul e un mare gol. N-am fost prea atent la ce purta lumea, cu excepția... Cum o cheamă, Hallie? Tipa care a purtat rochia aia ciudată din plastic, prin care i se vedeau sânii și păsărica. Directorul Fournette i-a zis să plece și toți tipii de acolo au plâns.

Pufnesc înainte să devin serioasă.

— Nici eu nu-mi amintesc ce purta lumea. Mă rog, asta e tot. Se pare că am intrat în mod voit în mașină cu persoana respectivă, deci e și asta ceva. Din ce știu, n-am fost obligată. Dar în niciun caz n-am luat un cocktail de Rohypnol, sau cum îi spuneau doctorii.

În momentul ăsta, sunt fermă. Încuviințez, ca și cum aș sublinia asta.

— Chiar dac-aș fi ales să iau droguri în noaptea aia, aș fi ales ceva mult mai ușor. Gillian și cu mine vorbiserăm

Scanned with CamScanner

să luăm ecstasy la un moment dat, așa că dac-aș fi luat ceva, probabil asta aș fi luat.

— Gillian a fost la bal?

— Nu. Majoretele din anul doi erau la o competiție de dans din Boston în weekendul ăla. Eu n-am putut să merg, din cauza gleznei pe care mi-o rănisem cu o săptămâna înainte și antrenorul n-a vrut să riște. Așa c-am convins-o pe Sloane să mă ia cu ea la balul juniorilor. Ar fi trebuit să merg în Boston și să-mi susțin prietenele.

Fenn mă ia de umăr și mă trage mai aproape. Când ezit, mormăie.

— Nu te îndepărta de mine. Lasă-mă să mă bucur de seara asta.

Își întrepătrunde degetele cu ale mele, apoi ridică mâinile noastre unite la buze, sărutându-mi degetele. Apoi, îmi lipește mâna de pieptul lui. O senzație înțepătoare îmi cuprinde pleoapele închise. Simt că inima îi bate mai repede sub degetele lui, reamintindu-mi că suntem amândoi vii. Trăiesc, și asta, în mare parte, datorită lui.

Expir lent.

— Încerc să-mi amintesc asta.

— Ce anume?

— C-aș fi murit dacă nu m-ai fi salvat. Dacă mă concentrez pe asta...

Clipesc și o lacrimă îmi alunecă pe obraz.

— Case?

— De ce-ai mințit? șoptesc în întuneric.

— Eu...

Blestemă încet.

— Vreau să te iert, Fenn. Te rog, ajută-mă să fac asta. *Te rog.*

Regret imediat că am ridicat vocea, deoarece acea greșeală a provocat o reacție în lanț de evenimente dezastruoase. Câinii decid în sfârșit să fie utili, confundându-mi

Scanned with CamScanner

plânsetul frustrat cu unul de teamă. Niște lătrături tari și continue răsună în casă, iar Bo și Penny urcă în fugă scările, îndreptându-se spre camera mea. Ușa e închisă, așa că cei doi se lovesc cu putere de ea, cu un *zgomot* asurzitor, care sigur o să trezească toată casa.

— La naiba! Ridică-te! Trebuie să pleci.

E cu doi pași înaintea mea. Și-a tras gluga peste cap, are încălțămintea în mâini și se îndreaptă spre fereastră.

— Casey? răsună vocea tatei pe hol. Casey! Se apropie. Ce s-a întâmplat?

În timp ce Fenn se chinuie să deschidă fereastra, realizez c-am uitat să încui ușa, după ce l-am invitat pe Fenn să vină. Mâna tatei e acum pe clanță.

— Pleacă! îl rog.

Fenn își aruncă pantofii pe geam, apoi începe să coboare și el.

Doar că n-o face la timp. Ușa de la dormitor se deschide și peste o secundă, vocea furioasă a tatei răsună din ușă.

— *Bishop! Mișcă-ți fundul înapoi!*

La naiba!

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 34
FENN

— Deci, cât de gravă-i treaba? întreabă Lawson, la micul-dejun, dimineața următoare.

Am fost surprins să-l văd treaz înainte de 11 dimineața, într-o sâmbătă, până mi-a spus că, de fapt, nici nu s-a culcat. Se pare c-a stat treaz toată noaptea cu tipii de la Ballard și cocaina pe care i-o luasem weekendul trecut. La fel de surprinzător e faptul că a avut o pungă cu cocaină o săptămână întreagă și nu s-a atins de ea.

Silas stă lângă Lawson, cu capul plecat, mănâncă omletă și scrie mesaje cu mâna liberă. Zilele astea stă doar cu telefon-n mână, e domnul Popular. Probabil își caută prieteni noi, pentru că Sloane nu vrea să aibă de-a face cu el. Nici RJ. Nici Amy. Sau eu. Lista se tot mărește.

RJ a sărit peste micul-dejun, dar mi-a spus să-i aduc o brioșă și niște cafea. E în camera noastră și lucrează la un proiect. Face un script, din cine știe ce motiv. Nu mai încerc să înțeleg ce face acolo.

— Presupun că foarte, răspund eu, în timp ce mă joc cu furculița în farfurie.

Nu prea mi-e foame, dar probabil ar trebui să mănânc. Dacă tot o să fiu exmatriculat, de ce să nu se întâmple pe stomacul plin?

Noaptea trecută a fost grea. A naibii de grea.

Singura parte bună e că directorul Tresscott n-a intrat când penisul meu era în gura lui Casey.

Scanned with CamScanner

Pentru o clipă, chiar am crezut c-o să mă bată. Avea privirea unui animal sălbatic, pe teritoriul căruia intrasem. N-aș fi fost surprins dacă i-ar fi crescut gheare în loc de degete și m-ar fi distrus. Cumva, a reușit să se controleze. Maxilarul îi era atât de încordat, că fața lui părea c-o să se rupă în două.

Vocea lui era ucigaș de rece, chiar stranie, când mi-a ordonat să ies din dormitorul lui Casey și să cobor. Între timp, Casey a venit după noi, încercând să mă ajute, spunând că era vina *ei* și că *ea* mă invitase, din cauza unui coșmar. Că n-am fost decât un prieten bun.

Nimic din toate astea n-au contat. Directorul a deschis ușa și mi-a ordonat să ies naibii din casă.

— Chiar a înjurat? întreabă Silas, alăturându-se în sfârșit conversației, în timp ce povestesc tot e s-a întâmplat.

— Da.

Nu-l privesc, dar nu pot nici să-l ignor.

Lawson se reazemă de spătar, cu brațele în spatele capului.

— Bun, despre ce vorbim aici? Aveai slițul deschis?

— Nu. Purtam pantaloni de trening și stăteau foarte ferm pe mine.

— Bluza? întreabă Silas.

— Eram îmbrăcat complet, le spun. Doar că eram descălțat, că-mi aruncasem încălțările pe fereastră.

Lawson chicotește.

— Tare. Și patul? Cearșafurile erau dezordonate? Acoperite de sperma?

Scâncesc.

— Cearșafurile și pătura erau oarecum dezordonate, dar nu arătau ca și cum cineva tocmai făcuse sex acolo.

— A făcut?

— Ce?

Scanned with CamScanner

— A făcut cineva sex acolo? clarifică Lawson, amuzat.

— Nu, spun eu ferm. Nu s-a întâmplat nimic. Oarecum.

— Nu s-a întâmplat nimic, oarecum?

Silas pare şi el amuzat.

— Exact, răspund, înainte să muşc din pâinea prăjită.

În timp ce mestec, un val de teamă îmi umple din nou pieptul, până când devine tot ceea ce simt. Chestia asta n-o să se termine bine pentru mine. Casey mi-a scris de dimineaţă şi mi-a spus că munceşte din greu ca tatăl ei să-mi dea o pedeapsă mai uşoară, dar nu mă bazez pe asta. Omul a fost mereu foarte protector cu fiicele lui. Se ştie că, dacă-ţi faci de cap cu ele pe ascuns, eşti exmatriculat.

Primăvara asta, a trebuit să-i cer permisiune doar ca să menţin prietenia cu Casey. A trebuit să mă dau peste cap doar pentru privilegiul de a o însoţi pe Casey în timp ce plimbă câinii departe de camerele de supraveghere. Poate dacă l-aş fi întrebat mai devreme dacă pot s-o scot la o întâlnire, o idee pe care ar fi refuzat-o instantaneu, ar fi dat dovadă de înţelegere. Până la urmă, a lăsat-o pe Sloane să iasă cu Duke. Şi acum, cu RJ. Dar Sloane nu e Casey. Din punctul de vedere al directorului, niciun delincvent de la Sandover n-are voie să aibă idei romantice cu fata lui preţioasă.

Deci probabil ar trebui să-ncep să-mi fac bagajul.

Ca la comandă, telefonul mi se aprinde cu un mesaj de la RJ.

RJ: Treci aici. Acum.

La naiba. Presupun că unul din aghiontaţii lui Tresscott e la uşă, chemându-mă în biroul lui, dar apoi, RJ mă ia prin surprindere.

RJ: Am primit un mesaj de la Gabe.

Scanned with CamScanner

La naiba! În sfârşit!

Pentru o clipă, sunt uşurat. Până realizez că RJ n-ar fi fost aşa panicat dac-ar fi fost o veste bună. Iau telefonul şi-i scriu.

EU: Ce spune?

RJ: Treci aici.

Mă ridic şi-mi iau tava pe jumătate goală. N-am cum să mai termin mâncarea. Apetitul meu tocmai a trecut de la inexistent, la n-o-să-se-mai-întoarcă-niciodată.

— Trebuie să plec. Vreau să fac un duş şi să mă schimb, înainte să suport consecinţele. Presupun c-o să fiu chemat la director în orice clipă.

— O să mă rog pentru tine, spune Lawson.

Silas nici nu-şi ridică privirea din telefon. Ce prieten de nădejde.

Zeci de scenarii dezastruoase îmi trec prin minte când plec din cantină. Dacă Gabe a mărturisit? Sau a arătat cu degetul spre altcineva? Mesajul lui RJ era foarte criptic şi mi-a declanşat o mulţime de idei. Există oare o lume în care Gabe să mă folosească drept ţap ispăşitor pentru tot ce s-a întâmplat? Sau dacă introduce un nou suspect? Prin faţa ochilor, îmi trece, pentru o fracţiune de secundă, imaginea cu Silas în maşină, lângă Casey, dar o ignor imediat. Silas a fost cu Amy toată noaptea, aşa că n-are cum să fie aşa. Sunt sigur de asta.

Poate Lawson? Ba nu, îmi amintesc că Silas a spus că amândoi au căutat-o pe Casey. Şi nimeni n-a spus că i-ar fi văzut pe Lawson sau Silas uzi. Dacă vreunul dintre ei ar fi condus maşina, ar fi fost uzi, măcar în partea de jos.

Sau poate s-au schimbat înainte de căutare?

Speculaţiile îmi fac inima să-mi bată cu putere. Mă apropii cu paşi repezi de o stare de panică. Totul dintre

Scanned with CamScanner

mine și Casey depinde de ce are Gabe de spus. Când intru în camera din cămin, RJ e la birou.

— Ai face bine să nu-ți bați joc de mine, spun eu.

— De ce aș face asta? zice el, în timp ce se întoarce în scaun.

Pentru că, în ultimul timp, toată lumea pare să se distreze pe spinarea mea.

— Nu contează. Las-o baltă. Vine și Lucas?

Sunt surprins că fratele lui Gabe n-a ajuns deja aici.

— Nu i-am spus.

RJ e precaut, ceea ce mă sperie.

— De ce nu? Ce a spus Gabe?

Dintr-odată, e reticent, după ce m-a făcut să alerg până aici.

— Spune odată, mă omori. Ce s-a întâmplat?

— A spus, și citez: *Spune-i lui Fenn că știu adevărul.*

Cuvintele n-au sens. E ca și cum m-am trezit vorbind o limbă străină, după un traumatism cranian sever. Le întorc pe toate părțile, dar tot nu înțeleg mesajul lui Gabe.

Speram la un indiciu despre ce s-a întâmplat la bal și dacă el a fost în mașină cu Casey. Și dacă da, *de ce*.

În schimb, am primit asta. Știe adevărul? Despre ce? Probabil despre bal. Dar ce adevăr crede Gabe că știe?

Mă doare mintea.

— Atâta tot?

— Da.

— Ce naiba înseamnă asta?

Sunt șocat când mă afund în canapeaua de piele. Mă tot gândesc la mesaj, în speranța c-o să găsesc un sens.

— Mesajul original al lui Lucas către Gabe a spus ceva despre mine? Arată-mi-l.

RJ ezită.

Scanned with CamScanner

— Serios? îl fixez cu privirea.

— Îmi pare rău, e un obicei. Singurul motiv pentru care mă descurc bine în domeniul ăsta e pentru că respect intimitatea clienților mei. Afacerile cu informații sunt profitabile, dar numai când știi să-ți ții gura.

— Poți să iei prostiile astea despre profit și să ți le bagi undeva. Sunt fratele tău vitreg. Ce spunea mesajul lui?

RJ pare nemulțumit. Își deblochează telefonul și caută, pentru o clipă, după care citește cu voce tare:

„Hei, știu că probabil ești furios și nu te învinovățesc. Tata e un nemernic. M-am ocupat de mama, încerc s-o aduc de partea noastră, dar până acum, n-am avut noroc. Vreau să știi că fac tot ce pot ca să te scot din locul ăla. Nu vreau decât să știi că indiferent ce ți-a spus tata, nu din cauza mea ai fost trimis acolo."

RJ ridică capul din telefon.

— Apoi spune că speră că e bine, vorbim în curând, și tot așa.

— Partea cu „nu din cauza mea" e ciudată, nu?

— Puțin, dar nu e ca și cum a spus „n-am fost eu, ci Fenn."

— Așa e.

— Trebuie să te întreb ceva.

Scaunul lui RJ scârțâie când se lasă pe spătar și-și încrucișează brațele.

Expresia lui neliniștită mă face și mai suspicios. Blestem când îmi dau seama ce vrea să spună.

— Mă întrebi dacă eu i-am spus tatălui lor despre vânzarea de droguri?

— Vrei să spui că n-ai făcut-o? întreabă RJ, cam prea surprins.

Scanned with CamScanner

— Evident că nu, spun eu, ofensat. Gabe e prietenul meu cel mai bun și tatăl lui e un nemernic. De ce i-aș face probleme?

— Poate încercai să-l protejezi și ai crezut că e singurul mod prin care să-l oprești să mai facă trafic.

— Da, sigur. Deci acum sunt un prieten nasol pentru că *nu* l-am dat pe mâna tatălui lui?

Nonșalanța lui RJ în fața lumii mele care implodează începe să mă enerveze. Pentru el, nu sunt decât bârfe. Parcă se uită la televizor. Dar asta a fost cea mai importantă și distructivă parte a vieții mele și, cumva, s-a înrăutățit în ultimele minute.

— Oricum ar fi, nu te judec...

— Ești sigur?

— Încerc să aflu adevărul.

RJ se încruntă, iar eu izbucnesc în râs. Toată lumea de aici a mințit în privința unui lucru de atâta timp, că nu mai știu cum arată adevărul. Nimeni nu e inocent în școala asta, cu atât mai puțin cei aflați în camera asta.

— Ce i-a răspuns Gabe lui Lucas? întreb eu.

— Sincer să fiu, n-a fost ceva palpitant. Spune că se simte ca la închisoare. Vorbește de o bătaie în care a fost implicat. Îl roagă pe Lucas să nu se pună în calea războiului pentru el, că nu merită să suporte furia tatălui lor, când Gabe nu e acolo. Apoi îl asigură că e în regulă, că peste șase luni o să împlinească 18 ani și atunci, o să poată să plece de acolo.

Mă doare sufletul când aud asta. Gabe e un tip stupid de bun. Mereu are grijă de fratele lui mai mic. Singurul motiv pentru care a vândut droguri a fost tatăl lui, nu pentru c-ar fi vrut să fie un delincvent. Sigur, nu e perfect. Îi place să facă probleme din când în când, dar nu e un criminal înnăscut sau ceva de genul ăsta.

Scanned with CamScanner

Domnul Ciprian a fost mereu zgârcit cu banii, genul de bărbat care voia ca fiii lui să se susţină singuri. Când creşteam, de fiecare dată când mergeam la ei acasă, în Greenwich, auzeam morala despre valoarea muncii susţinute şi cum Mark Ciprian nu avea să-şi ţină copiii în puf. Mereu mi-a părut aşa rău pentru Gabe şi Lucas. Sigur, e admirabil să ai etica muncii, dar nu poţi să-ţi trimiţi copiii la una din cele mai scumpe şcoli private din ţară şi să le dai o alocaţie de numai 100 de dolari pe lună. Vor fi crucificaţi.

— I-ai spus lui Lucas de mesajul de la Gabe?

— Nu, am vrut să vorbesc cu tine mai întâi. Chiar crezi că Lucas i-a insinuat lui Gabe că tu ai fost responsabil pentru exilul lui?

— Nu ştiu, dar toată treaba asta mi se pare dubioasă.

Ridic din umeri.

— Hai să-l testăm. Trimite-i mesajul acum. Dacă nu i-a spus nimic tatălui lui sau lui Gabe, probabil o să ne spună mesajul. Dar dacă i-a insinuat, cumva, lui Gabe, că eu i-am înscenat totul, probabil n-ar da mesajul mai departe, nu?

— Are sens.

RJ îşi deblochează telefonul din nou, ca să-i trimită lui Lucas răspunsul lui Gabe.

Apoi, aşteptăm.

— Are activat semnul c-a citit? întreb eu după trei secunde, când îmi pierd răbdarea.

— Nu, dar scrie...

Mă panichez şi mă îndrept pe canapea. Peste o clipă apare şi răspunsul lui Lucas.

— *Mulţumesc. Îţi rămân dator, omule,* citeşte RJ.

Amândoi ne uităm la telefonul meu de pe măsuţa de cafea. Nu primesc nimic. Ştim că Lucas e lângă telefonul

Scanned with CamScanner

lui, pentru că tocmai a trimis un mesaj. Și dacă lucrurile stau așa, nu există niciun motiv pentru care să nu-mi spună cuvintele pe care tocmai le-a citit, „*Spune-i lui Fenn că știu adevărul.*"

— Poate se gândește c-o să-ți spun eu, zice RJ, tocmai când îmi vibrează telefonul și tresărim amândoi.

Îl iau și mă relaxez când văd numele lui Lucas.

— El e, zic eu repede, în timp ce deschid notificarea.

LUCAS: Hei, mi-a răspuns fratele mele. Practic, e bine. A fost implicat într-o luptă cu un deținut, dar se descurcă.

Îi citesc răspunsul lui RJ, adăugând:

— N-a pomenit de mesajul lui Gabe către mine...

RJ oftează, trist.

— La naiba.

Dar telefonul vibrează din nou.

LUCAS: De asemenea, nu știu de ce, dar la finalul mesajului, a scris: spune-i lui Fenn că știu adevărul.

Urmează o pauză, apoi un alt mesaj.

LUCAS: Înseamnă asta ceva pentru tine?

Mă relaxez complet.

— Bun, poate lucrurile nu sunt așa suspicioase pe cât credeam. Se pare că m-am molipsit de la Silas și văd dușmani peste tot.

RJ pufnește.

— Mereu am știut că Silas e un nemernic, în secret. Așa sunt, de obicei, cei de treabă.

Îi scriu lui Lucas că habar n-am ce înseamnă, dar c-o să mă gândesc. Îmi răspunde cu un semn de în regulă.

— Ce facem acum?

RJ se leagănă pe scaunul lui.

Scanned with CamScanner

Îmi trec mâna prin păr și, dintr-odată, îmi amintesc că există o problemă mai importantă care trebuie să fie discutată.

— Acum îmi aștept execuția.

— Uitasem de asta.

— Și eu.

Mă întind și-mi las capul pe brațul canapelei.

— Ne-am distrat, nu-i așa? Ne-am apropiat destul, cât să ne ajungă o viață.

RJ pufnește.

— Mai mult de atât.

Însă umorul lui nu durează.

— N-o să te exmatriculeze cu adevărat, nu? Nu e ca și cum te-a prins în timp ce erai în ea.

— Sincer să fiu, nici nu știu dacă sunt iritat de momentul în care a apărut sau îi sunt dator. Mă pregăteam să-i spun lui Casey adevărul înainte să dea buzna în cameră.

— Adevărul? repetă el, după care înțelege. A, bine. Încă mai ai de gând s-o faci?

După o secundă de indecizie, încuviințez.

— Trebuie s-o fac, mai ales acum. Poate dacă mesajul lui Gabe ar fi oferit câtuși de puțină claritate, aș fi....

Mă opresc dintr-odată, realizând ce am făcut.

— Să fiu al naibii, șoptește RJ.

La naiba.

— Îl acopereai pe Gabe? întreabă el, șocat.

Îmi pun brațul peste ochi, ca să nu îl văd. Apoi realizez că n-am cum să dau înapoi. N-am cum să mă ascund. Așa că-mi las brațul în jos și mă ridic.

— Sunt aproape sigur că Gabe era la volan în noaptea accidentului lui Casey, spun eu, sec.

Scanned with CamScanner

RJ mă priveşte în tăcere ca şi cum procesează informaţia.

— Ah!

— Da.

— Şi ai păstrat secretul în tot timpul ăsta?

Observ nuanţa de acuzaţie şi dezaprobare din tonul lui.

— Îi sunt dator, zic eu.

— Înţeleg, e cel mai bun prieten al tău. Dar să acoperi ceva aşa important? Serios? Câtă loialitate îi datorezi?

— Foarte multă.

Îmi frec tâmplele, în timp ce toate greşelile pe care le-am făcut de-a lungul anilor îmi vuiesc în minte ca un roi de viespi.

— Acum câţiva ani m-a ajutat cu ceva foarte important, iar în noaptea balului, i-am întors favoarea.

— Vrei să detaliezi? mormăie RJ, când vede că nu continui.

La naiba. Nu poate s-o lase baltă, nu-i aşa? Mereu e curios.

— În vara de dinainte de anul junior, Gabe şi cu mine eram în Hamptons. Am stat cu Lawson, până când tatăl lui psihopat ne-a dat afară din cauza petrecerilor. Aşa că ne-am dus să stăm acasă la o tipă, Molly, şi petrecerea a continuat. În ultima noapte, am aflat că Molly e vecină cu un jucător cunoscut de la New York Yankees şi ne-a spus că tipul are un dulap cu ceasuri absolut ridicol...

— Ce naiba e un dulap cu ceasuri?

— Exact ce pare că e. Tipul era obsedat de ceasuri scumpe şi avea un dulap plin cu ele. Toate expuse pe rafturi, în cutiile lor elegante. Mi s-a părut foarte amuzant şi, cum am spus, toată vara aia am fost beat tot timpul.

— Dumnezeule! Ai intrat prin efracţie în casa jucătorului de la Yankee?

Scanned with CamScanner

— Da. Pe scurt, după ce toată lumea s-a dus la culcare, m-am gândit c-ar fi amuzant să-i sparg casa și să-i fur unul dintre ceasurile prețioase. Cumva, am și reușit s-o fac. Tipul n-avea deloc securitate, doar o cameră. Nici măcar nu-și activase alarma înainte să plece. El și iubita lui, care era model de lenjerie, erau într-un club din oraș și eu m-am dus pur și simplu la etaj, în dormitorul lor, și mi-am ales ceasul din dulap. L-am ales pe cel care arăta cel mai tare și am plecat de acolo.

— Gabe nu era cu tine?

— Dumnezeule, nu. Gabe nu e un idiot. A încercat să mă convingă să n-o fac, dar nu l-am ascultat. Am plecat după ce s-a culcat. Dimineața următoare a fost un circ. Jucătorul și-a dat seama că-i lipsește ceasul și a sunat la poliție. I-am văzut parcând lângă, așa că m-am dus la plajă și l-am aruncat în ocean. I-au interogat vecinii, inclusiv pe noi. L-am rugat pe Gabe să mă acopere și a făcut-o, fără ezitare. A spus c-am fost cu el toată noaptea, că am adormit și c-a avut grijă de mine, ca să se asigure că nu vomit în somn și mor. Evident, inițial nu ne-au crezut, dar atunci a intervenit tatăl lui Gabe. Domnul Ciprian a fost la un moment dat procuror general al statului, așa că încă avea ceva influență.

— Gabe și-a mințit și tatăl?

— Da. A jurat pe Biblie, iar familia e foarte catolică, deci crede-mă că asta a însemnat ceva pentru Mark Ciprian. Gabe m-a susținut și tatăl lui i-a crezut povestea. Jucătorul Yankee voia să găsească neapărat vinovatul. Dacă domnul Ciprian nu m-ar fi acoperit, datorită lui Gabe, aș fi mers la închisoare, fără doar și poate. În noaptea balului, abia dacă o știam pe Casey. Era o străină. Nu-i eram loial atunci, ci prietenului meu cel mai bun, căruia îi eram dator.

— Dar acum nu mai e o străină, îmi reamintește RJ.

— Știu asta foarte bine.

Scanned with CamScanner

RJ habar n-are cât m-a durut să ţin secretul ăsta. Să mă gândesc la ce e mai rău despre prietenul meu cel mai bun. Să mi-l imaginez ca fiind genul de om care lasă o fată să moară. Habar n-are ce efect are asta asupra modului în care înţelegi oamenii, în care te înţelegi pe tine. Am ales să-l protejez pe Gabe, şi nu pe Casey, după care am încercat să mă căiesc pentru asta, protejând-o după accident. Dar nu e destul.

Casey merită să ştie tot adevărul.

Pe parcursul prieteniei noastre, am fost mereu la un pas să-i spun totul. Dar după, mă gândeam la Gabe. El e prietenul meu cel mai bun şi de ea sunt îndrăgostit aproape complet, dar în momentul ăsta, nu-l am pe niciunul dintre ei, iar ea se îndepărtează din ce în ce mai mult. Fiecare zi în care Casey nu primeşte răspunsuri de la mine o apasă şi mai mult. În scurt timp, o să fie atât de afectată, că poate n-o să-şi mai revină. Şi n-o să mai revină la mine.

Noaptea trecută a spus că *vrea* să mă ierte.

Nu trebuie decât să-i dau un motiv.

Conversaţia e întreruptă de o bătaie la uşă, luându-ne prin surprindere.

RJ se duce să răspundă, iar peste o secundă, se uită, uşurat, peste umăr. Deci nu e ordinul meu de executare. Tresscott clar îmi prelungeşte tortura.

— Hei, spune cineva şi nişte seniori dau buzna în camera noastră.

Xavier, cel înalt, mă salută, apoi vorbeşte cu fratele meu vitreg.

— Hei, doi verişori de-ai mei vin în vizită din Manhattan weekendul ăsta. Speram să-i aduc la lupte diseară.

— Şi? întreabă RJ.

— Păi, pot să vină?

Xavier se foieşte şi-şi bagă mâinile în buzunar.

Scanned with CamScanner

— Ce-mi pasă mie?

Pufnesc, de pe canapea. Săracul Remington, refuză să accepte realitatea.

— Merg la St. Michael, din Upper West Side, continuă Xavier, ca și cum RJ nu spusese nimic. Poți să le dai undă verde în seara asta, dacă vrei. Să-i întâlnești înainte să plecăm.

— Nu vreau și n-o să merg.

— N-o să mergi?

Tripp, prietenul lui Xavier, pare confuz.

— Nu. Am treabă.

Îmi opresc un alt râset. RJ și-a făcut vizitele săptămânale obligatorii la lupte, de când a preluat conducerea de la Duke, dar se pare că s-a săturat să joace după reguli. Sunt surprins că i-a luat atât.

— Deci nu vor mai fi bătăi? insistă Xavier. Dar e sâmbătă.

— Tu poți să te bați. Sau nu. Nu-mi pasă. Ce e așa greu de înțeles?

Cei doi se uită la mine, pentru ajutor, dar eu doar ridic amuzat din umeri.

— Sunt ocupat în seara asta, spune RJ încet, pronunțând clar fiecare cuvânt, ca și cum vorbea cu un copil mic. Dac s-ar ține mâine seară, super. Dac-ar fi fost ținute ieri, super. Dar sunt în seara asta, și am treabă.

— Deci le ținem mâine seară? întreabă Xavier.

— Țineți-le când vreți! țipă el, după care se întoarce spre mine, implorându-mă din priviri. Omule, ajutor.

Sunt prea ocupat cu râsul.

— Ăsta nu e un test, îi asigură el pe tipi. Nu mă interesează să mă ocup de treaba asta. Spune-le prietenilor voștri.

— Deci, mâine-seară? întreabă Tripp.

Scanned with CamScanner

— Ieșiți naibii afară, le spune RJ frustrat, împingându-i pe ușă.

O închide după ei și se reazemă de ea, ca și cum s-ar teme că cei doi vor încerca s-o deschidă, ca barbarii la poartă.

— De ce mi se întâmplă asta?

Îmi șterg lacrimile de la atâta râs.

— Ți-ai făcut-o cu mâna ta, omule.

O bătaie puternică se aude la ușă.

RJ se înroșește de la frustrare.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Plecați!

— Bishop, strigă o altă voce.

În acea clipă, tot umorul dispare.

De data asta, eu răspund la ușă. Mă trezesc uitându-mă la zâmbetul arogant al lui Asa, mesagerul directorului.

— Lasă-mă să ghicesc. Am fost somat.

Asa îmi ignoră sarcasmul.

— Directorul Tresscott te-a chemat în biroul lui. Ai face bine să te grăbești.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 35
FENN

E mai liniște decât într-o biserică aici. Nu trec pe lângă nimeni și nu aud nicio voce când mă îndrept spre biroul lui Tresscott. Zgomotul pantofilor mei, care scârțâie pe podeaua lustruită a coridorului lat, mă face să scâncesc. E jenant de tare. Apoi îmi sună telefonul și e chiar și mai zgomotos, ca o explozie în tăcere.

Îl pun pe silențios, apoi citesc mesajul.

CASEY: Ne vedem diseară, la locul nostru? Avem multe de discutat.

Are dreptate, așa e.

EU: Sună bine. Și da, așa e.

EU: Mi-am pus telefonul pe silențios. Urmează să vorbesc cu tatăl tău.

Nu e nimeni la recepție. Trec mai departe, spre ușa impunătoare din mahon, și bat scurt.

— Intră.

Apăs clanța și deschid ușa. Fac un pas pe covorul vișiniu gros, după care mă opresc pe loc.

— În niciun caz, bombăn eu, în timp ce-l văd pe tata, care se află la biroul lui Tresscott. Nu, n-o să fac asta.

Mă întorc, iar David se ridică brusc de pe scaun.

— Fennelly, stai.

Scanned with CamScanner

Nu vreau să stau. Vreau să fug din clădire, să fur maşina cuiva şi să merg în altă ţară. În Canada. Ba nu, în Mexic. E vremea mai frumoasă.

Dar ştiu şi că asta ar fi inutil, aşa că mă opun reflexului şi intru din nou în birou. Închid uşa după mine şi-mi încrucişez braţele la piept.

Tata îşi trece mâna prin părul blond. În prezent, e presărat cu şuviţe argintii. Sunt surprins că noua lui soţie nu l-a convins să se vopsească. Sau poate lui Michelle i se pare distins.

— De ce eşti aici? întreb, când nu spune nimic.

Asta îi aprinde o licărire de iritare în ochi.

— Edward Tresscott m-a sunat de dimineaţă şi mi-a spus că vrea să te suspende.

Rămân fără aer. Atât? O suspendare?

Expir uşurat şi mă întreb cum a reuşit Casey să-l convingă să nu mă exmatriculeze.

— Pari uşurat, spune tata.

— Chiar sunt. Am crezut c-o să fie mult mai rău. Cât o să fie suspendarea?

— Trei zile. O să vii aici, în biroul lui Tresscott, în fiecare dimineaţă, şi o să-ţi faci cursurile într-un birou vecin. O să stea cu ochii pe tine toată ziua şi după ce sună ultimul clopoţel, o să verifice ce-ai făcut.

— Bine. Ridic o sprânceană. Pot să plec acum?

— Nu. Aşază-te naibii pe scaun, Fenn, spune el, scrâşnindu-şi dinţii.

— Scoţi la înaintare înjurăturile, tată? Cineva are o criză de isterie.

— Aşază-te.

Îi fac pe plac şi mă aşez pe unul din scaune.

Tata rămâne în picioare, iar pe faţă i se citeşte nefericirea, cu o doză de dezamăgire.

— Ce e? spune odată. Morala.

Scanned with CamScanner

Mă reazem de spătarul scaunului, impasibil.

— Mereu e distractiv să te ascult prefăcându-te că-ţi pasă. Realizezi c-ai făcut asta destul de mult în ultimul timp, nu? înţeleg. Încerci s-o impresionezi pe mama vitregă. Dar îţi pierzi timpul.

Înjură din nou şi e neobişnuit de iritat. E şocant, având în vedere că emoţiile lui au hibernat atâta timp. Poate de asta îl tot împung. M-am săturat de atitudinea somnoroasă şi neinteresată. Abia aştept o ceartă.

Şi tata nu mă dezamăgeşte.

— M-am săturat de asta. De *tine*.

— Ce e nou?

— Termină. Termină cu prostiile astea insolente, copilăreşti. Ai 18 ani.

Se înroşeşte la faţă, în timp ce începe să se plimbe, oprindu-se la fiecare câteva secunde, ca să-mi arunce priviri furioase.

— Eşti adult şi te urci în camerele fetelor pe geam, la patru dimineaţa, ca un puşti excitat! Şi nici nu vorbim de orice fată, ci de fiica cea mică a lui Edward Tresscott! Ai înnebunit?

Încerc să-i răspund, dar mă întrerupe, ridicând mâna.

— Ţi-am suportat o mulţime de porcării de-a lungul anilor. Ţi-am tolerat replicile isteţe, am ignorat prietenii pe care ţi-i faci...

— Prietenii pe care mi-i fac? Ce înseamnă asta?

— Gabe Ciprian e traficant de droguri! Lawson a tot trecut pe la reabilitare de la 13 ani!

Tata se apropie de mine, încruntat.

— Şi să nu încep să vorbesc despre fete. Şi petreceri. Peste tot prin casă sunt ambalaje de prezervative. Băutura. Faptul că ai fost exmatriculat din fiecare şcoală, până când a trebuit să-ţi plătesc locul aici. Şcoala privată din care

Scanned with CamScanner

nimeni nu e exmatriculat şi aproape ai fost dat afară şi de aici!

Pufneşte furios, trecându-şi din nou mâna prin păr.

— Am voie să răspund acum sau încă ţipi? întreb eu politicos.

— Aş vrea o explicaţie. Chiar aş *vrea* una. Pentru că nici nu pot să-mi imaginez la ce te gândeai, făcându-ţi de cap cu fiica directorului.

— Casey e prietena mea, ridic eu din umeri. Avusese un coşmar şi m-a sunat pentru că era supărată şi avea nevoie să vorbească cu cineva.

— Şi nu puteai să vorbeşti cu ea la telefon? Chiar trebuia să-i intri în casă prin efracţie?

— N-am făcut asta, ea mi-a deschis.

— Erai acolo la patru dimineaţa, fără permisiunea tatălui ei. Are 17 ani.

— E prietena mea, repet eu.

— Vrei să spui că între voi doi nu se întâmplă nimic fizic?

De obicei, mint destul de bine, cel puţin prin omisiune, dar în dimineaţa asta nu sunt în formă. Şi acea fracţiune de secundă de ezitare mă costă.

— La naiba, Fenn! Ce naiba e în neregulă cu tine?

Tata dă din cap, dispreţuitor.

— Chiar ăsta e omul care vrei să fii? Un ratat care nu-şi atinge potenţialul, care bea şi gândeşte cu penisul?

— Sună chiar distractiv!

Râde, uimit.

— Nici măcar nu iei în serios discuţia asta, aşa-i? Am venit aici, fiind anunţat din scurt, ca să-ţi bag minţile-n cap...

— Nu eu ţi-am cerut să vii, intervin eu, tăios. Tu ai ales.

Scanned with CamScanner

Tata mă privește o clipă, apoi se așază pe scaunul vecin, îngropându-și fața în mâini. Stă acolo, în acea poziție învinsă, pentru ce pare un minut întreg. Mă gândesc chiar să mă strecor din birou cât nu se uită.

Dar apoi își ridică capul.

— Mi-e rușine cu tine.

Până acum, criticile lui nu mă atingeau.

De data asta, însă, mă lovește. Direct. Simt o presiune în piept.

— Ți-am dat libertate, Fenn. Am încercat să am răbdare. Să te înțeleg. Pentru cât știu cât dor îți e de mama ta.

Îmi încordez maxilarul.

— Dar ai întrecut limita...

— Pentru că m-am strecurat în dormitorul unei prietene? întreb eu, șocat.

— Pentru că n-ai remușcări pentru nimic din ce faci sau spui. Faci ce vrei, când vrei. Mi-e rușine, repetă el, în timp ce se ridică.

— Nu-mi pasă.

Și eu mă ridic, sătul de conversația asta.

— Ar trebui să-ți pese. Pentru că sunt tatăl tău și sunt singura familie pe care o ai pe lumea asta, Fennelly.

Privirile ni se intersectează din nou și tresar când îi văd ochii. E condamnare în ei și dezgust.

— Mamei tale i-ar fi rușine cu tine.

Brațul mi se mișcă înainte să mă pot controla. E un reflex, instinctul de a mă apăra de valul de durere declanșat de cuvintele lui.

Se aude un zgomot puternic când pumnul meu îi atinge maxilarul.

Se dă în spate, șocat. Amândoi suntem șocați. Degetele mă gâdilă și mă uit la mână, clipind, confuz. E de parcă mâna nici nu-mi aparține.

Scanned with CamScanner

Nu l-am mai lovit până acum. El nu m-a lovit niciodată. Violența n-a făcut niciodată parte din relația noastră.

Tata respiră adânc. Își trece un deget peste locul unde l-am lovit, apoi își mișcă maxilarul.

— Tată, îmi...

Pare rău. Vreau să-i spun că-mi pare rău.

Dar deja trece pe lângă mine.

— Bagă-ți mințile-n cap, zice el, fără să se întoarcă.

— Unde pleci?

— Acasă.

Tot nu se întoarce. Mă grăbesc spre ușă, ca să-l pot auzi.

— Mă duc acasă, la soția mea. Și tu o să-ți îndeplinești suspendarea fără să te plângi. Ne vedem de Ziua Recunoștinței.

După care pleacă și aproape mă prăbușesc, picioarele fiind prea slabe ca să-mi susțină greutatea. Mă legăn spre un scaun și mă prăbușesc în el, imitând postura tatei, cu fața îngropată în mâini, dintre care una încă mă doare.

Tocmai mi-am lovit tatăl în față.

Dumnezeule.

Mamei tale i-ar fi rușine cu tine.

Cât stau acolo, aplecat, nu pot să nu mă gândesc la tot ce a spus. Cuvintele lui îmi răsună în minte, până când nu mai pot să mă împotrivesc concluziei care mi se materializează în minte.

Are dreptate.

Sunt un ratat.

Mamei chiar *i-ar fi* rușine cu mine.

Și nu am de ce s-o las pe o fată precum Casey să mă iubească.

Mormăi în mâini. La naiba. Ce fac cu fata asta? Din prima clipă când am vorbit cu ea, am știut că e prea bună

Scanned with CamScanner

pentru mine. E fata care salvează animale rănite și le ține în cutii de pantofi, lângă patul ei. E fata care iartă, când n-ar trebui, și uită, când ar trebui să-și amintească.

Ar fi trebuit să pun punct relației. Se *terminase*. M-a părăsit, și pe bună dreptate. Dar în loc să fac asta, am tot insistat s-o recuceresc și pentru ce? Ca să fie cu un ratat care bea prea mult și al cărui cel mai bun prieten este traficant de droguri și posibil a încercat s-o omoare?

Merită mai mult de atât. Mult mai mult.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 36

CASEY

— Mulţumesc, spun eu, din uşă.

Tata mă priveşte peste marginea ceştii de ceai. E în biroul lui, bea ceai şi are o carte deschisă în faţă. E cea pe care i-am luat-o de Crăciun, despre Războiul de 100 de ani. A stat aici toată ziua, citind.

— Ştiu că voiai să-l exmatriculezi, continui eu, după ce tata nu spune nimic. Dar îţi promit că n-a făcut nimic rău. Singurul păcat al lui Fenn a fost c-a venit aici când am avut nevoie de el.

Un muşchi îi tresare în maxilar.

— Ai ceva de spus?

— Ce ai vrea să spun? răspunde şi-şi pune ceaşca jos.

— Nu ştiu, doar spune ceva.

— Bine, uite ce o să spun: dac-o să mai găsesc vreodată un băiat în camera ta, în miezul nopţii, o să fie exmatriculat, dacă am puterea să fac asta, şi tu o să faci şcoală acasă. Ne-am înţeles?

— Da, zic eu, rece.

— Şi mă aştept să respecţi promisiunea pe care ai făcut-o mai devreme, zice el, cu privirea fermă.

— O s-o fac.

În timpul discuţiei noastre de dimineaţă, în care i-am spus de ce Fenn n-ar trebui să fie pedepsit prea tare pentru noaptea trecută, una din condiţiile tatei a fost să

Scanned with CamScanner

mă întorc la terapie. Săptămânal. N-am fost încântată să accept, dar nu mă deranjează doctorița Anthony și mi se pare un schimb corect, ca să-l țin pe Fenn la Sandover.

Mi-e dator, și am de gând să-i cer să-și plătească datoria diseară. N-o să accept nimic mai puțin decât adevărul despre bal.

— Sloane tocmai a pus o lasagna în cuptor, îi spun eu. A zis că o să fie gata până la șapte.

Tata încuviințează și se întinde după carte.

— Atunci ne vedem la cină.

E cazul să plec.

Aștept să-mi dau ochii peste cap abia după ce închid ușa. Înțeleg. E supărat că l-a prins pe Fenn în dormitorul meu, dar n-a fost ceva *așa* important.

Îmi scot telefonul din buzunar.

EU: Hei, rămâne pe diseară? Cina e la 19, așa că o să fiu liberă pe la 21. Ne vedem pe drumul de la lac?

Fenn tot scrie pentru ce pare o eternitate. Mă plictisesc să aștept și mă duc la etaj. Vreau să fac duș și să mă schimb înainte de cină.

Telefonul îmi vibrează tocmai când intru în camera mea.

FENN: Mă doare să zic asta, dar ai avut dreptate. Trebuie să se termine ce e între noi. Nu sunt tipul potrivit pentru tine, Casey. Îmi pare rău.

Mă uit la mesaj.

Trece o scundă. Trec două. Trei. Zece.

Continui să mă uit la ecran, în speranța că mesajul o să aibă sens. Ba chiar verific că e scris în engleză, pentru că nu reușesc să-l procesez. Văd cuvinte precum „să se termine" și „îmi pare rău", dar e evident că privirea îmi joacă feste. În niciun caz nu termină lucrurile cu mine.

Scanned with CamScanner

Prin mesaj.

E scandalos.

Pulsul îmi devine slab, în timp ce-i trimit înapoi două cuvinte.

EU: Vorbești serios?

De data asta, răspunde imediat.

FENN: Da. Îmi pare rău. Trebuie să mă uiți.

Expir lent. Pulsul mi-o ia razna. Din ce în ce mai repede, până îmi vibrează furios între urechi.

Nu-mi vine să cred. Tipul ăsta a petrecut o lună încercând să intre din nou în viaţa mea, implorându-mă să îl iert zi de zi. Şi până noaptea trecută, mi-am menţinut limitele. Dar a trecut şi de alea. Noaptea trecută, când mă ţinea în braţe, eram gata să-l iert, chiar şi fără să ştiu tot adevărul despre bal. Îmi reamintisem că Fenn mi-a salvat viaţa, că trăiesc datorită lui, şi până la urmă, nu e ăsta cel mai important lucru?

Dumnezeule, sigur e o problemă la mine. Un defect de programare, care mă împinge să fac aceleaşi greşeli şi să fiu uimită în mod constant să mă trezesc singură.

Sau poate e vorba doar de Fenn.

Se ascunde la vedere, ca o otravă incoloră şi inodoră.

Mi se scurge în doze mici în vene, până când nu-mi mai bate inima.

Nu-mi vine să cred că l-am lăsat să mă convingă că e prietenul meu. Eram la un pas să-l iert, deşi ştiam mai bine de atât şi fără să-mi ascult toate avertismentele care-mi răsunau în minte. Însă Fenn Bishop e imun la toate apărările mele naturale, alunecându-mi în minte, ca să-mi şoptească minciunile potrivite şi promisiuni goale.

Mă aşez pe marginea patului şi clipesc repede, ca să ţin lacrimile la distanţă. Partea amuzantă e că, de data

Scanned with CamScanner

asta, chiar credeam că e pregătit să-mi spună adevărul. Că după săptămâni întregi în care m-a implorat să-i dau șansa să spună totul, n-o s-o dea în bară de data asta. Doar că sunt din nou în punctul ăsta, în care am picat de fraieră.

Lacrimile mi se usucă, în timp ce durerea din jurul inimii se întărește în ceva mai întunecat, mai ostil. Furia îmi încinge capul, devenind o furtună asurzitoare de supărare și resentiment, care se intensifică de fiecare dată când recitesc mesajele lui Fenn.

Nu mai suport.

Arunc telefonul pe pat și mă forțez să fac un duș. Dau apa fierbinte, după care stau sub jet, inspirând nori de aburi, înainte să-mi ridic fața. Las apa fierbinte să mă înmoaie. Să mă aline. Cumva, funcționează. Închid ochii și, în acel moment, primul gând liniștitor din acea zi plutește prin haos.

Îmi amintesc cum am mers cu viteză prin munți, cu geamurile lăsate jos.

Cum am mâncat înghețată într-un orășel oarecare.

Cum m-am pierdut și am uitat cine sunt.

Pe măsură ce căldura și aburii îmi relaxează mușchii, îmi amintesc ultima oară când am fost fericită. Nu de la băutură, răzbunare, sau orgasm, ci pur și simplu fericită.

După duș, îmi trag niște pantaloni de yoga pe mine, o bluză cu dungi și șosete călduroase de lână. Trebuie s-o hrănesc pe Silver înainte să cobor la cină, așa că mă întind spre sertarul de sus, să iau punga cu mâncare de acolo. Azi am trecut în mod oficial la lucernă și pelete, care se presupune că sunt bogate în fibre. Însă Silver tot pare slăbită. Aș vrea să fie mai vioaie.

Când ridic capacul cutiei și mă uit înăuntru, nu se mișcă.

— Trezește-te, micuțo. E timpul pentru lucernă.

Scanned with CamScanner

I-am tot lăsat mâncare în colţul cutiei, lângă un castron mic cu apă. De obicei, când îi pregătesc mâncarea, deschide ochii şi scoate cele mai dulci sunete. În seara asta, însă, nu spune nimic.

— Ce s-a întâmplat? Haide, drăguţo, hai să mâncăm.

Silver nu reacţionează. Urechile nu i se mişcă.

Mai trece ceva timp până realizez care e problema.

Problema e că Silver e moartă.

Simt cum amorţesc. La fel cum Silver n-a reacţionat la sunetul vocii mele, nici eu nu reacţionez la faptul c-a murit. Îi privesc corpul nemişcat. Apoi pun la loc capacul cutiei.

— Case! Cina!

Ies din dormitor pe pilot automat, cu cutia sub braţ. Cobor şi intru în bucătărie, fără să spun nimic, şi o găsesc pe sora mea scoţându-şi mănuşile. Din tava cu lasagna pusă la răcit pe aragaz ies aburi.

— Pui tu masa? spune Sloane, peste umăr.

— Da.

Se întoarce şi râde când vede cutia de pantofi.

— Silver o să ia cina cu noi?

— E moartă.

— La naiba.

— Draga mea, îmi pare aşa rău, spune tata, din uşă.

A venit la fix cât să ne audă.

Ridic din umeri.

Tata oftează, vine şi mă mângâie pe umăr.

— Mă duc să aduc lopata.

— Nu te sinchisi.

Mă duc spre masă şi deschid dulapul înalt, unde se află coşul nostru de gunoi.

— Case? zice el, neliniştit.

Scanned with CamScanner

— Am știut de la început c-o să moară. N-are rost s-o îngropăm. Pare prea mult efort pentru nimic.

Urmează tăcere când arunc cutia la gunoi. Închid dulapul și mă întorc, lovindu-mă de două expresii confuze.

— Ce e? bombăn eu.

— Mereu îți îngropi animalele, se încruntă Sloane. Ai făcut asta de la șase ani.

— Ei bine, nu mai am șase ani. Oamenii cresc și lucrurile mor.

Totul moare.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 37
SLOANE

La întâlnirea agenției de detectivi Tresscott și Shaw, acești doi copoi cutezători s-au lovit de un alt punct mort. Când stăm pe veranda din spate, RJ își mângâie bărbia și se uită la suprafața mesei, de parcă încearcă să descifreze mesajele în grăunțe. Câinii aleargă în jur ca niște nebuni, urmărind insecte și veverițele care mai trec prin curte.

— Putem să-i trimitem alt mesaj lui Gabe? sugerez eu. Să aflăm versiunea lui despre ce s-a întâmplat în noaptea aia?

— Chiar dacă Fenn ar fi dispus să mai dea 5 000, omul meu de contact a dispărut. Așa că dacă n-avem de gând să trimitem un porumbel călător sau să angajăm o actriță care să se dea drept mama lui Gabe...

— Deci niște opțiuni cu adevărat realiste...

— Nu avem nimic.

Grozav. Absolut minunat. Pentru prima oară în ultimele luni, chiar avem o pistă. Mărturisirea lui Fenn că-l acoperea pe Gabe. Și cu toate astea, ne învârtim pe loc.

Credeam că, dacă Fenn o să ne spună ce știa, o să aflăm ce s-a întâmplat la bal. Dar surpriză! Avem și mai multe întrebări. De exemplu, de ce dintre toți oamenii, Gabe Ciprian a lăsat-o pe Case blocată în mașină?

— Care e treaba cu drogurile? Gabe le vindea? întreabă RJ.

Scanned with CamScanner

Bo aleargă spre el și-i pune un băț plin de salivă în poală. Tot mormăie insistent, până când RJ aruncă bățul în curte.

— A fost cel mai prost păstrat secret de la Sandover. Toți știau la cine să se ducă ca să-și ia otrava.

— Are sens. Nimeni nu ajunge aici din întâmplare. Gabe a mers vreodată la Ballard?

— În primul an, confirm eu. Dar după, el și Fenn au fost exmatriculați pentru c-au furat alcool din cabinetul cu băutură al supraveghetorului căminului. După asta, Gabe a fost trimis la Sandover, iar Fenn la... cum îi zicea? Un internat elvețian.

— Serios? Credeam că Fenn a venit aici în anul doi.

— Da, la o lună după începerea semestrului. N-a rezistat decât câteva săptămâni în Alpi și a fost dat afară. Cred că a făcut-o dinadins, ca să ajungă aici. El și Gabe erau inseparabili.

Bo se întoarce cu bățul și acum, Penny vine și ea spre RJ, ca să-l încurajeze să i-l arunce.

— Unde e Casey? Nu poate să distragă câinii, ca să mă lase în pace?

Deși se plânge, tot aruncă bățul.

— E în camera ei. Iepurele a murit.

— La naiba, ce nasol.

Mă uit la el, îngrijorată.

— Nici n-a clipit. A spus că era pregătită ca puiul să moară de când l-a salvat. Dar a fost tulburător. De obicei, Casey nu e așa stoică.

— Ea și Fenn s-au certat din nou? Pentru că fratele meu vitreg nu arăta prea bine azi. Având în vedere c-a evitat exmatricularea, ar fi trebuit să fie încântat, dar a dormit toată ziua.

RJ pare la fel de tulburat cât mă simt eu.

Scanned with CamScanner

— Asta e ciudat, dar Casey n-a pomenit nimic de vreo ceartă.

Nu c-ar fi făcut-o. Zilele astea, Casey se poartă de parcă sunt dușmanul, iar eu îmi petrec seara de sâmbătă încercând s-o *ajut*. Ce răsfățată nerecunoscătoare. Aș putea să fac sex cu iubitul meu acum, dar în schimb, stau cu el aici și încerc să aflu ce s-a întâmplat în noaptea când Casey aproape a murit.

— Lucas ți-a răspuns la mesaj? întreb eu.

Lucas e cea mai apropiată conexiune pe care o avem cu Gabe, din moment ce Fenn susține că nu i-a văzut pe Gabe și Casey împreună la bal.

— Nu încă.

Îmi înghit frustrarea. Ce n-aș da să-i strâng pe toți în cameră, în stilul Agathei Christie, și să dau totul în vileag, pas cu pas, până când o să-mi dau seama cine e vinovatul. Agatha făcea totul să pară așa ușor.

— Nu avem un alibi pentru Gabe cât Casey lipsea. Avea acces la droguri. Și oportunitatea să i le dea.

— Dar care e motivul lui? De ce să-ți drogheze sora și să o ducă cu mașina la debarcader?

— Ăsta ar fi răspunsul evident.

— Adică cel abject de sexual.

— Da.

În zilele ce au urmat accidentului, i-am suspectat pe toți. Mai ales după ce a fost confirmat că sora mea fusese drogată. Știind asta, cum ar putea să existe un motiv inocent pentru ce s-a întâmplat în noaptea aia? O persoană pe care o știam și în care aveam încredere a încercat s-o rănească și a fost la un pas s-o omoare.

Evident, i-am ochit pe tipi, dar nu exista unul care să iasă în evidență ca suspect. Până acum.

— Raportul de toxicologie pe care spitalul l-a dat poliției a avut mai multe chestii în el, spune RJ. Din ce

Scanned with CamScanner

am găsit online, e un cocktail asemănător unui sedativ. În dozele potrivite, te liniștește. Îți șterge amintirile.

Un fior de furie ia naștere în mine. Îmi amintesc cum plângea Casey la spital, când doctorul i-a zis că i-au găsit droguri în organism. A început să plângă și mai isteric, după ce acesta i-a spus că trebuiau s-o controleze pentru viol, din moment ce nu-și amintea ce s-a întâmplat. Însă n-au găsit nimic. Niciun semn de abuz sexual, sau orice fel de activitate sexuală. Dar asta nu înseamnă că nu s-a întâmplat nimic.

— Zeci de oameni de la bal luaseră ceva, îi spun lui RJ. Nu știu exact ce, dar orice ar fi fost, era genul de substanță care te făcea fericit. Toată lumea dansa și zâmbea. Inițial, a fost amuzant, după care a devenit enervant. Dar nimeni n-a mai leșinat și nici nu s-a trezit într-un lac. Nu știm nici măcar dac-a venit din aceeași rezervă.

— Deci Gabe nu poate să ne spună ce avea, iar Casey nu-și amintește de unde a luat.

Oftează, în timp ce câinii așteaptă cu nerăbdare să le arunce bățul.

— Iar Fenn e tensionat din nou.

— Acum începi să-mi înțelegi viața din ultimele șase luni. E o înfundătură.

Ciclul vicios de speranță și disperare. Urmărirea unor piste fără concluzii. Uși care-mi sunt trântite în față.

— Mai e un suspect care bifează toate criteriile, sugerează RJ.

— Cine?

— Lawson. Din ce am auzit, nimeni nu știe unde a fost în cea mai mare parte a dansului. Dacă mai iei în considerare și pasiunea lui să facă pe farmacistul, aventurile sexuale și principiile îndoielnice...

Îmi mușc buza.

Scanned with CamScanner

— Nu pot să neg nimic din toate asta, dar nici nu mi-l imaginez pe Lawson depunând atâta efort pentru o partidă. Nu trebuie decât să pocnească din degete.

— Bine punctat.

Telefonul lui RJ vibrează pe masă.

— E Lucas, spune el.

— Arată-mi.

LUCAS: Hei, scuze. Tocmai am văzut mesajul. N-am stat prea mult noaptea aia, nu știam pe nimeni de acolo.
LUCAS: Cred că, la un moment dat, am văzut-o pe Casey dansând cu Mila și niște tipi. Nu-mi amintesc cu cine.
LUCAS: Nu-mi amintesc să-i fi văzut împreună pe Gabe și Casey, dar da, Gabe vindea droguri. Cu asta se ocupa și eu nu mă băgam peste el.

— Mila, spune RJ. Ea e pista.

Bineînţeles, pentru că toată situaţia trebuia să devină mai complicată.

— Asta ar fi aproape la fel de util ca şi cum l-am întreba pe Gabe, zic eu sec.

— De ce?

E aproape ofensat de lipsa mea de entuziasm.

— Treaba asta trebuie să fie mai importantă decât cearta voastră, nu?

— Treaba asta e motivul certii noastre, îi reamintesc eu. Dac-ar fi interesat-o să fie de ajutor, n-ar mai fi fost așa nemernică după accident.

— Bine, ai dreptate, dar a trecut ceva timp. Poate acum e mai rezonabilă.

Ce drăguţ că are impresia asta. Ce băiat dulce şi naiv.

— Iubire, nu înţelegi cum merg lucrurile între fete. Nu pot să-i cer o favoare. Aş da dovadă de slăbiciune. Ar fi încântată să aibă ceva ce vreau și să-mi spună să mă duc naibii.

Scanned with CamScanner

— Ce prostie. Știi asta, nu?

Posibil, dar nu eu fac regulile. Astea sunt niște tradiții antice, create de când au apărut femeile.

— Îți spun, Mila ar prefera să se radă în cap, decât să mă ajute.

Un zâmbet mic îmi apare pe buze.

— O singură persoană ar putea să o convingă.

— Privirea asta îmi dă emoții, mă acuză el. Nu-mi place privirea aia, iubito.

— Cât de greu ar putea să fie? Copleșește-o cu farmecul tău...

— Adică să flirtez cu ea.

— Orice pentru cauză, nu?

RJ se apleacă pe scaun și urăște deja planul ăsta.

— Vrei să-i întinzi o capcană.

— Ești o capcană așa apetisantă, îi răspund eu cu un zâmbet dulce, fluturându-mi genele.

— Nu face asta, e înfricoșător.

— Fii jucător de echipă, iubitule. Sacrifică-te pentru echipă.

— Dumnezeule. Bine, doar termină cu metaforele sportive.

Mă privește, gândindu-se la strategie.

— De ce am senzația să eu sunt cel care intră într-o capcană?

Îmi apropii scaunul de al lui și-mi ridic picioarele în poala lui. RJ își pune imediat mâna pe glezna mea, mângâind-o peste pantalonii de yoga.

— Evident, vor fi niște reguli.

Mă privește sceptic.

— Dac-o s-o întreb direct, o să știe că se întâmplă ceva. N-o să vorbească cu mine.

Scanned with CamScanner

— Un curs intens în psihologia femeilor. Știm deja că Mila te place. Dar ce o incită cu *adevărat* e ideea de a lua ceva ce-mi aparține.

— Bun, atunci dacă va trebui să fiu mai convingător... Se încordează, ca și cum se pregătește să fie lovit între picioare. Asta ce înseamnă, că n-o să-mi folosesc mâinile? Nimic sub gât?

Ideea asta îmi întoarce stomacul pe dos, dar ce altă opțiune avem? Îmi reamintesc că aș face orice pentru sora mea mai mică. Mai ales când e în mijlocul unei crize de identitate.

— Doar nu te culca cu ea, bine?

Îl lovesc ușor într-o parte, ca să-i reamintesc că știu pădurile astea și fiecare mod posibil de a ascunde un cadavru.

— Nu cred că m-aș putea abține din vomitat după asta.

— Am înțeles. Să nu fac nimic care să mă facă de nedorit în ochii tăi.

— Vezi? Suntem pe aceeași lungime de undă.

Mă mut de pe scaun, în poala lui, înfășurându-mi brațele în jurul gâtului lui. Îl sărut, pentru c-a acceptat să coopereze.

— Ești adorabilă când ești geloasă.

Nu neg, pentru că simt deja fiorul de gelozie. Niciodată n-am crezut c-o să pun la cale un plan să-mi flutur iubitul ca momeală pentru dușmanul meu de moarte. Acum câteva luni, aș fi râs la ideea c-aș putea avea atâta încredere în cineva cât să-l trimit într-o astfel de misiune. Dar acum, când stau aici, nu cred că există vreo persoană în care să am mai multă încredere.

Da, RJ a făcut câteva greșeli la început. Și eu am făcut câteva. Dar am trecut peste. De atunci, s-a devotat cauzei de a afla cine mi-a rănit sora și a riscat mult ca să

Scanned with CamScanner

ajungem în punctul ăsta. În plus, a făcut toate astea fără să se plângă. Nu sunt mulți tipi care ar suporta călătoria asta. Mai ales pentru o persoană pe care abia o cunoștea la început.

Chiar și dacă Mila e o altă pistă moartă, tot i-aș fi recunoscătoare că ne-a adus așa departe.

— Deci, când o să punem în aplicare capcana asta seducătoare? întreabă el.

Câinii vin și se întind la picioarele lui, epuizați. Mă aplec și-mi iau telefonul de pe masă, apoi mă uit pe rețelele de socializare. Am noroc și soluția apare singură.

— E o petrecere la Ballard în seara asta. Nimic nu se compară cu prezentul, nu? îi zâmbesc eu.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 38
LAWSON

E ora nouă și sunt învăluit într-un cocon de sunete atmosferice, când Silas îmi scoate una din căști. Deschid ochii și-l văd stând deasupra patului meu.

— Hai să ieșim, îmi spune.

Muzica meditativă devine dură și haotică, cu o singură cască în ureche.

— Omule, nu prea cred. Încă-mi revin după noaptea trecută. Încerc să-mi găsesc pacea și echilibrul interior, iar tu îmi strici încercarea.

Îmi iau casca înapoi din degetele lui obraznice.

— Cum zici tu. E sâmbătă seara. Trebuie să beau ceva.

— Poți să bei aici. O să-ți dau un Xany, dacă asta o să mă scape de orice activități care ar necesita să mă ridic în picioare în seara asta.

Îmi pun casca la loc, dar acum, Silas caută prin dulap și calcă cu putere pe podeaua noastră de lemn, care scârțâie, întrerupându-mi întoarcerea la liniște. Ce risipă de Valium.

— Nu fi nesimțit, spune el.

— Asta a fost gratuită, zâmbesc eu. Doar îmi vedeam de treabă.

Îmi aruncă o privire nerăbdătoare peste umăr.

— Nu pot să mai stau înc-o noapte blocat în camera asta, evitând privirile lui Fenn și RJ.

Scanned with CamScanner

În apărarea lui, Silas a avut niște săptămâni chiar dificile. A reușit să-și piardă iubita și să-și transforme aproape toți cunoscuții în dușmani. Bănuiesc că e puțin sensibil.

— Ia ceva care să-ți dea energie și îmbracă-te. Măcar atâta poți să faci.

— Bine, dar asta doar pentru că Scott lucrează în seara asta și e singurul barman din oraș care face un espresso decent.

— Ai de gând să bei espresso la *bar*?

— Ți-am spus, mă recuperez. Nu-mi amintesc ultima oară când m-am făcut așa praf.

Trag de mine să mă dau jos din pat și-mi dau părul de pe față. Afurisitul de Silas. Tocmai ieșisem din duș și-mi pusesem hainele de lenevit și acum mă obligă să muncesc.

Mă privește în timp ce-mi dau jos pantalonii de trening și îmi trag pe mine niște blugi spălați.

— Cu cine ai stat seara trecută? Ai dispărut.

— Da, îmi pare rău. N-am vrut să te las baltă.

Silas și cu mine am mers împreună la petrecerea de aseară, dar lui nu-i place cocaina, așa că m-am dus într-un loc privat, să trag o linie, și am ajuns să petrec cu câțiva tipi din echipa de înot de la Ballard. Foști colegi de-ai lui Silas. Dar nu-i spun asta. Știu că e un subiect sensibil pentru el.

— Ești pregătit? spune el, după ce-mi trag un hanorac pe mine.

— Sigur. Cum să nu. Du-mă la făcătorul de espresso.

Doar că după ce ajungem la bar, aflu că Scott are infecție în gât și Jared face băuturile în locul lui. Repetentul de liceu, care e mereu ursuz, miroase a murături și cadavre proaspete de animal, și refuză să-și extindă cunoștințele despre băuturi dincolo de dozatoarele de bere.

— Dacă ți-aș da o sută de dolari, crezi că poți să cauți pe Google cum se face un espresso? sugerez eu.

Scanned with CamScanner

— O să bea un Johnnie Walker, sec, intervine Silas, în timp ce-mi dă un cot în coaste. Eu vreau o Guiness.

Jared se duce să facă minimul cerut de vocația pe care și-a ales-o.

— Poți să încerci să nu fii o pacoste toată noaptea? bombăne Silas.

— Hei, eu îmi vedeam liniștit de treabă și nu-i deranjam câtuși de puțin pe oamenii din oraș, când am fost răpit din camera mea.

— De când îți place să stai în cameră?

Silas se reazemă cu spatele de bar când îi vine berea și bea din ea, în timp ce studiază mulțimea din local. Există o licărire răuvoitoare în privirea lui, care, asociată cu alegerea groaznică de bere, deja mă face să fiu îngrijorat pentru traiectoria acestei nopți.

— Hai să socializăm.

Arată spre două fete care stau singure, la o masă. Sunt noi în zona asta, judecând după expresiile lor speriate și paharele de vin rosé aproape neatinse. Par și mai mari. Poate sunt boboace de colegiu.

— Nu mă bag în seara asta.

Mă așez pe un scaun și îmi țin paharul în mână.

— Al doilea Valium își face efectul și am de gând să devin complet inutil în a purta o conversație cât se poate de repede.

— Bine, mormăie el, frustrat.

Ce trădare groaznică.

Silas se duce la fete și e invitat să ia loc lângă ele. Faptul că a fost într-o relație în ultimii trei ani înseamnă că n-a avut prea multe ocazii să-și șlefuiască talentul de agățat, dar nu are nevoie decât de înfățișarea aia de băiat tipic american.

Însă niciuna din fetele de la colegiu nu e superbă. Sunt drăguțe, dar comune. În barul ăsta sunt tipe mult

Scanned with CamScanner

mai sexy, așa că sunt derutat de interesul lui imediat, până văd o față familiară. Amy e la doar câteva mese distanță, cu prietenele ei majorete, și stă cu fața spre Silas și noile lui prietene.

Interesant.

Nu știu dacă vrea s-o facă geloasă în mod intenționat sau n-a vrut să arate ca un ratat singur, dar oricum ar fi, e evident că e conștient de prezența ei. Se uită în direcția ei și văd momentul când Amy îl observă pe Silas. Obrajii ei pistruiați se înroșesc, după care se întoarce cu spatele, spunându-le ceva prietenelor ei.

Nu mă deranjează Amy. Niciodată nu m-a deranjat, orice ar crede Silas. Da, l-am tachinat despre cât de comună era iubita lui, dar asta pentru că așa și e. Care e problema cu a spune ce e evident? Dar îmi place de ea. E amuzantă. Doar că mă urăște și n-o învinovățesc. Pot să fiu nesimțit.

În seara asta mă simt obligat să intervin. După ce mă ridic, dau pe gât restul băuturii, după care mă îndrept spre Silas și noile lui prietene. Îmi pun brațul peste umărul lui și le salut politicos pe tinere.

— Fetelor, dacă nu vă deranjează, vreau să vi-l fur.

— Ba nu. Ia loc, spune Silas, dându-mi brațul la o parte. Nu plecăm.

Ei bine, am încercat. Doar că sunt blocat de încăpățânarea lui și n-am de ales, decât să mă așez la masă.

— Ea e Zoey, spune el, arătând spre blonda din dreapta.

E genul care dă bine într-un portret de familie în vacanță, când toți stau în curte și ies dintr-o grămadă de frunze, purtând haine asortate.

— Eu sunt Kathryn, dar poți să-mi spui Kat, spune cealaltă.

Scanned with CamScanner

Asta are părul lung și brunet. Ochi negri. Fața e un șase, dar corpul ei e aproape un nouă și știu exact încotro se îndreaptă seara asta.

— El e Lawson, spune Silas pentru mine. Iertați-l, a fost lovit de un cal în cap când era mic.

Nu trec decât câteva minute de conversație dureroasă, când Silas își termină berea și sare la atac.

— Kat, pot să te împrumut o clipă?

Trebuie să recunosc, tipul are curaj. Mă uit peste umăr, la Amy, care îi privește pe Silas și Kat ridicându-se și îndreptându-se spre un joc de darts. Peste o clipă, cei doi se îndreaptă spre toaletă. Tocmai când vreau să-mi mut privirea, Amy mă observă. Ochii ei de un căprui deschis capătă nuanța ciocolatei topite, fixându-mă, în timp ce se încruntă.

Se pare că încă mă urăște.

Zoey pufnește.

— E destul de evident, nu crezi?

— Ce anume?

— Ăia doi. Nu sunt deloc subtili.

— Dacă e să fiu sincer, Silas m-a surprins.

Nu e genul căruia să i se facă sex oral pe ascuns, în toaleta femeilor dintr-un bar. Cel puțin nu în circumstanțe normale.

— Da. Kat a ieșit în seara asta, spunând că vrea să fie mai aventuroasă. Nu credeam c-o să se-ntâmple așa repede.

— Ce copii nebunatici, nu?

Zoey îmi zâmbește timid.

— Mă bucur c-ai venit. Ar fi fost ciudat să stai aici, singură, toată noaptea. Eram în plus aici.

— Nu toată noaptea, o asigur eu.

— Poftim?

— Maximum trei minute.

Scanned with CamScanner

Își ascunde râsetul, bând din vin.

— A, da.

Chiar și luând în considerare efectele neplăcute ale penisului de Guinness, nu sunt plecați prea mult. Când Silas și Kathryn ies de la toaletă, se citește pe fețele lor ce s-a întâmplat. Iar asta n-ar fi un păcat capital, dacă Silas ar reuși să facă sex, fără să transforme asta în problema tuturor. Înainte să se întoarcă la masă, decide că trebuie să se plimbe cu Kat pe lângă grupul lui Amy.

— Dar n-am mai făcut-o spontan înainte, exclamă Zoey, râzând, fără să-și dea seama că nu i-am urmărit povestea despre excursia ei recentă la Oxford, cu clubul de dezbateri. Lindsey își ia micul-dejun în toaleta aeroportului, în timp ce instructorul nostru încearcă să-și scoată notițele din valiză, înainte ca aceasta să petreacă următoarele 11 ore în cargo, până în Londra.

În mod inexplicabil, Silas se oprește să poarte o conversație scurtă cu Amy, menită probabil să provoace cât mai multă durere și umilință. O face pe Kat un complice neștiutor. Conversația nu durează decât câteva secunde, dar în clipa în care Silas și Kat se întorc la masa noastră, Amy iese din local, urmată de prietenele ei.

— A fost nasol din partea ta, îi spun lui Silas când se așază.

— Ce?

— Amy nu merita asta.

Kat se uită agitată la noi.

— Nu-nțeleg ce se întâmplă.

— Nu te lăsa agățată de un tip într-un bar, îi spun eu, în timp ce mă ridic de la masă. Toți suntem niște nemernici.

Apoi îl iau pe Silas și-l trag după mine. Uneori, uită că sunt ceva mai înalt decât el și mai puternic, așa că împotrivirea lui nu mă afectează când îl scot din bar.

Scanned with CamScanner

— Ce naiba, Lawson?

Se eliberează și mă împinge.

— Ce naiba? Omule, una e dacă vrei să te porți ca un nemernic cu prietenii tăi, dar ai întrecut limita când ai tras o fată nevinovată în jocurile tale bolnăvicioase.

— Te referi la Amy? râde el sarcastic. E incredibil. Tipul care n-a avut niciodată o relație monogamă îmi ține morală despre eticheta de după despărțire.

— Nu e vorba doar de Amy. Se întâmplă ceva cu tine în ultimul timp.

Silas pufnește și mă privește uimit.

— Tu vorbești?

— În mod normal, aș fi zis că ai dreptate, doar că nu eu sunt cel care a reușit să-și îndepărteze toți prietenii în doar câteva săptămâni.

— Serios, Lawson? Uită-te la tine. Ești un dependent de droguri nihilist și alcoolic, care se distrează creând haos și distrugere pe oriunde merge. Ai distrus o căsnicie doar pentru că erai *plictisit*.

Râde din nou, rece și lipsit de umor.

— Bun, am făcut sex în baie. Mare lucru. Tu ești practic un ratat profesionist și n-ai dreptul să mă judeci.

— Uite ce e, e evident că treci printr-o criză existențială, așa c-o să trec cu vederea cuvintele menite să doară și o să mă concentrez pe imaginea de ansamblu. Încerc să fiu prietenul tău...

Silas mormăie și un temperament cum n-am mai văzut erupe din el.

— Vrei să vorbim despre prietenie? Adu-mi aminte, cine conducea în noaptea când directorul de la Ballard și-a găsit mașina furată pe terenul de fotbal, înfășurată în jurul porții?

Silas mă împinge și mă lovește de perete. Ani întregi de furie reprimată ies la suprafață.

Scanned with CamScanner

— Am fost exmatriculat pentru tine! Când a fost ultima oară când mi-ai mulţumit?

— Nu ţi-am cerut să mă acoperi, intervin eu, iritat. Eşti un afurisit de martir, dacă ai impresia că-ţi sunt dator, dar nu ţi-am cerut să faci nimic. Tu singur ţi-ai asumat vina.

— Te-am ţinut departe de închisoare, sau, Doamne ferește, de reabilitare. Şi tu ce-ai făcut de atunci? Ai continuat să bei şi să iei şi mai multe pastile. Aş fi putut să i-o trag lui Kat pe bar, în văzul lui Amy, şi n-ar fi fost câtuşi de puţin la fel de rău ca ce le-ai făcut tu oamenilor.

— Atunci ăsta sunt eu.

Nici măcar nu-l recunosc pe Silas când îi văd ochii plini de furie.

— Sunt un dependent cu probleme legate de tatăl lui, aşa că bineînţeles că sunt un dezastru. Scuza ta care e?

— Du-te naibii. Fă-ţi ordine în viaţă, înainte să încerci s-o analizezi pe a mea.

Pleacă valvârtej şi, în timp ce-l privesc îndepărtându-se, realizez că mâinile îmi tremură. Chiar şi la un minut după ce Silas a dispărut în întuneric, respir sacadat. Din fericire, am un mic ajutor cu mine şi-l înghit, ca să mă calmez.

În câteva secunde, tremuratul dispare.

Şi apoi, apare o nouă distragere.

CASEY: Hei, vrei să ieșim?

EU: Sincronizare impecabilă, ca de obicei. Spune locul.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 39

CASEY

Cumva, dintre toți oamenii, Lawson Kent a devenit prietenul cel mai de nădejde. Jaz avea deja planuri și, cum nu vreau să stau cu Sloane și RJ și să văd cum se mănâncă din priviri toată noaptea, mă trezesc scriindu-i lui Lawson. Îmi răspunde imediat și stabilim să ne vedem la sera veche, într-o oră, în timp ce mă gândesc cum o să mă strecor afară, fără să mă vadă nimeni.

Din fericire, tata nu stă treaz până târziu, nici măcar în weekenduri. Iar Sloane și RJ ies. E trecut de unsprezece, ceea ce pare cam târziu ca să-și înceapă noaptea, dar nu sunt în măsură să comentez. Tocmai am stabilit să mă văd cu cineva la miezul nopții.

Umerii mi se încordează când îl aud pe tata pe hol. Se oprește în dreptul ușii și bate încet.

— Case? Ești trează?

— Da. Intră.

Stăteam într-o parte și mă uitam prin telefon, dar mă ridic când bagă capul înăuntru.

Mă privește îngrijorat.

— Ce faci?

— Bine.

Nu pare convins și adaugă, reticent:

— Vrei să vorbești despre Silver...

— Nu, îl întrerup eu. Ce mai e de spus? E moartă. Te culci acum?

Scanned with CamScanner

Deşi e clar că mai are întrebări, într-un final, încuviinţează.

— Da, o să mă culc. Încearcă să nu stai trează prea mult, cu ochii-n telefon. Nu-ţi face bine.

— N-o s-o fac. Noapte bună.

— Noapte bună, draga mea.

Pe la unsprezece jumătate, aud nişte sforăituri uşoare de la capătul holului. Peste un sfert de oră, mă îmbrac, îmi pun o haină pe mine şi ies pe fereastra dormitorului.

Am ceva de alergat prin campus, în timp ce încerc să evit camerele de securitate, până ajung în siguranţă în zona abandonată. Asta e zona extinsă a campusului Sandover, care nu mai e îngrijită cu mult dinainte ca tata să devină director.

Înaintez prin iarba înaltă, cu lanterna telefonului aprinsă, şi urmăresc harta marcată pe imaginea de pe Google Maps, ca să găsesc drumul.

— Eşti pe aproape, se aude o voce din întuneric.

— Marco?

— Polo.

Ies şi iarbă şi văd sera. O siluetă întunecată, acoperită cu iederă şi frunze căzute. Scanez faţada de sticlă cu lanterna, căutându-l pe Lawson.

— Locul ăsta e mult mai înfricoşător decât l-ai făcut să pară. Dacă m-ai adus aici ca să mă omori cu toporul, nu am chef.

M-am plimbat pe campusul de la Sandover şi în pădurile sale, în întuneric, de multe ori. Însă pe măsură ce mă apropii de sera goală, plină cu geamuri sparte şi umbre înfricoşătoare, devin foarte conştientă de fiecare zgomot care se aude din copacii din apropiere.

— Lawson? Marco?

— Polo.

Scanned with CamScanner

Mă sperii când aud răspunsul şoptit al lui Lawson. E aşa aproape de ureche, că îi simt respiraţia pe faţă.

— Dumnezeule! Idiotule.

Mă întorc şi-l văd zâmbind, după care îl împing.

— Scuze, spune el, fără urmă de regret. Nu m-am putut abţine.

— Ai noroc că nu ţi-am dat un pumn.

— Ar fi fost adorabil.

— Serios? Deci nu ştii nimic despre abilităţile mele de ninja?

— Drăguţo, îţi spun sincer c-aş plăti ca să le văd.

— Mhm. Ai noroc că sunt pacifistă.

— Mhm. Chiar am scăpat la limită.

— Nu că n-aş fi recunoscătoare pentru companie, dar locul ăsta arată ca bârlogul unui criminal. Poate are mai puţine drujbe şi toporişti, dar clar lasă impresia că au fost dezmembraţi oameni pe aici.

— Stai liniştită, nu intrăm. Doar mirosul ţi-ar strica noaptea. Aici vin neghiobii ca să se bată.

— Serios? Stai un pic, e sâmbătă seara. Nu atunci au loc bătăile de obicei? S-au terminat deja?

— Nu, au fost anulate.

Lawson pare confuz de propria lui explicaţie.

— S-a întâmplat ceva foarte ciudat. Am primit toţi un mesaj care spunea că vor avea loc mâine.

— Pot să mă uit înăuntru? Promit c-o să-mi ţin respiraţia.

— Sigur, dar dac-o să-ţi vină să vomiţi, să n-o faci pe mine.

— S-a făcut.

Mă ia de mână ca să mă ghideze prin seră, care e în mare parte goală. Locul a fost curăţat cu meticulozitate de resturile şi rămăşiţele pe care mă aşteptam să le găsesc. Nu există ghivece goale şi rafturi putrezite. Nu sunt resturi

Scanned with CamScanner

uscate ale vegetației odată prospere. Îmi trec lanterna peste pereții cu graffiti. Spre centrul serei, sunt urme de sânge uscat.

Avea dreptate în privința mirosului. Nările mi se umplu cu mirosul înțepător de transpirație și sânge, și nuanțe de putred și urină. Încerc să nu respir pe nas, în timp ce continui să examinez împrejurimile.

— E mult sânge aici.

— Lucrurile pot să devină... grafice, ridică el din umeri.

Ieșim și inspir adânc aerul proaspăt. Briza răcoroasă îmi flutură haina, aducând un val de frig.

Mă închid la haină și îl privesc pe Lawson.

— N-o să stăm aici, nu? E destul de frig.

— Nu. Vino după mine.

Înaintăm prin întuneric, pe drumul plin de iarbă. Inițial, drumul e bătătorit, ca și cum a fost foarte umblat. Apoi, iarba e din nou înaltă, aleea fiind acoperită de vegetație, până când ne oprim, într-un final, în fața unei porți ruginite de fier. La mai puțin de șapte metri de seră e una mai mică, ascunsă aproape complet de tufișuri și iederă.

Lawson dă la o parte niște liane și deschide ușa, intrând înaintea mea.

— Am descoperit locul ăsta iarna trecută. Vin aici când vreau să-mi limpezesc gândurile.

— Și în seara asta ai nevoie să faci asta?

— Da.

Intru și mă uit în jur. Locul n-are mai mult de trei metri pe trei și n-a fost curățat. Rafturile lipite de trei dintre pereți conțin ghivece vechi și resturile unor tufe de trandafir. Lawson deschide un dulap de mai jos, ca să scoată o pătură, pe care o pune pe jos, ca să ne așezăm

Scanned with CamScanner

pe ea. Aprinde și o lanternă electrică și, cel mai bine, un radiator.

— E plăcut, spun eu, dându-mi jacheta jos și așezându-mă confortabil. Apoi îl fixez cu privirea: Aduci fete aici, ca să vă cuplați?

— Nu, de ce aș face-o? Am un pat perfect funcțional în cameră.

— Dar ai și un coleg de cameră. Aici ai mai multă intimitate.

Se așază lângă mine, întinzându-și picioarele în față.

— Intimitatea e supraestimată. Nu-mi pasă dacă Silas se uită.

Aluzia indecentă mă face să roșesc. Mereu uit cât de experimentat este. Chiar mai mult decât Fenn. Când vine vorba de cuplat, suspectez că Lawson e mai aventuros decât toți băieții de la Sandover laolaltă.

Scoate o sticlă din buzunar și mi-o întinde, ca să iau o gură. Îl refuz, pentru că nu cred că altfel, aș reuși să mai plec de aici.

— Cum merg lucrurile cu Fenn? întreabă el, curios.

Îi răspund pufnind sarcastic.

— Excelent! I-am dat ocazia să se izbăvească și a pus punct lucrurilor.

— La naiba. Cred că doare.

— Nu mai doare.

Furtuna chiar s-a mai liniștit în timp ce veneam aici. Acum e mai degrabă un foșnet în depărtare, îndreptându-se spre mare.

— I-am dat ocazia să facă lucrul corect. Am încercat să salvez ceva între noi. El a ales. Fenn e mort pentru mine de azi.

Tonul meu e sec.

Lawson se pune într-o parte și-și reazemă capul în mână.

Scanned with CamScanner

— Nu știu cât te consolează asta, dar și eu am avut o noapte proastă până acum.

E diferit în seara asta. Puțin resemnat. Există o distanță în ochii lui, ca și cum e aici, dar doar parțial, pentru că mintea i se plimbă pe altundeva.

— Ce s-a întâmplat?

— Silas a țipat la mine.

Inițial, o spune ca pe o glumă, puțin bosumflat. Apoi zâmbetul ironic dispare și durerea e evidentă.

— S-a întâmplat înainte să-mi scrii.

— Nu sună prea bine.

— Da... Se pare că dacă organizezi o intervenție spontană pentru prietenul tău cel mai bun, în fața unui bar, nu e o alegere prea bună. Și e un păcat mai mare decât moartea.

Mă întind și eu într-o parte, folosind geaca pe post de pernă.

— O să fiți bine?

Lawson se uită spre degetele care i se plimbă peste modelele de pe pătură. Încearcă să-și pună o expresie indiferentă, dar nu reușește.

— Dacă e să fiu sincer, nu știu.

Se pune pe spate, privind luna prin găurile din tavan.

— Am trecut prin multe împreună, dar de data asta... Cred că s-a săturat cu adevărat de prostiile mele.

— Pare că încercai să ai grijă de el. Cum poate să fie supărat din cauza asta?

— Ei bine, după ce ani întregi am fost oaia neagră, oamenii se bazează pe asta. Își setează ceasurile în funcție de asta. Și nu le place să se simtă judecați de un om despre care cred că le-a distrus viața.

— Stai un pic, m-ai pierdut. Silas crede că i-ai distrus viața?

Scanned with CamScanner

Lawson expiră zgomotos și aud greutatea care-i apasă pe inimă.

— E o poveste lungă, spune el, într-un final.

— Am timp.

Urmează și mai multă ezitare.

— Haide, mai lasă din povară. Mărturisirea face bine la suflet.

— Călugărițele alea încep să-ți umple creierul cu prostii, să știi.

— Putem să stăm aici toată noaptea...

Lawson reușește să zâmbească.

— Promisiuni, promisiuni.

Însă într-un final, cedează.

— Eram în primul an la Ballard, începe el.

Nu știam asta, dar are sens, dacă stau să mă gândesc.

— Am fost prins trăgând cocaină și m-am trezit cu supraveghetorul căminului și directorul Fournette căutându-mi prin cameră. Au găsit destul substanțe acolo cât să adoarmă un elefant. Am fost exmatriculat imediat. Apoi pus sub acuzație. Apoi am primit o sentință mai mică, să merg la reabilitare, datorită celui mai bun avocat pentru tineri pe care poți să-l ai.

— Nu cred că și-a făcut efectul, spun eu, oprindu-mi un zâmbet.

Lawson reușește să râdă.

— Da. Tot ce am învățat la reabilitare a fost cum să-mi ascund obiceiurile mai bine.

— Sistemul funcționează.

— În anul doi, eram un alt tânăr trimis la Sandover, ca să-mi continui penitența. Am avut un concurs de înot la Ballard, și aia a fost prima oară când l-am văzut pe Silas, după câteva luni în care am fost despărțiți. Așa că în noaptea de după, când toată lumea s-a dus acasă și locul era gol, Silas și cum mine ne-am dus în spatele casei de la

Scanned with CamScanner

piscină, cu un termos cu James pe care-l ascunsesem în geantă, și bem în cinstea micii noastre reuniuni.

Cândva, la un moment dat, am auzit povestea asta, sau o versiune a ei. Abia acum îmi dau seama că Sloane, Fenn și restul n-au știut niciodată adevărul.

— Eram foarte beți când mi-a venit ideea să caut mașina directorului. Nu știu cum am reușit să ne găsim drumul aproape orbi prin campus. Dar era acolo, în parcarea clădirii administrative.

Vocea i se schimbă. Devine mai joasă, mai obosită.

— Și, dintr-un motiv inexplicabil, Fournette a lăsat-o deschisă. Cheile erau chiar acolo, în locul pentru pahar. Ce idiot. Silas a încercat să-mi bage mințile în cap, m-a implorat să nu intru în mașină. După care n-a avut de ales și a sărit în scaunul pasagerului, când am turat motorul.

— Deci tu conduceai, dar Silas...

— Terenul de fotbal era umed, spune Lawson. M-am învârtit și am intrat în poartă. Am auzit sirenele aproape imediat.

— Și el și-a asumat vina.

Lawson se propteşte în ambele coate.

— Nu i-am cerut s-o facă. Unul din polițiști a întrebat cine era la volan, iar Silas a spus că el, înainte să pot răspunde. Se purta ca un prieten bun. Amândoi știam unde aș fi ajuns, dacă polițiștii ar fi aflat că eu eram, de fapt, la volan. Însă Silas n-avea nicio pată în trecutul lui.

— A fost exmatriculat și a ajuns aici, spun eu, mai mult pentru mine. Fără supărare, dar asta are mai mult sens acum. Niciodată n-am înțeles cum cineva ca el a ajuns la Sandover.

— Da. Singura infracțiune pe care a comis-o a fost marele ghinion de a se fi împrietenit cu mine.

— Asta nu e adevărat.

Scanned with CamScanner

— Am fost acolo. I-am dat peste cap toată viaţa.

Lawson încearcă să-şi pună masca lui nonşalantă, dar fără prea mare succes. Nu-i ascunde tristeţea sinceră din ochii gri-albăstrui. Suferă, o emoţie de care cred că nimeni din cercul lui nu-l crede capabil. Lawson are reputaţia de a fi tipul distractiv. Mereu. Are sângele înlocuit cu bourbon şi Percocet.

Uneori, cred că uită că e şi el o persoană.

— Ascultă-mă, spun eu şi aştept până îmi întâlneşte privirea. Nu tu i-ai cerut să mintă poliţia. Silas a făcut o alegere, pentru că era important să te protejeze. Nu poate să-ţi arunce asta peste ochi. Mereu vor exista oportunităţi pentru oameni ca el. O să meargă la un colegiu bun, o să înoate, poate chiar o să-şi încerce norocul la Jocurile Olimpice într-o zi. Dar numai de el depinde cum o să iasă totul. Nu tu îl tragi înapoi şi viaţa lui nu e distrusă. El e responsabil pentru cele mai recente căderi nervoase ale lui. Faptul că încearcă să te scoată pe tine ţap ispăşitor nu schimbă asta.

— Nu. Dar a avut dreptate într-o privinţă. Chiar sunt un ratat.

— Hei.

Îl prind de cămaşă şi îl zgâlţâi puţin.

— Nu eşti un ratat. Doar iei nişte decizii proaste. Şi poţi să decizi asta oricând vrei. Nu e o stare permanentă, da?

— Dacă spun nu, o să mă zgâlţâi din nou?

Îi răspund cu o privire ameninţătoare.

— Nu mă testa, Kent. Nu eşti pregătit pentru asta.

Zâmbeşte sincer, ceea ce îmi oferă o senzaţie de împlinire cum n-am mai simţit de ceva timp.

— Probabil n-ar trebui să te porţi aşa frumos cu mine. Am o influenţă proastă.

Scanned with CamScanner

— Îmi place să mă port frumos cu tine. Şi poate cred că eu am o influenţă bună.

— Bine, accept pariul ăsta, chicoteşte el.

Nu spunem nimic pentru o clipă. Privesc umbrele aruncate de lanternă pe geamurile pătate. Îl văd, cu colţul ochiului, cum mă priveşte.

— Am o confesiune. Ţi-am spus să ne întâlnim pentru că eram supărată pe Fenn şi voiam să-mi distragi atenţia de la el.

Lawson ridică din umeri.

— Ştiu.

— Ce vreau să spun însă e că-mi place să-mi petrec timpul cu tine şi că mă simt bine. Aşa că-ţi mulţumesc.

— Vino aici.

Se apropie de mine şi-şi trece braţul peste umerii mei, strângându-mă în semn de alinare.

— Eşti o tipă de treabă, Casey. Şi meriţi lucruri bune.

Lawson mă pupă pe creştetul capului. Când îl privesc, sunt copleşită de o senzaţie inexplicabilă. Un gând straniu pare să se materializeze din eter şi ne prinde pe amândoi nepregătiţi. Lawson se apleacă. Eu îmi ridic bărbia. Şi buzele ni se întâlnesc.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 40

RJ

Sigur o iubesc pe fata asta. După ce Sloane m-a hipnotizat să fiu capcana ei umană, mă duc înapoi la cămin, ca să mă schimb pentru petrecere, și-mi iau portofelul. În ritmul ăsta, pot să nu mai merg la sală, având în vedere cât am traversat campusul în ultimul timp.

Când mă întorc în camera noastră, Fenn e în continuare în pat. Are căștile puse, stă întins pe spate și se uită la tavan. Tipul a avut o criză existențială continuă în cea mai mare parte a semestrului.

— Ieși?

Își dă căștile jos și mă privește cum îmi scot haine curate din dulap.

— Da. Trebuie să fac ceva. O să mă întorc repede.

Îmi dau jos cămașa și îmi trag tricoul negru pe mine, care-i place lui Sloane. E destul de bun pentru o petrecere la Ballard. N-o să mă gândesc prea mult la asta și nici n-o să am probleme.

— Distracție plăcută, cred.

— Ești bine? întreb eu.

— Bine. Doar am avut o zi proastă.

— Nici măcar nu mi-ai spus cum a fost mai devreme la director. Decât că ești doar suspendat.

— Asta a fost tot, răspunde el, fără să mă privească.

— Bine. Și presupun că încă nu i-ai zis lui Casey despre Gabe, nu?

Scanned with CamScanner

îmi trag niște blugi pe mine și apoi mă pleptăn, în timp ce Fenn continuă să-și ascundă privirea.

— Presupui bine.

îl analizez. Mi-ar fi plăcut să-mi dau seama care e problema cu el sau să am timpul necesar să-i ofer toată atenția mea. Dar în momentul ăsta, nu pot să mă concentrez la problemele lui Fenn. Trebuie să mă concentrez la petrecerea asta, dacă vreau să-i ofer lui Sloane ce vrea. N-o să plec de acolo cu mâna goală.

— Bine. Am plecat. Noapte bună.

— Noapte bună, bombăne el și se așază într-o parte.

Sloane mă așteaptă jos, în mașina ei. Zâmbește când vede ce tricou port.

— Nu știu ce părere am despre asta, spune ea.

— Ești geloasă?

Îi stă bine.

— Nici măcar puțin, insistă ea. Poate mai trădată? Să nu verși nimic pe el.

— Va trebui să mă ajuți să scot petele de ruj.

— Ai grijă.

Mă împinge de umăr, apoi iese pe drumul dinspre Sandover.

— Ți-am trimis o poză cu Mila, ca să-ți împrospătez memoria. N-aș vrea să petreci toată noaptea flirtând cu tipa greșită.

— De asta ești creierul operațiunii.

În teorie, pare sarcina perfectă. Am permisiunea să mă dau la o fată sexy, fără să existe consecințe. Doar că n-am fost deloc entuziasmat de când Sloane a pus la cale planul ăsta. Nu doar pentru că ideea nu-i chiar așa indiferentă pe cât vrea să pară. Fie c-o să aflu sau nu informații de la Mila, treaba asta o s-o râcâie o perioadă. Dar în același timp, îmi displace profund ideea de a mă apropia de cineva care nu e Sloane. Nu știu ce am pățit de

Scanned with CamScanner

când ne-am întâlnit, dar parcă mi-e imprimată pe limbă și nu mai simt niciun alt gust. Nimic nu mă încântă la fel de mult ca ea. Monogamia și-a înfipt colții în carnea mea și mă ține strâns.

Când ajungem la Ballard, Sloane oprește lângă o clădire ce arată ca un cămin aflat în renovare. Sunt schele în jurul fațadei și materiale de construcție împrăștiate pe gazon. Prelate atârnă de geamurile de la etajul doi și văd grămezi de țiglă strânse pe acoperiș.

— Ăsta era căminul fetelor cu bursă, explică ea. Mereu era o epidemie de ploșnițe sau șobolani. Cred că o infestație de lilieci din pod a atras, în sfârșit, plângeri din partea părinților, așa c-au trebuit să mute pe toată lumea în cămine normale.

— Tipic pentru oamenii bogați, îmi spun eu.

— O să te aștept aici, spune Sloane.

Se întoarce și-și plimbă mâna prin părul meu, ciufulindu-l după ce am încercat să-i dau o formă.

— Îmi place mai mult așa.

— Ar trebui să stabilim un cod? Un fel de semnal, dacă lucrurile merg prost?

Îmi aruncă un zâmbet ușor violent.

— Dac-o să mai fii acolo după două ore, o să trag alarma de incendiu.

— S-a făcut.

Îmi ia o scamă de pe umăr și mă lovește ușor peste obraz.

— Pe ei, tigrule.

Penisul îmi tresară.

— O, da. Cred că-mi place asta.

— Poartă-te frumos și o să-ți fac sex oral pentru o treabă bine făcută.

Deschid ușa mașinii.

— S-a făcut.

Scanned with CamScanner

Înăuntru e în mare parte întunecat şi ciudat de gol. Oriunde mă uit, sunt dovezi că se construieşte. Uşile sunt scoase din balamale. Bucăţi de tapet uscat sunt mototolite în grămezi. Însă la etaj, muzica ridică praful de pe podea şi lumina slabă a unei lanterne sugerează că petrecerea a început la etajul doi.

Urmăresc mirosul de iarbă şi trec de o pereche de picioare care stau în aer, aparţinând tipei care stă cu capu-n jos ca să bea din butoi, în timp ce nişte tipi care stau în cerc îi ţin duza la gură. Scandează, în timp ce berea îi curge pe bărbie. Dincolo de ei, are loc un joc de *beer pong*. Şi mai departe, e o masă înconjurată de participanţi la întoarce paharul. O echipă e deja dezbrăcată până la lenjerie, iar fata în chilotul tanga cu Sponge Bob probabil regretă mai multe decizii luate în viaţă.

Dintr-odată, un cutremur localizat huruie pe hol, însoţit de un răcnet gutural. Zgomotul se apropie şi se transformă într-un lătrat furios. Nişte băieţi acoperiţi doar cu vopsea în culorile Ballard, şi atât, trec pe lângă mine, ca o haită de javre furioase.

— Ballard Bulldogs sunt cei mai tari! îmi şopteşte o voce timidă în ureche.

Mă uit peste umăr şi observ că Mila m-a scutit de bătaia de cap de a o căuta. Ultima oară când am văzut-o, era în uniforma de majoretă, care e mereu o alegere bună pentru o tipă sexy, dar nu se compară cu cât de bine arată în seara asta. A asortat o bluză albă scurtă cu o fustă conică mulată, gri, care-i ajunge la glezne, şi ceva din combinaţia asta o avantajează. În plus, nu strică nici că-i văd sfârcurile prin bluză.

— Asta a fost una din acele demonstraţii spontane al spiritului şcolii, de care tot aud?

Scanned with CamScanner

Când o întreb asta, nu încerc nici să ascund faptul că o analizez.

— E inițierea echipei, spune ea, umezindu-și buzele, de parcă eu sunt cel care i-a intrat, naiv, în plasă. Mă rog, unul din ritualuri.

— N-o să înțeleg niciodată asta.

— Amuzant, venind de la un atlet.

Îi fac cu ochiul.

— Retrage imediat ce-ai spus. N-o să permit să-mi pătezi numele cu asemenea calomnii.

Mila își pune o mână-n șold și se uită în jur.

— Apropo de calomnii... Unde e soția?

— Sloane? ridic plictisit din umeri. Cred că e acasă. În seara asta sunt solo.

Mă privește sceptică.

— Nu prea cred. Lui Sloane nu-i place să-și împartă jucăriile.

— Bun, deci poate practic, n-am fost invitat.

E mai isteață decât am crezut că e, așa că schimb tactica.

— Am venit să-l caut pe fratele meu vitreg. Îl știi pe Fenn?

— S-ar putea spune așa.

Nu detaliază, dar zâmbetul ei face aluzie la o istorie pe care n-am timp s-o explorez.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, doar că-n ultimul timp e destul de cu capsa pusă și încerc să-l țin departe de probleme.

— Oooo, ce drăguț. Ești adorabil.

— Hei, îl știu pe tipul ăsta!

Oliver Drummer vine spre noi și mă bate pe umăr, zguduindu-mă de parcă-i datorez bani.

Încerc să-mi dau seama dacă în ultimul timp, i-am făcut viața mai dificilă, dar nu-mi amintesc nimic.

Scanned with CamScanner

— RJ, nu? De la jocul ăla de fotbal.

— A, da. Așa e.

Oliver e tipul popular de la Ballard. E Duke al lor, fără cazier. Presupun că e destul de isteț cât să nu fie prins.

— Ești departe de casă, spune el.

Mila intervine.

— Îl caută pe Fenn, care e posibil să fie pus pe distracție.

Oliver se încruntă.

— Nu l-am văzut, dar ar trebui să-ți iei ceva de băut și să mai stai puțin. Să vezi cum trăiește cealaltă jumătate.

Nu știu dacă se referă la cei aflați în afara sârmei ghimpate de la școala privată, sau e o înțepătură la adresa finanțelor mele, sau a lipsei lor, dar încuviințez, pentru că idiotul ăsta care-și dă importanță nu e problema mea în seara asta.

— Ce idee bună.

Mila mă ia de braț, deși vorbește clar spre Oliver.

— Hai să-ți arăt unde ascundem chestiile bune.

Îi aruncă o privire plină de provocare în timp ce mă trage de acolo. Interesant. Se pare că nu sunt singurul care are motive ascunse în seara asta. Asta ar trebui să-mi ușureze puțin treaba.

Mai departe pe hol, în crăpăturile umbrite ale petrecerii ce se dă dincolo de camera comună, fiecare apartament e ca un univers mic de explorare și experimentare adolescentină. În 202 sunt linii de cocaină, iar în 204, doi tipi se luptă, în vopsea, în fața unui public ce scandează. În aproape fiecare colț, văd cupluri, într-un amestec de buze și mâini.

Mila mă duce într-o cameră, unde pe masă se află sticle cu alcool și pahare roșii.

— Ce-ți place? întreabă ea.

— Orice bei și tu.

Scanned with CamScanner

Toarnă două shoturi de tequila și îmi dă unul. Ciocnim înainte să le bem. Umple paharele înc-o dată, doar că acum, mai degrabă bea din al ei, decât să-l dea pe gât.

— De ce ești de fapt aici? întreabă ea.

Mă prefac că mă gândesc la răspuns, în timp ce beau din shotul meu. O las să creadă că puterea ei de persuasi-une scoate informația de la mine.

— Vrei adevărul? spun eu într-un final.

— Da.

— Sunt blocat în orașul ăsta afurisit de două luni, cu aceleași fețe urâte, și aveam nevoie de o schimbare de peisaj. De obicei nu stau atâta timp într-un singur loc.

Privirea ei e reticentă, dar pare mulțumită de răspuns.

— Da, bănuiesc că sunt doar băieți pe aici, nu?

— Da. Și m-am săturat și să-l tot aud pe Fenn vorbind întruna despre vechiul lui coleg de cameră.

— Gabe, confirmă ea. Îl cunosc.

Nu vreau să par prea nerăbdător, dar asta e ocazia mea.

— A, da. Cred că Fenn a pomenit ceva despre voi. Te cuplai cu el, nu?

Limbajul ei corporal se schimbă imediat, iar Mila devine defensivă și închisă. Se îndreaptă ceva mai mult, ca și cum se pregătește să o ia la fugă pe ușă.

— Serios? Nici măcar nu te cunosc, spune Mila, râzând.

La naiba, am mers prea departe. Acum am o fereastră mică de salvare.

— Putem să rezolvăm asta, îi fac eu cu ochiul.

Dau pe gât restul paharului și mai îmi torn un shot. Când îi întind sticla, se oprește o clipă. Mă analizează. Ce vede pare să îi întunece judecata. Sau poate Sloane avea

Scanned with CamScanner

dreptate și ocazia de a se juca cu jucăriile e pur și simplu prea tentantă.

Mila întinde paharul și acceptă să i-l umplu din nou.

— Bine, încuviințează, încă precaută. Vino cu mine.

Mă ia din nou de mână și mă trage și mai adânc în centrul acestei expresii capitaliste a rebeliunii. La etajul trei, atmosfera e altfel. Lumini colorate pictează pereții și se plimbă pe tavan ca un caleidoscop amețitor. Camera comună e identică din punct de vedere arhitectural cu cea de jos, dar n-a fost încă renovată. Aici, corpurile pulsează într-un unison haotic, în ritmul muzicii trance. Aerul e plin de transpirație și așa dens, că mi se îmbibă în haine. Mila se înveselește.

Mă tem că trebuie să dansez, însă mă trage prin mulțime, spre un fotoliu mic de piele din colț. Mă împinge în el și se așază în poala mea, cu picioarele peste mine și spatele pe brațul tapițat.

— Stai confortabil? întreabă ea, în timp ce bea.

E cam mare zgomotul aici ca să porți o conversație, dar dacă de asta e nevoie ca să devină mai vorbăreață, mă adaptez la situație.

Îi zâmbesc crispat.

— Nu ești timidă, așa e?

Ridică din umeri.

— Nu cred că-ți plac fetele timide. Vrei pe cineva care o să te tragă de guler din când în când.

Chiar sunt așa transparent?

— Asta îți place? o întreb, în timp ce-mi pun mâna peste coapsele ei. Pari genul care mușcă. Cum se numește asta?

Mila își mușcă buza de jos.

— Fixație orală.

Îi privesc gura, într-un mod evident.

— Da, exact.

Scanned with CamScanner

Zâmbetul ei mulţumit îmi arată că am adus misiunea din nou pe linia de plutire şi că mă crede. Acum nu mai trebuie decât să dirijez conversaţia din nou spre Gabe, înainte să beau prea multă tequila.

— Ştii, Sloane te-ar omorî dacă te-ar vedea aşa.

Îmi ling colţul gurii, în timp ce continui s-o privesc pe a ei.

— Ce bine că nu e aici, atunci.

— Nu te temi c-o să afle? Nimic nu rămâne secret în conversaţiile dintr-o şcoală privată, spune Mila, în timp ce se joacă cu cămaşa mea.

— Nu suntem căsătoriţi, iar ăsta e ultimul meu an. Am de gând să mă distrez.

— Îmi place asta. Autodeterminarea e aşa sexy.

Mâna ei îmi explorează pieptul, iar degetele îi alunecă peste un pectoral şi-mi ating sfârcul în timp ce o iau în sus.

— Şi tu? Ce vrei? Chiar acum, în momentul ăsta.

Îşi umezeşte buzele şi-şi înfige mâna în părul meu. Când se apleacă pentru un sărut, o las. Nu e un sărut rău. Ba chiar îmi face inima să bată cu putere. Limbile ni se întâlnesc, iar tequila are un gust mult mai bun de pe limba ei, decât din sticlă. Dar dacă aveam vreun dubiu că nu pot avea erecţie decât pentru Sloane, momentul ăsta lămureşte situaţia. Aşa cum ar spune Fenn, învăţ care e opusul unei erecţii.

Când mă muşcă de buză, gem încet, dar asta doar pentru că sper că n-o să-mi dea sângele. Altfel, în viitorul apropiat, aş rămâne doar cu mâna mea dreaptă după ce m-ar vedea Sloane.

Printre atingeri, vorbim nimicuri până ne terminăm băuturile şi decid să testez din nou apele.

— Ar trebui să-mi fac griji că Oliver o să vină şi o să mă bată pentru că mă sărut cu tine?

— Nu. Avem o chestie deschisă.

Scanned with CamScanner

— A, bine. Și Gabe? O să evadeze din închisoare și o să mă vâneze? N-ai mers la bal cu el?

— Nu era ca și cum chiar eram împreună. Dar sigur, am petrecut toată noaptea împreună, spune ea, în timp ce îmi mângâie, absentă, brațul.

— Serios? Si fost cu el tot timpul? Nu era traficant?

— Și?

— Păi și traficanții nu trebuie să-și mute produsul la fiecare cinci secunde?

Un zâmbet arogant apare pe fața ei.

— Nu și când sunt cu mine. A vândut la început, dar după, am început să ne apropiem, așa că afacerea a fost închisă pentru tot restul nopții. Ba chiar am plecat împreună și ne-am întors în camera mea.

— Cât a durat?

Mila râde din nou.

— Cât l-a ținut?

Nu, Dumnezeule, nu.

— Adică a dormit la tine? Pentru că asta chiar pare o activitate pe care o faci cu cineva cu care *ești*.

— A stat până la cinci dimineața, dar n-a contat. L-am dus înapoi la Sandover cât soarele răsărea. Tocmai am realizat că aia a fost ultima oară când l-am văzut. Ciudat.

Da, ciudat.

Vreau s-o întreb dacă a mai vorbit cu Gabe de atunci, dar nu-mi dă ocazia. Gura ei se apropie de a mea și mă sărută din nou, înainte să pot verbaliza întrebarea. Închid ochii și-mi reamintesc că să sărut o tipă sexy nu e cel mai rău lucru din lume.

Și aștept momentul potrivit ca să plec și să-mi revendic recompensa de la Sloane.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 41
SLOANE

Sloane doarme până mai târziu și sare peste micul-dejun, așa că, duminică dimineață, nu suntem decât tata și cu mine la masă. Mâncăm în tăcere ouăle pe care le-am gătit prea mult și șunca pe care aproape am ars-o, pentru că n-am reușit să mă concentrez la nimic de când m-am trezit.

Aseară, m-am culcat entuziasmată. Aveam un secret despre care știa o singură persoană în universul ăsta.

M-am trezit însă cu o mahmureală emoțională, secretul fiind acum un nod în stomac.

Din fericire, tata crede că starea mea proastă e de fapt suferință provocată de moartea lui Silver. Dar nu e așa. Oricum avea să moară. Da, mi-a plăcut să am grijă de ea, dar e timpul să nu mă mai atașez așa mult de fiecare ființă care-mi iese în cale. Trebuie să învăț să am pielea mai groasă. Să-mi întăresc inima. Altfel, o să mă înec de fiecare dată când se întâmplă ceva rău. De fiecare dată când pierd pe cineva.

— O să scot câinii la plimbare, cred c-o să mergem la lac, spun eu, după ce am terminat de curățat masa.

— Să nu-l lași pe Bo să înoate. Știu că n-are o problemă cu apa rece, dar e aproape iarnă și o să dureze o eternitate până o să se usuce.

— O să fac tot ce pot, promit eu, dar Bo face numai ce vrea când vine vorba de lac.

Scanned with CamScanner

Jumătate de oră mai târziu, Penny și Bo mă trag prin pădure, pe drumurile pe care le cunosc deja, ca să-și miroasă copacii preferați și să pună pe fugă veverițele. Acum, că sunt singură din nou, sunt copleșită de gândurile care-mi roiesc în minte.

Noaptea trecută a fost...

Dumnezeule, aș vrea să spun c-a fost groaznică.

Dar n-a fost așa. A fost de-a dreptul grozavă. Și când se întâmpla, n-am stat o clipă să mă gândesc cum o să mă simt mai târziu, doar că e ce trebuie pe moment.

Acum e mai târziu. Acum, încep să conștientizez consecințele și mi se face rău. Pentru că oricum aș privi situația, simt c-am făcut ceva greșit.

L-am trădat pe Fenn.

Ceea ce e stupid, îmi spun eu, dând gândul la o parte în clipa în care apare. Nu suntem împreună. Din cauza lui ne-am despărțit.

Cu toate astea, sentimentul persistă. Lawson e prietenul lui. Regulile societății civilizate ne spun că limitele sunt sacre. Nerespectarea lor într-un mod atât de flagrant transmite un mesaj clar: sper că o să te doară.

Dar niciodată n-am vrut să mă răzbun.

Deși știu că n-ar trebui, încă-l iubesc pe Fenn. E greu să separ ce a făcut și minciunile pe care mi le-a spus, de toate modurile în care m-a ajutat să mă vindec după accident. De lunile în care a fost singurul meu prieten. Cel mai bun prieten. M-a văzut într-un mod în care nimeni altcineva n-a făcut-o.

Acum știu că toate astea se întâmplau pentru că fusese acolo. El era silueta înceţoșată, aflată de cealaltă parte a geamului, în timp ce apa umplea mașina. El a fost cel care m-a scos în brațe din lac și mi-a pus corpul moale pe joc, în timp ce buzele mi se învineţeau și fruntea îmi

Scanned with CamScanner

sângera. Știa cât de aproape fusesem de moarte și cât de departe am ajuns de atunci.

— Aș vrea să fii aici, îi spun eu cu voce tare mamei mele. Mi-ai spune ce să fac, dac-ai fi aici. Sau cel puțin sper c-ai face-o. Îmi place să cred că nu m-ai judeca și nu mi-ai ține morală, ci pur și simplu m-ai asculta.

Penny și Bo latră înaintea mea. Ridic privirea și-l văd pe Fenn la marginea drumului, în timp ce trădătorii fericiți sar pe el și concurează pentru atenție.

Ce bine-ar fi fost să-i dresez să atace la comandă.

Emoțiile mă lovesc cu putere. Sunt pe jumătate ametită și pregătită să vomit. De parcă tocmai am făcut insolație. Fenn se apropie de mine și nu știu cum să vorbesc cu el.

— Bună, zice el timid, cu mâinile băgate în buzunarul central al hanoracului lui gri. Tatăl tău mi-a spus unde să te găsesc.

Are părul ciufulit, dat într-o parte, ca și cum tocmai s-a dat jos din pat.

Pufnesc.

— Sunt surprinsă că nu ți-a dat o pistă falsă.

— Și eu, dacă e să fiu sincer. Deși a fost foarte clar că nu e cel mai mare fan al meu. A cedat după ce i-am spus că vreau să te găsesc ca să-mi cer scuze.

Disprețul îmi gâdilă gâtul și se materializează într-un râset tăios.

— Îmi pare rău că ți-ai pierdut timpul.

Fluier după Bo și Penny, însă aceștia aleargă bezmetici, ca niște copii pe cafeină, și nu le pasă câtuși de puțin că eu nu vreau decât să plec cât mai repede.

— Nu cred că mai avem ce să ne spunem.

Scanned with CamScanner

— Nu ar fi trebuit să pun punct prin mesaj, spune el, plin de remuşcari. Am stat în cameră toată ziua şi toată noaptea ieri, certându-mă pentru ce am făcut.

Dă din cap, dezgustat şi plin de reproş faţă de le însuşi.

— De fiecare dată când am de ales între ceva corect şi ceva greşit, mereu aleg a doua variantă. Sunt varză.

— Cum zici tu, Fenn.

— Te rog, am venit să-mi cer scuze c-am fost atât de insensibil, insistă el, mişcându-se odată cu mine când încerc să plec.

— Nu-mi pasă. Mereu e *ceva* cu tine.

Mă opresc. Un nod de disperare mi se blochează în gât.

— Nu mă interesează scuzele tale pentru mesajul de despărţire. M-am săturat de ele.

— Ştii c-aş face orice pentru ca lucrurile să fie mers altfel cu noi.

Furia ia naştere din disperare, ca o floare care se deschide după o furtună. Cel mai rapid leac pentru depresie e furia pe care mi-o declanşează Fenn, când demonstrează că n-o să înţeleagă niciodată cât mă afectează minciunile prin omisiune.

— Ai face orice? Nu realizezi ce prostii spui? Au trecut săptămâni întregi şi tot nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat la bal. Pentru că eşti egoist, Fenn. Nu vrei decât să fii acoperit, chiar dacă înseamnă c-o să răneşti o persoană la care susţii că ţii. Aşa cum ţi-am spus, nu mai vreau scuze.

Se grăbeşte din nou să ţină pasul cu mine, cât strig câinii şi încerc să fie foarte clar că vreau să mă îndepărtez de el.

— Casey, opreşte-te.

Scanned with CamScanner

— Nu, nu mă mai las păcălită de tine. Spui că vrei să îndrepți lucrurile. Că ești pregătit să fii sincer. După care îmi dai papucii prin mesaj, cu o oră înainte să ne întâlnim și să vorbim. Ești un laș. Și n-o să mai fiu ținta glumelor tale.

— Nu ești o glumă, insistă el.

— Sinceritatea nu e așa grea, spun eu, cu amărăciune. Scrâșnește din dinți și suportă, e simplu.

După care mi se taie filmul, sau cel puțin asta e singura explicație pe care o am pentru ce a urmat. Gura mea merge pe autopilot, ca și cum creierul decide că ar trebui să stau pe margine pentru asta.

— Uite așa: aseară m-am cuplat cu Lawson.

Fenn doar stă pe loc și se uită la mine câteva secunde. Nu clipește. E un motor care nu funcționează. O baterie moartă. E gol.

Pulsul îmi țiuie în urechi, în timp ce-i privesc fața, încercând să-l recunosc. În timp ce aștept o reacție. Orice.

După care sinapsele lui încep să funcționeze. Fără să spună nimic sau măcar să tresară, se întoarce cu spatele și pleacă.

Orice furie îndreptățită pe care am simțit-o când am spus adevărul e copleșită imediat de greutatea devastării lui Fenn.

Cred că sinceritatea nu este întotdeauna cea mai bună soluție.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 42

LAWSON

În seara asta, mă simt inexplicabil de treaz. Singur în camera mea. La căldură, în timp ce mă uit la un film cu Keanu, de la începutul carierei. Pentru prima oară în ultimii cinci ani, nu simt nevoie să iau nicio substanță. Ba chiar am refuzat jointul oferit de niște vecini. Probabil e prima oară din istoria mea de adolescent când refuz să fumez.

E o răsturnare șocantă de situație, pe care aș fi împărtășit-o cu terapeutul meu, dacă nu m-ar fi concediat, după ce nepoata lui m-a satisfăcut cu mâna.

Însă în ciuda zilei neîntrerupte de autoreflecție, tot mă simt neliniștit.

Nici măcar Keanu pe o placă de surf nu poate să calmeze mările din mintea mea.

Nu ajută nici faptul că RJ dă buzna la mine-n cameră.

— Ești liber în seara asta? Am nevoie de cineva care să vină cu mine.

Poartă pantaloni cargo negri și un hanorac negru, cu logo-ul unei trupe de care n-am auzit.

— I-ai dat papucii lui Sloane și vrei să agăți tipe?

— Nu, am făcut asta ieri, e răspunsul lui inexplicabil. În seara asta sunt bătăile și am nevoie să vii cu mine.

Scanned with CamScanner

— Legat de asta, de ce naibii le-ai reprogramat duminică? Băieții au nevoie de o zi liberă, ca să li se mai dezumfle ochii și maxilarul.

— N-am reprogramat nimic.

— Ba nu. Mesajul trimis de Carter tuturor spunea că regele a vorbit.

RJ își trece ambele mâini prin păr și pare că vrea să și-l tragă.

— N-am spus decât că aveam planuri seara trecută și... Știi ce, las-o baltă. Nu contează. Fenn a dispărut și n-o să-i cer lui Silas, așa că tu ești alesul. Hai să mergem.

— Vrei să ne batem?

— Nu, o să abdic.

— Ce naiba...

— Hai să mergem, Lawson, mormăie el.

Apoi iese și lasă ușa deschisă, convins c-o să merg cu el.

În ciuda planului meu ferm de a nu ieși din cameră în seara asta, mă trezesc urmărindu-l prin campus, ca un specimen perfect dresat.

Nu știu ce s-a întâmplat.

— Pari ciudat, îmi spune el, în timp ce înaintăm prin iarba înaltă, dincolo de limitele unde au voie studenții să stea.

Îngrijitorii nu se sinchisesc să se ocupe de gazonul de aici, sperând că asta o să țină studenții departe, dar nici măcar nu ne încetinește, în timp ce ne îndreptăm spre pădurea înconjurătoare. E o noapte foarte întunecată, din cauza norilor care ascund luna. Asta face obstacolele ocazionale, cum ar fi aluviunile și rădăcinile copacilor, și mai periculoase. Până și animalele și insectele par reticente să iasă în seara asta.

Nu știu de ce, dar pare a fi de rău augur.

Scanned with CamScanner

— Par ciudat, repet eu.

— N-ai spus nimic de când am plecat. Tu nu ești așa.

— A, da, a fost retoric.

Adevărul e că sunt prins într-un purgatoriu mintal. Mă lupt cu emoții noi, pe care nu le înțeleg, și care par să se intensifice de fiecare dată când îmi dau voie să mă gândesc la noaptea trecută.

Nu sunt eu doctor, dar dac-ar fi să-mi dau cu părerea, aș spune că mă simt vinovat.

Fenn nu se număra printre preferații mei, dar nu sunt un nemernic. Ce s-a întâmplat noaptea trecută a fost o trădare clară a tuturor anilor noștri de prietenie. Vinovăția mă apasă și e doar o emoție, din multe altele.

Într-un fel, Casey a fost prima. Prima cu care am fost aproape treaz pe parcursul întregii seri, ceea ce e oarecum regretabil.

Regretabil nu pentru că nu m-am simțit grozav, ci pentru că nu sunt obișnuit să suport consecințele acțiunilor mele având mintea limpede.

— Acum ce urmează? întreb, când lanternele care se văd ca niște licurici ne indică unde suntem.

— Acum îl căutăm pe Duke.

Când ajungem la locul crimei, mă forțez să nu mă uit la drumul secret care duce la sera îngrijitorului. Oaza mică și secretă unde am dus-o pe Casey aseară și unde am făcut, probabil, una din cele mai mari greșeli din viața mea.

Sera principală e plină cu tipi însetați după sânge, care și-au petrecut după-amiaza făcând flotări și scoțând bani de la bancomat. În centrul camerei, două primate atrofiate emoțional își rup tricourile, flexându-și mușchii pentru publicul lacom, în timp ce se pregătesc pentru o luptă primară, în loc să caute orice alt mijloc de a face față traumei continue a liceului.

Scanned with CamScanner

RJ îl vede pe Duke din clipa în care intrăm în seră și se îndreaptă spre el. Eu îl urmăresc și devin a treia roată în conversația lor.

— Ia uite cine a venit să stea cu țăranii, zice Duke, cu un zâmbet sarcastic, care nu-i ascunde amărăciunea continuă.

În ultimul timp, conducătorul detronat al grămezii de gunoi s-a purtat ca un bărbat divorțat, care-și vede fosta cu un nou iubit pe stradă.

— Am venit să fac o înțelegere, spune RJ, ca ofertă de armistițiu. În momentul ăsta, te-aș plăti ca să preiei prostia asta.

— Deci nu poți să faci față? zâmbetul lui Duke se mărește. Coroana aia e ceva mai grea decât părea, nu-i așa?

— Nu înțeleg de ce și-ar dori-o cineva, mormăie RJ, exasperat de toată situația.

Îmi opresc un râset. Nu cred c-am întâlnit vreodată pe cineva mai puțin dornic de putere sau autoritate decât RJ.

— Școala asta e dubioasă, Jessup. Oamenii ăștia sunt nebuni. Nu vreau decât să termin cu toate astea.

— Nu trebuie decât să-mi spui și o să-ți preiau responsabilitatea.

— Am niște condiții. Nu vreau să-ți reinstaurezi domnia tiranică.

Duke își dă ochii peste cap. E deja plictisit, însă cu toate astea, abia așteaptă să facă legea din nou.

— În primul rând, în ceea ce privește „regulile" tale, între noi o să fie o zonă demilitarizată.

Duke pufnește.

— Și asta ce naiba înseamnă?

Scanned with CamScanner

— Înseamnă că sunt scutit de regulile tale groaznice și de taxe și alte noțiuni idioate care o să-ți mai vină. Din momentul ăsta, sunt o națiune suverană. Orice se întâmplă cu mine nu e treaba ta.

— Bine, cum zici tu.

— În al doilea rând, îl lași pe Lucas în pace. Puștiul nu e făcut din bani.

— Ce ești tu, mama lui?

Sunt distras când îl văd pe Fenn intrând în seră. Sau poate ce simt seamănă mai degrabă cu panica. Stă lângă ușă un minut, uitându-se la mulțime, dar, cu toate că sigur ne-a văzut, nu se mișcă.

Asta nu face decât să-mi intensifice anxietatea. Acum îmi amintesc de ce fac tot ce pot ca să evit să fiu treaz. Nu pot să fac față situațiilor.

În circumstanțe normale, dacă aș avea substanțe la bord, poate aș reuși să alung toată treaba asta din minte. Dar Fenn a fost așa trist în ultimul timp, într-o stare continuă de criză, că mă simt de parcă tocmai am împușcat-o pe mama lui Bambi. Și apoi m-am culcat cu iubita lui.

— Acum c-am stabilit toate astea, putem să fim prieteni, îi spune Duke lui RJ, când îl bate pe umăr.

— N-aș merge așa departe. Avem o înțelegere?

— Da.

Duke întinde mâna.

În clipa în care RJ lasă garda jos, ca să dea mâna cu Duke, acesta își ia avânt și îi dă un croșeu de stânga.

Mulțimea erupe în urale, iar lupta din centru se oprește, lumea sperând la o bătaie adevărată.

RJ primește pumnul ca un campion, deși mâine dimineață clar o să aibă buza umflată.

— Lovitură sub centură, îi spune el lui Duke.

Scanned with CamScanner

— Scuze. Trebuia să fac oficială schimbarea. Acum suntem chit, spune el, pentru că mereu vrea să aibă ultimul cuvânt.

Mereu.

RJ își freacă maxilarul și consideră lovitura ca fiind prețul plătit pentru c-a făcut afaceri.

— Ar face bine să fie așa.

— Ei, hai, acum suntem practic familie, nu? Doar te culci cu fosta mea, spune Duke, care-l ia pe RJ de umăr.

— Asta se întâmplă acum? E etapa a doua, în care mă folosești ca s-o cucerești din nou pe Sloane?

Râde.

— Omule, dacă ai impresia că poate fi păcălită să ajungă în pat, n-o cunoști deloc.

— Corect.

— Bun, toată lumea să asculte!

Maestrul de ceremonii din seara asta se așază în centrul cercului, unde altercația anterioară a lăsat urme de sânge și transpirație.

— De la juniori, Wynder și Hamill să facă un pas în față.

Următorii luptători ies din colțurile lor, ca să se înfrunte. În jurul lor, lumea face schimb de bani și pariuri.

— Hai să plecăm, m-am săturat de prostia asta, îmi spune RJ.

Nu facem decât doi pași, până lumea începe să se agite. Un fior rece mi se urcă pe spate ca iedera, când îl văd pe Fenn îndreptându-se spre mijlocul camerei.

— Eu vreau să fiu următorul, strigă el.

În momentul ăla, pulsul mi-o ia razna.

La naiba.

MC-ul derutat se uită la RJ pentru o decizie, neștiind transferul de putere care a avut loc.

Scanned with CamScanner

— Ce faci? strigă RJ, încruntându-se la Fenn.

Ca și restul camerei, simte furia morală cu care Fenn și-a cerut dreptul la răzbunare.

Fenn își ignoră fratele vitreg.

— Lawson, strigă el.

În seră se lasă o tăcere de morgă.

Privirea lui determinată o întâlnește pe a mea.

— Te provoc.

Tăcerea e întreruptă de larma furtunoasă, mulțimea fiind atât încântată, cât și șocată. Eu nu sunt deloc derutat de răsturnarea asta de situație. Știu de ce sunt aici și ce mă așteaptă. Se vede pe expresia severă a lui Fenn.

RJ se întoarce spre mine, pentru o explicație, dar îl ignor, ca să merg lângă Fenn, în cerc. Umerii îmi sunt lăsați și mă forțez să-l privesc în ochi.

— Îmi pare rău, spun eu, în timp ce Fenn își dă cămașa jos și o aruncă la picioarele celor prezenți.

— Du-te naibii.

Fenn nu așteaptă semnalul. A venit pregătit să mă bată până uit de mine, și îl las. Primele lovituri sunt eliberatoare pentru amândoi. Accept bătaia, pentru că e drumul cel mai ușor. Ochi umflați. Gura plină cu sânge. Poți să-i spui penitență. Poți să-i spui autocompătimire.

Merit asta.

— Ripostează, idiotule.

Cu o privire sălbatică, Fenn mă ia de cămașă și mă îngenunchează cu un pumn.

— Lovește-mă odată!

Sunt aproape amorțit. Terminațiile mele nervoase sunt atât de brutalizate, că abia dacă mai simt loviturile. Nu aud decât țiuitul violent din urechi, care răsună la fiecare *lovitură* de os pe os. Într-un final, furia lui Fenn și frustrarea declanșată de faptul că nu ripostez, îl fac să mă

Scanned with CamScanner

prindă de cap şi să mă strângă până când sunt forţat să-i dau un cot, ca să mă eliberez.

— Asta e. Loveşte-mă înapoi, nemernicule.

Mă atacă din nou. De data asta, mă fixează la pământ, cu un genunchi între umeri, şi simţul meu de conservare se activează, în sfârşit. Acum, amândoi acţionăm ascultându-ne doar creierul reptilian.

Încerc să mă rostogolesc şi îl lovesc în maxilar, în timp ce încercăm să ne ridicăm. Îl lovesc. Apoi îl lovesc din nou. Pentru că şi eu sunt furios. Nu din cauza lui, ci a mea.

Pentru că, dintr-odată, realizez că singurul lucru frumos care mi s-a întâmplat în acest an groaznic e singurul lucru de care nu trebuia să mă bucur.

În cercul ăsta, devenim nişte animale furioase şi însetate după sânge. Până braţele ne devin greoaie, şi aerul e prea dens ca să ne ajungă în plămâni, şi ne înecăm cu propria noastră adrenalină.

Îi nimeresc un pumn în rinichi, care-l afectează şi-l face pe Fenn să se legene. Cu o furie orbitoare, îl lovesc cu cotul în lateralul capului, până mă dezechilibrez. Mă pune la pământ. Fenn reuşeşte să se suie pe mine, pe pieptul meu, iar expresia lui e distorsionată de la suferinţă şi ură. Îşi trage pumnul înapoi, în timp ce-l privesc, ştiind c-o să mă trezesc ori la spital, ori într-un şanţ.

Dar lovitura nu vine.

Se pare că Fenn realizează limitele propriei sale violenţe şi se opreşte.

— Eşti mort pentru mine, zice el, în timp ce se ridică. Ai mers prea departe de data asta, Lawson.

Îl recunosc pe tata în felul în care mă priveşte, cu atâta dispreţ.

— Am terminat-o.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 43

FENN

Am gust de metal și mizerie în gură. Durerea care-mi pulsează în tâmple îmi traversează fața și se oprește în pleoapa umflată și maxilarul care mă doare. Respir superficial, în timp ce înaintez prin pădurea deasă, îndoind ramuri și dând la o parte pânze de păianjen. Durerea înseamnă claritate. Claritate în ceea ce privește scopul, dar și consecințele. Tot ce s-a întâmplat a fost inevitabil. Din clipa în care am păşit în debarcaderul ăla. Mereu aveam să ajungem aici.

Nu știu cât e ceasul când mă trezesc sub fereastra lui Casey. E târziu. Arunc cu conuri și pietricele în geam, până când apare și-l deschide.

— Dumnezeule, Fenn, ce naiba...

Se oprește abrupt, șocată de cum arăt.

— Ești bine? Ce ai pățit?

Faptul că încă îi mai pasă îmi frânge inima.

Ridic telefonul.

— Poți să răspunzi când o să te sun? Nu vreau să-ți țip la geam și să-i trezesc pe toți din casă.

— Nu cred c-ar trebui...

— M-am dus la lac pentru că Gabe mi-a trimis mesaj în timpul balului, să ne întâlnim la debarcader. Asta încercam să-ți spun noaptea trecută, înainte să ne întrerupă tatăl tău.

Scanned with CamScanner

Casey clipește de câteva ori, apoi spune:

— Stai să-mi iau telefonul.

O sun și răspunde din prima, după care reapare la geam. Poartă pijamalele alea roz, care-mi plac așa mult, și are părul prins într-o coadă joasă.

— Gabe vindea droguri în noaptea aia, așa că n-am stat împreună. Însă era deja gata să plece atunci. A propus să fumăm la debarcader. Eu eram deja praf, dar am acceptat.

Cuvintele ies așa repede, că abia le aud, de țiuitul care-mi răsună în urechi. Presupun că așa e când te disociezi. Sunt în afara corpului meu, iar un flux al conștiinței emană de undeva adânc din psihic și nu pot să-l controlez.

— Când am ajuns acolo, Gabe nu era nicăieri. Însă am văzut partea din spate a mașinii tale, ieșind din apă. Stopurile roșii. Am sărit în apă, să verific dacă era cineva înăuntru, și te-am găsit pe tine.

Casey mă privește atentă. Are gura întredeschisă. Are ochii mari și îngroziți, ca-n noaptea aia.

— După ce am reușit să deschid ușa și încercam să-ți desfac centura de siguranță, am văzut o geacă prinsă de frână. Era pe scaunul șoferului. Oricine a purtat-o, s-a dezbrăcat de ea, ca să scape.

Închid ochii. Mă rog, ochiul, pentru că celălalt e deja închis, de la cât de umflat e.

— Am văzut geaca și am știut imediat a cui e. Era a lui Gabe.

Casey se albește la față. Aproape pot să citesc toate imaginile care-și fac loc spre suprafață. Amintiri care o trezesc speriată, în miezul nopții. Mintea ei o târâie în mod constant în apa aia. Acum știut că vede fața lui Gabe lângă ea, în mașina aia.

Scanned with CamScanner

— Așa c-am luat geaca și te-am scos. Te-am dus la mal. Ți-am găsit telefonul în buzunar și i-am scris lui Sloane unde te găsește. După care m-am întors la Sandover. Am ascuns geaca, fiind singurul lucru care putea să-l lege pe Gabe de accident. Și nu am spus nimănui despre asta, până acum.

Cel mai mult îmi doresc să fi fost o persoană mai bună atunci. Să fi înțeles ce însemnau alegerile mele.

— Mi-am protejat prietenul cel mai bun, recunosc eu, plin de regret. Gabe m-a acoperit acum câțiva ani, și-i eram dator. În noaptea aia, îi eram loial lui. Nu te cunoșteam atunci și-mi pare rău. Aș fi vrut s-o fac.

Pe fața ei se citește o nerăbdare, de parcă ar vrea să vorbească, însă gâtul îi e blocat. Nu-i dau ocazia.

— Am venit să-mi iau rămas-bun. În sfârșit, realizez cât de grav a fost ce ți-am făcut, Case. Te-am distrus. Am furat tot ce era bun din tine. Te-am împins spre Lawson. E vina mea și înțeleg asta. Și n-o să te mai deranjez, n-o să te mai urmăresc. N-o să te mai implor pentru alte șanse. Ai avut dreptate. Trebuie să mă maturizez.

Casey își șterge obrazul.

— Nu voiam să te rănesc.

— Știu. Am meritat-o.

Înghit durerea care mi-a acaparat gâtul.

— Chiar te iubesc.

— Știu asta, șoptește ea.

— Tocmai de asta trebuie să plec.

Asta și fac.

Plec și nu privesc înapoi.

La cămin, chem o mașină și mă duc sus, ca să-mi iau o cămașă. RJ e deja în pat și doarme.

Cât stau pe bordura din parcare, decizia mea devine și mai fermă. Luni la rând, am avut multe ocazii să fac

Scanned with CamScanner

lucrul corect. Să-i spun lui Casey ce s-a întâmplat. Să nu mă bag în viaţa ei, în care nu aveam ce căuta. Dar am fost egoist. Mi-am făcut iluzii. Am găsit în mod constant scuze pentru fiecare limită pe care am întrecut-o, deşi ştiam foarte bine că o s-o distrug. Irevocabil. O să-i fur credinţa în omenire şi o s-o transform în altă fată blazată şi amară, distrusă de iubitul ei care nu face doi bani.

Dintr-odată, mă gândesc la mama. Cât de diferit ar fi fost totul, dacă nu s-ar fi îmbolnăvit. Cât de recunoscător sunt că nu poate să vadă cine am devenit.

O oră mai târziu, o maşină se opreşte în faţa mea. Şoferul e sceptic, pe bună dreptate, din cauza înfăţişării mele, şi clar se întinde după pistolul de sub scaun, când mă ridic.

— Încotro? întreabă el, circumspect.

— La secţia de poliţie.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 44

FENN

Am pierdut orice noțiune a timpului în camera asta mică. Pereții de un bej șters încep să se apropie de fiecare dată când clipesc. Închid ochii pentru o secundă. Un minut. Nici nu mai știu. De fiecare dată când deschid pleoapa bună, un alt fior îmi lovește mușchii, ca un pistol cu electroșocuri. Îmi sună telefonul. Stau pe un scaun din metal, la o masă din același material, și ascult pașii care se mai aud și conversațiile înfundate de pe cealaltă parte a ușii.

Când aceasta se deschide, într-un final, aproape cad din picioare din cauza agitației care se revarsă înăuntru.

— Fenn, Dumnezeule. Ei ți-au făcut asta? Ce s-a întâmplat?

Tata intră primul, cu două căni de cafea. Pune una în fața mea, șocat.

Aproape am uitat de bătaie.

— Nu, e în regulă, răspund eu aspru.

După cât de uscat mi-e gâtul, îmi dau seama că probabil am aţipit mai mult decât credeam.

— A trebuit să mă ocup de ceva.

— Ce înseamnă asta? întreabă tata, care-și trage un scaun lângă mine și îmi studiază fața palidă.

Scanned with CamScanner

— Dacă Fennelly nu are de gând să depună plângere pentru atac, l-aş sfătui să nu mai spună nimic în camera asta, se aude o a doua voce.

Un bărbat într-un costum negru se rezemă de uşă, cu valiza în mână. Arată spre camera din colţ, de lângă tavan.

— Da, încuviinţez eu.

N-am nevoie de un glob de cristal ca să ştiu că e avocatul meu. Arată şi vorbeşte ca unul. Se prezintă drept John Richlin, de la Richlin, Ellis şi Oates. E promiţător faptul că numele lui e primul.

— Spune-mi ce se întâmplă, mă îndeamnă tata, mai agitat decât l-am văzut în ultimii ani.

Dar nu e supărat.

Şi mai ciudat e faptul că tocmai l-am văzut în urmă cu două zile. Mi se pare c-a trecut un secol de când i-am dat un pumn tatei.

Amintirea îmi provoacă un fior de vinovăţie. Nici nu ştiu cum sunt capabil să-l privesc în ochi. În ultimii ani, David a fost un tată groaznic, absent. Dacă e să mă iau după ce s-a întâmplat, merita un pumn în maxilar. Şi mi se întoarce stomacul pe dos când îmi amintesc ce-am făcut.

— Fiule, orice s-a întâmplat, sunt aici ca să te ajut. Vorbeşte cu mine, spune el, după ce îmi privesc prea mult degetele umflate.

Când poliţiştii m-au lăsat iniţial în camera asta de interogatoriu, am început să exersez conversaţia asta, dar n-am ajuns la o versiune satisfăcătoare înainte să adorm.

— M-am predat, spun eu, într-un final.

— Pentru ce? intervine el, înainte să dau o explicaţie.

— Ai dau vreo confesiune scrisă? întreabă Richlin.

Tata îi face semn avocatului să tacă.

Scanned with CamScanner

— Nu înțeleg. Spune-mi ce s-a întâmplat? E cineva rănit?

— Îți amintești accidentul de la bal, de anul trecut? Cu fiica directorului.

Tata mă privește confuz.

— Cu mașina care a intrat în lac.

Încuviințează și le spun ce s-a întâmplat. Îi plimb prin acea noapte, așa cum am retrăit-o de sute de ori de atunci. Le explic cum l-am acoperit pe Gabe. Cum bănuiesc că el a fost cel care a drogat-o pe Casey și a lăsat-o în mașină, să moară. Și că, în loc să spun adevărul, am mințit pentru el și am ascuns dovezile.

— Am recunoscut tot. Am dat poliției geaca lui Gabe.

Fără să spună nimic, Richlin iese din cameră. Pe hol se mai aude o conversație înfundată.

— Dumnezeule, Fenn, oftează tata. Unde ți-era mintea?

— Atunci am crezut c-o să vorbesc cu Gabe și o să aflu ce s-a întâmplat. O să-i aflu versiunea și o să-l ajut să îndrepte lucrurile. Dar după, părinții lui l-au trimis la școala militară și a dispărut. Mi-am tot spus c-o să vorbesc cu el în curând și c-o să rezolvăm tot. Doar că asta nu s-a întâmplat și, dintr-odată, a trecut tot timpul ăsta.

Îl privesc, jenat. Rușinat. Mă simt ca ultimul om și sunt conștient că nu merit iertarea nimănui. Cu toate astea...

— Îmi pare rău, tată. Am dat-o-n bară rău de tot.

— Hei, hei, e în regulă, spune el, în timp ce mă ia de mâini. O să rezolvăm situația asta, da? Sunt aici și o să mă ocup de tot.

— De ce?

— De ce, ce?

Scanned with CamScanner

— De ce-ți bați capul cu asta?

Încerc să controlez înțepăturile din ochi.

— M-am purtat ca un nesimțit în ultimul timp. Ultima oară când ne-am văzut, te-am *lovit*.

— Așa e.

— Atunci dezmoștenește-mă. Lasă-mă aici, să putrezesc. Știu că o merit.

Lucrurile au mers prost între noi mult timp. Mi-am spus că n-am nevoie de el. Nu l-am vrut în viața mea. Cu prima ocazie pe care o aveam, plecam și nu mă întorceam.

Dar când polițiștii mi-au dat telefonul, a fost singurul număr pe care l-am format.

— Uite ce e, eu eram adultul, da?

Tata mă strânge de mâna stângă, care arată mai bine decât cea dreaptă.

— Eu trebuia să mă descurc mai bine. Să țin familia pe linia de putere, după moartea mamei tale. Nu mi-am făcut treaba, și ca urmare, relația noastră a avut de suferit.

Inspiră adânc și se apropie.

— Am fost pierdut fără ea. Să o văd cum se stinge a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut în viața mea. Nu m-am gândit niciodată cum ar fi viața după ce o să moară și, dintr-odată, nici nu mai știam cum să mă dau jos din pat. Am petrecut prea mult timp plângându-mi de milă, în loc să-mi amintesc că și tu sufereai. Aveai nevoie de tatăl tău. A fost vina mea, Fenn.

— Nici eu n-am ajutat, recunosc eu.

Primele luni după moartea ei au fost un iad. Dar situația doar s-a înrăutățit odată cu trecerea anilor.

— Nu trebuia să o iau razna, cum am făcut-o.

— Nu, zâmbește el trist. Dar e și vina mea. Ar fi trebuit să stabilesc niște limite. Să fiu alături de tine mai

Scanned with CamScanner

mult. Mi-a fost mai ușor să mă concentrez pe muncă și să te las de capul tău, în loc să port niște conversații dificile.

— Acum ce urmează? întreb eu, epuizat și depășit de situație.

— Încercăm să ne descurcăm mai bine. Să ne iertăm. Să fim mai buni. Suntem așa norocoși că avem ocazia să fim din nou o familie. Cu Michelle și RJ. Știu că soția mea vrea să aibă o relație cu tine. Și sper că RJ o să fie deschis să mă cunoască mai bine. Poate putem să încercăm?

Ezit și mă întreb dacă acest lucru e măcar posibil. Să formăm o nouă familie. Michelle e o femeie de treabă, lăsând la o parte gusturile îndoielnice când vine vorba de bărbați și sincronizare. RJ pare s-o placă. Și în ceea ce privește frații vitregi, am avut noroc. Clar nu e cel mai rău coleg de cameră pe care aș fi putut să-l am anul ăsta. Având în vedere circumstanțele, nu e cea mai groaznică situație în care puteam să mă aflu.

— Da. Cred că pot să fac asta, îi răspund.

N-o să-ncep să-mi plâng de milă. Nu există nicio versiune a anului trecut în care eu sunt victima. Chiar și așa, mă emoționez când mă gândesc că poate chiar există posibilitatea să mă apropii din nou de tata.

La ușă se aude o bătaie și avocatul intră din nou înăuntru.

— Situația e în felul următor: l-au acuzat de ascunderea dovezilor, părăsirea locului faptei, obstrucționare și neraportare.

— Dumnezeule, pufnește tata.

Chiar atâtea?

— E posibil ca procurorul să mai adauge câteva, spune Richlin.

— Și ce facem? întreabă tata nerăbdător.

— Momentan, i-am asigurat eliberarea în custodie. Va trebui să apară în fața unui judecător cândva în

Scanned with CamScanner

următoarele zile. Între timp, o să vorbesc cu procurorul despre cum putem să cooperăm, în schimbul unor avantaje.

— Adică? întreabă tata.

Acum, sună mai degrabă a bărbatul cu care am crescut, care se plimba prin birou și le dădea ordine angajaților.

— Poate o să reușim să reducem acuzațiile și poate chiar o să fie clasate. Sunt multe variabile la mijloc. Printre care și ce o să spună Ciprian. Prefer să nu fac promisiuni, până n-o să am mai multe informații.

— Hai să plecăm de aici, îi spun tatei. Nu vreau decât să plec.

Mor de foame. Sunt epuizat. Abia mai pot să-mi țin capul sus. Vânătăile și loviturile de la cap pulsează de fiecare dată când respir, în timp ce adrenalina mi se scurge din sânge.

Nu vreau decât să plec de aici, înainte ca polițiștii să se răzgândească și să mă arunce într-o celulă, înainte de audiere.

Tata își pune șoferul să mă lase la cămin. A insistat să stau la un hotel din oraș cu el în următoarele zile, că tot sunt suspendat, dar îl conving că am nevoie de propriul meu pat și de haine curate.

RJ se trezește când mă aude ieșind de la duș.

— Îmi pare rău, spun eu încet și-mi pun deoparte trusa de cosmetice. Culcă-te la loc.

RJ se ridică, amețit.

— Ce se întâmplă? Pleci undeva? Și ce naiba s-a întâmplat cu Lawson noaptea trecută?

Mă încordez când aud numele lui Lawson.

— Culcă-te. E prea devreme pentru asta.

Scanned with CamScanner

E aproape răsăritul, dar RJ se pare că decidă că nu merită să se culce la loc.

— Ce s-a întâmplat noaptea trecută? Unde ai dispărut după bătaie?

— M-am dus și i-am spus lui Casey adevărul.

— Și cum a reacționat?

Ridic din umeri. Cum aș putea să răspund la așa ceva?

— Nu știu. Am plecat după asta.

— Bine...

— Și m-am dus la poliție. Am mărturisit tot.

RJ tresare și se freacă la ochi, în timp ce se ridică în fund.

— La naiba, Fenn.

Nu e nimic amuzant la situația asta, însă cu toate astea, chicotesc. Ce diferență poate să facă o zi.

— Le-ai spus de Gabe? insistă RJ, care s-a trezit.

Agitația lui e puțin derutantă.

— Da. N-am avut de ales. A trebuit să fac lucrul corect față de Casey.

Și, în mod ciudat, m-am simțit eliberat. Momentul când am intrat, de bunăvoie, în secția de *poliție*, a trezit un sentiment de libertate în mine. Am făcut tot ce era greșit atâta timp, că m-am simțit bine să fac, în sfârșit, ceva bine.

M-am simțit bine să fac ceva bine.

Gândul mă face să zâmbesc din nou, însă zâmbetul dispare când observ expresia tristă a lui RJ.

— Ce e? Ești supărat că l-am dat de gol pe Gabe?

— Nu, nu supărat. Dar mi-ar fi plăcut să vorbești cu mine înainte. Sloane și cu mine nu mai suntem siguri că Gabe era la volan.

— Cum adică?

Scanned with CamScanner

— Am urmărit o pistă. Voiam să-ţi zic despre asta azi, sau mă rog, ieri.

Se uită la lumina care se revarsă printre jaluzele.

— Dar ai fost plecat toată ziua şi noaptea. N-ai apărut decât la bătăi.

Încuviinţez.

— M-am dus în oraş după ce am vorbit cu Casey. N-am suportat să mai fiu în campus. Trebuia să plec de aici.

— Casey? Când ai vorbit cu Casey?

— Am trecut pe la ea de dimineaţă. Atunci mi-a zis de ea şi Lawson...

— Ce e cu ea şi Lawson? întreabă RJ şocat, înainte să apuc să răspund.

Fratele meu e un tip isteţ.

— Pentru numele lui Dumnezeu. Doar n-a făcut asta.

— Ba da.

După care îmi exorcizez toate gândurile despre fostul meu prieten din minte. Am prea multe chestii de care să mă ocup, principala fiind bomba pe care tocmai mi-a aruncat-o RJ.

— Care a fost pista despre Gabe? Şi de ce naiba nu mi-ai trimis mesaj?

— Niciodată nu las urme digitale, omule. Ştii asta.

— Tu şi afurisitele tale principii de hacker. Ce ai aflat?

— Gabe a fost cu Mila toată noaptea. Au plecat de la bal şi s-au dus în dormitorul ei. Tot ea l-a lăsat aici, la campus, de dimineaţă.

— Vorbeşti serios?

— Asta spune Mila.

Scanned with CamScanner

— Atunci de ce mi-a zis să ne întâlnim? întreb eu confuz. Trebuia să ne vedem. Mi-ar fi scris să-mi spună că se vedea cu Mila.

— Nu știu. Oricum, cine știe cât te poți baza pe ce spune ea. Și chiar dacă *au fost* împreună, asta nu-l elimină complet. Mila nu-și amintește exact la ce oră au plecat de la dans. Gabe ar fi putut să plece cu Casey, să intre cu mașina în lac, după care să se întoarcă și să plece cu Mila.

— Dumnezeule, ce dezastru.

— Ce s-a întâmplat cu polițiștii?

— Nu prea multe. Le-am spus confesiunea mea, după care am stat singur în camera de interogare timp de patru ore. Tata a venit și m-a luat. Stă prin apropiere. Trebuie să vorbesc din nou cu avocatul în câteva ore.

— La naiba. Despre ce probleme vorbim aici?

— Tata pare convins că poate să mă țină departe de închisoare. Eu sunt mai puțin încrezător.

Amândoi ne gândim o vreme la posibilitatea asta. RJ se uită la mine, dar nu spune nimic, de parcă nu știe ce ar putea zice în situația asta. Însă nu mă deranjează liniștea. După cât am vorbit noaptea trecută, sunt recunoscător pentru tăcere.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 45

CASEY

Sloane se încruntă când vede că abia m-am întins de micul-dejun. Tata a plecat deja spre campus, cât sora mea și cu mine eram încă în pat. În zilele de școală, iese din casă la șapte jumătate și e la birou pe la opt și un sfert.

— Ești bine? Nu arăți prea bine.

Arunc clătitele la gunoi, spre devastarea lui Penny și Bo, care mă privesc cu niște ochi mari și rugători.

— Sunt bine.

Sloane începe să clătească vasele, în timp ce eu încarc mașina de spălat vase. Plictiseala e, oarecum, de ajutor.

— Sunt doar obosită, adaug, când continuă să mă fixeze cu privirea. Și n-am chef de școală.

Nu ne spunem nimic în drum spre St. Vincent și, când ajungem pe hol, o luăm fiecare în direcții diferite, fără să ne spunem nimic. Am impresia că mă mișc în reluare, în timp ce-mi forțez picioarele să mă ducă la dulapul meu. Nici măcar Jaz, care are ditamai zâmbetul pe față, nu poate să mă binedispună.

— Unde naiba ai fost? spune ea, în timp ce-și pune mâinile în șold. Ți-am scris tot weekendul.

— Știu. Îmi pare rău. A fost... intens.

Deschid dulapul și mă uit, obosită, printre manuale.

Scanned with CamScanner

— Vrei să vorbești despre asta?

Oftez și mă întorc spre ea, cu cartea de matematică în mână.

— O lăsăm pe altă dată? Sunt multe de spus.

— Bine.

Îmi împinge cartea cu degetul arătător.

— Prânz. Tu. Eu. Bârfe. Multe.

Îi zâmbesc sincer.

— Vrei să-mi spui care au fost planurile alea misterioase de sâmbătă seara, despre care n-ai vrut să-mi zici nimic?

Jaz închide dulapul și mă ia de braț.

— Am ieșit cu Gray.

— Nu te cred!

Fac ochii mari.

— Ba da, zâmbește ea, reticentă. E băiat de cor, Casey.

— Nu chiar, având în vedere că-și înșală iubita.

— Nu, vorbeam practic. A cântat în cor până la 13 ani, oftează ea, zgomotos. De ce nu mi-ai spus că e un tip de treabă? Nu-mi plac ăia de treabă. Sunt prea... de treabă.

Încep să râd.

— În primul rând, faptul că e de treabă nu e ceva groaznic. Și în al doilea rând, repet ce am mai zis deja: cât de de treabă poate să fie, dacă își înșală iubita?

— Poți să-l învinovățești, având în vedere cu cine iese? contracarează Jaz.

— Cam da. Nu e nevoie de prea mult efort să dai papucii cuiva, înainte să treci la cineva nou.

Doar întreabă-l pe Fenn. Nu legat de partea cu „cineva nou", ci de cât de ușor poate să se despartă de cineva.

Scanned with CamScanner

Chiar te iubesc. De asta trebuie să plec.

Amintirea vizitei târzii a lui Fenn de noaptea trecută și a confesiunii ce a urmat m-au chinuit toată dimineața. N-am dormit deloc. Abia pot să mă concentrez la altceva.

Oprește-te, am vrut să țip după el.

Oprește-te. Nu pleca. Și eu te iubesc!

Crede că el m-a împins în brațele lui Lawson și are dreptate. Așa e. Dar o singură noapte petrecută cu un tip nu a șters sentimentele pentru Fenn. N-a șters luni întregi de conversații lungi și schimbul intim de cuvinte, secrete și temeri. Mă cunoaște mai bine decât oricine altcineva în lumea asta.

Acum înțeleg de ce a mințit în legătură cu noaptea balului. Încerca să-și protejeze prietenul. Nu sunt de acord cu asta, dar are sens. Îl știe pe Gabe de când erau mici. Gabe a fost alături de Fenn toată viața lui, inclusiv când i-a murit mama. Bineînțeles că n-a vrut să trădeze acea legătură.

— În apărarea lui Gray, a vrut să se despartă de Bree, dar i-am spus să n-o facă, îmi spune Jaz, aducându-mă din nou în prezent.

— De ce nu?

— Pentru c-a trecut o săptămână și naivul ăsta e pregătit să-mi declare iubire eternă. Nu sunt pregătită să-mi găsesc un soț. Chiar dacă are un penis excepțional.

Mă înec cu un râset.

Când intrăm în clasă, se face liniște, lucru care se întâmplă des zilele astea. Când trecem de băncile lor, Bree vorbește întruna, spunându-i lui Ainsley de o nouă marcă de cosmetice pe care o încearcă. Ainsley mă privește încruntată, dar nu spune nimic.

De când i l-am luat pe Lawson, n-a zis mai nimic. Din când în când, mai aruncă cu câte un cuvânt tăios

Scanned with CamScanner

sau două, dar în cea mai mare parte, își ține gura. Dacă e un lucru bun care a ieșit din toată nebunia ultimelor luni, e că mi-am înfruntat agresorii. Bănuiesc că și asta contează.

Lucas stă pe treapta de la intrare, când Sloane oprește acasă, după școală. Mi-a scris, spunându-mi că o să vină, dar nu mă așteptam să fi ajuns deja. Când ne apropiem, se ridică și, cu toate că îmi zâmbește, îi observ îngrijorarea de pe față.

— Hei, spun eu, și-l îmbrățișez repede.

— Hei.

— Intră.

Sloane deschide ușa și intră înaintea noastră, în timp ce câinii se învârt în jurul picioarelor noastre.

— Îi lași afară, să-și facă nevoile? mă întreabă ea.

— Sigur că da.

Lucas și cu mine ieșim pe ușa din spate.

— Am venit să văd cum mai ești, spune el, când ne așezăm pe veranda din spate.

— De ce?

— Păi, știi tu, legat de luptă...

— Nu înțeleg, ce luptă?

— Fenn și Lawson s-au bătut aseară?

La naiba! Bineînțeles c-au făcut-o. Dintr-odată, creierul meu face legăturile și mă simt ridicol că n-am anticipat ce o să se întâmple.

— Unul din băieți n-a respectat regulile și a filmat bătaia, pentru c-a fost așa brutală. Am văzut clipul înainte ca Duke să-l oblige să-l șteargă.

Lucas se strâmbă, reamintindu-și ce l-a făcut pe Fenn să arate cum arăta.

Scanned with CamScanner

— N-o să mint, a fost neplăcut să văd cum a fost.

— Deci toată lumea știe.

— Da și nu. Toți au făcut legătura și și-au dat seama că s-au bătut din cauza unei tipe, dar nu cred că știu că e vorba de tine.

Asta e o ușurare. Nici nu pot să-mi imaginez cât de groaznic ar fi fost ca toți de la Sandover să știe că m-am cuplat cu Lawson. Și dacă tata ar afla vreodată... Nici nu vreau să mă gândesc.

— Pot să te întreb..., spune Lucas, ezitând.

— Aș prefera să n-o faci.

— Bine. Un nou subiect, atunci: Balul Zăpezii.

— Serios?

— Serios. Cred c-ar trebui să mergem.

— Interesant, pentru că eu cred c-ar trebui să sărim peste.

— Haide! Deja ai fost la Ballard și n-ai avut un atac de panică, așa că hai să mergem. Nu putem să ratăm ceva ce sigur o să fiu un ritual de inițiere dezastruos de jenant pentru adolescenți.

— Ba eu sigur că pot.

— Tresscott, mă omori! Nu mă pune să mă duc singur.

Lucas are un zâmbet enervant de convingător, pe care-l folosește fără milă.

— Știi, ai putea pur și simplu să refuzi să participi la ritualuri așa arhaice. Credeam că dansurile nu sunt pe placul tău, îi spun eu, când mă ia de mâini, de parcă e pe punctul de a îngenunchea, ca să mă implore.

— Nici nu sunt, mormăie el. Dar am căutat niște lucruri pentru câțiva boboci de la Ballard și o să facem schimbul la dans.

Scanned with CamScanner

— Schimbul? Căutat lucruri? Ai devenit agent secret de când am vorbit ultima oară?

— RJ mă introduce în afacerea lui.

— Afacerea lui? Cea cu informaţii?

— Da.

Îmi amintesc o conversaţie pe care am avut-o pe RJ acum ceva timp, când a recunoscut că e un vrăjitor când vine vorba de aflarea informaţiilor despre oameni. Un maestru al descoperirii secretelor. S-a lăudat că era superputerea lui.

— Nu ştiam că RJ te-a tras în toată chestia asta.

— E distractiv, spune Lucas, iar gropiţele lui îşi mai fac apariţia încă o dată. Şi habar n-ai ce bine plătită e. O să dau două *flashdrive*-uri şi o să iau 500 de bucată. Asta înseamnă o mie pentru câteva ore de căutat online.

— Chiar sună profitabil.

— Este. Mă rog, chiar dacă n-aş avea un alt motiv să mă duc acolo, tot te-aş invita să vii cu mine, spune el ferm.

— Serios? N-ar trebui s-o inviţi pe iubita ta gameriţă?

— Ballard nu primeşte elevi de la şcolile publice la dansuri, îmi reaminteşte, puţin îngâmfat. Aşa c-o să mă mulţumesc cu tine.

— Nu ştiu ce să zic. Nu am chef de prea multă socializare weekendul ăsta, Lucas.

— Eşti pregătită pentru nişte iubire dură? întreabă el, când tot ezit să accept. Trebuie să-i uiţi pe Fenn şi pe Lawson. Taie legăturile emoţionale şi eliberează-te.

— Serios? Şi un dans o să mă ajute să fac asta?

— Dacă mergem împreună, da. Îmbrăţişează haosul, Case.

Scanned with CamScanner

Determinarea lui de a mă binedispune și mă face să râd. Presupun c-a funcționat. Chiar *mă simt* mai bine. Și dacă tot o să merg la încă o petrecere, faptul că merg cu Lucas probabil are cele mai mari șanse să mă facă să mă simt bine.

— Bine, cedez eu. Dacă n-o să mă răzgândesc până atunci.

— N-o s-o faci.

După ce pleacă, mă duc în camera mea și-mi fac temele până la cină. Sloane a plecat să alerge cât eram cu Lucas și s-a întors tocmai când tata termina de prăjit creveții în usturoi.

— Mă duc să-mi fac repede un duș, spune ea, în timp ce urcă scările.

Iau orezul cu legume aromate pe care l-am pregătit și îl pun pe masă. Zece minute mai târziu, toți stăm la masă și luăm cina. Cât mâncăm, observ că Sloane îmi aruncă mai multe priviri neliniștite, dar când o întreb ce s-a întâmplat, spune că nu e nimic, după care se concentrează pe mâncare.

Însă îmi cunosc sora, așa că în momentul când tata se duce în biroul lui, ca să citească și să-și bea ceaiul, sar pe ea.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu, cât curățăm masa.

— Mai multe lucruri, pune ea pe un ton blând, în timp ce se uită spre hol. N-am vrut să vorbesc de față cu Lucas, iar tata era deja acasă când m-am întors de la alergat.

— Ce s-a întâmplat?

Știu deja că vestea n-o să fie bună, așa că mă pregătesc pentru răspuns.

Fenn s-a predat poliției. Le-a spus ce a făcut în noaptea balului. Cum a furat dovezi, l-a acoperit pe Gabe. Tot.

Scanned with CamScanner

Tot aerul îmi părăsește plămânii.

— Vorbești serios?

— Da. RJ mi-a scris în mare ce s-a întâmplat, după școală. Tocmai m-am întâlnit cu el pe drum, în timp ce alergam, și mi-a zis și detaliile. Nu sunt multe. Nu știu decât că Fenn a mărturisit, avocatul lui se ocupă de situație, și că a venit și tatăl lui. RJ spune că ar trebui să ne așteptăm ca poliția să vină aici și să-ți pună din nou întrebări.

Simt cum mă albesc la față.

— La naiba. Tata o să înnebunească.

Cred c-o să fie furios după ce o să afle că m-a lăsat să-mi petrec timpul tocmai cu tipul care m-a scos din mașină și m-a lăsat acolo, inconștientă. Dar nu sunt atât de îngrijorată din cauza asta, cât sunt din cauza problemelor pe care e posibil să le aibă Fenn.

Mâinile îmi tremură când pun farfuriile în chiuvetă.

— Crezi c-o să facă închisoare? A fost pus sub acuzație?

Sloane încuviințează și-mi spune acuzațiile.

Simt cum stomacul mi se întoarce pe dos.

— Dar dacă o să garantez pentru el la poliție? O să le spun că știu că nu era la volan.

— Nu cred că asta e problema, spune Sloane. Nu îl suspectează c-ar fi provocat accidentul. Dar a luat dovezi de la locul crimei după ce aceasta a avut loc. Asta e ceva grav.

Chiar e foarte grav.

Iar ideea că Fenn ar putea fi închis pentru ce a făcut îmi face rău, fizic. Tot restul serii, sunt la un pas să vomit. Deși știu că n-ar trebui, îi scriu lui Fenn.

EU: Am auzit ce-ai făcut. Ești bine? Ai ceva noutăți?

Scanned with CamScanner

Nu răspunde și am senzația că o face dinadins. Mai că îl văd plimbându-se prin camera lui din cămin, spunându-i lui RJ că refuză să mă tragă înapoi în dezastrul ăsta. *Oricum e rău c-o să fie interogată din nou*, spune el. *Nu pot să-mi vărs toate problemele asupra ei.*

Te-am distrus.

Cuvintele lui triste îmi plutesc în minte și-mi provoacă un nod în gât. Fenn crede că mă protejează, ignorându-mă. Crede că m-a distrus.

Eu cred că poate ne-am distrus unul pe altul.

Ideea asta groaznică nu mă părăsește toată noaptea. Orele trec, iar eu nu pot să adorm. Stau întinsă în întuneric, acaparată de gânduri și de o durere de burtă care nu mai trece. Senzația asta de gol în stomac e constantă, iar neliniștea, enervantă.

Credeam că pot să-l pedepsesc pe Fenn pentru ce a făcut, dar faptul c-am încercat să-l scot din viața mea n-a reușit decât să ne distrugă pe amândoi.

Într-un final, adorm. Știu asta, pentru că pe la ora două, coșmarul mă trezește din nou la realitate. Mă trezesc tușind, disperată după aer.

De data asta, nu mă înecam, ci casa luase foc. Nu puteam să văd flăcările, dar simțeam mirosul de fum. Îmi umplea dormitorul, se strecura în fiecare colț și se urca pe pereți, spre tavan. În câteva secunde, toată camera era un nor gri sufocant. Am făcut greșeala să inspir, iar fumul mi-a ars plămânii.

Am acționat repede. După ce mi-am dat seama că nu pot să stau în camera asta, am luat cutia de pantofi de pe noptieră și m-am îndreptat spre ușă. Simțeam corpul lui Silver mișcându-se prin cutie, cu fiecare pas grăbit, și plânsetele ei zgomotoase străpungeau noaptea. Trăia.

Dar acum sunt trează. Dormitorul nu e plin de fum. Iar Silver e în continuare moartă.

Scanned with CamScanner

Un strigăt îmi zboară pe gură, rupt direct din suflet.

Dumnezeule! Ce e în neregulă cu mine? Lacrimi îmi umplu ochii și un val de agonie mă lovește cu putere, făcându-mă să mă ghemuiesc pe pat. Inspir adânc, în timp ce rușinea și oroarea îmi ard gâtul.

Am aruncat-o la gunoi.

I-am aruncat corpul la afurisitul de *gunoi*.

Cu plânsete tari și sfâșietoare, mă dau jos din pat și mă împleticesc în picioare. Nu-mi amintesc ultima oară când am simțit genul ăsta de durere. Nici măcar după accident, după ce mi-am pierdut toate prietenele.

Deschid ușa și dau buzna pe hol, speriind-o pe Penny. Aceasta începe să latre și nici măcar nu încerc s-o liniștesc. Alerg în picioarele goale spre dormitorul tatei.

E deja treaz când intru. Tocmai aprinsese lampa de pe noptieră. Aruncă o singură privire la fața mea udă, aude zgomotele pe care le scot, și își dă pătura la o parte.

— Casey, spune el, îngrijorat și oripilat în același timp, și mă face să plâng și mai tare.

— Unde ai dus gunoiul? reușesc eu să spun, deși încă mi-e greu să respir. Mă simt amețită.

Tata mă echilibrează, cu o mână fermă și puternică.

— Poftim? Ce se întâmplă, draga mea?

Penny încă latră în ușă, iar asta o scoate pe Sloane din dormitor, vocea ei somnoroasă umplând holul.

— Ce se întâmplă...

— Unde ai pus gunoiul cu corpul lui Silver? îl întreb pe tata, cu lacrimi în ochi. Unde e? Trebuie s-o îngropăm.

— Casey...

— Te rog, îl implor eu.

Mă arunc în brațele lui și-mi lipesc fața de cămașa lui.

Scanned with CamScanner

— De ce m-ai lăsat să-i fac asta? De ce?

— Casey...

— *De ce?*

Încep să tremur și plâng ca un copil în brațele lui.

— Mi-e așa rușine. De ce m-ai lăsat să fac asta?

— Casey, am îngropat-o.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 46

CASEY

Vocea blândă a surorii mele mă readuce la realitate. Ridic capul și îi caut privirea.

— C... ce? Ați îngropat-o?

Respir printre lacrimi și îmi mut privirea de la Sloane, la tata.

— Da, încuviințează el.

— Când?

— După ce ai aruncat cutia. Te-ai dus în camera ta, am scos-o de la gunoi și am îngropat-o.

— De ce?

Sloane vine și mă ia de talie. E mai înaltă decât mine, așa că poate să-și odihnească bărbia la fix pe umărul meu.

— Pentru că știam c-o să regreți dacă n-o să fie înmormântată.

Un alt val de emoție mă copleșește, slăbindu-mi genunchii. Mă las în îmbrățișarea surorii mele.

— Ai avut dreptate, oamenii chiar se maturizează, încuviințează tata, reamintindu-mi de ce am spus în ziua aia în bucătărie. Și ființele mor. Dar un lucru care nu poate să moară niciodată e compasiunea ta, draga mea. Nu poți să schimbi ce vine din adâncul sufletului tău. Ai iubit puiul ăla de iepure, la fel cum ai iubit toate animalele rănite pe care le-ai adus acasă.

— Unde ați îngropat-o?

Scanned with CamScanner

Lacrimile mi se usucă.

— Sora ta a ales un loc drăguț, la umbră, pe proprietate, în spatele magaziei, în zona aia îngrădită, unde câinii nu pot să ajungă.

Încep să mă calmez. Înghit și vorbesc, în ciuda nodului din gât.

— Puteți să mă duceți acolo?

— Acum? întreabă tata, șocat.

— Nu, putem să așteptăm până dimineață. Doar să nu uitați.

— N-o s-o fac, promite el.

Apoi, îmi ridică capul și îmi analizează fața.

— Ești bine?

Reușesc să încuviințez.

— Ești sigură? Vrei să-ți fac o cană de lapte cald? Ceai fierbinte?

— Sunt bine, îl asigur și nu mint.

Simt că o povară imensă mi s-a ridicat de pe piept. Când mi-am imaginat corpul lui Silver la gunoi, ceva din mine s-a rupt, dar bucățile alea suferinde ale inimii mele încep să se lipească la loc.

— Hai să mergem la culcare acum.

— Ce idee bună, spune el.

— O să te conduc în camera ta, zice Sloane, care mă ia de mână.

Îi spunem noapte bună tatei și mergem spre camera mea, însă, în loc să mă lase să mă culc, Sloane intră și se așază pe marginea patului.

— Trebuie să vorbim.

— E târziu, Sloane. Și tocmai am coborât dintr-un rollercoaster emoțional. Putem s-o lăsăm pe mâine?

— Nu. E momentul perfect ca să vorbim despre asta. Când ești vulnerabilă și ai garda jos.

Scanned with CamScanner

— Nu sună bine.

Îmi înghit iritarea și mă bag înapoi sub pătură, pe care o trag până la gât.

— Bine. Vorbește. Oricum n-o să pot să adorm imediat.

— Uite ce e, înțeleg c-ai trecut prin niște chestii grele. Chiar înțeleg. Și ai toate motivele din lume să fii supărată și descurajată și cum te mai simți tu. Dar comportamentul tău de acum nu ți se potrivește. Jocul ăsta, de-a fata rea, trebuie să se oprească. Nu ești tu.

— Nu e un joc. E o reacție la faptul că m-am săturat, în sfârșit, să fiu tratată ca un șoricel mic și fragil. Mai ales de către tine.

— Și de asta faci baie goală cu Mila și stai în detenție? Pentru că familia ta te sufocă? Îmi pare rău că ești înconjurată de oameni care țin la tine.

Mă simt obosită din nou. Epuizată. Bineînțeles că Sloane trebuie să fie mereu martira. E amuzant că vine aici și spune că trebuie să vorbim despre mine, dar cumva, face totul despre ea.

— Nu vreau să mă cert cu tine, Sloane. Nu vreau decât să mă înțelegi.

Simt cum ochii mă înțeapă din nou.

— Asta și încerc să fac.

Vine spre capul patului și-mi ia mâna de sub pătură. O las, doar pentru că degetele ei sunt așa calde și, dintr-odată, mi s-a făcut frig. Mă simt goală.

— Vorbește cu mine, Case. Te rog. Te ascult.

Simt cum mi se strânge inima. Mereu am fost apropiate. Nu cred c-am avut de ales, din moment de mama a murit și noi două a trebuit să navigăm într-o lume ostilă cu fetele care n-aveau pe cineva care să le învețe să supraviețuiască. Tata a făcut ce-a știut mai bine, dar n-are cum să înțeleagă prin ce am trecut. Prin ce o să trecem.

Scanned with CamScanner

De când eram mici, i-am cerut lui Sloane să mă ajute să deslușesc lucrurile. La bine și la rău, a fost modelul meu. Poate de asta ne și certăm așa mult în ultimul timp. Îi e greu să se privească în oglindă.

— Am făcut o greșeală, mărturisesc eu. M-am cuplat cu Lawson.

Sloane face ochii mari. Aproape îi explodează. Deschide gura, după care o închide la loc.

— Și i-am spus lui Fenn, căruia nu i-a picat bine, evident. A venit aici noaptea trecută, plin de sânge și vânătăi.

Își lasă capul în jos și nu spune nimic. Observ ce efort face.

— Am stricat totul și nu știu cum să nu înrăutățesc lucrurile.

După o pauză lungă, Sloane își schimbă poziția. Se așază picior peste picior, ca să mă privească.

— Într-o lume perfectă, ce vrei din toate astea?

— Astea, ce?

— Vrei să fii cu Lawson?

Arată de parcă îi vine să vomite doar pronunțând cuvintele. E dureros de privit.

— Nu. Nu cred. Pur și simplu s-a întâmplat.

Sloane scânceşte și încuviințează, înainte să fiu tentată s-o traumatizez cu detalii.

— Și Fenn?

Dacă i s-a făcut rău doar imaginându-mă cu Lawson, bănuiesc că ideea ca Fenn să rămână o parte activă din viața mea aproape o omoară.

— Știe că ce a făcut m-a rănit și chiar a încercat să îndrepte situația. A venit aici aseară ca să mărturisească totul. Iar acum a plecat și s-a predat poliției. E posibil să meargă la închisoare pentru ce a făcut. Și știu c-ar trebui

Scanned with CamScanner

să fiu supărată pe el pentru noaptea aia, să-l învinovățesc pentru că m-a lăsat acolo și nu mi-a spus că m-a scos din mașină, dar în același timp, nici n-aș fi în viață dacă n-ar fi venit. M-aș fi înecat. Ca mama.

— Te înțeleg, și eu simt la fel. Vreau să-l urăsc, dar e greu, recunoaște ea.

— Nu-l urăsc deloc. Am încercat și nu pot. Sunt blocată. Nu pot să trec peste el și mă simt groaznic tot timpul. A greșit și a plătit pentru asta. Dar și eu plătesc pentru asta.

Cel mai mare defect al lui Fenn a fost c-a încercat să fie tot pentru toată lumea. A vrut să mă protejeze pe mine și pe prietenul lui cel mai bun, care eram la capete opuse ale unei situații în care Fenn a intrat fără să știe. A încercat să facă lucrul corect, însă într-un mod greșit. A făcut o greșeală și a recunoscut asta.

— M-a rănit, dar și eu l-am rănit. Și eu știam ce fac, în timp ce o făceam.

Sloane tace o clipă.

— Bine, spune ea, într-un final. Hai să-ți spun ce am învățat din experiența mea. Ranchiuna n-o să-ți aducă niciodată alinare. N-o să vindece rana creată de trădarea lui. Credeam că pot să-l ignor pe RJ, dar n-am făcut decât să mă înnebunesc singură. La un moment dat, dacă te rănește să-i urăști, trebuie să încerci să ierți.

— Vreau să-l iert, dar asta nu mă face slabă?

— Nu, zice ea, plină de înțelegere. Nu dacă scuza e sinceră. E nevoie de curaj să dai dovadă de mărinimie față de cineva care crezi c-o merită. Și e nevoie de și mai mult curaj ca să le dai înc-o șansă.

Îmi mușc și mai tare buza de jos.

— Mie încă mi se pare o slăbiciune. De ce mă grăbesc mereu să iert oamenii? Câte șanse i-am dat lui Gillian în primăvară, înainte să realizez că e un șarpe? Și chiar și

Scanned with CamScanner

acum, pot să mă prefac că îi port ranchiună, dar nu e așa. Ți-am spus că am pus-o la punct la o petrecere?

— Nu.

— M-am simțit bine pe moment. M-am simțit îndreptățită. Și ziua următoare, m-am simțit prost. Nici măcar nu pot să rămân supărată pe fata care m-a vorbit pe la spate, când se presupunea că e prietena mea cea mai bună. Mi-ar plăcea să fiu mai puternică la genul ăsta de lucruri. Ca tine.

— Dar ești puternică, insistă ea.

— Cum să nu!

— Casey, uită-te la mine.

Mă forțez să-i întâlnesc privirea.

— Ești la fel de puternică ca mine, poate chiar mai mult. Și nu trebuie să fii ca mine. Suntem oameni diferiți. Pari să ai impresia că versiunea mea a puterii e singura care există. Că trebuie să fii dură și cu pielea bătătorită, să porți ranchiună, să le pui la punct pe tipe la petreceri...

Pufnesc ușor.

— Eu o să mă lupt cu dușmanii mei până la moarte. Asta e puterea mea. Dar a ta e că o să-ți omori dușmanii cu bunătate.

— Sună patetic, mormăi eu.

— Nu e. E de-a dreptul admirabil. Bunătatea e o putere. Compasiunea, așa cum a spus tata. Iertarea. Versiunea ta de putere e răbdarea și reziliența. Nu mai fugi de asta. Aș vrea să am măcar jumătatea din blândețea ta. În ultimul timp, am încercat să fiu mai moale. Nu știu dacă funcționează.

Ultimele lucruri le-a spus ușor rușinată.

Cuvintele ei îmi dau de gândit. Mereu am văzut-o pe Sloane ca fiind o forță a naturi, impenetrabilă, mai puternică decât orice furtună. O persoană care înfruntă lumea și nici măcar nu clipește. Dar dacă stau să mă

Scanned with CamScanner

gândesc puțin, chiar a devenit mai moale de când l-a întâlnit pe RJ. A devenit mai tolerantă cu ceilalți. Mai puțin rigidă. Însă la fel de formidabilă. Tot pe ea aș alege-o prima la dodgeball.

— Nu e nimic în neregulă cu a fi blândă.

Își pune un braț peste umărul meu și mă trage, să-mi pun capul în poala ei.

— Sau puțin vulnerabilă uneori. Nu înseamnă că nu ești puternică. Nu cunosc pe nimeni care ar fi putut să facă față anului pe care l-ai avut și să mai stea în picioare. Niciodată să nu uiți cine ești.

— Bine. Și cine sunt? întreb eu, cu zâmbetul pe buze.

— Ești Casey Tresscott și ești de-a dreptul incredibilă.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 47

FENN

— O să vezi, toată situaţia asta o să se rezolve, insistă tata, în timp ce scoate sendvişurile pe care le-a luat de la o cafenea din oraş, în drum spre Sandover.

Iau o cafea şi mă aşez pe canapea.

— N-o să-i las să te arunce în închisoare pentru c-ai salvat o fată de la înec. Ar fi o prostie.

— Nu pentru asta m-au pus sub acuzaţie, îi reamintesc eu.

Tata îmi aruncă o privire dojenitoare. În mod incredibil, încă nu are umor în ceea ce priveşte situaţia. Deşi îi apreciez tentativele de a mă asigura că totul o să fie bine, eu sunt mai puţin optimist în ceea ce priveşte soarta mea.

— Dacă departamentul de poliţie şi-ar fi făcut treaba anul trecut, n-am mai fi în situaţia asta. Nu o să-i las să-mi bage băiatul la închisoare, doar pentru că nu l-au prins pe adevăratul vinovat. Din punctul ăsta de vedere, securitatea de la Ballard a eşuat lamentabil. Droguri pe campus. Studenţi care pleacă. Sunt vinovaţi pentru o groază de lucruri. Tu eşti cea mai mică dintre problemele lor, Fenn.

Poate m-a speriat numărul mare de acuzaţii, la care nu mă gândisem. Sau felul în care şeful poliţiei a pufnit ruşinat şi m-a privit peste umăr, după ce a fost informat de unul dintre ofiţerii lui de ce venisem la ei.

— Cu ou sau fără? îl întreabă tata pe RJ, în timp ce citeşte ingredientele de pe etichete.

Scanned with CamScanner

— Fără. Mulţumesc.

RJ ia un sendviş şi o cafea şi păstrează o distanţă precaută, mâncând la biroul lui. Cred că încă-şi face griji că, dacă o să ajung în închisoare, o să se simtă vinovat. Doar săpatul lui după informaţii a precipitat erupţia mea subită a conştiinţei.

Am încercat să-i spun că n-are nicio vină, dar presupun că se teme că David e posibil să nu-mi împărtăşească părerea, după ce o să se afle toate informaţiile. Dacă eu am un cuvânt de spus în toată situaţia, RJ n-are de ce să-şi facă griji.

— Nu cred că depinde de noi, îi spun tatei, care s-a agitat din nou.

— O să vedem, spune el, acceptând provocarea.

Deşi apetitul mi s-a evaporat în ultimele ore, tot mănânc ceva. Mă ajută să mă liniştesc puţin.

Beau restul cafelei, când sună telefonul tatei. Şi-l scoate din buzunar şi bombăne.

— În sfârşit. Ce se mai aude, John?

Se ridică şi se plimbă cu telefonul la ureche şi privirea în jos. Încuviinţează mult, ceea ce nu pare un semn groaznic.

— Da? Eşti sigur?

Tata îşi ridică capul şi se concentrează asupra mea, dar nu reuşesc să-i descifrez expresia.

— Bine. Atunci o să ne mai auzim diseară.

Îşi bagă telefonul în buzunar şi are un zâmbet straniu pe faţă când se întoarce spre noi.

— A fost avocatul. Ai scăpat.

Scaunul lui RJ scârţâie când se lasă în faţă.

— Stai un pic, ce?

— Vorbeşti serios? Cum?

Aproape mă înec când încerc să înghit.

Scanned with CamScanner

— Au renunţat la acuzaţii. John încă nu ştie de ce. Nici măcar nu vorbise cu procurorul.

— Deci asta e tot? întreabă RJ, exprimându-mi confuzia. Fenn a scăpat?

— Aşa se pare. John o să vadă ce mai poate să afle, dar se pare că, de data asta, am avut noroc. E evident că le-a venit mintea la cap şi au realizat că n-are niciun sens să demonizeze un bun samaritean, doar din cauza propriilor lor eşecuri.

Poţi să spui că sunt un pesimist, dar mi-e greu să cred că poliţia s-a trezit de dimineaţă şi a decis să fie de treabă. Din experienţa mea, nu asta e procedura lor standard. RJ şi cu mine facem un schimb de priviri. Dacă anul ăsta ne-a învăţat ceva, a fost să ne aşteptăm la ce e mai rău.

Nimic nu e aşa simplu.

— Atunci bine.

Tata dă din cap, mulţumit.

— O să mă duc la hotel şi după, o să plec. Asta dacă nu vrei să mai stau un pic? Să mă asigur că totul e rezolvat?

— Ce? Nu, pleacă de aici, spun eu, cu zâmbetul pe buze.

— Sau poţi să vii acasă câteva zile. Să mai uiţi de ce s-a întâmplat. Pot să-i spun directorului că avem o problemă de familie. E valabil pentru amândoi, îi spune el lui RJ.

— E-n regulă, mi-e bine aici, insist eu.

— Şi mie, spune RJ. Doar să nu mă obligi să mă duc la cursuri. Credeam că aşteptarea telefonului de la avocat o să dureze cel puţin toată ziua. Mă pregătisem psihic pentru asta, prin urmare, n-ar trebui să fiu forţat să merg la cursuri.

Mă uit la tata şi ridic din sprâncene.

Scanned with CamScanner

— Dacă RJ pleacă acum, poate să ajungă la ora a doua...

— Du-te naibii, spune fratele meu vitreg, aruncând cu o hârtie în mine, pe care o prind cu ușurință.

— Hei, nu e vina mea că tu nu ești suspendat.

— Nu e chiar ceva cu care să te lauzi, Fennelly, mă ceartă tata, dar buzele îi tresar, amuzate. Bine, o să plec atunci.

Nu suntem genul de familie care se îmbrățișează. În ultimii ani, abia am fost genul de familie care poate să stea în aceeași cameră. Însă, în cinstea împăcării, mă ridic și-l îmbrățișez cu un braț.

— Mulțumesc c-ai venit. Înseamnă mult pentru mine.

— Bineînțeles.

Îmbrățișarea e inconfortabilă pentru amândoi, pentru că suntem lipsiți de practică, dar e un progres.

— Sunt aici, pentru orice ai nevoie. Și pentru tine, RJ. Bun, haideți c-o să plec. Dac-o să te mai gândești la ceva, sună-mă. Ne vedem de Ziua Recunoștinței.

Se oprește în ușă.

— A, și mă aștept să veniți amândoi în excursia de familie de sărbători. Michelle nu acceptă un refuz.

Îmi dau ochii peste cap, pentru că bineînțeles că folosește situația asta ca să negocieze o vacanță de Crăciun.

— Da, bine, mormăi eu. Dar știi că ăsta e șantaj.

— Spune-i s-o ia ușor cu pedichiurile mamă-fiu, intervine RJ. Și o să avem camera noastră.

Tata încuviințează, satisfăcut.

— Bine. Vorbim în curând.

Toți avem ceva de învățat din situația asta. Suntem niște singuratici care încearcă să-și dea seama cum să

Scanned with CamScanner

trăiască unii cu alţii. Cum să creeze ceva nou, din bucăţile vechilor noastre vieţi. Am senzaţia c-o să fie haotic, dar cred că e timpul să nu mă mai opun inevitabilului. Acum, suntem o familie. Fie ce-o fi.

— A fost neașteptat. Ce crezi că s-a întâmplat?

RJ își duce micul-dejun pe masa de cafea și se așază lângă mine, pe canapea.

— Nu știu. Poate e cum a spus. N-au vrut atenţie negativă?

— Cumva, am dubii.

La ușă se aude o bătaie ușoară, iar RJ se ridică, ca să răspundă.

— Hei, Fenn e aici?

E Casey.

Inima mi se opreşte când îi aud vocea.

Mă ridic și mă uit peste umărul lui RJ. O văd aruncându-mi un zâmbet timid. Mi-a scris ieri, întrebându-mă dacă sunt bine și dacă am ceva noutăţi, deci presupun că Sloane i-a zis că m-am predat. Mi-am folosit toată voinţa ca să n-o sun, să nu apelez la ea pentru alinare și s-o aud spunând că totul o să fie în regulă.

Am rezistat acestui impuls, pentru că e timpul să n-o mai trag pe Casey Tresscott în toate încurcăturile mele. Nu merită toată agitaţia asta și nu merită nesiguranţa. Am vorbit serios când i-am spus că trebuie să mă îndepărtez de ea. I-am făcut deja atâta rău. Am rupt bucăţi ale inocenţei ei, una câte una. N-aș putea să mai trăiesc cu mine, dac-aș răni-o din nou.

Și cu toate astea, ea e aici, la ușa mea, privindu-mă îngrijorată.

— Putem să vorbim doar noi?

RJ mă privește, căutând un răspuns, și observă că încuviinţez ușor. Apoi, deschide ușa, ca s-o lase înăuntru.

Scanned with CamScanner

— Sigur că da.

Peste o clipă, a plecat, închizând uşa în urma lui.

Dintr-odată, sunt îngrozit să fiu în cameră cu ea. Mi-e ruşine de ce i-am făcut şi încă-mi simt rănile proaspete. Sunt copleşit de trecutul dintre noi, dar şi de senzaţia că cam devenit străini. Doi oameni care au uitat cum să vorbească unul cu celălalt.

Îşi aranjează bluza mov, cea supradimensionată, pe care-i place s-o asorteze cu pantaloni negri mulaţi. E una din combinaţiile mele preferate. E drăguţă şi simplă, foarte reprezentativă pentru Casey.

— Ştiu că probabil nu vrei să mă vezi, dar simt că e bine să-ţi spun în persoană ce am de spus.

— De ce nu eşti la şcoală?

Ridică din umeri.

— Răspunsul la întrebarea asta are legătură cu ce am venit să-ţi spun.

— Bine, zic eu, stângaci.

Mă aşez pe marginea patului meu şi-i fac semn să ia şi ea loc. Mi se pare nepoliticos să purtăm o conversaţie de suflet peste un sendviş cu cârnat şi ouă pe jumătate mâncat.

— Tocmai m-am întors de la secţia de poliţie.

— Ce? De ce?

— Detectivul care s-a ocupat de cazul meu, Carillo parcă? Cel cu aluniţă pe frunte şi tunsoarea aia groaznică?

— Da, ştiu la cine te referi.

— M-a sunat de dimineaţă şi ne-a cerut, mie şi tatei să mergem acolo. Aşa că ne-am dus şi am vorbit cu Carillo şi şeful poliţiei. Nu-mi amintesc cum îl cheamă. Mi-au pus mai mult întrebări despre tine, Gabe şi noaptea balului.

— Da, m-am gândit că vor face asta. Ce le-ai spus?

Scanned with CamScanner

— Exact ce le-am spus și data trecută. Am trecut în revistă ce-mi amintesc și ce nu-mi amintesc. Le-am povestit că mi-am amintit cum m-am oferit să duc pe cineva cu mașina și cum e posibil ca persoana respectivă să fi purtat roz, dar n-au părut interesați.

Furia mă apasă pe piept. Oare chiar e așa complicat să ia cazul în serios? Pentru numele lui Dumnezeu, o fată aproape a murit!

Casey îmi vede frustrarea și încuviințează.

— Crede-mă, știu. Sunt inutili. Mă rog, au listat toate acuzațiile care-ți sunt aduse și au spus că vor să discute următorii pași cu noi.

Mă îndrept. Dintr-odată, realizez că știu în ce direcție o s-o ia conversația.

— Le-am spus că, din punctul meu de vedere, în noaptea aia ți-ai riscat viața ca să mă salvezi. Orice altceva ai făcut sau nu ai făcut, nu mai contează. Nu ai avut nimic de-a face cu drogurile sau cu condusul mașinii în lac. N-aveai de unde să știi sigur ce însemna jacheta, nu aveai decât o teorie. Le-am spus că da, ai făcut o greșeală, dar nu ești un criminal. Și că nu mă vor convinge să depun mărturie împotriva ta.

— La naiba, Casey.

Nu pot să stau locului și mă ridic de pe pat, trecându-mi ambele mâini prin păr.

— Eram pregătit să-mi asum responsabilitatea pentru ce am făcut, îi spun eu, frustrat. Nu trebuie să mă protejezi.

— Îți amintești ce mi-ai spus în noaptea de după petrecere, luna trecută? După ce m-ai luat pe sus, ca un om al peșterii? Ai spus c-o să fii acolo, să mă salvezi, de fiecare dată. Ei bine, asta e o stradă cu sens dublu, Fenn. Te-am protejat, la fel cum ai încercat să faci și tu mereu cu mine.

Scanned with CamScanner

Mă așez pe pat, lângă ea.

— N-ar fi trebuit să faci asta.

— Hai să cădem de acord că nu suntem de acord, spune ea, cu o urmă de zâmbet. Să înțeleg că ți-au dat vestea că renunță la acuzații?

— Da, avocatul a sunat chiar înainte să vii. Am scăpat.

— Perfect. Bine. Acum că am rezolvat asta, ce vrei să auzi întâi, vestea bună sau vestea rea?

— Ce?

— Bună sau rea? Alege.

— Bună, spun eu, instinctiv, pentru c-am primit destule vești proaste anul ăsta.

— Vestea bună e că tata recunoaște că mi-ai salvat viața și a fost de acord să ne lase să ieșim împreună, nu doar ca prieteni.

Inima mi se oprește în piept.

— Ce?

Nu înțeleg ce-mi spune.

Casey îmi ignoră șocul.

— Vestea proastă e că suntem limitați la plimbări cu câinii timp de o lună și poate câte o invitație la cină. Evident, cu tata de față. După asta, poate chiar seară de film. A, și mai am vești bune: putem să mergem împreună la Balul Zăpezii. Și acum urmează o veste proastă: Lucas, Sloane și RJ trebuie să vină cu noi și n-avem voie să dansăm lent. Dar ce nu știe n-are cum să-l rănească.

Sunt șocat. O privesc, fără să înțeleg ce se întâmplă.

— Casey, spun eu, într-un final.

— Da?

Înghit nodul care-mi apare în gât.

— Ne-am luat rămas-bun.

Scanned with CamScanner

— Ba nu, tu ţi-ai luat bun rămas şi nu-l accept. Vreau să fiu cu tine, Fenn.

Îşi umezeşte buzele, apoi le strânge, nesigură.

— Tu vrei să fii cu mine?

Nodul se măreşte, sufocându-mă. Tuşesc.

— De ce eşti aşa hotărâtă să-mi dai şanse?

— Pentru că le meriţi.

Încep să râd, de-a dreptul uimit de fata asta. Jur că nu reuşesc s-o înţeleg.

— Dar dac-o să facem asta, vreau să renunţi la ideea ta despre cum ar trebui să fiu. Casey cea dulce şi inocentă, care are nevoie de protecţie constantă. N-am nevoie de asta, Fenn. Nu m-ai cunoscut înainte de accident. Da, pot să fiu dulce, dar pot şi să explodez când sunt supărată. Pot să fiu inocentă, dar vreau şi să înot goală. Chiar dacă am coşmaruri uneori şi plâng din cauza unui animal rănit, nu sunt slabă.

— Ştiu, spun eu.

— Nu mai sunt aceeaşi persoană care eram în primăvară, recunoaşte ea. Simt că părţi din mine s-au schimbat. Mă simt mai puternică. Şi nu pot să merg mai departe cu tine, decât dacă mă accepţi exact pentru cine sunt, nu cine vrei tu să fiu.

— Casey, eşti unul din cei mai puternici oameni pe care-i cunosc, o asigur eu, cu un zâmbet vag. Şi o să fiu alături de tine când o să le pui la punct pe afurisitele alea de la şcoală, sau când o să vrei să înoţi goală, sau când o să vrei să faci ceva sălbatic şi nebunesc. O să fiu lângă tine orice ar fi. Mereu. Aşa că da, bineînţeles că te accept pentru cine eşti. Ce nu înţeleg e cum de poţi să mă accepţi tu pe mine? Am stricat totul între noi.

— Uite ce e, ai minţit şi asta m-a rănit. Dar înţeleg şi că te aflai într-o situaţie imposibilă şi ai luat o decizie care

Scanned with CamScanner

s-a dovedit a fi greşită. Ai recunoscut asta. Nu pot să cer mai mult de atât.

— Dac-aş fi fost o persoană mai bună, n-aş fi aşteptat atât.

— Oricum ar fi, te iert.

Acele două cuvinte mă impactează într-un mod la care nu mă aşteptam. Simt că ies la suprafaţă, după aer. Am petrecut luni întregi încercând să ies la suprafaţă, fără să mă apropii însă de lumină, şi apoi, dintr-odată, a apărut cerul.

— Habar n-ai cât înseamnă asta pentru mine, îi spun eu, cu o voce tremurândă.

— Ba ştiu, pentru că şi eu trebuie să-mi cer iertare. Eram atât de furioasă, că nu-mi păsa dac-o să fii rănit. N-a fost corect. Îmi pare rău, Fenn. Pentru Lawson şi restul lucrurilor. Aş vrea să pot îmbunătăţi situaţia, dar ştiu că nimic din ce o să spun nu schimbă ce am făcut.

Amintirea a ce s-a întâmplat e ca un pumn în stomac. Abia când a aruncat bomba aia pe mine am realizat cât de profund poate să mă taie. Cât de periculoasă poate să fie. Chiar şi când nu încearcă. Chiar dacă merit.

— Nu-mi aparţii mie, spun eu. N-am dreptul să-ţi spun ce să faci sau cu cine să fii.

Oricât de mult mi-ar plăcea să-mi plâng de milă, Lawson e cel care-mi datora ceva. El e cel care ar fi trebuit să oprească totul. Dacă i-ar fi păsat de prietenia noastră. Evident, m-am aşteptat la prea mult de la el.

— Tocmai asta e chestia, spune Casey, în timp ce mă ia de mână. De data asta, eu îţi cer o a doua şansă. Poate n-avem nicio şansă. Poate o să greşim din nou. Dar m-am săturat să mă prefac că nu vreau să fiu cu tine. Că inima nu mi se frânge de fiecare dată când o luăm în direcţii diferite.

— Casey...

Mă opresc, deoarece nu-mi găsesc cuvintele.

Scanned with CamScanner

— Mai ai aceleaşi sentimente pentru mine? întreabă ea cu atâta speranţă, că mă destram.

— Ştii bine că da. Dar nu vreau să fiu motivul pentru care te mulţumeşti cu ceva mai puţin decât fericirea totală.

Mă strânge de mână şi are o licărire ciudată în ochi.

— Vrei să fiu fericită?

— Mai mult decât orice altceva.

— Atunci hai să ne iertăm, Fenn. Hai să lăsăm noaptea balului în urmă şi să o luăm de la început. Sau mai degrabă, hai să ne întoarcem la cum eram înainte ca toate secretele şi minciunile să iasă la suprafaţă. Du-mă la Balul Zăpezii weekendul ăsta.

La naiba. Eram gata s-o fac, să-mi accept soarta. Mi-am luat bun rămas şi am lăsat-o să se bucure de o viaţă liberă de toate modurile în care o dădusem peste cap.

Dar nu pot s-o refuz. Fata asta are o putere absolută asupra mea. Sunt cu totul la mila ei.

— Bine.

Un zâmbet luminos îi apare pe faţă.

— Bine? O să fii partenerul meu?

— Bineînţeles. O să fiu partenerul tău, spun şi-i sărut mâna.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 48

CASEY

Tema este „iarna a vomitat peste Antarctica" şi după, „Antarctica a vomitat peste *Regatul de gheaţă*". Am văzut destui pinguini din hârtie cât să-mi ajungă toată viaţa şi nu ştiu cui i s-a părut o idee bună să recicleze platourile din piesa de Crăciun şi să pună decupaje de carton cu Elsa şi Anna în sanie, şi nu cu Moş Crăciun. Pentru o şcoală care primeşte anual donaţii de milioane de dolari, ai crede că vor angaja un designer scump pentru petreceri. Cu toate că aplaud pe oricine a atârnat sute şi sute de fulgi argintii din hârtie de tavan. Ăsta da devotament.

— De asta iau oamenii acid, îmi spune Fenn, cu privirea fixată asupra fulgilor strălucitori de deasupra capului.

Intrăm în sală pe o melodie indie-rock veche, al cărei nume nu mi-l amintesc. Mama o punea în maşină când eram mici. Îmi reaminteşte de drumul lung spre casă, de la magazinul alimentar, sau de aşteptat în maşină, ca să se termine cântecul. Nici măcar nu ştiu dacă sunt amintiri adevărate sau imaginaţia mea umple golurile poveştilor pe care Sloane mi le spunea despre ea. Dar când aud melodia, par reale, iar asta mă face să zâmbesc.

— Arăţi incredibil.

E a treia oară când îmi complimentează rochia, zâmbind la fusta ei scurtă şi cu volănaşe.

Scanned with CamScanner

Acum câteva zile, am mers cu Sloane la cumpărături la Parsons și rochia asta simpatică argintie m-a strigat din clipa în care am văzut-o. Argintie în onoarea iubitei mele Silver, pe al cărei mormânt mic am lăsat un buchet de crizanteme săptămâna asta.

— Nu trebuie să spui asta încontinuu, zic eu, timidă.

— Ba da.

Nici el n-arată prea rău. Înalt și cu spatele lat, le arată tuturor cum ar trebui să arate un costum. Nu pot să mă opresc din a mângâia reverele lui moi și apretate. Sunt ciudat de hipnotizante.

— Putem să plecăm oricând, dacă nu te simți bine, îmi șoptește la ureche, în timp ce-și odihnește mâinile pe șoldurile mele, dansând aproape de mine.

— Nu, mă simt foarte bine. Parcă am călătorit în timp și avem o a doua șansă să facem lucrurile bine.

Zâmbește și mă strânge la piept, mângâindu-mă pe spate.

— Știu ce vrei să spui. Nu credeam c-o să mai vin la vreo petrecere și clar nu m-am gândit c-o să venim împreună.

— M-am gândit...

— Da?

Fenn privește în jos, ca să-mi întâlnească privirea.

— Unde am greșit prima oară.

— Bine...

E îngrijorat și pe bună dreptate. Doar ne-am promis că, dacă o să ne dăm o a doua șansă, o să lăsăm trecutul în urmă. N-o să ne aruncăm greșelile în față de fiecare dată când ne certăm. Acum operăm dintr-o zonă fără pic de vinovăție.

— Trebuie să fim de acord să avem încredere unul în celălalt cu adevărul.

Scanned with CamScanner

Umerii i se relaxează.

— Sună rezonabil.

— Aș prefera ca cineva să fie sincer cu mine, decât să încerce să-mi cruțe sentimentele, știi ce spun?

— La fel și eu.

— Există un anumit grad de manipulare în reținerea informațiilor. Nu-mi place să mă simt controlată. Și niciodată nu vreau să te fac nici pe tine să te simți așa.

Fenn mă sărută pe creștetul capului.

— Îți dau cuvântul meu că niciodată n-o să te mai dezamăgesc.

— Ai voie să greșești uneori, îi reamintesc eu, trăgându-l în joacă de rever. Doar că hai să încercăm să nu mai facem aceleași greșeli de două ori.

Privirea i se duce peste umărul meu.

— Fără să aibă nicio legătură cu subiectul, cât crezi că o să stea Sloane cu ochii pe noi?

Mă uit în direcția în care se uită și el și îi vedem pe Sloane și pe RJ monitorizându-ne în mod suspicios în mulțime.

— Nu e deloc subtilă, nu-i așa?

— Ca o sirenă aeriană.

Pufnesc și ne îndepărtăm, ușor, de privirile lor invazive.

— O să ajungă și-n punctul ăla. Sloane are nevoie doar de puțin timp să proceseze noul normal și să aibă din nou încredere în tine.

— Cred că subestimezi cât de mult îi place să nu mă placă.

Da. Ei doi sunt departe de a fi prieteni din nou. Oricât de mult a vorbit Sloane despre iertare în ultimul timp, nu e pregătită să aibă încredere în Fenn, cel puțin nu

Scanned with CamScanner

când vine vorba de mine. Chiar și așa, e îndeajuns c-a fost de acord să nu mă bată la cap pentru că ne-am împăcat.

— Dacă te consolează cu ceva, anul viitor o să meargă la colegiu. Nici măcar Sloane nu poate să aibă ochi peste tot.

Fenn îmi aruncă o privire sceptică și adorabilă. Sloane a reușit să-l sperie de moarte. Presupun că pentru asta sunt surorile mari.

— Apropo de avut încredere din nou în oameni...

Umerii lui se încordează. Fenn știe exact ce o să spun și-și dă ochii peste cap, frustrat.

— N-ai decât să te superi cât vrei, îl tachinez eu.

— Hai să nu stricăm o noapte frumoasă.

Vocea lui e obosită.

— Îmi pare rău, dar nu poți să mă ierți pe mine și încă să fii supărat pe Lawson.

— Ba da, pot.

— Fenn.

— Pot să fac mai multe lucruri în același timp.

E enervant.

— Ce mai contează? Suntem împreună. Tu ești cel pe care-l vreau. Nu poți să-l ierți?

— Nu e vorba de gelozie, insistă el.

— Atunci despre ce e vorba?

Vocea lui Fenn devine mai agitată.

— A trădat prietenia noastră. Eu niciodată nu i-aș fi făcut așa ceva.

— Poate nu premeditat...

Primesc o privire dojenitoare pentru asta.

— Case, mie nu-mi datorai niciun fel de loialitate. Nu eram împreună. Dar Lawson îmi datora asta. Așa că nu, nu pot să-l iert.

Scanned with CamScanner

— Nu e ca și cum mi-a făcut curte, pur și simplu s-a întâmplat, spun eu, în timp ce duc o bătălie interioară între vinovăție și frustrare.

— Îmi pare rău, dar nu cred asta. Lawson e un nemernic manipulator. Tot ce face e să provoace daune cât mai mari. Poate să se ducă naibii.

Starea lui Fenn se strică și e evident că n-o să ajungem la un compromis în seara asta, așa că renunț. N-are sens să stricăm toată noaptea din cauza asta. Mai bine mai las să treacă ceva timp, când rana n-o să mai fie așa proaspătă și o să poată gândi mai limpede.

Luăm o pauză de la dans și Fenn se duce să ia câteva băuturi, în timp ce eu mă duc la toaletă. Când ajung la ușile duble, Gray Robson mă prinde din urmă și-mi aruncă un zâmbet stângaci. Arată ca o vedetă de cinema, proaspăt ras și în costumul lui negru.

— Casey? Bună.

— Bună, îi zâmbesc eu.

— Eu... Ai vorbit cu Jaz în ultimul timp?

La naiba. Jaz mi-a spus săptămâna asta că Gray a tot insistat să-și oficializeze relația și că nu vrea. Regret că le-am făcut cunoștință. Mai ales acum, când simt privirea ucigașă a lui Bree îndreptată spre mine și spre Gray. Stă la masa cu băuturile, împreună cu Ainsley, și chiar dacă nu e cea mai isteață, până și Bree știe că iubitul ei pune la cale ceva.

— Vorbesc cu ea în fiecare zi la școală, spun eu, înainte s-o iau spre ieșire. Îmi pare rău, putem să vorbim mai târziu? Trebuie să merg la toaletă.

Vocea lui joasă și frustrată mă oprește.

— Poți să-i spui să mă sune, te rog?

Răspunsul meu e lipsit de orice urmă de simpatie.

— Du-te să dansezi cu iubita ta, Gray, îi spun, după care ies.

Scanned with CamScanner

Sunt la jumătatea holului, când aud paşi în urma mea. Pentru numele lui Dumnezeu. Când mă întorc, mă aştept să-l văd pe Gray.

Însă nu e el.

Îngheţ pe loc.

— Bună, spune Lawson.

Inima începe să-mi bată cu putere, ca o maşină de curse, în timp ce se apropie de mine. Ca şi Fenn, ştie să poarte impecabil un costum. Şi sunt uimită să văd că s-a tuns, iar şuviţele şatene nu-i mai ajung la umeri, ci acum sunt până la urechi.

N-am mai vorbit de la noaptea petrecută în seră. N-am ştiut ce să-i spun şi e evident că nici el, pentru că n-a încercat să mă contacteze.

— Hei. Ce mai faci?

— Minunat, zice el, şi-mi aruncă un zâmbet jucăuş. Când fac eu altcumva?

Văd dincolo de răspunsul lui de faţadă.

— Eşti un mincinos groaznic, Lawson.

— De obicei nu. Asta se întâmplă doar în preajma ta, Casey.

Nu ştiu de ce, dar pulsul mi-o ia razna când îl aud.

— Am încercat să vorbesc cu Fenn în numele tău.

— Bineînţeles c-ai făcut-o, dar nu e cazul. Are tot dreptul din lume să mă urască.

Lawson se apropie, iar vocea lui devine mai joasă.

— Am venit aici doar ca să văd cum mai eşti tu. Nu ţi-am scris după noaptea aia, ca să văd dacă eşti bine. A fost greşit din partea mea.

— Am fost bine. Încă sunt.

Un zâmbet blând şi trist îi apare pe buze.

— Bine. Asta e bine.

Se îndepărtează.

Scanned with CamScanner

— Asta e tot ce voiam.

Mai face un pas în spate.

— Mă bucur că lucrurile s-au legat pentru voi doi.

— Mulțumesc, șoptesc eu.

— Ai grijă de Bishop. Cineva trebuie s-o facă, acum că am fost exilat.

Simt un fior de vinovăție.

— Lawson...

— Glumeam, Tresscott. E doar o glumă.

Începe să meargă în direcția opusă, după care se oprește din nou, întorcându-se spre mine. Nu reușesc să-i descifrez expresia.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur.

— Tu și cu mine...

Arată de parcă-și mușcă obrazul din interior.

— A fost ceva... aleatoriu? N-au fost implicate sentimente, nu?

Ezit.

— N-au fost implicate sentimente, confirm eu.

Lawson încuviințează.

— Da. Bine. Am fi putut fi prieteni. Îmi pare rău c-am stricat asta.

Regretul îi apare pe față, după care dispare în spatele ușilor.

Are dreptate. Chiar am fi putut fi prieteni. Dau la o parte această idee tristă și ajung, în sfârșit, la toaleta fetelor.

Când ies, peste un minut, dau de Lucas, care iese din toaleta băieților.

— Ce surpriză să te întâlnesc aici!

Îi apar gropițele în obraji.

Scanned with CamScanner

— Chiar că surpriză.

Râdem şi ne întâlnim în mijlocul holului. Practic, Lucas a venit la dans cu noi. El a venit la Ballard cu Fenn şi RJ, iar eu am venit cu maşina cu Sloane, dar abia l-am văzut de când am ajuns aici.

— Cum a fost misiunea ta? Ai dat ce aveai de dat?

Lucas pufneşte.

— Nu mai vorbi de parcă e ilegal.

— Dar nu e?

— Toate informaţiile pe care le-am strâns pentru tipii ăştia se găseau deja pe internet. N-a trebuit să sparg nimic.

— Sigur că da, cum să nu. Nu-mi vine să cred că sunt prietenă cu un infractor.

— Casey, draga mea, eşti prietenă cu mulţi infractori, răspunde Lucas, râzând.

Şi eu râd, pentru că are dreptate. Toţi băieţii de la Sandover au comis o infracţiune.

— Dac-ar trebui să-mi aleg favoriţii dintre toţi infractorii pe care-i cunosc, tu ai fi în top trei, spune eu, cu generozitate.

Mă întind să-i aranjez butoniera, care e puţin strâmbă.

— Mulţumesc, spune el.

— Ce drăguţă e, îi spun eu, atingând butoniera.

Degetele mi se plimbă peste petalele moi ale trandafirului, o nuanţă de roz aprins care...

Pot să te duc eu cu maşina.

Degetele îmi îngheaţă. Mă uit la trandafirul roz şi gâtul mi se usucă din cauza senzaţiei de déjà-vu.

Sigur nu te deranjează?

Scanned with CamScanner

Bineînţeles că nu. Oricum sunt gata de plecare. Începe să mă ia durerea de cap, nu ştiu de ce. Doar m-am hidratat.

Bine, hai că mă grăbesc, promite Lucas. *Nu trebuie decât să-i las asta lui Gabe, după care putem s-o luăm spre casă.*

Groaza mă străpunge şi mă lasă fără cuvinte pe moment.

— Casey, eşti bine? întreabă Lucas îngrijorat.

Mă îndepărtez de el. Respir greoi şi îmi lipesc spatele de dulapurile metalice şi reci, care sfârâie la contactul cu pielea mea încinsă.

— Tu ai fost, spun eu.

Şi mai multe amintiri ies la suprafaţă, în mintea mea haotică.

Casey, trezeşte-te! Ce naiba ai luat?

Mă priveşte neliniştit.

— Ce vrei să spui?

— Tu ai fost. Tu ai intrat cu maşina în lac.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 49
CASEY

Chiar dacă n-am o imagine clară cu Lucas la volanul mașinii și cu mine punându-mi centura de siguranță pe scaunul pasagerului, panica ce-i umple ochii e singura confirmare de care am nevoie.

— Tu ai fost, spun eu, pentru a treia oară.

Aceste trei cuvinte îmi domină, acum, vocabularul, în timp ce creierul încearcă să înțeleagă de ce Lucas ar face așa ceva.

Însă el a fost. Purta exact același costum, cu același trandafir pus la rever. Mă rog, nu fix același trandafir. Cel din noaptea balului s-a ofilit acum câteva luni. Dar îmi amintesc rozul aprins. Și-mi amintesc că m-am întins să-i îndrept butoniera, pentru că era strâmbă. Exact cum am făcut și acum.

Îmi amintesc că simțeam c-o să-mi explodeze capul, așa că, atunci când Lucas a spus că trebuie să rezolve ceva pentru fratele lui, m-am oferit să-l duc cu mașina.

Îmi amintesc că am mers spre parcare și am deschis mașina, și îmi simțeam capul din ce în ce mai greoi.

— Ți-am spus că mă doare capul. Mă durea prea tare ca să pot conduce, spun eu, în timp ce respir greoi.

Broboane de sudoare îi apar lui Lucas pe frunte. Nu spune nimic. Doar mă privește, de parcă a văzut o fantomă. Stă nemișcat, ca o statuie.

Scanned with CamScanner

— Mi-ai luat cheile. Ai spus c-o să ne ducem repede până la debarcader și, după, o să conduci până acasă.

Capul începe să-mi zvâcnească, exact ca-n noaptea aia.

— Nu știu de ce ai pierdut controlul mașinii. Eu... Încerc să pun informațiile cap la cap. Drogul pe care mi l-ai dat își făcuse deja efectul...

— Nu te-am drogat, spune Lucas, albindu-se la față. Dumnezeule, Casey! Crezi că te-am drogat?

— M-ai drogat, spun eu, absentă. De asta te-ai oferit să conduci...

— Ba nu. Am condus pentru că nu te simțeai în stare, protestează el.

— Și după, ai pierdut controlul mașinii și am ajuns în lac. Și m-ai lăsat în mașină și ai fugit.

— Ba nu, nu așa s-a întâmplat.

Urechile îmi țiuie. Dintr-odată, simt o explozie de durere în frunte, după ce m-am lovit de bord. Durerea fantomă mi se întinde în piept, de la vânătaia diagonală lăsată de centura de siguranță, care m-a ținut blocată, în timp ce apa umplea mașina și rochia îmi devenea lichidă.

Abia îmi simt buzele când vorbesc.

— Atunci cum s-a întâmplat?

— Am crezut că ai murit.

Mărturisirea lui, presărată cu suferință și rușine, răsună pe hol. Declanșează un val de furie fierbinte, care-mi vibrează în degete.

— Ce s-a întâmplat în mașina aia, Lucas?

— Totul a început înainte să ne suim în mașină, spune el.

Începe să se miște haotic. Privirea îi fuge, ca și cum o s-o ia la goană sau o să mă atace în orice clipă.

Scanned with CamScanner

— Gabe vindea droguri la dans, dar Mila se ținea numai după el, iar el voia să plece acasă cu ea. Să se cupleze. Trebuia să se întâlnească cu Fenn, dar i-a murit telefonul, așa că mi-a zis să-i spun lui Fenn că planurile s-au schimbat. Mi-a dat marfa lui și m-a rugat s-o duc la debarcader. De obicei, o ascundea sub o scândură de acolo, de fiecare dată când venea la Ballard.

Lucas se oprește fix în fața mea. Toate instinctele mele urlă să plec cât mai departe de el, cât încă mai pot, dar vreau să știu ce mai poate să-mi spună despre bal. Și sunt îngrozită de ce ar putea să se întâmple dacă o să plec și o să vină după mine.

— I-am împrumutat geaca și era gata de plecare. Nu-l găseam pe Fenn, așa că i-am scris un mesaj, să nu se mai vadă cu Gabe, dar nu l-am mai trimis, pentru că m-ai întrerupt și am uitat. M-ai întrebat unde mă duc și ai spus că e prea departe s-o iau pe jos până la debarcader. Te-ai oferit să mă duci cu mașina. Ai spus că oricum voiai să pleci, pentru că te durea capul.

— Pentru că m-ai drogat.

— N-am făcut așa ceva, spune el, cu pumnii strânși și fața plină de anxietate. Îți jur, Casey, n-am făcut așa ceva. Orice ai luat, sau ți s-a dat, s-a întâmplat înainte să ne suim în mașină împreună. Deja când ne-am pus în mișcare, erai dusă. Nu mai puteai să-ți ții ochii deschiși. Inițial, am crezut că ai o migrenă. Îți tot acopereai ochii, de parcă te dureau de la lumină. Te-am pus pe scaunul din față, ca să leșini în parcare, și am încercat să te țin trează tot drumul spre debarcader.

Își ridică ambii pumni la frunte.

— Dintr-odată, am avut o senzație groaznică, că nu ai de fapt o migrenă. M-am întrebat chiar dacă n-ai suferit o contuzie la dans. Mă tot întindeam, să-ți verific obrazul, spunându-ți să nu adormi. Afară era prea întuneric.

Scanned with CamScanner

Am pierdut controlul și mașina a alunecat. Dintr-odată, parbrizul era acoperit cu apă.

Lucas se lasă în jos, lipindu-se de dulapuri.

— Îți curgea sânge pe frunte. Apa intra în mașină. Nu te mișcai. Am încercat să-ți găsesc pulsul, dar n-am simțit nimic. Absolut nimic, Casey. Am crezut c-ai murit, spune el, în timp ce-și ține genunchii în brațe.

Mă îndepărtez de el, șocată.

— Și m-am panicat foarte tare. Tata m-ar fi omorât, la propriu, dac-aș fi fost arestat pentru c-am intrat cu mașina în lac, cu o fată drogată și moartă, în timpul balului. Și ar fi spus că eu ți-am dat ceva. Ce puteam să fac? Apa intra așa repede. Și tu erai deja dusă. Cel puțin asta am crezut. Îți jur că ți-am tot căutat pulsul. Niciodată nu te-aș fi lăsat în urmă, dac-aș fi știut că trăiești.

Îmi aruncă o privire disperată, presărată cu suferință. Eu stau lipită de dulapurile din partea opusă, cu o apăsare în piept și respirând superficial. Acum sunt lipită de locul ăla. Nu pot să mă mișc, nici dac-aș vrea, din cauza senzației fantomă cu apa care mi se urcă pe picioare.

— Geaca mi se prinsese de centura de siguranță și nu reușeam s-o scot, așa c-am dat-o jos. Am luat geanta lui Gabe și am ieșit naibii de acolo. Am fugit cât de repede am putut la drumul principal și am luat un Uber din fața porților de la Ballard. Când am ajuns înapoi la căminul din Sandover, supraveghetorul m-a prins pe scări. Eram ud leoarcă și arătam foarte vinovat. M-a pus să deschid geanta și ce mai puteam să spun atunci? I-am zis că drogurile îi aparțineau lui Gabe.

Lucas își mușcă buza de jos. Pare c-o să izbucnească în plâns.

— Nu voiam să fiu pedepsit din cauza asta. Dar știam că Gabe o să fie furios pe mine, așa că l-am implorat pe tata să nu-i spună că eu l-am dat de gol. Nu știu ce i-a

Scanned with CamScanner

spus. Gabe a dispărut şi eu eram acolo. Şi tu... tu credeam c-ai murit.

— Lumini roşii, şoptesc eu.

Lucas îşi ridică privirea.

— Ce?

— Vezi vreodată lumini roşii?

— La ce te referi?

— Eu le văd. În fiecare noapte. Pentru că m-ai lăsat acolo.

Se ridică în picioare şi vine spre mine.

— Ştiu. Dumnezeule, ştiu.

Lucas îşi pune mâinile într-o parte şi alta a feţei mele, lipindu-le de dulap.

— Îmi pare aşa rău, Casey. Am dat-o-n bară rău de tot. M-am panicat. Dar niciodată n-am vrut să fii rănită. A fost un accident...

— M-ai lăsat să mor, Lucas, spun şi-l împing.

— Credeai că eşti deja moartă. Mă ştii, Casey. Ştii că nu te-aş răni niciodată.

— Dar ai făcut-o. Şi ai ţinut totul secret toate lunile astea! M-ai lăsat să mă torturez şi să mă gândesc obsesiv la ce s-a întâmplat în noaptea aia. Ba chiar te-ai prefăcut că mă ajuţi, când ţi-am spus ce mi-am amintit! *Poate a fost o fată*, îl imit eu, pufnind.

Lucas mă prinde de braţ, înainte să plec.

— Îmi pare rău. Te rog, nu pleca. Am nevoie să mă crezi.

— Dă-mi drumul, spun eu.

— L-ai iertat pe Fenn, spune el, implorându-mă şi strângându-mă prea tare de braţ. Asta înseamnă că poţi să mă ierţi şi pe mine.

— Dă-mi drumul...

Scanned with CamScanner

Nici nu apuc să termin propoziția, că, dintr-odată, e dat la o parte.

Inima îmi bate cu putere când îi văd pe RJ și pe Fenn ținându-l pe Lucas de umeri. Sloane trece de ei și mă ia în brațe.

Lucas nu se opune. Mușchii lui cedează, până când aproape cade din picioare. RJ îl ridică la loc, dar nu într-un mod violent. Nu știu cât au auzit din conversație, dar am senzația că înțeleg că Lucas nu reprezintă un pericol pentru nimeni.

Simt cum mă cuprinde tristețea când ni se intersectează privirile.

— Îmi pare rău, Case, șoptește el.

— Știu, spun eu.

Pentru că văd cum remușcarea și rușinea practic îi ies prin piele. Nu reușește să-și concentreze privirea, în timp ce se leagănă pe picioare.

Ce mi-a făcut e groaznic, nimeni nu poate să nege asta. Dar îl cred când spune că n-ar fi plecat dac-ar fi crezut că trăiesc.

Cu toate astea, încuviințez când Sloane spune c-o să sune la poliție. Abia când îmi zice că poliția e pe drum, reușesc să expir și să nu-mi mai înfig unghiile în palmă.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 50

SILAS

Acum, când o privesc, nu știu cum am suportat-o pe Amy atâta timp. Mereu a fost așa nesigură pe ea. Paranoică. Chiar și în seara asta, la câteva săptămâni după ce ne-am despărțit, tot nu rezistă să-mi arunce priviri, când are impresia că n-o văd. E așa evident. Are impresia că deține puterea, pentru că m-a evitat toată noaptea, dar asta nu e o pedeapsă, când știu că, de fapt, e obsedată de mine. E așa pueril comportamentul ei, că-mi vine să vomit.

— O să mai fie vreo petrecere la care să mergem și la care Casey să nu declanșeze o vânătoare? îi spun lui Lawson, care stă lângă mine.

Acum câteva momente, am avut senzația de déjà-vu. O fugă frenetică, ca să se afle unde e sora lui Sloane, care mereu pare să dispară. La fel a fost și anul trecut. Doar că de data asta, Lucas a fost escortat afară din clădire de doi ofițeri în haine civile.

— Nu credeam că Lucas e genul. Cât de rece să fii, să lași o fată blocată într-o mașină care se scufundă?

Lawson abia mormăie un răspuns. Încă are vânătăi de la altercația cu Fenn. Arată mai rău decât atunci când a fost prins la colț de fratele mai mare al tipei pe care a dus-o în Bahamas și a lăsat-o în aeroport, pentru că s-a îmbătat și s-a urcat în avionul privat al altcuiva.

— Ce crezi c-o să i se întâmple acum? întreb eu.

Lawson ridică din umeri și mai ia o gură din sticlă.

Scanned with CamScanner

— Încă-ți mai plângi de milă? întreb eu, zâmbind.

De la bătaia cu Fenn, mica gașcă a lui RJ și Sloane nu-l mai bagă-n seamă. Sincer să fiu, eu nu văd care e problema. Pot să se ducă toți naibii. M-am săturat de ei și de ranchiunile lor. Și de cum pun toate certurile la inimă și-și abandonează prietenii. Uită-te la mine și la Lawson. Ne-am certat în fața unui bar, ne-am aruncat niște cuvinte dure și apoi am lăsat totul în urmă. Sloane și amicii ei ar trebui să ne urmeze exemplul. Și dacă nu pot, cine are nevoie de ei?

Dar Lawson e ca un câine abandonat pe marginea drumului, uitându-se cu jind la mașina care pleacă.

— Pot să se ducă naibii. Cui îi pasă?

— La cum stau lucrurile, cred că nici măcar n-ar face pipi pe mine dac-aș lua foc.

— Atunci treci peste. Ce rost are să fii deprimat din cauza unor oameni care nu contează?

Lawson ridică din nou din umeri și mai ia o gură din sticlă.

— Erau prietenii mei.

Ce să zic! Mă deprimă. Dac-o să mai stau mult aici, e posibil să mă arunc de pe acoperiș.

Îi văd pe Mila și Oliver la masă cu alții de la Ballard și mă duc la ei, sătul de depresia lui Lawson. Traversez ringul de dans și Mila e prima care mă vede. Mă cheamă la ei și mă întâmpină cu un zâmbet.

— Silas.

— Mila.

Arată bine. Sunt surprins că supraveghetorii au lăsat-o să poarte decolteul ăsta. Sânii i se revarsă din rochia roșie și mulată. Uitasem cât de sexy poate să fie Mila atunci când vrea. Deși nu pare să primească atenția pe care o vrea de la Oliver. Ea se uită la el, în timp ce el vorbește cu prietenii lui.

Scanned with CamScanner

— Nu știu ce i-ai făcut lui Amy, dar cred c-a fost o îmbunătățire, spune ea, cu un zâmbet răutăcios.

— Dacă spui tu. Relația aia se terminase demult.

Oliver râde.

— Omule, te urăște. Aș fi atent la băutură, c-ar fi în stare să-ți strecoare otravă în ea.

— E posibil să-mi placă, dacă așa, dansul o să se termine mai repede.

Toți râd, dar eu nu glumesc decât pe jumătate. În fiecare an, uit cât de insuportabil de jalnice sunt chestiile astea. Și previzibil de dezamăgitoare.

— Clar mi-am pus pantofii greșiți, spune Mila și-și pune picioarele la mine-n poală, bosumflată. Dă-mi-i jos, te rog. Ia un cuțit de unt și taie-mi gleznele.

Îi zâmbesc.

— Nu pot să te las să te plimbi pe aici desculță.

— Decât dacă vrei să faci herpes, spune Oliver.

Dumnezeule, aș da orice să fiu din nou la Ballard. Să scap de școala aia de rataţi. Cred că locul ăla a reușit să mă tragă în jos, la nivelul său. Nu știu cum o să mai supraviețuiesc un semestru, fără să-mi scadă IQ-ul.

Dintr-odată, expresia Milei devine ciudată. Îi urmăresc privirea, spre RJ și Sloane, care tocmai au intrat din nou ca să ia geanta ei și geaca lui de la masă.

— Dumnezeule, nu și tu! spun eu, când văd expresia plină de dorință.

— Taci, spune ea, lovindu-mă în stomac. N-ai loc să vorbești.

— Încă mai tânjești după cel care ți-a scăpat? spune Oliver, în timp ce se ferește de lovitura ei. Vezi că vine aici. Repede, arată-i sânii.

Sloane se uită prin mine când ea și RJ trec pe lângă masa noastră. Apoi, se uită la Mila și zâmbește.

Scanned with CamScanner

— Sărută bine, nu-i aşa? întreabă ea şi-l ia pe RJ de mână.

Mila se întoarce, furioasă, şi-şi ia picioarele din poala mea. Dacă privirile ar putea să arunce cu pumnale, Sloane ar fi moartă.

Oliver râde ca un idiot.

— Care a fost treaba?

— Ce afurisită!

Oliver insistă.

— Ce, l-ai sărutat pe RJ? Când s-a întâmplat asta?

Mila îşi dă ochii peste cap şi-şi muşcă obrazul pe interior.

— A fost la petrecerea de la cămin de săptămâna trecută, nu mai ţii minte? S-a dat la mine toată seara, după care ne-am sărutat puţin.

Fundaşul de la Ballard pufneşte în râs.

— La naiba, ce amuzant! Eu unde eram?

— Săptămâna trecută? intervin eu, confuz. Erau împreună atunci.

Şi dacă-mi amintesc bine de la antrenamentul de înot, RJ a subliniat că relaţia lor e indestructibilă.

— Se pare că Sloane a organizat totul, şuieră Mila, printre dinţi încleştaţi.

— De ce? întreabă Oliver.

— Ca să pic de proastă. Pentru că Sloane e o persoană nasoală.

— Serios?

Nu vreau să râd de ea, dar e trist.

— Nu te saturi să tot vrei tot ce are Sloane?

Mila îmi arată degetul mijlociu.

— Nu te-ai săturat s-o tot vrei pe Sloane?

— Omule, ţi-a spus-o! intervine Oliver.

Scanned with CamScanner

Ce copilăros.

— Acestea fiind spuse, cred că e momentul pentru încă un pahar, spun eu, ridicându-mă.

Mila mă loveşte peste picior.

— Adu-mi şi mie unul.

— Du-te să-ţi iei singură.

Zâmbeşte la auzul provocării şi se ridică lent în picioare.

— Ştii ce, cred că-mi place acest nou Silas.

— Bravo ţie.

Oliver e distras de un amic şi o roagă, absent, pe Mila să-i aducă şi lui ceva de băut. Mila şi cu mine mergem la masa cu băuturi şi luăm câteva sticle de apă minerală. E al naibii de cald aici şi începe să miroasă ca un tomberon plin cu sticle sparte de parfum şi apă de colonie, care se încing pe o alee, în spatele unui restaurant de fast food.

— Ce au jucăriile lui Sloane de te fac aşa geloasă? o tachinez pe Mila.

— Cred că e fascinant să delirezi în halul ăsta, răspunde ea. Cum e să trăieşti în capul tău?

— Cât de departe aţi ajuns?

Încerc să-mi opresc un râset, dar îmi tot imaginez cât de ridicol a arătat Mila, crezând c-are o şansă cu RJ.

— Doar vârful, sau...?

— Du-te naibii.

Se îndreaptă spre alcovul care duce spre vestiar. Mă tentează s-o urmez.

— Ştii că eşti obsedat de ei.

Îi admir fundul de sub materialul roşu şi mulat al rochiei.

— Nu eu am fost prinsă în fetişurile lor de joc pe roluri.

— Ai vrea tu.

Scanned with CamScanner

— Dac-aș fi vrut-o pe Sloane, aș fi putut s-o am. Nu merită bătaia de cap.

O împing, ușor, pe Mila în alcovul întunecat, cât să nu ne vadă mulțimea din cameră. Mila mă fixează cu privirea. Mă provoacă. Mă testează.

— Și Amy? Și ea îți dă bătăi prea mari de cap?

O lipesc de peretele rece și îmi înfig mâinile în șoldurile ei suple.

— Presupun că mă plictisesc ușor.

— Acum ești plictisit?

— Nu încă.

Îi acopăr gura cu a mea și-i separ buzele cu limba. Corpul ei se lipește de al meu și îmi răspunde la sărut. Mă zgârie ușor pe cap, în timp ce limba ei o tachinează pe a mea.

Cred că o parte din mine mereu a considerat-o pe Mila atrăgătoare. În ciuda a ce crede Amy, nu m-am uitat la altcineva cât eram împreună. Nici nu mi-ar fi trecut prin minte atunci să mă gândesc la Mila Whitlock, dar acum, situația s-a schimbat.

Când oftează ușor, îi despart picioarele cu genunchiul și mâna îmi alunecă sub rochia ei. Se îndreaptă spre zona încinsă a coapsei ei interioare. Până în locul care o face să mă muște de buză.

Mâna îmi alunecă în chiloții ei și o pătrund cu un deget, apoi găsesc locul care-i face picioarele să tremure. E așa udă.

— De unde a apărut acest Silas? spune ea, cu răsuflarea tăiată.

Nu-i răspund. Îmi frec mâna de clitorisul ei și o fac să respire sacadat.

Mila mă mușcă de gât.

— Te prefaci că sunt Sloane?

Scanned with CamScanner

— Contează?

O mai pătrund cu încă un deget, şi mai adânc.

— Tu te prefaci că sunt RJ. Sau Duke. Sau orice altă persoană pe care Sloane o are şi tu nu.

Mila îşi arcuieşte spatele. Mă trage de cămaşă, de jachetă. Mă îndeamnă să continui.

Cu colţul ochiului, îl văd pe Oliver trecând pe lângă intrarea în alcov. Chiar dacă nu ne observă, nu încerc să rămân nedetectat şi nu-mi încetinesc mişcările. Însă Mila simte că ceva e diferit şi deschide ochii. Tocmai lângă colţul unde suntem, îl auzim pe Oliver întrebând dac-a văzut-o cineva.

Mile îşi trece limba peste buza de jos. Începe să-mi călărească mâna, ridicându-şi genunchiul în jurul şoldului meu. Umerii îi sunt lipiţi de perete.

E cel mai sexy lucru pe care l-am văzut vreodată. Degetele mele sunt în tipa asta, în timp ce partenerul ei e la doar câțiva metri distanță și nu știe ce se întâmplă.

Se pare că noaptea asta n-a fost chiar o pierdere totală de timp.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 51

LAWSON

M-am săturat. M-am săturat de muzica oribilă și de vocile continue. Mă simt blocat ca într-un stup. Oricum toată lumea de care-mi place a plecat deja. Sau în cazul lui Silas, a dispărut cu totul. Habar n-am unde s-a dus.

Așa că m-am săturat. Sunt pregătit să plec. În timp ce-mi fac drum printre obstacolele dansatoare și vorbitoare, încerc să nu mă gândesc la tot ce s-a întâmplat în seara asta. Cum ar fi modul public în care Fenn și gașca lui m-au ignorat sau conversația tensionată pe care am avut-o cu Casey pe hol.

Sau faptul c-a ezitat.

Nu vreau să mă gândesc la asta prea mult, să mă întreb dacă înseamnă ceva. Pentru că bineînțeles că nu înseamnă. Probabil mi-am imaginat totul.

Ba nu.

Pot să mă conving de o mulțime de lucruri, dar nu și de asta.

Casey a ezitat când am întrebat-o dacă simțea ceva pentru mine.

— Ai grijă, mă ceartă cineva, când intru în ea.

— Îmi cer scuze.

Când ne privim, o recunosc pe Amy.

— Cum zici tu, bombăne ea.

— Amy, arăți bine, spun eu.

Scanned with CamScanner

Și chiar așa e. Rochia de culoarea bronzului îi scoate în evidență nuanțele verzi din jurul irișilor ei de un căprui deschis. În lumina fluorescentă a holului, părul îi pare puțin roșcat. L-a aranjat în valuri lejere, care-i cad peste umeri. Arată bine, te face să vrei să-ți plimbi degetele...

Inspir adânc.

— Cum să nu, spune ea sarcastic, încercând să treacă de mine. Să ai o noapte bună, Lawson.

— Tu ai fost? spun eu.

Amy se oprește și-mi aruncă o privire iritată.

— Cum adică?

Rămân cu gura deschisă când mă uit la fața ei pistruiată. Nu se întâmplă des, dar de data asta, m-a lăsat mască.

— A, da...

Mă opresc ca să-mi revin și să mă gândesc care e cel mai bun mod să formulez ce vreau să spun.

— Nu mă înțelege greșit, dar... tu mi-ai făcut sex oral la bal?

Urmează o tăcere de mormânt.

Amy mă privește surprinsă. Dar ochii... Își mută privirea repede, dar cred că văd o licărire de panică înainte să facă asta.

— Du-te naibii, Lawson.

Își dă părul peste umăr și se duce înăuntru.

Se pare c-am greșit.

Dau la o parte gândurile nebunești și îmi chem o mașină. Nu trece mult și sunt înapoi la Sandover, plimbându-mă prin curte cu o sticlă de șampanie într-o mână și una de gin în cealaltă, pentru că mă simțeam sufocat în camera mea.

Nu am o direcție anume, așa că ajung pe terenul de fotbal. O întindere mare și goală, înconjurată de tribune pe

Scanned with CamScanner

care pot să le umplu cu fantomele mele. Toate privirile lor dezamăgite sunt fixate asupra umerilor mei lăsați. Mă duc în centrul terenului, în întunericul vast. Spațiu deschis. Îmi las capul pe spate și inspir stele, după care am o ceartă cu gravitația și cad în confortul moale și înțepător al ierbii.

Unde mi-a fost mintea? Aveam un singur lucru de făcut. Să n-o dezvirginez pe tipa care e sufletul pereche al prietenului meu.

Partea proastă e că știam mai bine de atât. Nu aveam de ce s-o corup și să profit de sinceritatea ei. Pentru c-aș fi putut să mă opresc. A fost un moment când am fi putut fi prieteni. Doar că nu sunt capabil să nu fiu o dezamăgire totală.

Sloane mă ura înainte. Acum, o să fiu norocos dacă scap de o tentativă de asasinat. Nici măcar Silas și răbdarea continuă pe care o are, care se trage din complexul martirului, nu au rezistat în fața nimicniciei mele. Sunt prea obositor, până și pentru mila lui Silas.

Sunt o glumă.

Și au dreptate, cu toții. Risipesc fiecare talent și avantaj. Nu aduc nimic bun nimănui. Sunt haos și distrugere, plictisit de propria mea existență și înfigân-du-mi degetele în pământ, ca să mă țină ceva.

Am sare pe buze când îmi scot telefonul din buzunar. Iar o gură de gin și accesez un contact pe care-l folosesc foarte rar.

— Lawson? Dumnezeule, cât e ceasul?

— Bună, tată.

— Ce mai e acum?

— Nimic. Te sunam doar pentru că...

— Ești beat? Lawson, îți jur, chiar e așa greu să nu ai probleme? Hai, spune, cât o să coste să te scot din închisoare acum?

— Nu, nu am...

Scanned with CamScanner

— Pur și simplu nu poți să te abții, așa e? Profiți de fiecare ocazie ca s-o dai în bară.

— Da. Bine, tată. Mulțumesc. O să plec acum.

Telefonul îmi alunecă din mână, pe iarbă. Îl las acolo și caut în buzunar o pungă mică cu pastile pe care nu le pot discerne în întuneric. Poate e Valium. Poate e Vicodin. Posibil să fi avut și niște codeină acum ceva timp, dar nici măcar nu știu cât a trecut de atunci. Oricum ar fi, sunt convins că un chirurg n-ar fi de acord să amestec pastilele astea cu băutura.

Ce bine că nu e niciunul prin preajmă.

Înghit pastilele și-mi îndrept privirea către stele, lăsându-le atingerea blândă să-mi închidă ochii.

La naiba cu roșcatele. Blondele cu nuanțe de zmeură sunt ca merele otrăvite.

La naiba.

Am dat-o-n bară rău de tot de data asta. Și nu mai am cum să-mi revin.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 52

CASEY

După ce mă demachiez, îmi prind părul în coc și mă schimb în pijamale, mă duc în bucătărie ca să-mi încropesc ceva de mâncare, dar dau peste tata, care mă așteaptă la masă.

— Ce zici de o cană de ceai?

— Ce zici de niște înghețată?

— Merge și asta, spune el, zâmbind.

Scot o cutie cu înghețată de mentă, cu bucăți de ciocolată, pentru el, și una de vișine pentru mine, apoi iau două linguri mari din sertar.

— Sloane mi-a spus versiunea scurtă. Aș fi vrut să mă sunați de la dans.

E foarte diplomat acum. În ciudat vocii și expresiei blânde, îmi dau seama că e furios. Și o parte din mine mai e așa.

— Dacă am fi avut timp să ne oprim din alergat, am fi făcut-o, îl asigur eu.

Adevărul e că, oricât de mult s-a controlat Sloane, amândouă ne-am pierdut mințile. Eram șocate că Lucas a făcut așa ceva. Devastate să aflăm, în sfârșit, adevărul. A fost o noapte groaznică. Încă nu cred c-am procesat toată situația și, cel mai probabil, mâine, când o să mă trezesc, o să izbucnesc în lacrimi.

— Cel mai important e cum te simți?

Scanned with CamScanner

— Sinceră să fiu, nu atât de uşurată pe cât mă aşteptam.

Tata nu spune nimic. Face chestia aia, pe care o aplică şi doctoriţa Anthony, când aşteaptă să umplu eu tăcerea. Savurează îngheţata şi-mi oferă spaţiu să-mi adun gândurile, în timp ce vânez bucăţi de ciocolată.

— În tot timpul ăsta, am avut impresia că partea cea mai grea a fost să nu ştiu. Am crezut că, în clipa în care o să am nişte răspunsuri, o să mi se ridice povara de pe umeri. Dar acum, că ştiu adevărul, nu cred că mă simt altfel.

— Trădarea e totuşi mare. N-aş pune prea multă presiune pe tine să te simţi în vreun fel anume acum.

— Sunt aşa şocată de Lucas. Niciodată nu l-am suspectat.

— Cred că nimeni n-a făcut-o.

Mă gândesc la cum s-a terminat seara asta, cu poliţiştii care au venit să-l aresteze pe Lucas. Au luat declaraţii de la noi toţi, iar ofiţerul cu care am vorbit a spus că Lucas riscă o listă lungă de acuzaţii. Părăsirea locului crimei, neraportarea unei crime. Poate chiar tentativă de omor.

Ultima chestie a declanşat un fior de dubiu. Îmi bag din nou lingura în îngheţată, după care mă opresc.

— A insistat că nu el m-a drogat.

— Şi îl crezi?

Încuviinţez.

— Poate sunt naivă sau fraieră, dar chiar nu cred că Lucas e capabil să drogheze pe cineva. Fratele lui poate ar fi, dar nu el.

— Hai mai bine să aşteptăm ca poliţia să-şi termine ancheta şi vedem ce reuşesc să afle. Nu c-aş avea prea mare încredere în munca lor.

— Nici eu. Dar sper că vor afla ceva util după ce-i vor interoga pe Lucas şi pe Gabe.

Scanned with CamScanner

Durerea mi se opreşte în gât, când îmi amintesc expresia lui Lucas de mai devreme. Vinovăţia şi groaza provocate de ce făcuse. În ciuda compasiunii pe care o simt faţă de el, sunt şi furioasă.

— Nu ştiu cum a putut să raţionalizeze totul în mintea lui. Cum a putut să mă privească în ochi în fiecare zi, în timp ce mă mintea. Ai dreptate. E o trădare oribilă. Un alt bal memorabil la Balard, nu?

Tata tuşeşte în lingură.

— S-ar putea spune că asta e o subestimare.

Râd.

— Deci, la ce oră vor veni muncitorii să-mi pună bare la geam?

Tata oftează şi-şi pune îngheţata jos.

— Ştiu c-am fost dur cu tine anul ăsta. Poate un pic prea protector.

— Un pic.

— E dreptul unui tată să-şi facă griji pentru fetele lui. Dar deja nu mai eşti mică şi sunt conştient de asta. Şi sunt mândru de cum ai gestionat seara asta.

— Vrei să spui că nu sunt arestată la domiciliu până împlinesc 30 de ani?

— Ai răbdare cu mine. Sunt bătrân.

— Nu chiar atât de bătrân.

— Dar ştiu şi că nu mai trebuie să te sufoc aşa mult, recunoaşte el, reticent. Fie că-mi place sau nu, tu şi Sloane vă maturizaţi. Nu puteţi să rămâneţi mereu fetiţele mele.

— Of, tată.

E jenant când are starea asta.

— Da, ştiu. Dar mă bucur că eşti în siguranţă.

— Şi eu. Gata, mă duc la culcare. Încep să mi se închidă ochii.

Scanned with CamScanner

Casc și-mi las lingura în farfurie, după care închid cutia cu înghețată.

— Sigur că da. Cred că ești epuizată.

Tata se întinde pentru o îmbrățișare și mă pupă pe frunte, înainte să plec.

— Te iubesc. Sunt mereu aici pentru tine. Orice ar fi.

— Și eu te iubesc, tată.

Noi doi am fost într-o călătorie aparte. Am încercat să ne dăm seama care e locul nostru și care sunt limitele unul cu altul, după ce ultimul an ne-a dat relația peste cap.

În ceea ce privește tații, am nimerit destul de bine.

După ce-mi fac duș și mă spăl pe dinți, mă întorc în camera mea, ca să mă arunc pe perne și să dorm poate până în ultimul an. Doar că atunci când deschid ușa, Fenn stă rezemat de biroul meu. Sting repede lumina din cameră și închid ușa în urma mea.

— Ai înnebunit? șoptesc eu. Dac-o să te prindă tata, o să cheme echipa SWAT.

Fenn îmi zâmbește.

— Am vrut să văd cum ești.

— Ar fi fost îndeajuns să-mi trimiți mesaj.

— Ba nu, n-ar fi fost, spune el, în timp ce mă ia de talie.

După care mă sărută. Un sărut scurt și dulce, care se termină înainte să-i răspund măcar.

— Dar o să plec dacă vrei.

— N-am spus asta.

Acum că e aici, cu fruntea lipită de a mea și pieptul cald lipit de corpul meu, mă bucur c-a venit.

— Poți să stai puțin, dacă promiți că n-o să scoți niciun sunet.

Scanned with CamScanner

Fenn ridică un deget la buze. Apoi își lipește buzele de ale mele.

Cumva, de fiecare dată când ne sărutăm, aflu ceva nou despre el. Descopăr un alt mod în care mă dă peste cap. În timp ce degetele mi se plimbă peste umerii lui și prin păr, observ pentru prima oară cum i se face pielea de găină la ceafă când îl mângâi.

— Știu că tocmai te-am văzut, dar deja mi se făcuse dor de tine.

În momentul ăla, simt ușurarea care îmi lipsise. Acea senzație de finalitate. Că tot ce s-a întâmplat anul trecut s-a terminat. Nu mai trebuie să fiu neliniștită și să mă întreb ce o să mă mai ia prin surprindere, și n-o să mai aștept în mod constant vești proaste. N-o să mă mai tem să trăiesc în corpul meu. N-o să-mi mai fie teamă să-mi dau voie să-l iubesc.

Fenn mă ghidează înapoi spre patul meu. N-am avut niciodată vreo problemă când avem ochii închiși. Nu există neînțelegeri când ni se întâlnesc corpurile. Cred că atunci ne vedem cel mai bine. Cu sinceritate și complet.

El stă pe spate, pe perne, și mă trage spre el, apoi îmi trage piciorul peste șoldul lui. Îl simt tare sub coapsa mea. Respiră ușor sacadat când îmi plimb unghiile pe sub tricoul lui și peste abdomen.

— Îmi pare rău că seara s-a terminat așa cum s-a terminat, spune el.

— Mie nu. O să mai fie și alte dansuri.

— Ești sigură că n-ai prefera să închiriem o cameră de hotel data viitoare? Să sărim peste formalități.

— Nu ești chiar așa fermecător, îi spun și-l împing în umăr.

Fenn își umezește buzele, fără să-și ascundă zâmbetul.

Scanned with CamScanner

— Nu știu ce să zic, cred că totuși e posibil să fiu.

Mă sărută din nou. Dintr-odată, e ca și cum nu poate să reziste nici măcar câteva secunde fără să mă sărute. Acum, că ne-am regăsit, nu mai vrem să pierdem nicio secundă. Așa că stăm întinși în pat, înfășurați unul într-altul, și ne reamintim toate modurile care ne fac să respirăm mai repede.

Gura lui pe gâtul meu. Degetul lui mare, mângâindu-mi sfârcurile, peste tricou. Felul în care îmi lipește coapsa de erecția lui. Știu că e înnebunit să se apropie de mine.

— Dumnezeule, cât te doresc.

Apoi se așază peste mine și se lasă între picioarele mele. Mâna îi alunecă sub bluza mea.

Totul din mine vrea să mă las pradă acestui moment. Să trăiesc asta cu el. Dar ezit. Pentru că o parte mică, dar zgomotoasă, din mine, încă regretă toate ocaziile pe care nu le-am avut.

— Stai, șoptesc eu.

Fenn mă privește și-mi dă șuvițele de pe față.

— Am irosit prima oară, recunosc eu.

Nu regret c-am fost cu Lawson, dar regret că asta a însemnat că Fenn și cu mine n-am trăit acel moment.

— Vreau s-o iau de la capăt și, de data asta, vreau să fie special. Nu grăbit. Mă înțelegi?

Fenn se așază pe spate, apoi mă trage peste el, să-mi odihnesc capul pe pieptul lui.

— Înțeleg complet. Nu vreau să te presez să faci ceva ce nu ești pregătită.

— Sunt pregătită, foarte pregătită. Dar vreau să fie cum trebuie, dacă are sens.

— Nu plec nicăieri, Case. Te iubesc și o să te aștept pentru totdeauna.

Scanned with CamScanner

Simt cum inima îmi crește în piept. Îl prind de tricou și-l sărut.

— Te iubesc, îi spun, în timp ce-i privesc zâmbetul care-i apare pe buze. Atât de mult.

— Avem tot timpul din lume, îmi promite Fenn. O să așteptăm. Mă sărută din nou. O să așteptăm pentru noi.

Scanned with CamScanner

EPILOG
FENN

DOUĂ ZILE MAI TÂRZIU

Totul în căminul ăsta e zgomotos. Podelele scârţâie. Balamalele scârţâie. Cu toate că am încercat, intrarea mea după răsărit nu e chiar subtilă. RJ se întoarce în pat şi se freacă la ochi.

— Hei, tocmai ai venit?

— Da. Îmi pare rău că te-am trezit. Am încercat să nu fac gălăgie.

Sunt epuizat, dar cu prea multă adrenalină ca să dorm, aşa că petrec următoarele ore în faţa televizorului, în timp ce RJ se culcă la loc. Se trezeşte pe la opt jumătate, se duce la baie şi după, se aşază pe canapea, lângă mine, unde-mi aruncă o privire piezişă.

— Două nopţi la rând te-ai strecurat acolo. Ştii că n-o să te ţină norocul, nu? Tresscott o să te prindă în curând...

— Trebuia s-o văd. Tot ce s-a întâmplat a fost foarte mult pentru ea. Îmi place să mă asigur că e bine, după tot ce s-a întâmplat la dans. Ştiu că se descurcă şi singură, dar vreau să ştie că e prioritatea mea.

— Sigur că da.

E serios pentru o clipă, încuviinţând. Apoi un zâmbet îi apare pe faţă.

— Şi după ce te asiguri că e bine...

Scanned with CamScanner

— Nu e nimic de genul ăsta. O luăm încet. Încă mai am multe să-i demonstrez.

— Bravo ție, omule. Serios.

A fost o perioadă când am crezut că relația mea cu RJ nu mai poate fi salvată. Investisem atâta timp ca să construiesc o legătură cu el, ca frați, doar ca el să mă vadă prin filtrul uneia din cele mai proaste zile din viața mea. Nu credeam c-o să-i recâștig încrederea. Dar RJ n-a renunțat la mine. Nici când sunt convins c-ar fi fost mai simplu s-o mulțumească pe Sloane. Mereu m-a sprijinit și n-o să uit asta niciodată. Și atâta timp cât părinții noștri vor încerca să păstreze această familie mare și fericită, mereu o să am legătura asta.

— Încă nu-mi vine să cred că Lucas a fost vinovatul, spune RJ, serios.

Era apropiat de puști și știu că-l afectează. Nu atât de mult ca pe Casey, dar RJ încă e dat peste cap de asta.

— Ce crezi că însemna mesajul de la Gabe? întreb dintr-odată, acum că mă gândesc și eu la Lucas. Când i-a zis lui Lucas să-mi spună că știe adevărul?

— Poate se referea la adevărul legat de cine era la volan?

— Poate. Dar suna mai degrabă ca o acuzație. Ceva legat de mine, personal.

— Așa e, dar sincer să fiu, habar n-am. Și nu pare că Lucas o să ne lămurească prea curând.

— Urăsc misterele.

Oftez și cad pe gânduri pentru o clipă.

— Știi de ce am poftă?

— De niște Bloody Mary și clătite.

— Crezi că livrează? spune RJ, care se luminează la față.

Scanned with CamScanner

Dintr-odată, ușa se deschide cu putere și se aude un mormăit așa de tare și asurzitor, că probabil tot etajul s-a trezit.

O geantă grea cade pe podea.

Apoi urmează o tăcere șocată, în timp ce RJ și cu mine ne uităm la nou-venitul care stă în ușă.

Clipesc de mai multe ori și-mi reamintesc că n-am băut.

Gabe scanează camera care cândva, era pe jumătate a lui. Se oprește asupra lucrurilor lui RJ, după care-și întoarce atenția spre mine.

O urmă de nemulțumire se citește pe fața prietenului meu cel mai bun, când întreabă:

— Ce am ratat?

Scanned with CamScanner

Academia Sandover își redeschide porțile pentru
încă o aventură plină de dramă, iubire și suspans,
de la autoarea seriei fenomen *Off-Campus.*

Va putea o fată bună să reziste tentației unei școli pline de băieți răi?

Casey Tresscott simte că viața ei nu îi mai aparține. Zilele îi sunt marcate de bârfele și răutățile colegilor de liceu, în timp ce noaptea fragmente din ziua accidentului îi invadează visele. Până și precauțiile bine intenționate ale familiei îi dau senzația că este făcută din sticlă, gata să se sfărâme în orice moment. Singura persoană care nu o tratează ca pe un copil este Fenn, cel mai popular băiat din campus, care are mulți prieteni și chiar mai multe cuceriri.

Fenn poate transforma fiecare lacrimă a lui Casey într-un zâmbet, dar prietenia lor este pe cât de fascinantă, pe atât de periculoasă, deoarece el ascunde un secret. Iar Casey este sătulă de șoapte și uși încuiate.

Hotărâtă să își ia destinul în propriile mâini, Casey se dezice de reputația de fată cuminte – își confruntă agresorii și caută pe cont propriu răspunsuri în legătură cu noaptea în care aproape a murit.

Dar oare este pregătită pentru ce va descoperi? Și, la final, va mai fi Casey aceeași fată de care s-a îndrăgostit Fenn?

BOOKZONE

ISBN 978-630-305-115-4

Scanned with CamScanner